

Giới thiệu Trùng Sinh Chi Cưu Triền

Truyện Trùng Sinh Chi Cưu Triền, câu chuyện kể về một người con rất hiếu thảo với cha nhưng vì biến cố lớn trong kinh doanh nên anh đã bị bắt tù và ra đi vĩnh viễn không còn kẻ bên chăm sóc cho cha nữa.

Anh đang đứng giữa nhà, nhìn thấy cha càng ngày càng yếu đi, đầu bạc phải tiền kẻ đầu xanh rất thương xót. Nhưng rất may là anh có được một người bạn tốt, lúc nào cũng luôn bên cạnh cha anh chăm sóc, quan tâm giúp đỡ rất nhiệt tình. Anh vì muốn báo đáp ân tình cho người bạn đó nên đã mượn xác người khác nhằm để thực hiện lời hứa.

Anh đã thật sự trùng sinh trở thành một người chỉ mới mười tám tuổi, chỉ cần người đó muốn tôi giúp việc gì trong tầm tay thì tôi sẵn sàng tình nguyện giúp đỡ anh ngay mà không cần e dè.

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Chi Cưu Triền* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 1

Cuộc đời trở lại

- Gửi tặng câu chuyện này tới tất cả các độc giả của Hạ Nguyệt – Lai Khứ. Mừng blog đạt được 2 triệu view >O<

Câu chuyện này có chông chênh có sóng gió, nhưng chỉ cần yêu và vững lòng thì người có tình sẽ thành thân thuộc -

Tôi đã từng chết qua một lần, trong sinh mệnh ấy, tôi là kẻ chỉ có hai bàn tay trắng.

Tôi đứng ở nơi đó nhìn cuộc đời của mình chậm rãi đi qua, ngẫu nhiên muốn đưa tay đụng vào, muốn đi cái biển cũng bất lực, tôi nghĩ nếu như tôi sớm biết trước chuyện sau đó phát sinh, vậy thế gian này đại khái sẽ nhiều thêm một lệ quý.

Nhân sinh thất bại ấy của tôi bắt đầu từ khi cha tôi cưới mẹ, nó cứ thế mà thoáng qua trong mắt tôi.

Người ta thường nói rằng bi ai nhất trong cuộc đời này chính là trẻ thì mất mẹ, trung niên thì mất vợ, lão niên thì mất con. Mà cha tôi, mồ côi từ nhỏ, nhưng ông vẫn trưởng thành nên người, ông tuy không nổi bật nhưng cưới được một người vợ vô cùng xinh đẹp.

Chỉ là khi tôi mới một tuổi, cha tôi dù quần quật cả năm cũng chỉ kiếm được một chút tiền đủ sống dư giả. Vì vậy năm ấy, mẹ để lại tôi, không quay đầu lại mà lên máy bay bỏ đi cùng người đàn ông khác.

Cha ngồi xổm ở đầu tường hút thuốc, dung nhan anh khí giấu sau khói thuốc lượn lờ, sau một hồi ông đứng dậy ôm tôi đi vào thành phố bắt đầu gây dựng sự nghiệp... Những năm đầu thực sự rất khổ cực. Ông làm việc như muốn bán mạng, sớm đi tối về, còn phải chiều cô tôi thích khóc nháo, khi đó không có bảo mẫu, mà ông cũng mõi không nổi, không thể làm gì khác hơn là trong lúc chào hàng sản phẩm thì đều phải ôm tôi đi cùng... Dù thế thì ông cũng vượt qua những điều này rồi.

Ba tuổi, lúc ấy tôi lên nhà trẻ, tuy gia cảnh không mấy khá giả nhưng cũng coi như có nhà cửa trong nội thành này, ngày qua ngày cũng khá hơn được bảy tám phần. Sau đó năm này qua năm khác, đến khi tôi lên trung học thì cha đã có một xí nghiệp nổi danh trong cái thành phố này.

Mười sáu tuổi, năm ấy là năm tôi quen Hứa Khả, cô là người ở nông thôn lên thành phố học, cô rất xinh đẹp, tóc dài phiêu phiêu, luôn luôn mặc váy trắng, mộc mạc sạch sẽ, không giống những cô gái thành phố trên mặt mang đầy son phấn.

Hơn nữa cô còn có một đôi mắt thanh thuần mà quyến rũ, tựa như một đôi mắt yêu tình, nhìn lâu sẽ làm cho người ta hãm sâu trong đó.

Tôi mặc dù không phải hoa hoa công tử, nhưng nhờ danh tiếng của cha, ở trong trường tôi cũng là nhân vật có tiếng, theo đuổi Hứa Khả khiến tôi tổn không ít thời gian, như vậy càng làm cho tôi say mê cô, tôi thích loại con gái không vì tiền tài mà lung lay này.

Sau đó, cô trở thành bạn gái của tôi cũng không phải vì tiền, chỉ là những năm ấy học cấp ba áp lực quá lớn, bệnh bao tử của cô đột nhiên tái phát, tôi ôm cô hoảng hốt chạy tới bệnh viện. Sau đó, cô nói lúc tôi ôm lấy cô, cô đột nhiên thấy rất an tâm, ở trong lòng tôi cô cảm thấy ấm áp cùng thương tiếc, cho nên đáp ứng làm bạn gái của tôi.

Lúc thi vào trường đại học, cô nói không muốn hai chúng tôi tách ra, tôi do dự hồi lâu rồi cũng đăng ký cùng trường với cô, hai năm sau khi tốt nghiệp đại học tôi cầu hôn cô, cô lúc đó lệ nóng doanh trông thật làm người ta không ai dám nói cô không hạnh phúc...

Thế nhưng, một người con gái như vậy, vào lúc công ty cha tôi gặp khó khăn nhất lại cùng người đàn ông khác lăn lộn trên giường, người kia là cậu ấm Trác Nhiên của cục trưởng X, so với tôi nhỏ hơn một tuổi, lớn lên cũng đẹp trai tuấn tú, bất quá ý vào quan hệ của cha mình mà kiếm được một công việc nơi thành thị này, thoải mái tự tại...

Thấy vợ tương lai của mình cùng người khác ở trên giường diễn xuân cung sống, có thể nói rằng tâm trạng của tôi lúc ấy so với hình ảnh dãy núi vô thanh vô tức mà sụp đổ trước mắt cũng không quá đáng.

Sau đó Hứa Khả quý xuống hướng tôi cầu tình, khóc đến hoa lệ đầm mưa nói lời xin lỗi, mong muốn tôi có thể tha thứ cho cô, rồi chúc phúc bọn họ, thời khắc đó tôi thật không biết trong ngực có vị gì, đủ loại cay đắng ngọt bùi.

Tôi đứng ở góc nhà hút thuốc, thân là một người đàn ông, vợ của mình lại tăng tị cùng người khác... Bản thân thật cảm thấy uất ức không tả nổi.

Không nói cái khác, chỉ riêng lòng tự tôn của đàn ông cũng không thể để tôi ngay lập tức tha thứ bọn họ, lúc tâm phiền ý loạn tôi chỉ có thể phát tay ra hiệu hai người đó rút đi, đời này đừng nên xuất hiện ở trước mặt tôi, vậy là đủ, ngày sau thế nào cũng không liên quan tới tôi nữa.

Tôi cũng chưa từng nghĩ Trác Nhiên kia là cái loại người như thế, ăn sạch sẽ rồi lại nói tôi không được làm loạn, chỉ cần tiếp tục cử hành hôn lễ như đã định, sẽ nguyện ý đem người trả lại cho tôi, coi như tất cả không có phát sinh... Hứa Khả nghe xong khóc lóc chửi rủa cùng hấn đánh nhau, tôi khinh bỉ nhìn hai kẻ khiến mình buồn nôn kia.

Thấy bọn họ đánh mắng lẫn nhau, tôi thu dọn đồ đạc dự định rời đi, ai biết Trác Nhiên đột nhiên nổi cơn điên, tiện tay cầm lấy ghế đầu mà đập lên đầu tôi rồi quát lớn: “Mày dám đi ra ngoài nói lung tung, tao cho mày đi ra ngoài nói lung tung...”

Đầu tôi chảy rất nhiều máu, Hứa Khả liều mạng hét chói tai, Trác Nhiên tựa hồ không hết cơn giận, đem tôi đang lúc đầu vầng mắt hoa đầy từ cửa sổ xuống, cả người tôi rơi xuống mặt đất, sau một trận đau đớn thì không còn mở mắt ra lần nữa.

Chuyện này khiến dư luận xôn xao, cha lại không phải kẻ dễ chịu uất ức, ông dùng hết thầy gia tài để cùng Trác gia đối kháng, ông có tiền, Trác gia có quyền.

Người ta thường nói tiền đầu không lại quyền, thế nhưng người đời cũng biết nếu quyền không đủ, thì tiền lại chiếm thượng phong.

Trác gia bao che Trác Nhiên, liều mạng tạo áp lực cho công ty của cha, thậm chí vu tội danh trái pháp luật, công ty cha bị dán giấy niêm phong, bắt quả ông vẫn không ngừng cố gắng.

Sau đó, chuyện này bị người muốn đem Trác gia kéo xuống ngựa báo lên trên thượng cấp, kết quả cuối là Trác gia thân bại danh liệt, Trác Nhiên ở trong ngục bị người đánh chết, coi như là bồi mệnh cho tôi rồi.

Hứa Khả vì vô tội mà được thả, lại có thai nên không thể về quê, cô tha hương, cả đời đều không quay lại. Mà cha ở ngày hôm đó cũng mất đi tất cả động lực sống, điên rồi... Khi đó trong nhà đã nghèo túng đến nỗi ngay cả tiền nằm viện cũng không có, cha mỗi ngày ở góc tường ngủ, ăn mặc đều không ra sao. Năm tháng sau, ông được bạn cùng chung cao trung với tôi, Hứa Kiệt mang tới Bắc Kinh, đến lúc chết đều là Hứa Kiệt chăm sóc ông.

Khi cha không tỉnh táo thì vẫn luôn miệng nói xin lỗi tôi, thỉnh thoảng thanh tỉnh lại gọi tên tôi... Tuổi già của ông đều ở trại an dưỡng vượt qua, khi ông già, rất già rồi thì đột nhiên lại tỉnh táo, một đầu bạc trắng, lệ rơi đầy mặt, kéo tay Hứa Kiệt nói vài câu cảm tạ, sau đó nói hy vọng có thể được chôn ở quê hương, chỉ nói được thế, ông nặng nề thiếp đi, rồi không bao giờ tỉnh lại...

Hứa Kiệt đem ông chôn tại gia hương, cùng một nghĩa trang với tôi... Ngày đó Hứa Kiệt ở trước mộ tôi ngồi xuống, trên khuôn mặt tú khí mang đầy thống khổ, tay vuốt ve tấm ảnh chụp năm 24 tuổi của tôi, nước mắt tí tách rơi, sau đó nghe cậu ấy nói: “Hàn Hiểu, tôi đã tận lực rồi, xin lỗi.”

Tôi đứng bên cạnh tâm đau không ngớt, trong mắt mông lung một mảnh, lúc này bên tai tôi truyền đến một tiếng thờ dài, có ai như có như không ở bên tai tôi nói: “Linh hồn lại cũng sẽ rơi nước mắt nha. Hà tất phải chấp nhất như thế, không thể vãng sinh cũng không thể vãng tử.”

Tôi không nói lời nào, thanh âm kia xa xa truyền đến, nói: “Đi thôi.” Tôi cảm thấy thân thể bỗng nhiên trầm xuống, ý thức hôn mê, thời khắc đó tôi nghĩ nếu nhân sinh có thể quay lại lần nữa, thật là tốt biết bao...

Trải qua chuyện này, hôm nay khi tôi mở mắt phát hiện rằng con số ghi trên lịch là năm tôi mới mười tám tuổi, các bạn có thể tưởng tượng được tâm tình của tôi kích động ra sao rồi chứ.

Tôi không biết vì sao lại như thế, cũng không muốn tìm tòi nghiên cứu những thứ bí mật vượt qua cả khoa học này, tôi chỉ biết là cả đời này tôi tuyệt không vì Hứa Khả mà sống, cũng sẽ không khiến cha rơi vào cái loại hoàn cảnh kia lần nữa, tôi cũng sẽ báo đáp Hứa Kiệt.

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Chi Cưu Triền* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 2

Gặp lại Hứa Kiệt

Ngồi dậy nhin không được néo néo mặt mình, đau, là thật rồi.

Mặc gọn quần áo ra khỏi phòng, vừa nhìn thấy cha cầm tờ báo nằm trên ghế salon như ngày xưa, tim hơi thả lỏng.

Cha đẩy cái kính trên mũi, nhìn tôi trầm tĩnh cười nói: “Con làm sao thế? Sắc mặt khó coi như vậy.”

Tôi lắc đầu ngồi ở đối diện ông: “Chắc do tôi qua con nghi ngơi không tốt thôi ba à.”

“Đừng quá lao lực, không phải chỉ là một kỳ thi vào đại học thôi sao, cố gắng hết mình là tốt rồi con à.” Cha buông báo, nhấp một ngụm trà hương về phía tôi cười cười nói.

Tôi gật đầu, ông chưa bao giờ theo đuổi cái ý tưởng muốn con ngoan phải dạy bằng roi vọt hoặc là gia trưởng chỉ cần thành tích không cần những thứ khác, cho nên ở trong nhà vẫn luôn tìm được một ít đĩa CD trò chơi và mấy thứ như thế.

Lúc ăn cơm, tôi chợt nhận ra căn nhà này dường như thật quá rộng rãi vắng vẻ, những chuyện tôi chưa từng nghĩ trong dĩ vãng nay lại nổi lên trong lòng. Vì vậy tôi mở miệng: “Ba, mẹ đi nhiều năm như vậy rồi, ba sao không tìm người sống chung.”

Cha nghe xong thì sững sờ, lập tức bật cười nói: “Con ngủ không ngon chẳng lẽ là do lo lắng chuyện này.”

Tôi khề dạ một tiếng, không thừa nhận cũng không phủ nhận.

Cha nhìn thần sắc của tôi, chậm rãi thu hồi tươi cười thân thiện: “Mấy năm nay đều quen một mình rồi, cũng không nghĩ tới chuyện này, chờ con trưởng thành rồi tính sau.”

“Ba, con đã mười tám tuổi rồi. Ở trong mắt cha mẹ, con cái vĩnh viễn không bao giờ lớn, có người thích hợp thì cha nên quyết định đi thôi.” Tôi nâng lên cốc sữa, che dấu đôi má đang ửng đỏ, kiên quyết nói.

Cha gật đầu không nhắc lại, nhưng từ nét mặt của ông cũng thấy có lẽ ông cũng không cho đây là chuyện gì quan trọng lắm.

Kỳ thực cha cũng không già, vừa qua tuổi bốn mươi, nhìn không đến nỗi nào, khuôn mặt cũng có chút tuấn tú, lại thêm tính cách nội liễm cùng trầm tĩnh của đàn ông trưởng thành, người như vậy đáng lẽ không nên vượt qua những năm tháng cuối đời trong bệnh viện.

Ăn xong bữa nhẹ thì tôi tới trường, cha cũng phải đi ra ngoài, đơn giản là tăng chút quan hệ.

Tôi chăm chú nhìn đồng hồ, hai mươi tám tháng ba, thật là năm tôi mười tám tuổi sao?

Tới cổng trường, nhìn một nam một nữ đứng ở đó, tôi hơi sững sờ, người con trai kia là Hứa Kiệt, người con gái là chị của cậu – Hứa Phương, bọn họ là cùng một thôn đi tới đây.

Hứa Kiệt nhả nhặn trắng nõn, mang theo một đôi mắt rất ôn nhã.

Sau khi tôi chết, đều là cậu một mực chiều cố người cha đã phát điên của tôi, nguyên nhân thì tôi nghĩ có lẽ là do lần tôi đưa cậu tới bệnh viện trước đó.

Tôi đi qua, Hứa Phương giống hệt như trong trí nhớ, cô quảng cho Hứa Kiệt một cái tát, thóa mạ: “Mày là đồ mất dạy, đem ba má đều chọc giận tới mang bệnh, hiện tại tao cho mày biết, Hứa gia chúng tao không có người như mày, tương lai của mày cùng chúng tao cũng không quan hệ, bây giờ mày thích thì học không thích cũng đừng về nhà.” Nói xong, cô đầm nước mắt, xoay người rồi đi.

Nếu như nói, lúc bắt đầu đối với việc mình có thể sống lại thì tôi có chút hoài nghi, vậy hiện tại tôi một điểm đều không nghi ngờ rồi, vì sự tình như tôi thực sự đã từng trải qua.

Tôi nhớ kỹ, chuyện Hứa Kiệt là đồng tính luyến ái truyền ra từ quê cậu, cha mẹ của cậu từ nay về sau đều không muốn nhận thức đứa con này. Gia đình cậu cũng không giàu có gì, cho nên ở trường rất tiết kiệm, ăn cơm ở trường cũng là suất kém nhất, nhưng học tập lại rất tốt, trường của chúng tôi dựa vào tỷ suất lên lớp mà thưởng nhiều hay ít cho thầy cô giáo, cho nên chủ nhiệm lớp cũng đối xử với cậu rất tốt, thường xuyên giới thiệu cho cậu vài việc làm thêm nhẹ nhàng, để tránh cậu làm việc cực nhọc ảnh hưởng học tập, chỉ là về sau... Đại khái chỉ có thể dùng từ cảnh còn người mất để hình dung.

Má trái trắng nõn của Hứa Kiệt lưu lại năm dấu ngón tay, mũi chảy ra huyết, thân thể nhoáng lên liền ngã xuống hôn mê bất tỉnh. Tôi tiến lên đỡ được cậu, sau đó giống như trước đây, đem người đưa tới bệnh viện gần nhất.

Bác sĩ nói là do dinh dưỡng không đầy đủ cùng áp lực tâm lý tạo thành, kêu tôi ngày sau nhớ chú ý nhiều hơn, sau đó kê rất nhiều thuốc, tôi cảm ơn rồi đi lên lầu hai lấy thuốc.

Làm xong tất cả, tôi ngồi ở trong phòng bệnh của cậu, đọc báo giết thời gian, Hứa Kiệt còn chưa tỉnh lại.

Nhưng một chữ cũng không lọt vào đầu tôi, ngày xưa tôi chỉ đưa cậu ấy vào viện, bởi vì vội vàng nên để thuốc lại rồi rồi đi.

Tôi không khỏi đưa ánh mắt đặt ở trên mặt Hứa Kiệt, với tôi mà nói bất quá là việc nhỏ tiện tay, với cậu lại là quan tâm, ngực không khỏi có chút ấm áp...

Lúc này Hứa Kiệt ở trên giường bệnh nức nở một tiếng, tôi gấp tờ báo lại, nhìn về phía cậu, cậu giật giật tay đang truyền nước biển vuron lên xoa xoa huyết thái dương.

“Hồi máu rồi.” Tôi đề cái tay đang tính lộn xộn của cậu xuống, nói.

Cậu bỗng nhiên cứng đờ quay đầu nhìn về phía tôi, kinh ngạc thốt lên: “Hàn Hiểu?”

“Thấy thế nào rồi?” Tôi đứng lên, đá đá cái chân đã có chút tê tê.

Cậu tựa hồ còn chưa từ trong khiếp sợ lấy lại tinh thần, tôi kiên trì chờ cậu hoàn hồn, sau khi sống lại, tôi nghĩ thứ tôi có nhiều nhất chính là kiên trì.

“Đã ổn rồi.” Cậu chậm rãi thu hồi khiếp sợ, ngồi dậy nhìn tôi.

Tôi giúp cậu đặt một chiếc gối vào sau lưng.

“Hàn Hiểu, hôm nay là cuộc thi thử tiếng Anh đấy, cậu đi về trước đi, một mình tôi ở đây được rồi.” Cậu hướng tôi ôn hòa nói, đôi mắt trong suốt hàm chứa ý cười như con gió đầu xuân.

Tôi liếc mắt, đem tay đút vào túi quần, thờ ơ trả lời lại một câu: “Không sao đâu, tôi vừa gọi điện thoại xin nghỉ rồi.” Kỳ thực là muốn xin nghỉ, thế nhưng đã quên.

Cậu sùng sốt, phảng phất có chút không giải thích được nhìn tôi, sau đó trên mặt hiện lên một tia bùng tình đại ngộ, cậu đại khái nghĩ rằng tôi đối xử tốt với cậu như thế là vì cậu là đồng hương của Hứa Khả.

Tôi cũng không giải thích nhiều, đi tới bên cửa sổ kéo rèm nhìn ra ngoài, cậu không có khả năng lý giải tâm tình của người đã trải qua một lần sinh tử, cậu cũng sẽ không biết tới đoạn thời gian cậu đã chiếu cố cha tôi, còn tôi đây, một linh hồn đã bắt đầu đi như thế nào mà nhìn cha mình phát điên, là cậu đã kiên nhẫn chiếu cố một lão nhân già đi mười tuổi chỉ trong một đêm.

Muốn khóc đều khóc không ra, muốn cười lại không thể, muốn chết đi lại càng khó hơn, những cảm xúc như thế, tôi không muốn thử qua nữa...

“Hàn Hiểu, cậu không sao chứ?” Phía sau Hứa Kiệt tựa hồ đang do dự, cuối cùng chỉ mở miệng nhẹ giọng hỏi, khuôn mặt khó coi của tôi được in rõ ràng lên mặt kính thủy tinh, còn có, nét lo lắng của cậu ở sau lưng tôi cũng được chiếu lên rõ ràng.

Tôi quay đầu lại nhìn cậu rồi nói: “Quay về tới trường học bây giờ chỉ sợ lời đồn đại cũng đã lan xa, cậu định làm như thế nào?”

Tôi biết Hứa Kiệt là một người đồng tính luyến ái, sau khi chuyện này truyền ra, cậu vẫn luôn bị mọi người chỉ trích, chị của cậu ban đầu đại khái chỉ là muốn giáo dục cậu, thế nhưng cô không biết chọn nơi chốn cũng không chọn đúng thời gian.

Tốc độ truyền bá của lời đồn thì chắc hẳn ai cũng biết, cho dù Hứa Kiệt lúc đó không thừa nhận, nhưng mọi người chỉ biết nhớ kỹ rằng cậu không phủ nhận.

Về sau, tôi nhớ kỹ những ngày đầu của cậu rất khó khăn, vì gia đình thực sự chặt đứt mọi quan hệ với cậu, cha mẹ chỉ cho cậu một chút tiền phí sinh hoạt cùng học phí, cũng nhờ Hứa Khả nhắc lại rằng sau khi kết thúc trung học thì cũng dừng về nhà, cậu bởi vậy mà cũng bỏ lỡ dịp được đề cử lên thẳng đại học của trường, ngày nghỉ cũng không ai nguyện ý thuê cậu, bản thân cậu không thể làm gì khác hơn là đi tới công trường lao động kiếm tiền. Bất quá cậu vẫn vượt qua, rất không chịu thua kém mà thi vào Bắc Đại, nhưng trên bảng danh sách của trường cũng không có tên cậu, thị khu thưởng cho hai vạn đồng đều bị chủ nhiệm lớp cậu cầm mất... Sau đó cậu đi làm ngôi sao hay gì đấy, nhưng cụ thể làm gì thì tôi không quan tâm, khi đó trong đầu tôi đang tràn đầy hình bóng Hứa Khả...

Cậu đại khái thật không ngờ tôi sẽ hỏi trắng ra như thế, biểu tình trên mặt đầy sùng sốt, thật lâu sau lại cười nói: “Sắp thi vào trường đại học rồi, nhân tiện dịp này đi thuê nhà bên ngoài vậy.” Khuôn mặt ôn nhuận mang theo cay đắng, nhưng không vì tính hướng của mình mà cảm thấy khổ não, mà là đối cuộc sống cảm thấy bất đắc dĩ.

“Cậu sợ không?” Hứa Kiệt đột nhiên nhìn chằm chằm vào đôi mắt của tôi, cậu hỏi: “Sợ bị tôi truyền nhiễm bệnh AIDS hay mất thứ như thế không?”

“Cậu lạm giao à?” Tôi thân nhiên nói: “Cậu bệnh đến thế rồi sao?”

Cậu sắc mặt đỏ bừng, đầu lắc lắc y như một cái trống bỏi: “Tôi không có, tôi chưa từng có... Lần này về nhà bị cha mẹ thấy tạp chí trong túi xách, tôi không muốn để họ khổ sở, hơn nữa tôi chưa bao giờ cùng người khác...” Cậu nói tiếp cậu không có nói ra khỏi miệng, khuôn mặt hồng hồng xinh đẹp như một cô gái nhỏ.

“Vậy cậu lo lắng cái gì.” Tôi nhìn bức tường trắng xóa, mở miệng nói, Hứa Kiệt thở nhẹ một hơi, biểu tình trên mặt buông lỏng ra.

Tôi đột nhiên nghĩ, Hứa Kiệt sau này sở dĩ nguyện ý chiếu cố cha tôi, đại khái là ở khi lời đồn đại bay đầy trời, tôi mỗi lần thấy cậu vẫn có thể gạt đầu chào hỏi hay giờ tay vẩy vẩy.

Khi đó không vì cái gì khác, chỉ vì cậu là đồng hương của Hứa Khả, chưa từng có ý nghĩ khác với cậu, cũng chưa từng nghĩ rằng người này vẫn luôn đặt ở trong lòng như thế, vài năm sau lại còn có thể quay về chiếu cố người cha không nơi nương tựa của tôi.

Hứa Kiệt, nên nói cậu là đồ ngốc không đầu óc, hay là một thiên sứ đây?

Tôi cùng cậu chìm trong yên tĩnh, thời gian trôi từng giây, thẳng đến khi những giọt nước truyền nhỏ hết.

Lúc đi, cậu còn có chút vầng đầu, sắc mặt rất khó nhìn. Tôi đem tay của cậu quàng lên trên cổ mình, sau đó đỡ cậu ra ngoài, cậu nhìn tôi với vầng mắt ửng đỏ.

“Tìm chỗ ăn một chút gì đi, cậu cần dinh dưỡng và nghỉ ngơi.” Tôi nhìn xe cộ tấp nập, nói: “Hay thôi, nhà của tôi cách đây không xa, đến nhà của tôi nghỉ ngơi đi.”

“Như vậy được chứ?”

“Có cái gì không được? Quay về trường học cậu cũng không nghỉ ngơi được.”

“Được rồi, đã làm phiền cậu.”

Tôi ừ một tiếng.

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Chi Cưu Triền* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 3

Lần đầu ở chung

Hiện tại lưu hành phong trào đàn ông xuống bếp, nhưng tôi lại bảo lưu truyền thống của một người đàn ông đích thực, tôi không thích cũng sẽ không làm cơm, cha tôi lại ngoại lệ, ông là một người đàn ông tốt của thời đại mới, đáng tiếc mẹ tôi không phát hiện, chỉ biết rằng ông không thể kiếm ra nhiều tiền liền quay người rồi đi.

Tôi nhìn đồ ăn trong tủ lạnh mà dờ ra, Hứa Kiệt từ trên ghế salon đứng lên, cậu nói: “Tôi làm cho.”

“Cậu còn khó chịu, tôi gọi điện kêu đồ ăn ngoài nha.” Tôi khép lại tủ lạnh, nói.

Hứa Kiệt nhìn sắc mặt tôi có chút khó coi liền nói: “Tôi ăn không vô, cậu gọi một phần được rồi.”

Tôi nhú mi đỡ cậu vào phòng tôi: “Vậy cậu uống thuốc nghỉ ngơi đi, chờ cậu tỉnh rồi ăn.” Cậu gật đầu.

Mang cho cậu cốc nước, sau khi nhìn cậu uống thuốc rồi nhắm mắt nằm xuống, tôi đóng cửa lại, ngồi ngoài phòng khách đọc sách.

Không biết có phải là do tâm trạng căng thẳng đã buông xuống hay không, tôi không hề cảm thấy thời gian đang trôi qua, thẳng đến sau khi cha trở về gọi tôi một tiếng, tôi mới từ trong sách ngẩng đầu.

Cha ngồi ở trên ghế salon đối diện tôi, nhìn một chút, ông mang biểu tình nghi hoặc: “Mới ba giờ, sao con đã tan học rồi?”

Tôi đem sách đặt ở trên ghế, đứng lên đuổi đuổi thân thể: “Có một bạn học bị bệnh, đang ở trong phòng con nghỉ ngơi, không thể đến trường.”

Cha chớp chớp mi mắt, sang sang cười trừ tức nói: “Hứa Khả?”

Nghe được hai chữ Hứa Khả, sắc mặt tôi không giấu được cứng nhắc, chậm rãi thu hồi hận ý trong lòng, nhìn về phía cha nói: “Ba, không phải cô ấy, là bạn học nam. Về Hứa Khả, con đã suy nghĩ kỹ rồi, loại chuyện yêu đương này thì để tương lai nói sau, bây giờ cứ thông thả đi.”

Cha nghe xong, ông nói muốn đi ra ngoài mua chút đồ ăn, tôi không lay chuyển được ông, không thể làm gì khác hơn là tùy ông.

Cha là một người thông minh như vậy, đại khái liếc mắt cũng nhìn ra sắc mặt tôi khi nhắc tới Hứa Khả thì không thích hợp, bất quá ông cũng không hỏi nhiều mà thôi.

Ông không phản đối tôi yêu đương, thế nhưng cũng không hy vọng tôi đem tiền đồ đặt ở trong chuyện ấy, kiếp trước tôi vì Hứa Khả mà thành một thằng vô tích sự, cha mặc dù không nói gì, nhưng trong ngực khẳng định không thoải mái.

Làm cha làm mẹ đều mong muốn con cái sống thật tốt, chứ không muốn chúng thành kẻ kém cỏi. Những điều này cũng nhờ qua một đời mà càng giúp tôi khắc sâu cảm nhận.

Lắc đầu đem những tâm sự không cách nào nói ra miệng này thu hồi, đi tới phòng cha nghỉ ngơi, khi tỉnh lại trời đã tối đen, bên trong phòng sáng đèn,

đứng dậy đi qua phòng tắm dội một ca nước lạnh, rồi xoa tóc đi ra ngoài.

“Cậu nhóc này, tay nghề không tồi nhé, Hàn Hiểu tráng một quả trứng thôi cũng tìm được vô số vô trứng trong đấy.” Mở rộng cửa đi ra ngoài chợt nghe thấy trong phòng bếp truyền tới tiếng cười vui vẻ của cha.

“Bác trai, tay nghề của bác còn hơn cháu rất nhiều.” thanh âm ôn nhuận của Hứa Kiệt cũng tiếp đó truyền đến. Tôi sững sờ, nhớ kỹ trước đây khi Hứa Khả ở nhà của tôi rất ít xuống bếp, cha thấy cô ta cũng hiếm khi cười sáng khoái như thế này, hơn nữa trong nhà cũng không có mẹ, trước khi tôi kết hôn, cha đã dọn ra ngoài, bây giờ nghĩ lại cảm thấy lúc ấy mình thật là thằng khốn nạn. . .

Tôi đã không quan tâm tới cha nhiều lắm, nghĩ vậy, con mắt tôi hơi đau xót.

“Hàn Hiểu, đi ra rồi à, lau tóc đi rồi tới dùng cơm.” Lúc này, cha từ phòng bếp cầm ra một đĩa cá chua ngọt, thấy tôi liền nhắc.

Người mùi thơm của thức ăn, tôi thấy bụng kêu vang, vì vậy đi qua phòng mình đổi lại quần áo, nhìn giường chiếu được Hứa Kiệt dọn qua. Chăn gấp rất chỉnh tề, cậu vẫn luôn là cái dạng ấy, tâm tư tinh tế như tơ, luôn luôn đối xử tốt với người khác.

Lúc đi tới phòng khách, cha ngồi ở trước bàn cơm, Hứa Kiệt đang xới cơm, nếu như không kể tới giới tính thì lúc này thật giống như là một nhà ba người đang sống, thật phần ấm áp.

Tôi thông thả đi qua, từ trong tủ lạnh cầm lấy ba chai bia cùng một nửa chai rượu đế, Hứa Kiệt lo lắng nhìn tôi một cái.

“Uống ít cũng có điểm lợi cho thân thể.” Tôi nói rồi nâng cốc đặt ở trên bàn, Hứa Kiệt gật đầu.

Hứa Kiệt tay nghề không tồi, bốn món một canh đều là thức ăn phổ thông, cha ăn rất vui vẻ, uống rượu xong cha vỗ vai cậu: “Hàn Hiểu là đứa từ nhỏ tính tình có chút lạnh nhạt, cũng không có bạn bè thân thiết hay gì đó, lần này mang con tới nhà, bác rất vui vẻ.”

Hứa Kiệt nhìn liếc tôi, ôn hòa cười: “Bác trai, Hàn Hiểu tuy rằng có chút lạnh lùng, nhưng là người rất tốt.”

Cha nghe xong thì cười rất thoải mái, tôi im lặng không lên tiếng, chỉ cầm đầu ăn cơm.

Cơm xong, cha đi nghỉ ngơi, tôi nhìn đồng hồ mới năm giờ, bây giờ mới tan tiết tự học, bắt quá học sinh ở ngoài trường thì cũng không cần phải đi, tôi một tuần đi hai lần, chỉ để tìm Hứa Khả tâm sự.

“Tôi về trường đây.” Thu dọn xong chén đĩa, Hứa Kiệt đi tới trước mặt tôi, cậu nói: “Ngày hôm nay rất cảm ơn cậu.”

“Tôi tiễn cậu.” Tôi đứng lên, đem thuốc của cậu thu gọn, cậu ừ một tiếng cũng không phản đối, ngày xưa tôi cũng đi tới tiết tự học, nhưng đó là vì Hứa Khả, hôm nay là vì cậu, đáng tiếc cậu không biết.

Trường học cách nhà của tôi có phần hơi xa, tôi đi tới trường bằng xe đạp, Hứa Kiệt hai tay ôm thắt lưng của tôi, dọc theo đường đi nghe hồng ở phía sau chúng tôi lóe sáng. . .

Học sinh cấp ba luôn là những kẻ bận rộn nhất, tới trường học thì trong phòng học đã kín người ngồi, tôi cùng Hứa Kiệt đi lên lầu ba rồi tách ra, cậu học ban 2, tôi học ban 1, lớp hai người cách nhau cũng chỉ là một bức tường.

Tôi mới vừa đi tới phòng học liền bị chủ nhiệm lớp gọi tới phòng làm việc, thầy hàm súc hỏi tôi hôm nay vì sao không đi học, nghe xong tôi giải thích, thầy thờ dãi, sau đó gật đầu để tôi rời đi.

Đại khái chuyện Hứa Kiệt là đồng tính luyến ái đã lan khắp trường. Lúc trở về phòng học, tôi nhìn thấy Hứa Kiệt vẻ mặt tái nhợt đứng ngoài phòng học, chủ nhiệm lớp đang nhàu mày nói điều gì đó với cậu, chủ nhiệm lớp cậu là một ông béo, trước đây đem Hứa Kiệt coi như bảo bối trong lớp, lúc này lại là vẻ mặt hận không thể khiến cậu tiêu thất, rất sợ cậu truyền nhiễm cái gì đó cho lão. . .

Hứa Kiệt sắc mặt cực kỳ khó coi, cậu đứng thẳng ở nơi đó, tựa như trúc xanh mọc trên vách huyền nhai.

Tôi đi qua thì nghe được ông thầy kia nói: “Hứa Kiệt, chuyện này ảnh hưởng rất lớn, chuyện cho cậu lên thẳng thì chúng tôi cần đánh giá lại lần nữa, cậu vào đi thôi.”

Hứa Kiệt dạ một tiếng, gương mặt thấy tôi thì ôn hòa cười rồi đi, chủ nhiệm lớp cậu nói với tôi vài câu, gì mà phải chăm chỉ học hành, tôi gật đầu ứng phó vài tiếng.

Thanh thanh thân thân đi vào phòng học, tiết tự học thì tất cả mọi người đều bề bộn nhiều việc, tôi cũng rất nhanh tập trung vào việc của mình.

Một giờ sau tôi đứng dậy rời đi, bởi vì không trợ trong trường nên phải đi về sớm, thấy trong lớp bên cạnh, Hứa Kiệt ngồi ở hàng cuối cùng, cậu cúi thấp đầu đọc sách, ngón tay cố sức nắm chặt quyển sách. . . Tôi muốn nói cái gì đó, chỉ thấy Hứa Khả chạy tới, cô ta thấy tôi thì có chút sững sờ, sau đó kêu lớn tên Hứa Kiệt, toàn bộ ban 2 yên tĩnh lại.

“Chị cậu gọi điện thoại nói. . . Đây có thật không?” Hứa Khả đứng ở cửa hỏi, cả lớp mọi người lặng im nhìn ba chúng tôi.

Hứa Kiệt đứng ở trước mặt cô ta, do dự thật lâu, đại khái là không muốn lừa dối cô ta nên ừ một tiếng thật khẽ. Hứa Khả vành mắt đỏ ửng, sau đó

chạy đi.

Không biết có phải do đã sống qua một đời, lúc này tôi càng thêm hiểu bản chất của Hứa Khả, nếu như thực sự đem Hứa Kiệt coi như bạn bè hay thân nhân, lúc này cũng không nên đứng ở cửa lớp cậu hỏi những lời này, cũng không nên bỏ đá xuống giếng như thế, biểu hiện của cô ta đơn giản là đang nói cho mọi người rằng cô ta cũng không biết cậu là đồng tính luyến ái, chính cô ta cũng là người bị hại...

“Cậu không đuổi theo à?” Hứa Kiệt sững sốt hồi lâu mới giương đôi mắt đỏ ửng lên nhìn về phía tôi.

“Đến nhà của tôi ở đi.” Tôi nhàn nhạt mở miệng nói, Hứa Kiệt con mắt tròn xoe nhìn tôi.

Tôi đem cậu lôi đi, phía sau đang yên tĩnh lại bùng lên tiếng xôn xao.

Tôi không phải người tốt, nhưng người khác kính tôi một thước thì tôi trả lại một trượng, huống chi người nợ là người duy nhất mà sau khi tôi gặp chuyện không may đã bắt ly bắt khí (không rời đi cũng không giận dữ) với cha tôi...

Trở lại thì cha đã ngủ, tôi cùng Hứa Kiệt cẩn thận bước đi để không làm ông tỉnh giấc.

Hứa Kiệt tắm thì tôi chơi điện tử, chờ cậu đi ra thì hai chúng tôi cùng chơi.

Chơi đến đêm khuya, hai người nằm ở trên một cái giường, trong mộng lung tôi nghe được cậu ở bên tai tôi thấp giọng nói: “Hàn Hiểu, kỳ thực cậu là người tốt.”

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Chi Cưu Triền* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 4

Không phải mâu thuẫn

Cha đối việc Hứa Kiệt đột nhiên xuất hiện trong nhà cũng không có hỏi nhiều, tôi tìm một cơ hội đem sự tình thẳng thắn nói cho ông biết tôi mong Hứa Kiệt có thể ở lại cùng chúng tôi.

Cha trầm mặc rồi nói: “Đây không phải là chuyện tốt, làm gia trưởng cũng không nguyện thấy con cháu của mình bị người chỉ trích. Con mình bạch ý của ba không?”

Tôi gật đầu nói: “Ba, con biết mình đang làm gì mà, Hứa Kiệt là một người tốt lắm.”

Cha vỗ vỗ vai của tôi, nói: “Từ nhỏ đến lớn, ngoại trừ Hứa Khả thì không thấy ai được con đối xử tốt như thế, Hứa Kiệt tính tình rất tốt, là loại người biết báo ân. Con đã nói như vậy rồi, ba cũng không còn gì để nói. Làm người mà, ai chẳng có lúc khó khăn. Chỉ cần trong bụng con để ý, cậu ấy cũng nguyện ý lưu lại ở đây, hai ngày nữa cha sẽ kêu người tới sửa phòng khách, thế nhưng con phải giữ khoảng cách với cậu ấy.”

Tôi nghe xong mỉm cười, cha có một câu nói đúng, Hứa Kiệt cậu ấy đích thực là người biết báo ân.

Sau ngày đó, Hứa Kiệt liền ở lại nhà tôi, cậu vốn không muốn, cuối cùng tôi mở miệng nói muốn lấy tiền thuê nhà, cậu trầm mặc một lúc rồi đồng ý.

Tôi cùng cậu cùng tiến cùng xuất, đám bạn trong trường lại có chuyện mà đồn đại nói nhảm, diễn biến tới cuối cùng biến thành Hứa Kiệt hoành đào đoạt ái, tôi nghe xong chỉ cười không nói, Hứa Kiệt lại xin lỗi tôi, sau đó cậu đi tìm Hứa Khả để giải thích vài lần, tôi biết nhưng không nói thêm gì.

Chủ nhiệm lớp mấy lần muốn tìm tôi nói chuyện, bất quá thấy thành tích của tôi vẫn tốt, thầy đành đem lời nói nuốt trở về, dù sao tỷ suất lên lớp rất trọng yếu, thầy sẽ không để những chuyện này ảnh hưởng đến tâm tình của học trò, Hứa Kiệt bên kia lại rất gian nan, may mà cậu có thể chịu được, nói thật thì tôi bội phục cậu từ tận trong tâm.

Sau đó việc học thêm bận rộn, lời đồn đại có nhiều đến mấy rồi cũng bị quên lãng. Cùng Hứa Kiệt ở chung lại càng dễ dàng.

Tôi học tập không tồi, cậu cũng không kém, hai người có lúc tranh luận cũng sẽ mặt đỏ tới mang tai, hiệu quả so với lão sư dạy tốt hơn nhiều lắm.

Ngẫu nhiên chúng tôi cũng chơi game... Cha có lần uống rượu cùng Hứa Kiệt đã nói, ngoại trừ người nhà thì chỉ có hai người được tôi đối xử tốt như vậy, cho nên hai chúng tôi phải giúp đỡ lẫn nhau, Hứa Kiệt nghe xong vẫn luôn gật đầu. Kỳ thực cha đối Hứa Kiệt vẫn cảm thấy không mấy tự nhiên, bất quá nhìn chúng tôi chỉ là thảo luận học tập nên cũng không nói gì.

Mấy cuộc thi ở cấp ba cũng không phải một bình thường, lấy thi cử để tránh Hứa Khả cũng thật tốt.

Đầu tháng sáu, nhà trường tiến hành cho thi thử, có người nói là do mấy trường ở nội thành họp nhau ra đề, nếu thế thì cũng không mấy lo. Thi đỗ rồi mà

Hứa Kiệt vẫn có chút khấn trương

Ngày đó vừa lúc là sinh nhật Hứa Kiệt, cha tan ca sớm trở về làm cơm. Lúc ăn, Hứa Kiệt uống vài hớp rượu sau đó nước mắt tí tách rơi xuống, bộ dạng thế này thật giống như lúc cậu đứng ở trước mộ tôi.

Cha thấy được cũng chỉ quay sang mỉm cười với tôi, đau khổ nào ông cũng trải qua rồi, tôi nghĩ ông hẳn là người hiểu rõ nhất tâm trạng cùng đường bí lối này, chứ nếu không ông cũng không dễ dàng đồng ý lời đề nghị của tôi.

Nhưng tôi cũng biết cha không muốn tôi cùng Hứa Kiệt đi lại quá thân thiết, dù sao đồng tính luyến ái không phải thứ tốt, hơn nữa tôi đã bị dính lời đồn đại rồi, ông khẳng định cũng bị người hỏi qua chuyện này, chỉ là những lời này ông sẽ không nói đâu, chợt nghĩ tôi lại có chút áy náy với cha...

Nhưng tôi không hề rảnh, bởi vì thời gian sẽ chứng minh Hứa Kiệt thực sự là người tốt.

Tôi không an ủi Hứa Kiệt, có một số việc phải khóc lên mới khá hơn được, lúc muốn khóc cũng khóc không được, thực sự rất đau xót.

Hôm nay là ngày dán điểm của cuộc thi thử, tôi cùng Hứa Kiệt đi xem, cả hai chúng tôi đều đỗ, thành tích cũng không tệ lắm, bước vào top mười đấy.

Xem qua thành tích, tôi cùng Hứa Kiệt dự định đi mua vài quyển sách cùng đĩa CD trò chơi, không nghĩ quay người lại liền trông thấy Hứa Khả áo trắng tóc dài thướt tha.

Một hai tháng nay tận lực không gặp, lúc này thấy cũng không có cảm giác gì, nếu như phải nói ra, đó chính là hận ý vô danh.

Bạn tốt của cô ta, Lưu Quyên cùng cô ta đã xem xong danh sách, Lưu Quyên thấy tôi liền đẩy đẩy Hứa Khả, cười nói: “Kia, bạch mã vương tử của bạn kia.”

Hứa Khả ngẩng đầu nhìn tôi, trên khuôn mặt tinh xảo trắng nõn mang theo mặt hồng nhuận, sau đó ánh mắt nhàn nhạt rồi đi chỗ khác. Cô ta ở trước mặt tôi vẫn luôn lãnh thanh như thế, không để cho tôi hy vọng cũng sẽ không khiến tôi thất vọng.

“Đừng có xấu hổ nha, thật vất vả mới gặp được mà.” Lưu Quyên lớn tiếng nói to, chúng tôi rất nhanh trở thành tiêu điểm của, mọi người dùng các loại ánh mắt nhìn chúng tôi, chuyện tôi theo đuổi Hứa Khả tựa hồ toàn bộ trường học đều biết.

Nói thật thì tôi thật sự rất ghét cảm giác bị người ta nhìn chằm chằm như kẻ đang trần truồng này.

“Thi tốt không?” Hứa Khả bị Lưu Quyên đẩy lên trước mặt tôi, sau đó thoả mái nhìn tôi hỏi.

“Cũng không tệ lắm.” Dè xuống xung động muốn bóp chết cô ta, tôi lạnh lùng mở miệng nói, thành tích dán trên tường, chẳng lẽ còn muốn tôi tự nói?

Hứa Khả sững sốt, đại khái là tôi chẳng bao giờ lạnh nhạt với cô ta như thế, bất quá cô ta chỉ cười cười, đoán chính ân cần hỏi: “Cậu đã có trường học ngưỡng mộ trong lòng chưa vậy?”

“Còn chưa chọn xong.” Tôi dứt hai tay trong túi quần, ngón tay hung hăng bấm vào lòng bàn tay, chậm rãi nói.

Bầu không khí nhất thời có chút xấu hổ, Hứa Kiệt ở một bên đẩy tôi, nhỏ giọng nói: “Các bạn hảo hảo tâm sự đi, tôi đi mua sách nhé.”

Trước đây tôi ước gì có cơ hội này, hiện tại tôi một điểm đều không muốn cùng đứa con gái này đứng chung một chỗ, vì vậy mở miệng nói: “Cùng đi đi, còn phải về ôn tập lại nữa.”

“Hàn Hiểu cậu có ý gì hả.” Lưu Quyên nhìn không nổi nữa nên xông lên trước, tàn bạo trừng mắt nhìn tôi, nói: “Trước đây người theo đuổi Hứa Khả là cậu, hiện tại cậu đây là cái thái độ gì, lạt mềm buộc chặt a...”

Tôi cười khế, phải nói cái cách này là của cô nàng Hứa Khả chứ, lạt mềm buộc chặt, cái từ này đặt trên người tôi hoàn toàn không thích hợp.

“Quyên...” Hứa Khả nhăn mày liễu, thấp giọng hô, con mắt nhìn tôi dẫn theo một tia ủy khuất.

Tôi không thêm nói lại, phát hiện mình thật sự chán ghét quá rồi, người này, tất cả của cô ta đều không thể kích thích tâm tình của tôi, sẽ không bởi vì nước mắt của cô ta mà yêu thương, sẽ không bởi vì nụ cười của cô ta mà vui sướng...

Đối với tình cảm, đại khái đàn ông lãnh khốc hơn phụ nữ.

“Lúc đầu á... Hứa Khả bạn làm sao vậy?” Lưu Quyên hướng tôi gào thét, đột nhiên biến sắc đỡ lấy Hứa Khả, lo lắng hỏi. Hứa Khả bụng ngực, sắc mặt tái nhợt xấu xí.

Bệnh bao tử tái phát rồi chăng? Vào lúc này? Nhớ kỹ lần mà cô ta tái phát bệnh là giữa tháng năm mà.

Có phải vận mệnh đã bị thay đổi một chút rồi không? Tôi trong đầu nghĩ như vậy, Lưu Quyên hướng tôi quát: “Cậu chần chờ gì nữa, còn không mau đưa bạn ấy đi bệnh viện.”

Tôi lấy điện thoại cầm tay ra, gọi số 120, nói cho bọn họ biết địa chỉ rồi nhìn về phía Lưu Quyên nói: “Đừng có lay cô ấy, chờ bác sĩ tới sẽ đưa cô ấy tới

bệnh viện thôi.”

Nói xong, tôi xoay người rời đi, Lưu Quyên ở phía sau tôi chửi ầm lên, Hứa Kiệt đi theo tôi.

Ở Tân Hoa Thư Điểm chọn sách, Hứa Kiệt rốt cục nhìn không được mở miệng hỏi: “Hàn Hiểu, cậu cùng Hứa Khả có phải đã xảy ra mâu thuẫn gì không?”

“Không có mâu thuẫn nào nha.” Tôi tiện tay cầm một quyển tiểu thuyết, nhàn nhạt mở miệng nói.

“... Cậu, không thích cô ấy nữa rồi à?” Hứa Kiệt khiếp sợ nhìn tôi, sách trên tay rơi xuống mặt đất, khuôn mặt ôn nhuận dường như thấy quý vậy.

Tôi cười một tiếng, nói: “Chắc là vậy đi, việc học làm trọng.” Tôi cũng không muốn nói cho cậu chuyện tôi sống lại, không phải không tin tưởng cậu, chỉ là vô pháp mở miệng, những chuyện đã qua kia tựa như vết thương kết vảy, tuy rằng bên ngoài rất tốt, thế nhưng bên trong chỉ cần động nhẹ vẫn đau như cũ.

Hứa Kiệt ừ một tiếng, khom lưng đem sách trên mặt đất nhặt lên.

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Chi Cưu Triền* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 5

Hòa nhập xã hội

Khi tất cả mọi người đã cho rằng tôi đối Hứa Khả là lạt mềm buộc chặt thì Hứa Kiệt lại nói với tôi, ‘Nguyên lai cậu thật sự đã không thích cô ấy nữa rồi’.

Đúng vậy, đã không hề thích rồi. Từ khi sinh mệnh tôi trở lại lần nữa, một lần nữa mở mắt phát hiện thời gian đảo lưu đến năm mười tám tuổi ấy, tôi đã không thích cô ta nữa rồi.

Tháng sáu thi vào trường đại học, nhìn cái đề giống hệt như trong ký ức, tôi lắc đầu điên lên đáp áp. Cuộc đời xoay ngược trở lại lần nữa đều là sự thật.

Kỳ thi qua đi, tôi chọn trường giống Hứa Kiệt, Hứa Kiệt tất nhiên phải dọn ra ngoài ở, tôi kỳ thực có thể lưu lại, thế nhưng tôi không muốn đụng tới Trác Nhiên, không muốn hấn nhá nhìn trúng người tôi thích, hơn nữa tôi không thể bỏ lại Hứa Kiệt, tuy rằng biết mọi thứ đã khác, nhưng để cậu một mình ở bên ngoài làm tôi rất không yên lòng, cho nên do dự hồi lâu vẫn là quyết định thi cùng trường với cậu, thuận tiện chiếu cố cậu.

Những ngày chờ đợi khiến Hứa Kiệt có chút khẩn trương, đã không có tên trong danh sách lên thẳng đại học, tất cả đều phải dựa vào chính mình.

Cha ngoài miệng mặc dù không nói nhưng ông nhìn ở trong mắt, vì vậy cho tôi mấy nghìn đồng kêu chúng tôi đi xung quanh chơi đùa học hỏi, chơi đủ rồi thì trở về công ty làm chút chuyện, nói là sớm ngày bước ra xã hội.

Hứa Kiệt đỏ mặt, ý tứ của cha cậu hiểu được, tôi cũng biết rõ, may mà Hứa Kiệt không phải loại người hay tự ti, cậu cũng sẽ không mở miệng ngậm miệng nói muốn trả tiền linh tinh, cậu chỉ biết dùng hành động để biểu thị.

Tôi cùng Hứa Kiệt cầm tiền thương lượng hồi lâu, quyết định đến Thượng Hải thăm thú, cảm thụ một chút phong vận của thành phố hiện đại hóa này.

Cha đã cho tôi xuất môn đi chơi, cũng sẽ không lưu ý, kỳ thực tôi cùng Hứa Kiệt đi Thượng Hải tìm việc làm, bởi vì Hứa Kiệt muốn kiếm chút học phí, chị của cậu đã nói cho cậu biết trong nhà không còn tiền nữa...

Chúng tôi không bằng cấp không chứng minh, chỉ có thể đi tìm cơ hội ở mọi nơi, sau lại, tôi cùng Hứa Kiệt tìm được công việc phục vụ ở một quán cà phê, ông chủ Hòa hà khắc, động bất động sẽ khấu trừ tiền, tôi cùng cậu cẩn thận dè dặt mà đi làm, ngẫu nhiên cũng sẽ ghen ghét, nhưng rồi cũng quen dần, làm công cho kẻ khác thì đầu tiên cần phải biết nhẫn. Nhẫn, cái từ này tương đối bi thương, trong lòng treo đao nha.

Hứa Kiệt bởi vì muốn kiếm tiền cho nên ban ngày ở quán cà phê làm công, buổi tối mười một giờ lại đến quán bar làm việc, mỗi ngày hừng đông ba giờ mới tan tằm.

Có đêm đi về trễ gặp tên trộm, tiền boia trong ngày đều bị nó cướp sạch. Cậu khóc lóc thảm thiết, tôi lại mừng vì cậu không có việc gì, tiền thì có thể kiếm về, mệnh lại chỉ có một thôi, mất đi thì ai biết có thể may mắn như tôi mà trọng sinh một lần nữa hay không chứ?

Từ sau hôm đó, tôi cùng cậu làm chung trong quán bar, thỉnh thoảng ở bên trong uống một ly rượu, mị mắt thấy Hứa Kiệt đứng ở quầy bar ứng phó cả nam lẫn nữ muôn hình muôn vẻ, ngọn đèn nhu hòa chiếu trên khuôn mặt cậu, thấy đường nhìn của tôi thì hướng tôi cười ôn hòa, rất đẹp.

Cậu có nhiều khi gặp phải mấy vị khách điều ngoa, nữ có nam có, xuất tiền kêu cậu lên sân khấu, cậu đều đã cự tuyệt, khách nhân sẽ phát giận ném vỡ

ly rượu, bởi vậy tiền lương của cậu bị khấu trừ không ít. Cuối cùng, có một khách nam cùng cậu đây đưa không rõ, tôi cùng người nọ đánh một trận, sau đó lôi kéo Hứa Kiệt rời đi, đi trở về hai người cứ cười mãi.

Trong tôi cười mang theo một tia xót xa. Đêm đó Hứa Kiệt ôm tôi thấp giọng nói, cậu tuyệt đối sẽ không bán thân mình, tôi nói tôi biết.

Chúng tôi ở đô thị lớn Thượng Hải này thuê một tầng hầm rộng hai mươi mét vuông, bên trong đèn kịt, một bóng đèn ba mươi oát, một cái giường.

Có lúc tan tâm trở về chỉ dội một gáo nước lạnh rồi vật ra ngủ, khuya khoắt mà đôi thì mới pha mì ăn liền ra ăn đến lang thôn hồ yết, sau đó cười ha ha, chẳng biết như thế là thỏa mãn hay không thỏa mãn, chỉ biết là đang nỗ lực phấn đấu.

Khi nhận được tiền lương của tháng thứ nhất, tôi cùng Hứa Kiệt đầu tiên là nhét chặt nịch bụng, nói thật thì đời này tôi chưa từng ăn no tới như thế.

Sau đó đi đếm lại tiền, cũng không nhiều lắm, còn chưa bằng tiền mà cha cho khi đi du ngoạn, bắt quả Hứa Kiệt so với tôi nhiều gấp đôi, cho nên cậu mời khách, sau đó chúng tôi mua vé xe về nhà, trước khi đi, ông chủ quán cafe cho hai chúng tôi mỗi người năm trăm đồng nói là lộ phí, sau đó nói với chúng tôi rằng chúng tôi còn trẻ, tương lai cần cố gắng.

Nhìn lão vẫn luôn là một kiểu hình nịnh bợ, tôi đột nhiên nghĩ rằng trên đời này kỳ thực có rất nhiều người tốt. . .

Một ngày đêm đi xe lửa về đến nhà, giấy thông báo nhập học đã tới rồi, cha nhìn hai đứa tôi, lắc đầu bật cười chỉ bảo chúng tôi đi.

Tôi cùng Hứa Kiệt ở bên ngoài lăn lộn một tháng đích xác đen trông thấy, bắt quả về nhà vài ngày, da Hứa Kiệt đã khôi phục trắng nõn như xưa, trái lại tôi vẫn đen như thế, cha nói đây là khỏe mạnh, Hứa Kiệt một bên không vui cười nói: “Bác trai là nói con không khỏe mạnh.”

“Vốn cũng không khỏe mạnh, ngày sau hảo hảo bồi bổ.” Tôi ngồi ở trên ghế salon đón lời, cha cười ha ha nói tôi biết hài hước rồi, Hứa Kiệt liếc tôi một cái, khuôn mặt trắng nõn nhả hơi đỏ bừng lên, tôi sùng sốt không biết nói gì.

Tiền Hứa Kiệt kiểm ra căn bản không đủ đóng học phí, cha cảm ra một chi phiếu cùng một giấy nợ nói là vì Hứa Kiệt chuẩn bị, trên giấy nợ viết rất nhiều, bên trong bao hàm cả tiền thuê nhà lẫn ăn mặc ở trong nhà chúng tôi, thậm chí đem tiền cho chúng tôi đi Thượng Hải cũng viết vào, còn có lợi tức.

Tôi một chữ cũng chưa sửa, đem chúng đưa cho Hứa Kiệt, Hứa Kiệt nhìn rồi sùng sốt hồi lâu, hướng tôi lộ ra một tươi cười mỉm môi nhả nhả, cậu ký tên lên, sau đó nhìn tôi, nói: “Tôi nhất định sẽ trả lại cho cậu.”

Tôi gật đầu ừ một tiếng.

Trước khai giảng, tôi bồi Hứa Kiệt quay về nhà cũ của cậu một chuyến, rất xa đứng ở đầu thôn gọi cho chị gái lại bị chị cậu ở trong điện thoại mắng xa xa.

Trên mặt Hứa Kiệt mang theo một tia trầm nhiên, tay lại nắm chặt sít sao, tôi đứng một bên cũng không mở miệng nói gì cả.

Về nhà sau, cha ở trong một nhà hàng tốt nhất thành phố đặt vài bàn tiệc để chúc mừng tôi thi đỗ đại học hạng nhất, thuận tiện xây dựng quan hệ. Ngày đó Hứa Kiệt không đi.

Ở đó, tôi gặp Trác Nhiên, hắn đi cùng lão cha bụng bía của hắn, trên mặt chỉ mang theo tươi cười hiền lành.

Đương lúc cha giới thiệu hắn cho tôi nhận thức, tôi cười cười, sau đó bắt tay hắn.

Hắn hướng tôi tươi cười như ánh dương quang, trong con ngươi cũng mang theo một tia sùng bái cùng không cam lòng, hắn nói với tôi rằng bản thân hắn rất mong đạt được thành tích như tôi, mong một năm sau cũng có thể ưu tú như thế.

Tôi gật đầu dối trá cười vài tiếng, đời này tôi hận nhất là bản thân mình, thứ hai chính là hắn, nếu không phải bản thân không chịu thua kém, nếu không phải hận hại chết tôi, thì sau này đâu có nhiều chuyện xảy ra như thế.

Hắn huyền vài câu sau đó tách đi, cha mang theo tôi đi mời rượu mọi người, nói vài lời khách sáo, hay một ít tươi cười ứng phó, tất cả mọi người đều nói cha tôi dạy con thật tốt, tôi nghe xong vành mắt hơi nóng lên, sau đó ngửa đầu uống cạn rượu che giấu đi.

Sau đó chúng tôi trở về nhà, Hứa Kiệt đang thu thập phòng ở, trên bàn đặt một quả hoa quả khéo léo, cậu nói Hứa Khả cùng Lưu Quyên đến thăm tôi, hoa quả là bọn họ mang tới, tôi không nhẹ không nặng ừ một tiếng. Cha một bên lo lắng nhìn tôi, sau khi Hứa Kiệt rót cho chúng tôi chén nước, nói mình hơi mệt liền trở về phòng.

Tôi biết cậu là muốn cho cha cùng tôi trò chuyện, người này tâm sự vẫn luôn tinh tế như thế.

Tôi cùng cha đứng ở sân thượng.

“Con cùng Hứa Khả đã xảy ra chuyện gì à?” Cha hít một hơi thuốc, thấp giọng hỏi tôi: “Trước đây, thằng nhóc con theo đuổi người ta thì bá mết không tha, hiện tại thế nào lại lạnh nhạt như vậy, con bé chọc giận con rồi sao?”

“Ba, ba sao không nói con hết kiên trì rồi.”

“Con của mình còn có thể không hiểu sao, con thiếu gì thì thiếu chứ không thiếu kiên trì, nói một chút xem rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?” Cha cười nói. Tôi biết ông hẳn không muốn hỏi chuyện giữa tôi và Hứa Khả, ông chỉ không muốn trong lòng tôi có phiền muộn.

Tôi nhìn hướng cha hỏi: “Ba, ba nghĩ Hứa Khả là một người thế nào?”

Trước đây tôi không có dịp hỏi ông, lần này nhất định phải lý giải suy nghĩ của người.

Cha nghe xong hơi hơi dừng lại, đem thuốc đập tắt: “Con bé là một cô gái không tồi, rất biết suy nghĩ, sẽ vì bản thân mình mà suy nghĩ.”

“Ba, ba cũng nói cô ta là một người chỉ biết nghĩ cho mình mà.” Tôi nhìn bộ dạng lãnh khốc của mình in trên cửa sổ: “Người con yêu đời này phải coi trọng con nhiều hơn chính bản thân người ấy, nếu như không thể thì không có cũng không sao.”

Trong gương thủy tinh ánh lên nét mặt sùng sốt lo lắng của cha, ông hơi nhăn lại mi phong anh khí, nhìn về phía tôi: “Hàn Hiểu, con bởi vì mẹ con nên mới có cái suy nghĩ này phải không?” Ông vẫn luôn nói cho tôi biết rằng mẹ tôi đã sớm mất, tôi vẫn luôn cho rằng cha không tái giá là vì trong lòng ông nhớ thương tới người vợ đã mất, nếu như sinh mệnh không có thêm một lần trọng lai, tôi nghĩ tôi vĩnh viễn cũng không biết dưới sự trầm mặc của cha đã hy sinh bao nhiêu nỗ lực cho tôi.

“Sao có thể?” Tôi quay đầu lại mỉm cười nói: “Bất quá là đột nhiên khai thông mà thôi.” Cha gật đầu, biểu tình trên mặt biến thành trầm tĩnh như nước giếng ngày xưa.

Ông vẫn là một người cha cao cả như thế, chỉ cần đưa con muốn, nếu là đúng, ông sẽ đảm đương, ông sẽ cho tôi, tôi không muốn làm, ông cũng không miễn cưỡng.

Đến tận sau này, tôi cùng cha cũng không bao giờ nhắc lại tên của Hứa Khả, tựa như người nợ chưa bao giờ xuất hiện trong sinh mệnh của tôi.

Đêm đó, cùng Hứa Kiệt nằm ở trên một cái giường, tôi đột nhiên rất cảm kích trời cao có thể cho tôi thêm một lần sinh mệnh, khiến tôi có thể có cơ hội bỏ qua Hứa Khả, khiến tôi có thể có cơ hội báo đáp Hứa Kiệt...

Nghỉ rồi tôi nặng nề ngủ, có người ngủ bên cạnh nên rất ấm, người này sẽ vẫn luôn đối tốt với tôi, có thể có một người ở cùng như thế, cảm giác thật tốt.

Sau ngày đó, tôi cùng Hứa Kiệt ở nhà chơi vài ngày, sau đó là gần đến khai giảng.

Cha vốn nói muốn đưa chúng tôi đi, chỉ là lúc này đang bẽ bộn, thật sự là đi không được, tôi cũng nói không cần.

Cha về mặt áy náy nhìn tôi, tôi tiến lên ôm thật chặt lấy ông: “Đừng lo lắng cho con, con sẽ cố gắng chiều cố bản thân thật tốt.”

Ông gật đầu đối tôi cùng Hứa Kiệt dặn dò: “Đi ra bên ngoài không giống như ở nhà, người không quen đất không thuộc, phải tự biết chăm sóc bản thân.”

Tôi gật đầu cười cười, Hứa Kiệt một bên cũng buông hành lý mà ôm lấy cha, cha vỗ vỗ bờ vai của cậu, tôi nhìn thấy Hứa Kiệt vành mắt hơi đỏ.

Bất quá khi cậu từ trên vai cha ngẩng đầu lên. Khuôn mặt sạch sẽ tú khí đã lộ ra tươi cười nhả nhặn rồi...

Lúc xe taxi đi tới, tôi cùng cha phát phát tay, trước khi đi tôi ghé vào lỗ tai ông nói: “Tìm một người bạn đi, nam nữ con đều không ngại.” Ông đáp tôi một cước, sắc mặt đỏ bừng mắng một câu thối tiểu tử.

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Chi Cưu Triền* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 6

Tiếng ca của Hứa Kiệt

Tôi cùng Hứa Kiệt thường thường nói chút chuyện để giảm bớt sự khấn trương vì lần đầu đi máy bay của cậu.

Không biết có phải hay không là vật cực tất phản, cậu khấn trương khấn trương rồi ngủ thiếp đi.

Đầu gối lên vai tôi, trên trán phủ một lớp mồ hôi mỏng, nhìn qua có một chút tỉnh trẻ con, tôi vốn định giúp cậu lau đi, suy nghĩ hồi lâu lại cũng không nhúc nhích, sợ làm cậu giật mình tỉnh giấc...

Bốn giờ sau máy bay mới hạ cánh, Hứa Kiệt đột nhiên tỉnh lại, trên mặt nổi lên một tia khấn trương, bỗng nhiên chui đầu chôn trong ngực tôi, hai tay ôm thắt lưng của tôi, cả người có run rẩy, tôi buông tờ báo trên tay, vỗ vỗ bờ vai cậu, ghé vào lỗ tai cậu thấp giọng nói: “Không có việc gì đâu.”

Cậu hơi ngẩng đầu, nhắm mắt lại gật đầu, thẳng đến máy bay dừng ổn rồi, cậu mới thở ra một hơi, chậm rãi mở mắt.

Hành khách đi qua đều liếc nhìn chúng tôi một cái, bất quá Hứa Kiệt còn chưa khôi phục lại, tôi chỉ đành ngồi tại chỗ không nhúc nhích. Thẳng đến khi có một cậu nhóc dễ thương mềm mềm nhu nhu nói: “Chú ơi chú, anh này sợ hãi sao?”

Bé mới vừa nói xong, liền bị người phụ nữ phía sau ôm đi rồi, người phụ nữ kia hướng chúng tôi lộ ra một nụ cười xấu hổ, Hứa Kiệt bỗng nhiên buông tay ra, mặt đỏ ửng rồi hồng hồng, mở to mắt nhìn tôi.

Tôi khẽ nhíu mày, ngực có chút ung ức, vì sao tôi là chú còn cậu lại là anh? Người ta thường nói con mắt của trẻ con là sạch sẽ nhất, chẳng lẽ thật có chuyện như thế?

Ngồi bất động một bên, Hứa Kiệt tưởng tôi giận nên nhỏ giọng nói lời xin lỗi, tôi chợt lấy lại tinh thần, đứng lên nhắc hành lý, nói: “Có thể đi không?”

Cậu gật đầu.

Xuống máy bay, bầu không khí không giống với quê nhà của chúng tôi, Hứa Kiệt đi ở bên cạnh tôi nhẹ giọng thở dài. Thành phố này sẽ là nơi sau này chúng tôi phải dốc sức làm việc.

Cho dù cách khai giảng còn hai ngày, nhưng đã có thể ở lại trong trường, tôi giúp Hứa Kiệt đem hành lý đặt ở gần cửa ra vào của phòng cậu.

Hai người mặc dù ở chung một khu nhà nhưng dù sao cũng bắt đồng học viện, vườn trường đủ lớn, cách cũng đủ xa, vậy là ngày sau cũng khó lòng gặp mặt rồi.

Phòng cậu cũng chưa có ai đến cả, có chút vắng vẻ, để cậu ở một mình một chỗ tựa hồ có chút không thích hợp.

“Còn vài ngày nữa cơ, không bằng chúng ta đi dạo chơi đi.” Tôi mở miệng nói, ánh mắt Hứa Kiệt sáng lên, cậu gật đầu.

Tôi đem hành lý của mình đặt ở trong phòng của cậu, quyết định sau khi chính thức khai giảng thì trở lại lấy.

Tôi cùng Hứa Kiệt trọ ở một nhà nghỉ bên ngoài, mấy ngày nay đi rất nhiều nơi, cảm thụ cái gọi là không khí của đô thị hiện đại hoá.

Tại quảng trường Nhân Dân, Hứa Kiệt nhờ người qua đường chụp giúp hai chúng tôi một tấm ảnh.

Quảng trường làm nền, trên ảnh chụp vẽ mặt tôi lạnh lùng, Hứa Kiệt khoe miệng lại cong cong, lộ ra tươi cười xinh đẹp. Sau đó tôi mới biết được ngày đó là ngày mừng bảy tháng bảy âm, lễ tình nhân Trung Quốc.

Cầm ảnh chụp trở lại nhà nghỉ, sắc trời còn sớm, tôi ngã xuống giường, Hứa Kiệt ghé vào trước cửa sổ nhìn ánh đèn phía xa xa.

“Hàn Hiểu, xuống dưới lầu hát hò một lúc đi?” Trong ý thức mông lung, tôi nghe được Hứa Kiệt hỏi như vậy.

Đây là lần đầu tiên cậu đưa ra ý kiến với tôi, tôi mở mắt ngồi dậy, ừ một tiếng cũng không phải là có ý giận dỗi, tôi đã sớm nghĩ thông rồi, đời này nếu như cậu vẫn dùng xích tử chi tâm (1) với tôi, vô luận cậu nói ra yêu cầu gì thì tôi cũng đồng ý.

Lầu phụ của nhà nghỉ là KTV, tôi cùng Hứa Kiệt chọn lấy một ghế lô nhỏ.

Uống vài hợp rượu, Hứa Kiệt bắt đầu cầm microphone hát, tôi nằm ở trên ghế salon hí mắt lắng nghe, tôi không biết âm sắc của cậu ra làm sao, chỉ là nghe vào rất thoải mái, rất nhu tình.

Tôi nhớ kỹ sau này cậu cũng trở thành ngôi sao, có vẻ rất nổi tiếng, tôi là một người không thú vị, ngoại trừ công việc thì rất ít quan tâm đến giải trí, TV và văn văn, cho nên tình huống cụ thể tôi cũng không hiểu rõ.

Chỉ biết sau đó khi cậu mang cha tôi tới Bắc Kinh, tiền thuốc men hàng năm đều là cậu chi trả, mỗi lần cậu tới gặp cha tôi đều mang theo kính râm, tự mình cầm lấy cái muỗng đút đồ ăn cho người cha đã không còn nhận ra ai của tôi, thập phần kiên trì, cha có lúc sẽ đem cậu nhận lầm thành tôi, lôi kéo cậu liên miên cần nhân, thường thường chảy nước mắt, người đại diện của cậu ở một bên thúc giục, nhưng cậu thờ ơ, chỉ kiên trì nói chuyện cùng cha tôi...

Mấy khúc qua đi, Hứa Kiệt đem microphone đưa cho tôi, cười nói: “Hàn Hiểu, hát một khúc đi?”

Tôi lắc đầu: “Cậu hát tiếp đi, tôi hát là dẫn vật tai người ta nha, cậu hát thật dễ nghe.”

“Cậu thích nghe à?” Con mắt cậu trong veo, hỏi.

Tôi gật đầu, cậu nở nụ cười, ngọn đèn nhu hòa chiếu xuống sườn mặt càng hiển lộ nhu hòa cùng nhã nhặn.

Sau đó, cậu cầm microphone tiếp tục hát tình ca, tôi ở một bên nghe đến chăm chú.

Bất quá, sau đó lại uống rất nhiều rượu, cậu bắt đầu quần quýt lấy tôi muốn tôi hát, cuối cùng không lay chuyển được nên tôi cùng cậu hợp xướng một bài hát Thiên Trường Địa Cừu.

Hai người ở chỗ này nháo tới tận ba giờ, lúc gần đi ra thì có một người đội mũ lưỡi trai đi tới ngăn cản Hứa Kiệt, hạ giọng nói: “Tôi là người của XX đĩa nhạc, cậu hát hay lắm, có muốn làm ngôi sao ca nhạc không, đây là danh thiếp của tôi...”

Hắn một thân mùi rượu, giọng nói cũng tỏa ra mùi rượu mạnh, người đại diện của Hứa Kiệt tôi nhớ kỹ là một người đàn ông anh tuấn, rất chú trọng hình thức, con mắt mỉm cười nhưng luôn luôn giấu đao kiếm, mà người này râu ria xồm xàm, mặc dù nhìn không ra khuôn mặt nhưng khí chất hai người cũng cách nhau quá xa, phỏng chừng không phải người này.

Hứa Kiệt cảm thấy rồi gạt đầu: “Cảm tạ, tôi sẽ suy nghĩ.” Dứt lời lôi kéo tôi đi.

Ra khỏi cửa, Hứa Kiệt đem danh thiếp vứt vào thùng rác rồi thâm nẵng câu lừa đảo, tôi quay đầu lại nhìn về phía người đang cầm chai rượu nằm vật vó ở cửa quán, lắc đầu, lần thứ hai xác nhận hẳn không phải người đại diện tương lai của Hứa Kiệt, sau đó cùng Hứa Kiệt đi lên trên lầu.

Sau khi tắm xong, Hứa Kiệt nằm ở trên giường của mình nhắm mắt lại, mặt đỏ bừng, rất giống đứa trẻ con.

“Hàn Hiểu, cậu nói làm ngôi sao thì có cảm giác gì?” Lúc tôi tựa ở đầu giường đọc sách, Hứa Kiệt đột nhiên ngồi dậy hỏi.

Tôi nhìn cậu một cái, thờ ơ nói: “Thì chắc phải trả giá lớn đi, thời gian, chuyện riêng tư.”

Hứa Kiệt nghe xong lộ ra một tươi cười an ổn, nói: “Điều này cũng đúng.”

“Cậu muốn trở thành ngôi sao không?” Tôi buông sách nhìn cậu chăm chú, cuộc đời tôi cái biến không biết có ảnh hưởng tới cậu không, nếu như đây là nguyện vọng của cậu, vậy trăm phương nghìn kế tôi cũng sẽ vì cậu thực hiện.

Cậu suy nghĩ một chút, nghiêng đầu nghiêm túc nói: “Mọi việc đều thử một lần mới thỏa, bất quá con đường ngôi sao này quá khó khăn, tôi bây giờ còn chưa có dự định này.”

Tôi gạt đầu, cầm lấy sách, tiếp tục xem.

“Hàn Hiểu, cậu thì sao? Cậu có nguyện vọng gì không?” Cậu nằm úp sấp ở trên giường nhìn tôi nói.

Tôi nhìn khuôn mặt đỏ bừng của cậu, nghĩ đại khái là cậu uống say rồi, bằng không những lời này thường ngày chắc chắn cậu không hỏi ra miệng đâu.

“Không muốn nói thì thôi.” Cậu hướng tôi cười cười, như ánh dương quang sáng lạn, nhưng con mắt cậu toát ra một tia cô đơn nhàn nhạt.

Lòng tôi như bị néo đau, nhìn cậu rồi thành thực trả lời: “Không phải, nguyện vọng của tôi là có thật nhiều tiền.”

Cậu nghe xong sững sốt, sau đó nở nụ cười nói: “Tiền sao có thể kiếm được đủ, sống ở trong tiền cũng nhiều mệt mỏi.”

Tôi không nói gì, bởi vì lại một lần nhớ tới tràng máu tanh phản bội kia, tôi có lúc cũng đã nghĩ, nếu như công ty cha không có vấn đề, vậy Hứa Khả có thể làm vậy với tôi nữa không.

Bất quá những thứ này chung quy là giả thiết, chân tướng là cô ta phản bội, dẫn đến bi kịch của gia đình tôi. Cho nên cả đời này, nguyện vọng lớn nhất của tôi là có nhiều tiền, ngăn chặn khả năng bị phản bội vì tiền.

Hứa Kiệt vì uống chút rượu, tâm tình bắt đầu có chút lên cao, bất quá sau đó lại ngáp một cái, ôm chăn lăn ra ngủ, trước khi ngủ chỉ thì thầm một câu: “Bất quá thích tiền cũng không có gì không tốt, không phải đã có người nói sao, không thể để ái tình của bản thân chịu sự khảo nghiệm của tiền tài, cái này là sự thực.”

Tôi đem ngọn đèn ở đầu giường tắt đi, chỉnh điều hòa lên cao một chút rồi lại tiếp tục xem sách, cảm thấy hơi mệt thì đã là hưng đông rồi.

Nhìn qua thấy trên người Hứa Kiệt không có chăn, vì vậy giúp cậu đắp lại chăn, mới nằm xuống ngủ.

Ngày hôm sau, tôi cùng cậu từ sớm đã đi tới trường học, nơi cậu ở cũng chưa có người tới, tôi lấy đồ đạc rồi nói tạm biệt.

“Tôi tiễn cậu qua đó.” Hứa Kiệt đứng ở phía sau tôi, nói.

“Không cần, tôi đi một mình cũng được.” Tôi nhàn nhạt mở miệng: “Có việc gọi điện thoại cho tôi nhé.” Nói đến đây, tôi nhú nhú mày, cậu tựa hồ còn chưa mua điện thoại di động.

Cậu gạt đầu, lộ ra tươi cười xinh đẹp.

Lúc tới phòng mình, phát hiện có một người bản địa đã tới rồi, hẳn thấy tôi lộ ra tươi cười trong sáng, nói: “Xin chào, tôi là Tạ Minh.”

“Hàn Hiểu.” Tôi cũng lộ ra tươi cười nhàn nhạt.

Sau đó không bao lâu, một người là Chu Quang ở Đông Bắc cùng Trần Thiện ở Quảng Đông đều tới.

Vài người hàn huyền trò chuyện, phát hiện sở thích cũng na ná nhau, ở chung cũng rất tốt.

Trong bốn người chúng tôi, Chu Quang lớn nhất, tôi bé nhất, bọn họ cũng gọi tôi cậu út, tôi nghe xong lắc đầu tiếp nhận.

Mấy người quen thuộc rồi thì đến phòng khác tìm kiếm đồng hương, đi nguyên một vòng, trong điện thoại di động của tôi đã đầy ắp số điện thoại.

Lúc ngồi ở trên giường, tôi nghĩ cuộc sống đại học của tôi cứ như thế bắt đầu rồi.

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Chi Cưu Triền* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 7

Đồng hương tụ hội

Bởi vì tôi đối nhân xử thế chưa bao giờ keo kiệt, nên xuất tiền nhất định sẽ xuất, nên chiếu cố cũng sẽ chiếu cố, cho nên ở trong phòng cũng rất hòa đồng.

Tạ Minh nói tôi là bạn thân của tất cả mọi người nha.

Kỳ thực nói đến gia cảnh, Tạ Minh đại khái so với tôi tốt hơn nhiều, quần áo giày dép của hắn cho tới bây giờ đều là hàng hiệu, thực sự là tiền ở trong mắt của hắn thật giống nước sôi, mà tôi cũng luôn luôn cho tiền ra đi vào thời điểm thích hợp.

Sau hai ngày chính thức khai giảng là khóa tập quân sự, một tháng sau đó ai cũng gầy đi một vòng, mà tôi đen càng thêm đen, lúc tập quân sự tôi không gặp được Hứa Kiệt, muốn dành chút thời gian qua thăm cũng không tìm được cái cơ nào mà đi vào ký túc bên họ, tập quân sự qua đi thì nhiều sự tình cũng dần lắng xuống rồi.

Sau đợt tập quân sự, bọn tôi không có việc gì sẽ đi kiếm anh Ban Đạo năm thứ tư để uống rượu, không có so đo phân biệt chi hết, tựa như bạn thân mà thôi.

Một tháng qua đi, tôi hòa nhập thật không tồi.

Khi hội sinh viên của trường tới nhiệm kỳ mới, Ban Đạo kêu tôi đi tranh cử, anh sẽ viết thư đề cử, bọn Tạ Minh đều chạy tới báo danh rồi, về mặt hăng hái dâng trào, nể mặt mũi Ban Đạo nên tôi cũng phải đi.

Bất quá tôi cũng không tranh cử hội trưởng hội sinh viên gì gì đó, tổng nghĩ bản thân dù sao cũng chỉ là một tân sinh viên năm nhất nên không nên quá nổi bật, đi tới một lát là được rồi.

Sau đó lại bởi vì thư đề cử của Ban Đạo cùng biểu hiện tốt của mình, tôi tiến nhập hội sinh viên làm một gã cán sự bình thường, Ban Đạo biết rồi thì có chút tiếc hận, bất quá cũng nói câu không quá nổi bật cũng tốt nha.

Tôi nghe xong cười cười cảm ơn anh.

Đại học dù sao cũng không có ràng buộc như cao trung, có rất nhiều bạn học bắt đầu ăn chơi đàng điếm, chơi suốt cả đêm, bắt đầu hưởng thụ nhân sinh, Tạ Minh là một điển hình trong đó.

Tôi ngẫu nhiên cũng sẽ cùng bọn họ chơi đùa, bất quá sẽ không đi suốt đêm, thân thể cùng tinh thần đều có điểm chịu không nổi.

Hôm nay đến thư viện mượn sách, mới vừa đi vào liền thấy Hứa Kiệt ở phía trước.

Tính ra thì hai chúng tôi cũng có tầm hai tháng chưa gặp mặt rồi, lúc này đột nhiên thấy cậu, tôi không khỏi sững sờ, sau đó bước nhanh đi lên trước vỗ vai cậu.

Cậu quay đầu bỗng nhiên thấy tôi, sau đó a một tiếng, trong không gian an tĩnh của thư viện có vẻ càng vang dội, bà thím coi thư viện nhìn chúng tôi nhũn mày nói: “Xin giữ yên lặng.”

Hứa Kiệt đỏ mặt.

Tôi chỉ chỉ bên ngoài, cậu gật đầu.

Ra khỏi thư viện, tôi cùng cậu sóng vai đi trên con đường nhỏ rợp bóng cây.

“Hàn Hiểu, nghe nói cậu vào hội sinh viên rồi, chúc mừng.” Hứa Kiệt đối tôi cười cười nói, dung nhan rất nhu hòa, tôi ừ một tiếng: “Mấy tháng qua sống

có tốt không?”

Cậu gật đầu: “Ồ đây rất tốt.”

Dứt lời chúng tôi đều không nói gì nữa.

Một lát sau, Hứa Kiệt ngẩng đầu nhìn tôi, ôn hòa cười nói: “Đúng rồi, Hàn Hiểu, tuần này có họp mặt đồng hương, cậu có đi không?”

Tôi gật đầu, Hứa Kiệt nhe răng cười.

Tổ chức họp mặt đồng hương chính là một anh lớp trên năm thứ tư, gọi điện thoại cho tôi thì uy hiếp tôi nhất định phải đi, tựa hồ lần họp mặt này đưa năm nhất nào cũng từng phải đi một lần, tôi không muốn bị người nói là kiêu căng, đương nhiên cũng đi giúp vui.

Lúc này điện thoại di động của Hứa Kiệt vang lên, cậu vội lấy ra nghe, trên mặt lộ ra tươi cười xinh đẹp, tôi nghe được bên trong là thanh âm của một cô gái, chỉ là nghe không rõ cô ấy nói cái gì, Hứa Kiệt chỉ là thường thường ọ ọ ọ vài tiếng.

Tôi thoải mái đi cùng Hứa Kiệt, hai người đại khái nói năm phút đồng hồ, Hứa Kiệt ngắt điện thoại. Mặt mày hàm ý cười, sau đó nhìn về phía tôi nói: “13xxxx số điện thoại của tôi đây.”

Tôi nghe xong lấy điện thoại ra ấn lưu lại, sau đó gọi lại cho cậu, ở trong nháy mắt điện thoại của cậu vang lên, tôi nhìn thấy trên mặt viết chữ ‘Hiếu’. Bất động thanh sắc thu hồi tầm mắt, hỏi: “Mua điện thoại di động cũng không gọi cho tôi nha.”

“... Chưa kịp.” Hứa Kiệt hơi gục đầu xuống nói: “Nghe nói cậu bè bận nhiều việc.”

Tôi ừ một tiếng, Hứa Kiệt cũng ừ. Bây giờ đột nhiên có chút không biết nên nói cái gì mới tốt.

Ngày đó cùng Hứa Kiệt ra ngoài trường ăn cơm, nhìn sắc mặt cậu không được tốt, nhợt nhạt như sáp, tựa hồ không được nghỉ ngơi đầy đủ, hơn nữa vừa vỗ vai một cái đã cảm thấy cậu gầy đi. Tôi vốn muốn hỏi cậu đã xảy ra chuyện gì, bất quá cuối cùng vẫn không mở miệng được mà thôi.

Sau khi ăn xong tôi tiễn cậu về phòng, sau đó chính mình cũng đi về. Phút cuối cùng nói câu hảo hảo nghỉ ngơi.

Lúc trở về phòng ngủ, Tạ Minh đang uống nước thấy hai tay tôi trống trơn, thuận miệng hỏi một câu: “Không phải đi mượn sách sao?”

Tôi dừng chút rồi nói rồi đã quên. Tạ Minh nghe xong, nước trong miệng phun tới, sau đó sừng sốt nhìn tôi, vội vã đặt tay lên đầu tôi, nghi thần nghi quỷ khấn trương hề hề hỏi: “Hàn Hiểu, cậu không sốt đấy chứ, cậu đừng làm tôi sợ a.”

Lúc này Chu Quang cùng Trần Thiện cũng đã trở về, còn chưa mở miệng, Tạ Minh liền kéo tay Chu Quang, roi lệ đầy mặt nói: “Lão đại, cậu út hần hồ đồ rồi, hần đi thư viện mượn sách mà lại chẳng mang về cái gì, anh nói có phải bị sốt rồi không.”

Trần Thiện cùng Chu Quang nhìn tôi, cũng một dạng sừng sốt.

Tôi lười xử lý bọn họ, nằm ở trên giường nhìn dãy số mới lưu, suy nghĩ sau đêm dãy số Hứa Kiệt đặt thành số gọi nhanh 2, số 1 là cha.

Họp mặt đồng hương an bài ở một quán ăn nhỏ vào cuối tuần, rất sạch sẽ. Tôi cố ý gọi cho Hứa Kiệt rồi mới đi. Hứa Kiệt hôm nay mặc một thân áo trắng, tuy rằng nhìn mộc mạc nhưng sạch sẽ, cùng khí chất cả người cậu rất giống. Dọc theo đường đi chúng tôi hàn huyên rất nhiều, bạn bè trường học sinh hoạt linh tinh, so với lần đầu tiên xấu hổ cùng lúng túng, hiện tại coi như là đã quay về thời gian khi còn cấp ba.

Tôi noi rồi thì anh học trưởng vỗ vai tôi nói: “Còn tưởng rằng thằng nhóc cậu không tới chứ.”

Tôi giờ lên hai tay nói: “Nào dám? Học trưởng ra lệnh, em sao dám không tới chứ.”

“Cậu đúng là tên dẻo miệng.” Học trưởng ôm tôi cười nói, trong lúc tôi cùng học trưởng nói chuyện, Hứa Kiệt đi tới trong góc phòng, không để người chú ý nhưng chỉ cần tôi đảo mắt là có thể nhìn thấy. Cậu tựa hồ không quá thích bị người ta chú ý, con đường đi lên ngôi sao kia ngoại trừ việc bản thân thích thú, đại khái là bị cuộc sống bức bách đi.

Tôi không ít người, có người nói là tất cả tân sinh viên năm nhất đều mời tới hết cả, cả trai lẫn gái cũng tốn mấy bàn, khiến ông chủ ở đây cười đến lệch hàm, tùy ý bắt chuyện làm quen mọi nơi, tân sinh viên năm nhất chiếm đa số, còn chưa kịp hiểu rõ nhau đã bị học trưởng kéo đi.

Học trưởng lôi kéo tôi cùng anh ngồi chung, nói là tiện cụng ly, tôi cũng không chối từ làm gì.

Rượu và thức ăn đều là sớm đặt trước, cho nên đồ mang lên đều rất nóng hổi, mấy bàn chỗ tôi thì có thêm chai rượu đế, tôi liếc mình bồi quân tử.

Vốn là một chuyện vui vẻ, chỉ là khi hát tới phân nửa, có người đột nhiên đi tới đổ ly rượu lên đầu tôi, mọi người sừng sốt, Hứa Kiệt kinh hô, tôi bỗng nhiên đứng lên, rượu rơi vào trong mắt có chút khó chịu, học trưởng cầm khăn tay đưa sang, tôi xoa xoa con mắt, chớp chớp hồi lâu mới nhìn rõ người đứng trước mắt là Lưu Quyên mang theo con giận đằng đặng.

Thế giới thật nhỏ, lại đụng tới người có liên quan tới Hứa Khả...

Chương 8

Lần đầu hôn môi

- Hôm nay Nhật sẽ chen lấn xô đẩy xem danh sách học bổng. Hi vọng có tiền tiêu xài. Nếu có lúc về mình sẽ tặng các nàng thêm 2 chương, hè hè -

Học trưởng sắc mặt có chút khó coi, anh đứng ở trước mặt tôi, nhìn Luru Quyên cau mày nói: “Học muội, em làm cái gì vậy.” Nói thật thì giờ khắc này nhìn thấy Luru Quyên, lòng tôi mạnh mẽ co rút, cho tới bây giờ không nghĩ tới Luru Quyên lại học chung ở đây.

Không thích Hứa Khả, ngay cả thấy người có quan hệ với cô ta, nghe chuyện về cô ta, trong lòng theo bản năng rất khó chịu, siêu khó chịu.

Luru Quyên hung hăng trừng mắt nhìn tôi nắc nứ một câu: “Đồ phụ lòng.” Mặt cô nàng đỏ bừng, tôi nghĩ đại thể là say đi.

Bên trong phòng một trận trầm tĩnh, tất cả mọi người trở mắt giạt mình nhìn chúng tôi trình diễn vở kịch kẻ phụ lòng và người bị phụ lòng.

Hai chữ phụ lòng khiến ruột gan tôi như bị giật đau, tôi nghĩ biểu cảm của mình đại khái đột nhiên trở nên rất lãnh khốc, bởi vì Luru Quyên rút lui cái cổ, nhìn qua có chút sợ hãi, nhưng lập tức lại thẳng thân thể trừng lại tôi, cứ như kiểu một nữ tử nhu nhược đang phản kháng lại kẻ định xâm phạm mình. Hứa Khả có một cô bạn thật tốt, tôi quyến rũ ra khoe miệng, lạnh lùng cười.

Hứa Kiệt đi lên trước lôi kéo tay Luru Quyên: “Luru Quyên, cậu uống say.”

“Cút.” Luru Quyên tàn bạo đẩy tay Hứa Kiệt ra, nói: “Nếu không phải tại mày, Hứa Khả sẽ không rơi vào tình trạng này, mày là muốn cho tất cả mọi người biết mày là thổ nhĩ gia, là đồng tính luyến ái a.”

Hứa Kiệt mặt trắng bệch, bất quá cho dù cậu cả người phát run vẫn mở miệng nhỏ giọng nói: “Luru Quyên, cậu đừng cố tình gây sự như thế.”

Người chung quanh nhìn Hứa Kiệt, phản ứng đủ loại vì câu nói cuối cùng kia của Luru Quyên, trong mắt hoặc nhiều hoặc ít mang theo khinh bỉ, học trưởng nghi hoặc nhìn tôi một cái rồi lại nhìn Hứa Kiệt một cái.

“Luru Quyên, cô đi được rồi. Chuyện Tôi cùng Hứa Khả không liên quan tới cô cơ mà.” Tôi lạnh lùng nói.

Luru Quyên thân thể run lên nhưng vẫn quật cường mở miệng nói: “Cậu hiện tại thật rất sung sướng vui vẻ rồi, Hứa Khả đúng là có mắt như mù.”

Tôi nghe xong nhẹ nhàng nở nụ cười, tôi thật muốn hỏi bản thân mình lúc đầu sao lại có mắt như mù như thế, giờ thành Hứa Khả có mắt như mù, này thực sự là thiên đại chê cười.

Mọi người bị tôi thình lình cười khiến cả lũ ù ù cạc cạc, cười đủ, tôi nhìn Luru Quyên hỏi một câu thật rõ ràng: “Tôi cùng cô ta có bắt đầu không?” Luru Quyên vốn là hùng hổ nhìn tôi, nghe tôi hỏi như thế thì ngậm ngẩn cả người.

Tôi không làm khó dễ con gái, nhưng nếu dám động tôi còn không biết mắc cỡ, tôi không có tác phong mặc người khi nhục, đặc biệt là đối tượng đã khi nhục rồi còn không quên lớn tiếng ăn hiếp.

“Tôi theo đuổi cô ta, cô ta đã đáp ứng sao?” Tôi mắt lạnh nhìn cô nàng, gần từng chữ từng câu hỏi: “Cô ta chưa từng đáp ứng, sao lại nói tôi phụ lòng. Luru Quyên, cô không phải không hiểu rõ lý lẽ, Hứa Khả là bạn cô, nhưng cô cũng không thể không có lương tâm mà nói như thế chứ, tôi thế nào lại thành kẻ phụ lòng rồi? Còn có lời cô nói cùng Hứa Kiệt lúc nãy, cô thật dám mở mồm ra nói sao? Thời gian cậu ấy khó khăn nhất ai giúp cậu ấy, cô không có, Hứa Khả là người cùng thôn của cậu ấy cũng làm ngo, không nói cái khác ngay cả mấy câu thoải mái an ủi cũng không có tới nửa lời. Là tôi, một người xa lạ không quen không biết giúp đỡ cậu ấy, hiện tại Hứa Kiệt vẫn còn đặt biên lai ghi nợ ở nhà tôi đấy, cô có muốn nhìn điều kiện trên đó không, cô mắng cậu ấy như thế là có ý gì?” Nói câu cuối cùng, tôi kéo qua Hứa Kiệt, đối Luru Quyên lạnh lùng nói: “Đừng dùng đau đớn của người khác làm tâm đắc kê cho cô, tôi nói cho cô biết, cô không có tư cách. Nếu như vừa nãy là ý của Hứa Khả, phiền cô nói cho cô ta, tôi, Hàn Hiểu thật xin lỗi, hiện tại việc học làm trọng, không muốn phân tâm, cái thứ tình cảm yêu đương này, Hàn Hiểu tôi không chơi nổi nữa, nếu như là ý của chính cô, phiền cô ngày sau đừng đứng ở trước mặt tôi mà nhục mạ anh em của tôi.”

Luru Quyên sắc mặt đỏ lên, con ngươi chặt vật né tránh.

Đại khái cô nàng không bao giờ nghĩ rằng tôi sẽ không chút lưu tình nào mà nói những lời như thế, cô nàng đâu biết rằng tôi còn muốn nói những lời khó nghe hơn gấp bội, nếu không phải Hứa Kiệt một mực kéo tay tôi, sợ rằng tôi sẽ nhịn không được tức giận mà động thủ, vài phần vì Hứa Kiệt, vài phần là vì tôi. Không biết tại sao, tôi chỉ biết là tôi rất tức giận.

“Xin lỗi.” Lúc này, phía sau tôi đột nhiên truyền đến thanh ôn nhu âm của Hứa Khả.

Tôi nghĩ đầu có chút đau, không thể tin mà quay đầu, thấy Hứa Khả đứng ở nơi đó, một thân tuyết trắng, thuần khiết như thiên sứ, trên mặt dẫn theo nét tiêu tụy, chẳng phải cô ta ở lại thành phố của chúng tôi sao? Vì sao lại gặp ở chỗ này? Lão Thiên trêu người? Hay là tôi hoa mắt rồi.

Cô ta đi tới bên cạnh Lưu Quyên, vừa đỡ cô nàng vừa nói: “Hàn Hiểu, xin lỗi, khi đó chúng ta còn nhỏ, tôi nghĩ rằng cậu sẽ chờ... Tôi vì lời Lưu Quyên nói lúc này, thay cô ấy xin lỗi cậu.” Dứt lời cô ta hướng tôi cúi đầu, bốn phía lao xao một mảnh.

Tôi hiện tại mới biết đứa con gái này tâm kế thật nặng, cô ta nói như thế ý là vì lúc đó chúng tôi còn nhỏ, cho nên không nhận lời tôi, mặt ngoài không nói gì, bên trong lại đẩy sạch tội lỗi cho tôi.

Tôi cười cười nhìn cô ta ám chỉ nói: “Quên đi, đều đã qua rồi, chuyện cũ đừng truy vấn làm gì, thôi thì quên đi.” Sắc mặt Hứa Khả tái nhợt, còn muốn nói điều gì đó, học trưởng đứng lên đi tới bên cạnh tôi, anh nói: “Nếu đều là hiểu lầm, vậy cũng coi như đã giải khúc mắc đi, mọi người tiếp tục hát hò vui chơi đi thôi, đều là cùng quê, mai này còn phải chiếu cố lẫn nhau, tới đây đi, Hàn Hiểu, anh trai đây mời cậu một chén.”

Học trưởng tươi cười có thể trấn an nhân tâm, mọi người lại ồn ào xôn xao, sau đó tiếp tục ăn uống, chỉ là giữa không khí này có người không yên lòng.

Học trưởng đem tôi cùng Hứa Kiệt lôi qua ngồi bên cạnh anh, tôi hướng anh cười cười, sau đó đem rượu đế như nước sôi mà đổ vào miệng, Hứa Kiệt ngồi bên cạnh tôi mơ hồ thì thầm câu gì đó, tôi không nghe rõ.

Cuối cùng học trưởng đem tay áo vén lên, cùng tôi cụng ly. Sau cùng, học trưởng say đỏ mặt mà vẫn vỗ vai tôi an ủi: “Hàn Hiểu à, khắp đất trời nơi nào chẳng có hoa đẹp, cậu lớn lên tuân thủ đẹp trai, thiếu gì chứ không thiếu bạn gái nha, anh đây ủng hộ cậu.” Tôi nghe xong cùng anh kề vai sát cánh mà cười to.

Sau đó tôi mới biết được Hứa Khả đột nhiên cải biến chí nguyện, không để ý Lưu Quyên phản đối mà miên miên cường cường thi vào một trường học hạng hai ở Bắc Kinh, ngày đó Lưu Quyên có ý đem cô ta kéo đến, về phần nguyên nhân cô ta chịu tới đây, tôi không muốn đi đoán, cũng không nguyện đi đoán.

Một hồi đồng hương tụ hội từ bảy giờ duy trì liên tục đến đêm khuya mười hai giờ.

Người ở chỗ này có một nửa là bị tôi cùng học trưởng chuốc say, một nửa khác tỉnh táo nhất toàn là nữ sinh, Hứa Khả cũng uống say, được Lưu Quyên đỡ, cả người trắng nhũ như tiên tử, chỉ tiếc tiên tử này cũng không nhập được vào mắt tôi nữa. Tôi chướng mắt nhưng đương nhiên có người coi trọng, rất nhiều thằng con trai giành phần đưa cô ta về, cô ta nhìn tôi, tôi lấy cớ say không nhìn sang.

Học trưởng cả người xụi lơ trên mặt đất y như cá trạch, Hứa Kiệt vẫn luôn đỡ lấy tôi.

Lục tục đem người đưa trở về, Hứa Khả ở phía sau tôi muốn nói cái gì đó, tôi bỏ qua cô ta một bên mà tựa vào trên vai Hứa Kiệt, không nói lời nào, cô ta bị Lưu Quyên lôi kéo mà lên xe rồi đi.

Kỳ thực tửu lượng của tôi rất tốt, thế nhưng lúc này không thể không giả say, thứ nhất không muốn đối mặt với Hứa Khả đột nhiên xông vào cuộc đời tôi, thứ hai không muốn để mọi người truy vấn chuyện Hứa Kiệt.

Hứa Kiệt đỡ tôi, cả người tôi đều là mùi rượu, tài xế lái xe hỏi chúng tôi muốn đi đâu, tôi đỡ lấy trán.

Nói thật thì có chút khó chịu, người say rượu thì phải tận ngày thứ hai mới thấy khó chịu, kẻ không say thì sẽ khó chịu ngay, huống chi còn có một đả kích, nhìn thấy Hứa Khả thì tựa như đêm mơ gặp quỷ vậy.

“Tìm nhà trọ nào đó đi, không quay về được rồi.” Tôi tựa đầu ở ghế mềm mà nói.

“Chú à, gần đây có nhà trọ nào không, bạn của tôi say quá rồi.” Hứa Kiệt vội mở miệng hỏi một câu.

“Gần đây à, có một khách sạn đó.” Người nọ nói.

“Khách sạn thì khách sạn.” Tôi mở cửa sổ để gió thổi vào, nói: “Phiền chú đi nhanh một chút, không thì chú phải chuẩn bị rửa xe đấy.”

Người nọ vừa nghe, đạp chân ga vội vàng lướt đi, tôi nhìn ánh đèn đủ màu cứ lướt qua trước mắt, chỉ cần kỹ thuật tốt, ô tô cũng có thể đi nhanh như máy bay nha...

Tới khách sạn rồi, lúc trả tiền xong thì mới thấy bác tài thờ phào một hơi, tôi hướng bác ta cười cười không nói gì.

Thuê một gian phòng, Hứa Kiệt đem tôi đỡ vào bên trong, cậu vội rót cho tôi ly nước ấm, uống xong cảm thấy người khá hơn, vì vậy đi tới phòng tắm, dự định tắm xong hão hão ngủ một giấc.

Sau khi tôi nằm ở trên giường, Hứa Kiệt mới đi tắm, tôi nhắm mắt lại nghỉ ngơi, trong mông mông lung lung cảm giác thấy có người ngồi gần bên, tôi muốn mở mắt ra nhưng thật sự quá mệt nhọc, người nọ chắc là Hứa Kiệt, cảm thụ được khí tức quen thuộc, tôi cũng không động dậy nhiều.

Không bao lâu tôi cảm thấy người kia tới gần hơn, sau đó có một thứ ấm áp đặt ở trên miệng tôi, bên tai truyền đến thanh âm ôn nhu của Hứa Kiệt, cậu nói thật nhỏ: “Hàn Hiểu, tôi thích cậu, thực sự thích.”

Hàn Hiểu, tôi thích cậu, thực sự thích.

Rõ ràng mệt chết đi nhưng tôi đột nhiên không ngủ được nữa, bỗng nhiên mở mắt ra, Hứa Kiệt còn tựa ở trên vai tôi, trên mặt mang theo mệt mỏi buồn bã. Cậu đại khái không nghĩ tôi sẽ tỉnh lại, cùng tôi đối diện thì bỗng nhiên ngáy ngẩn cả người, biểu tình đầu tiên là không biết làm sao, sau đó là mặt đỏ lên.

Bốn mắt nhìn nhau, cậu có chút xấu hổ, trên khuôn mặt trắng nõn xinh đẹp đỏ ửng, ngay cả chóp mũi đều đỏ, chỉ có điều cậu vẫn nhìn tôi.

Kỳ thực tôi đã sớm nghĩ tới, không ai nguyện ý vô tư giúp đỡ người khác, lúc đó cậu chiếu cố cha tôi, có vài phần tình cảm ở bên trong, tôi không rõ ràng lắm, nhưng cũng không nghĩ tới thế.

“Hàn Hiểu, tôi vừa...” cậu nhìn tôi há miệng thở dốc muốn nói cái gì đó, tôi kéo cậu lại ngăn điều cậu muốn nói, cậu ngac nhiên tròn mắt nhìn tôi.

“Chúng ta hẹn hò đi.” Tôi thấp giọng ghé vào lỗ tai cậu mà nói, tôi không biết lúc mình nói ra lời này có bao nhiêu là xúc động bên trong, chỉ khi nói ra lời rồi thì mới cảm thấy rất an tâm, biểu tình cậu nhìn tôi có thể xưng là khiếp sợ, tôi chậm rãi dựa sát vào cậu, hôn lên đôi môi hồng nhuận của cậu.

Nếu như đây là cậu muốn, tôi sẽ cho.

Nụ hôn kết thúc, hô hấp hòa cùng một chỗ, tôi nghĩ tôi không ghét cùng cậu hôn môi... Tuy rằng cậu là con trai.

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Chi Cừu Triền* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 9

Lời đồn đại

Ngày thứ hai sau khi tôi tỉnh lại vẫn chưa mở nổi mắt, đầu có chút khó chịu, không tự giác nhắm mi.

“Rất khó chịu đi.” Hứa Kiệt ở bên tai tôi nhẹ giọng hỏi, tôi híp mắt ừ một tiếng.

Cậu tiến lên giúp tôi xoa huyết thái dương, ngày hôm nay có điểm nóng bức nên tay cậu rất ấm, tôi lại cảm thấy nó rất thoải mái.

Sau khi cảm giác khá hơn, tôi mở mắt ra, Hứa Kiệt vẻ mặt chăm chú lại nửa quỳ nửa ngồi ở một bên, đại khái là bởi vì khoảng cách rất gần, tôi đơn giản thấy sắc mặt cậu cũng không tốt, vành mắt có chút sưng đỏ, đáng đáp tiểu tụy như là một đêm không ngủ vậy.

Vô thức nhắm mi, Hứa Kiệt vội vàng nhìn về phía tôi, hỏi: “Thế nào? Còn có chỗ nào khó chịu à?”

Tôi lắc đầu cầm tay cậu nói: “Cậu ngủ không ngon giấc sao?”

Cậu sững sờ, không tự giác nhấp miệng, tôi chậm rãi ngồi dậy cùng cậu đối diện.

“Hàn Hiểu, tối hôm qua cậu...” Thần sắc cậu có chút do dự nhưng lại vẫn nhìn về phía tôi mà hỏi: “Tối hôm qua những điều cậu nói với tôi, cậu còn nhớ rõ không?” Nói xong lời này, cậu mặt đỏ tới mang tai, tầm mắt nhìn về phía khác, bên trong mang theo một tia cẩn thận.

“Chuyện chúng ta hẹn hò sao?” Lòng tôi mềm nhũn, khàn tiếng hỏi.

Hứa Kiệt gật đầu, tôi bình tĩnh nhìn cậu, nói thật thì nếu như ngày hôm nay cậu không mở miệng hỏi, tôi cũng không xác định được mình có thể nói ra những lời kia một lần nữa hay không, bởi vậy ở phương diện này tôi rất bội phục cậu, chỉ ít biết tranh thủ.

“Cậu không muốn à?” Tôi không biết nên trả lời thế nào cho nên cố ý hỏi một câu như vậy?

“Không phải.” Hứa Kiệt trên mặt xuất hiện nét khấn trương, sau đó nhìn tôi nhỏ giọng nói: “Tôi chỉ nghĩ là mình đang nằm mơ.”

Tôi khẽ nở nụ cười, cậu đang nằm mơ thì tôi chẳng lẽ không sao, đại khái là bởi vì trải qua phần bội tử vong, mới để cho tôi minh bạch lòng người mới là trọng yếu nhất, giới tính thật ra thành thứ hai rồi.

Đương nhiên nếu như cuộc đời không có một lần quay trở về, nếu như Hứa Khả không phản bội tôi như thế, tôi nghĩ cả đời này tôi cũng không hẹn hò với một người con trai đi.

Từ phương diện nào đó mà nói, tình cảm của tôi với Hứa Kiệt rất phức tạp, lẫn lộn giữa báo ân, cảm kích, tôn kính và nhiều thứ khác, về phần yêu mến, tôi nghĩ cũng có một chút chỉ là không khắc sâu như cậu, có lẽ ở bên nhau lâu dài thì sẽ có ngày nảy sinh tình cảm đi, về phần yêu mến của cậu với tôi, tôi không biết cậu thích tôi đến đâu, thời gian còn rất dài, chậm rãi ở chung hẳn sẽ biết đi.

Tình cảm hiện tại còn chưa sáng tỏ, nhưng có một việc tôi có thể khẳng định, chỉ cần nhìn thấy Hứa Kiệt thì tôi cũng cảm thấy cuộc đời không còn quá

đen tối như vậy.

Nếu như cũng có một ngày cậu chọn con đường như Hứa Khả, tôi đây tình nguyện tự tay tiễn cậu xuống địa ngục, hủy đi chút âm áp trong lòng này.

“Hứa Kiệt, cùng tôi hẹn hò là không có đường lui, tôi không phải người tốt đâu, cậu nghĩ kỹ chứ.” Biết rõ người nọ là người thẳng tính, yêu, sẽ yêu tới tận cuối cùng, nhưng tôi vẫn hỏi ra một câu như thế.

Hứa Kiệt nghiêng đầu khẽ tựa vào trên vai tôi, thấp giọng nói: “Tựa như đang nằm mơ vậy, nếu như là mộng thì tốt nhất đừng nên tỉnh.” Cậu không cho tôi đáp án minh xác, lại làm cho lòng tôi thỏa mãn, đưa tay đem cậu ôm vào trong ngực, cảm thụ được nhiệt độ cơ thể cậu. Tựa như xác lập quan hệ giữa hai người.

Sau đó tôi tắm rửa để cho thanh tỉnh đôi chút, cùng cậu rời khách sạn đến một quán ăn ven đường lót dạ buổi sáng.

Thời gian còn sớm, Hứa Kiệt nói không muốn quay về trường, đại khái là có liên quan tới mấy lời Lư Quyên nói ngày hôm qua. Tôi suy nghĩ một chút rồi cùng cậu đi dạo một vòng ở công viên trước trường.

Trong công viên đã có rất nhiều người, hai người ở trên con đường lát đá trầm mặc đi hồi lâu, Hứa Kiệt nói với tôi: “Hàn Hiểu, nếu như trường học xôn xao truyền ra lời đồn, có thể ảnh hưởng đến cậu hay không.” Trong lòng tôi hơi tê rần, người này thật khờ, lúc này sao không nghĩ tới bản thân phải làm sao, lại còn nghĩ tới sẽ ảnh hưởng tới tôi thế nào.

Hứa Kiệt không đợi tôi mở miệng lại nói: “Hàn Hiểu, nói thật nha, tôi bây giờ còn có chút không muốn gặp Lư Quyên.”

Tôi nghe xong nhìn sang thấy cậu nhử mày nhìn xa xa, biểu tình có chút lạnh nhạt.

Kỳ thực từ phương diện nào đó mà nói Hứa Kiệt là người cũng rất lạnh mạc, cậu hiện tại không muốn gặp Hứa Khả cũng không muốn gặp Lư Quyên, cho nên cậu sẽ rất lạnh nhạt mà cuộn bản thân vào trong vỏ để bảo vệ mình, mặc kệ trong lòng người khác nghĩ cái gì, cậu không muốn để chính mình thụ thương.

Lúc quay về trường, Hứa Kiệt hít một hơi thật sâu, hướng tôi cười cười, vì là cuối tuần nên trường học cũng không có nhiều người, tôi lôi cậu tới một cái núi giả vắng hoe, hôn nhẹ lên trán cậu, an ủi: “Không có việc gì đâu, có tôi ở đây mà.”

Cậu kinh ngạc, khẽ cười ra tiếng, tươi cười xinh đẹp tôi thích nhất.

Đi vào trường học quả nhiên có rất nhiều ánh mắt nhìn chằm chằm chúng tôi, đây đó cũng sẽ có người khe khẽ nói nhỏ, ngẫu nhiên sẽ có bốn chữ đồng tính luyến ái truyền lại đây.

Tôi cũng không thêm để ý chút nào mà đem cậu đưa về phòng, thậm chí trước khi đi còn ôm lấy cậu một cái. Lúc này, một là không thể làm như đang chột dạ, làm cái gì cũng phải thoải mái, tôi ôm cậu trước mặt người khác như thế, người khác đều cho rằng tôi đang cố vũ cậu, kỳ thực đối Hứa Kiệt mà nói đại khái hơn một tầng hàm nghĩa khác.

Lúc trở lại phòng mình, Tạ Minh, Chu Quang cùng Trần Thiện đều không mấy vui vẻ, đem tôi đặt tại trên bàn, bắt tôi ăn ngay nói thật mà kể lại chuyện đã xảy ra ở cuộc họp mặt đồng hương hôm qua, vì sao lại một đêm không trở về phòng, cuối cùng tôi cùng Hứa Kiệt rốt cuộc là quan hệ như thế nào.

Tuy rằng không ngại người khác biết tôi cùng Hứa Kiệt đang yêu nhau, nhưng vì tránh phiền phức, tôi chỉ giải thích qua loa quan hệ giữa tôi và cậu, ám chỉ rằng cha tôi nhận Hứa Kiệt làm con nuôi.

Tôi cũng không nói tới Hứa Khả, nghĩ rằng chẳng cần đâu, may mà bọn họ đối với nữ diễn viên trong câu chuyện kể cũng chẳng mấy hứng thú, chỉ thăm nghĩ muốn biết chuyện gì xảy ra mà thôi.

Mà tôi thì lại tin tưởng chắc chắn rằng sau khi xảy ra chuyện này, Hứa Khả là người thông minh như thế, ngày sau hẳn sẽ không nhảy vào cuộc sống của tôi nữa, đương nhiên nếu như cô ta dám tới nữa, tôi đây sẽ chẳng khách khí gì với cô ta đâu.

Được rồi, tôi thừa nhận tôi có chút chờ đợi cô ta tiếp tục bày mưu bày kế, bởi vì tôi là kẻ bụng dạ hẹp hòi, tính tình có thù tất báo.

Bọn Tạ Minh nghe xong rồi thì sững sờ hồi lâu, sau đó lại đều vỗ vai tôi, nói: “Cậu em à, ba của cậu thật là ngu nhân nha.” Tôi nghe xong cũng đành xoa bờ vai đau đớn mà gật đầu thừa nhận, trong phòng cứ như thế giải quyết xong rồi.

Sau đó chuyện tình cùng tôi đoán không mấy khác nhau, chuyện Hứa Kiệt là đồng tính luyến ái bị truyền ra, bất quá cũng không có gây sóng gió lớn như ở cao trung, dù sao tôi ngay lúc đó đã nói đủ rõ ràng minh bạch, chỉ ít làm cho mọi người hiểu được tôi cùng Hứa Khả xa nhau không phải bởi vì Hứa Kiệt.

Lời đồn đại vốn là thứ như thế, bạn không để ý tới nó thì xong rồi, bạn càng giải thích thì người ta càng cho đó là phản bác, mọi người càng hưng phấn, còn không bằng để câu chuyện đó tự sinh tự diệt là tốt nhất.

Dần dần lời đồn đại cũng nhạt dần... Dù sao không phải mỗi người đều là Hứa Khả, cũng không phải mỗi người đều là Lư Quyên.

Nhưng vô luận thế nào cũng làm rối ren cuộc sống của Hứa Kiệt, cậu đồng tính luyến ái là chuyện thật. Có người khinh bỉ có người đồng tình, còn có người ủng hộ, nói chung cuộc sống cũng không tốt là mấy.

Một tuần sau, Hứa Kiệt không chịu nổi quấy rầy liền gọi điện thoại cho tôi quyết định thuê phòng ở bên ngoài.

Tôi nghe xong có chút vui vẻ, chúng tôi hiện tại cũng là người yêu rồi, tôi không muốn hai người ngày sau muốn âu yếm đôi chút cũng tìm không được nơi nào.

Nếu như có thể có một phòng riêng cho mình, vậy muốn lần qua lần lại thế nào cũng có thể. (Lộ bản chất nhe anh :D)

Hơn nữa Hứa Kiệt tương lai sẽ đi theo con đường nghệ sĩ, chuyện riêng tư cũng rất quan trọng.

Vì vậy thừa dịp cuối tuần, tôi cùng Hứa Kiệt đi tìm phòng thuê, cuối cùng ở một khu dân cư xa hoa tìm được một chỗ thích hợp, trên sân nhà được trang trí rất đẹp, cửa sổ sát đất có thể nhìn xuống phía dưới, mỹ cảnh đều ở trong tầm mắt.

Chủ cho thuê nhà là một lão gia gia, con cái ở nước ngoài, đều rất hiếu thuận, tại Bắc Kinh ông cũng có vài chỗ ở.

Ai cũng nghĩ đã phải thuê thì thuê một chỗ cho thật tốt nha.

Nói thật thì nơi này cảnh sắc rất đẹp, buổi tối ánh đèn rực rỡ, mới lên đèn thôi mà đứng ở cạnh cửa sổ là có thể nhìn thấy hết thảy cảnh đêm, quả nhiên là hưởng thụ.

Bởi vì đất chỗ này đắt đỏ nên người ở đều là kẻ có tiền có quyền, tiền thuê nhà so với đất gần trường học thì đắt hơn rất nhiều.

Tôi cùng Hứa Kiệt đều rất thoả mãn, tuy rằng tiền thuê có chút mắc.

Hứa Kiệt không muốn ở gần trường là vì sợ có người thấy tôi và cậu cùng xuất cùng nhập, đối với tôi ảnh hưởng không tốt. Mà tôi thì nghĩ nếu tương lai Hứa Kiệt thực sự thành đại minh tinh, ở chỗ này sẽ khiến đám săn ảnh khó có thể đi vào như chốn không người mà rình lên đời tư của cậu.

Điều này làm cho tôi yên tâm không ít, bất quá có một điểm không tốt chính là cách trường học khá xa, may mà ở đây cũng rất tiện lợi, xe công cộng cứ năm phút đồng hồ một chuyến, quan trọng nhất là Hứa Kiệt rất thích ở đây, lúc cậu nói hai mắt sáng rực rỡ, nhìn thôi là đã biết rồi.

Bởi vì chủ cho thuê nhà sợ bị lừa nên không muốn chuyển khoản chỉ lấy tiền mặt, tôi cùng Hứa Kiệt không thể làm gì khác hơn là hẹn ngày mai quay lại trả tiền.

Trở lại trong phòng, không bận tâm đám Tạ Minh hỏi cái gì liền đem chi phiếu đưa cho Hứa Kiệt, thuận tiện đem mật mã nói cho cậu biết, để cậu ngày mai đi ngân hàng rút tiền, còn phải gọi công ty lắp đặt thiết bị gia dụng tới lắp đặt phòng ở, sau đó mua vài đồ dùng thích hợp trong nhà.

Hứa Kiệt cười tủm tỉm gật đầu.

Tôi sợ đi đem mật mã nói cho cậu biết, nói tôi tin nhiệm cậu thì có chút giả dối, chỉ là nghĩ đời này ai cũng có thể phản bội tôi, chỉ có cha cùng cậu sẽ không.

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Chi Cưu Triền* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 10

Lần đầu tiên thân mật tiếp xúc

Hứa Kiệt cầm thẻ ngân hàng của tôi hai tuần rồi mà chưa liên lạc, tôi cũng không gọi điện thoại cho cậu, thứ nhất là tôi bận mấy việc lật vật trong hội sinh viên, chạy đi chạy lại trong cái sân trường rộng kinh khủng, thứ hai tôi phải chịu sự tàn phá của Tạ Minh ở trong phòng cho nên thực sự không bớt được thời gian gọi cho cậu.

Tạ Minh vừa nhìn là biết đã rơi vào bẫy rồi, cả ngày hé ra cái mặt của một thằng yêu đơn phương, quần áo thì chọn qua chọn lại rồi lại chọn lại chọn qua, cảm thấy màu đen thì không đủ nổi bật cảm thấy màu trắng lại không đủ ôn trọng, thế cho nên lo được lo mất đến khuya khoắt lại lôi người ta dậy trò trò chuyện chuyện, hỏi xem ngày mai hẳn mặc áo hiệu Armani thì có quê quá hay không.

Tôi nghĩ hẳn điên rồi, vì một đứa con gái mà coi tiền tài như rác rưởi, quả nhiên là điên rồi.

Chu Quang cùng Trần Thiện bị dẫn vật đến mức chạy qua phòng khác ngủ nhờ, lưu lại tôi một mình chiến đấu... Tôi bị hấn hành đến thần kinh đều thô rồi.

Theo hẳn nói thì cô nàng hẳn đang theo đuổi là tuyệt sắc mỹ nữ trong mắt hẳn, Chu Quang cùng Trần Thiện đôi mắt nhìn người của hẳn thì cũng không mấy tin tưởng.

Chúng tôi hỏi ‘Cô nàng là ai’, hần về mặt say sưa bắt đầu kể chuyện xưa, ở một đêm trăng mờ gió lớn, liếc mắt thấy người tình trong mộng của hần ngồi khóc trong khu rừng nhỏ, vì vậy dưới một gốc thông, trái tim thiếu nam của hần bị bắt làm tù binh rồi, chúng tôi nghe xong hai mặt nhìn nhau.

Chu Quang vừa ăn một cái hamburger vừa hăm hăm hồ hồ nói, trong vở hiệp tiểu thuyết nói rằng đêm nào trăng mờ gió lớn chính là hoàn cảnh giết người tốt nhất nha, hần cảm thấy cô nàng kia rõ ràng là đang làm cái hành động ‘giết người’ này.

Tạ Minh nghe xong mặt tối sầm, hét lên một câu ‘Ông thì biết cái gì, đó là tình thú’, sau đó tiếp tục say sưa.

Tôi cùng Trần Thiện chịu không nổi cái loại say sưa này của cậu ta, vội vàng chuyển hướng trọng tâm câu chuyện, hỏi vị tuyệt sắc mỹ nữ là tình nhân trong mộng của cậu rốt cuộc là ai, là người khoa nào.

Tạ Minh hướng chúng tôi trộm cười hai tiếng sau đó nói ‘Anh đây sẽ không cho các cậu biết đâu, miễn cho chúng ta trở thành tình địch, nhất là Hàn Hiểu một bộ anh tuân ngồi ngồi’.

Chúng tôi nghe xong liếc mắt nhìn nhau, sau đó đem sữa tắm đổ vào người hần, hần ở trong phòng tắm vừa tắm vừa ngâm tiện thể chửi chúng tôi vài tiếng.

Đêm nay, Tạ Minh rốt cục cùng tuyệt sắc mỹ nữ kia có phát triển thêm một bước, thế nên Tạ đại thiếu gia chuẩn bị ngủ bù, ngheh tiếp tốt ngày mai.

Vì vậy tôi cũng ngủ một giấc thật ngon.

Cuối tuần Tạ Minh đi ra ngoài hẹn hò, Chu Quang cùng Trần Thiện bởi vì tốc độ mạng của máy tính trong phòng quá kém, vì thế mà định cư ở trong quán cà phê internet để chơi game, tôi cũng thừa dịp ngủ bù.

Khi ngủ đến朦胧 lung thì nhận được điện thoại của Hứa Kiệt, cậu hỏi tôi có thời gian hay không, tôi ừ một tiếng nói có, kỳ thực buổi chiều trong hội sinh viên có hoạt động, nhưng nghe thấy thanh âm Hứa Kiệt, tôi quyết định không đến hội sinh viên.

“Phòng đã lắp đặt xong rồi, có muốn cùng đi ăn chúc mừng hay không.” Hứa Kiệt nói ở trong điện thoại, nghe ra được thanh âm của cậu đè nén một loại hưng phấn không ngừng được.

“Được.” Chậm rãi ngồi dậy mặc đồ rồi hỏi đáp.

“... Bạn việc làm không?” Thanh âm Hứa Kiệt có chút do dự truyền tới.

Tôi không tiếng động ngáp một cái nhu nhu mắt: “Không, cậu hiện tại ở đây rồi à?”

Hứa Kiệt ừ một tiếng.

“Ừ, tôi đi qua nhé.”

Hứa Kiệt nói một tiếng được.

Thu hồi điện thoại, rửa mặt sau đó ra cửa.

Bởi vì là cuối tuần nên đường hơi tắc, nửa giờ mới đến, Hứa Kiệt khi mở cửa cho tôi vẫn mang theo nụ cười xinh đẹp, rất đẹp, tôi phát hiện chỉ là hai tuần không gặp thôi mà tôi lại tưởng niệm nụ cười xinh đẹp này của cậu rất nhiều.

“Cậu ngủ không ngon sao? Sắc mặt kém như vậy.” Sau khi đóng cửa lại, cậu mở miệng hỏi.

Tôi ngáp một cái: “Đều do tên nhóc Tạ Minh kia, nửa đêm động kinh, khiến mọi người trong phòng thần kinh theo.”

Hứa Kiệt nghe xong cười ra tiếng.

Tôi tùy ý quan sát nhà trên tới nhà dưới, Hứa Kiệt trang trí thập phần ấm áp, giữa phòng khách có một cái đèn thủy tinh, quanh đèn thủy tinh có mười sáu cái đèn nhỏ, những cái này đều do chủ nhà lưu lại, bắt quá trên tường dán giấy màu nhạt, ban đầu vốn không có, toàn bộ cho cảm giác rất ấm áp, cũng rất đẹp.

“Thích không?” Cậu hướng tôi mỉm cười hỏi. Tôi gật đầu.

“Căn nhà này được nhà thiết kế bên công ty lắp đặt rất hài lòng, tôi cũng thích.” Hứa Kiệt hướng tôi cười nói.

Tôi nhếch lên nụ cười nhân nhật, vươn tay kéo qua cầm cậu, hôn lên môi cậu, cậu hơi sững sốt, sau đó hai tay ôm lấy cổ tôi, cùng tôi triền miên.

Cái hôn qua đi, tôi hơi đẩy cậu ra, nói: “Tôi đi tắm, một hồi rồi ăn nhé.” Cậu gật đầu, con mắt mê luyến mà xinh đẹp.

Trong lúc tắm, cậu cầm một kiện áo ngủ đưa qua cửa cho tôi, tôi mới vừa hỏi một câu có muốn tắm chung không, cậu liền ném ở trên cửa, tôi lắc đầu bật cười, cậu đang xấu hổ.

Sau khi tắm xong, xoa tóc đi ra ngoài, trên bàn com đã bày đầy rượu và thức ăn.

Hứa Kiệt đã ngồi ở chỗ kia đem rượu đỏ mở ra, màu rượu được rót vào trong ly thủy tinh càng thêm xinh đẹp, làm xong những thứ này cậu hướng tôi mỉm cười, Hứa Kiệt vốn là lớn lên ôn nhuận xinh đẹp, cười như thế, thật càng xinh đẹp.

“Không vui sao?” Cậu có chút cẩn thận hỏi: “Ngày hôm nay tương đối đặc biệt, cho nên tự chủ trương mua đồ ăn, cậu...”

“Tôi rất thích.” Tôi cắt đứt lời của cậu nhàn nhạt nói: “Tôi cũng không thích đi ra bên ngoài ăn.” Tôi hiểu được ý của cậu, cậu không phải một người thích lãng phí, hôm nay chuẩn bị phong phú như thế cũng chỉ vì chúc mừng mà thôi.

Nghe xong lời của tôi, cậu khẽ cười.

Khi ăn, hai người nâng chén khẽ tụng ly, chúc mừng chúng tôi dọn vào nhà mới, chúc mừng quan hệ đã được xác lập, cũng coi như chúng tôi bắt đầu ở chung.

Cùng Hứa Kiệt ở chung, nếu như không phải trọng sinh lại lần nữa mà có ai gọi ý như thế tôi sẽ cười đến rụng răng tại chỗ.

Ngừa đầu uống hết rượu, Hứa Kiệt nhìn tôi đầy ý cười. Cậu vui vẻ tôi cũng hài lòng, bữa com này thật sự thoải mái ngon miệng trước nay chưa từng có.

Sau khi ăn xong cậu đi thu dọn bàn, tôi vốn cũng muốn phụ một tay, cậu phát phát tay nói: “Cậu đi xem xem phòng đọc sách có cần mua gì không, không thì ngủ một giấc đi, đừng ở chỗ này thêm phiền nha.”

Tôi nghe xong ngược lại rất vui vẻ nhàn nhã.

Ở phòng đọc sách chơi mấy vi tính, thấy có chút mệt nhọc, tôi liền đến phòng ngủ ngã xuống trên giường đánh một giấc.

Lúc tỉnh, trời đã tối rồi, ngọn đèn phòng khách đã sáng, từ giữa kẽ hở trên cửa rơi vào, trên đỉnh đầu là một bóng đèn màu cam dịu dàng, có lẽ lúc tôi ngủ say thì Hứa Kiệt tắt lên.

Lười nhác ngồi dậy đánh giá tất cả bên trong phòng, giường là giường đôi, tất cả đều là đồ đôi, tôi không tiếng động nở nụ cười, nếu đã là người yêu thì không có gì không tiếp thu được cả.

Xò dép đi ra cửa, Hứa Kiệt đang ngồi ở trên ghế salon xem danh sách các ca khúc đang được yêu thích, nhưng cậu có vẻ không mấy hứng thú, sau khi thấy tôi vội vàng tắt TV, đứng lên nhẹ giọng hỏi một câu: “Hôm nay cậu không quay về trường à?”

Tôi dừng một chút, nở nụ cười nói: “Cuối tuần nghỉ ngơi.”

Hứa Kiệt đỏ mặt.

Ý tứ của cậu tôi minh bạch, tôi mới ngủ dậy nên cảm giác thập phần thanh tỉnh, cũng biết đáp ứng thì sẽ thế nào, nhưng trong lòng một mảnh bình tĩnh, thậm chí mơ hồ có chút chờ mong, tôi nghĩ nếu như cậu chân chính thuộc về tôi rồi, vậy cả đời này đại khái sẽ không rời khỏi tôi.

Cậu đứng ở nơi đó nhìn tôi. Tôi tiến lên ôm cậu thấp giọng hỏi: “Có hối hận không?” Nhưng trong lúc vẫn chưa có câu trả lời tôi đã hôn lên môi cậu, kỳ thực tôi muốn nói rằng cậu có hối hận cũng không còn kịp rồi, chộc tới tôi rồi thì cả đời cũng chỉ có thể dây dưa không dứt như thế này mà thôi.

Đem cậu ôm trở về phòng, biến hóa hôn môi, nói thật thì tôi là lần đầu tiên ôm con trai, mà cậu cũng là lần đầu tiên bị người ôm, bất quá cũng không có xấu hổ cùng luống cuống, chỉ là ôm thật chặt và hôn môi thật sâu.

May mà từ khi bắt đầu tiếp thu Hứa Kiệt, tôi cũng xem lướt qua mấy bài viết trên diễn đàn về đồng tính nam, nhưng đứng nhìn bên ngoài khác hẳn với việc tự thân ra trận, dù sao ở thời khắc tình cảm mãnh liệt, bạn cũng nhớ không nổi người khác làm cái gì.

Chỉ là bản năng mà ngồi an ủi cùng mở rộng, cuối cùng tiến nhập vào trong cơ thể cậu, khi đó bởi vì không biết mở rộng nên khiến tôi và cậu đều rất thống khổ.

Cậu khỏe mắt vì đau đớn mà đỏ lên, tôi vốn định nói không làm nữa, cậu ở trước khi tôi kịp nói nhìn về phía tôi, con ngươi mang theo hơi nước, sau đó hai chân ôm chặt thắt lưng tôi, thấp giọng nói: “Không sao.”

Nói thật thì tôi cũng nhăn đến thống khổ, nửa vờ như vậy thật rất khó chịu, thấy cậu chấp nhất như vậy liền nói: “Nhẫn nại nhé.” Sau đó lãnh tĩnh một giây, ngón tay bắt đầu xoa nắn thứ kia của cậu, ở khi dục vọng cậu dần dần cứng rắn lên, tôi cũng ra vào dễ dàng hơn...

Nếu hỏi tôi cảm giác khi được cậu bao vây lấy như thế nào, tôi chỉ có hai chữ mà thôi, đó là: Tiêu hồn... Vừa chặt lại nóng, thật sự thoải mái muốn chết

Ôm cậu tới tới lui lui làm vài lần, sau lần cuối cùng, hai người đều có chút mệt mỏi, ôm nhau chìm vào giấc ngủ, chẳng biết tại sao, ôm cậu như thế đột nhiên cảm thấy thật viên mãn.

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Chi Cưu Triền* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Chương 11

Tháng văn hóa nghệ thuật của trường

Hai người ôm nhau ngủ, nửa đêm Hứa Kiệt ở trong lòng tôi hơi động đậy.

Cậu vừa động tôi cũng liền tỉnh, nghe được hô hấp mỏng manh của cậu biến nặng nề rồi cuối cùng đều đặn lại như thường. Tôi đưa tay mở đèn bàn lên, khi đèn vừa sáng thì Hứa Kiệt đột nhiên lại mở mắt.

“Làm sao vậy?” Tôi ôm lấy bả vai trơn bóng của cậu thấp giọng hỏi, sắc mặt Hứa Kiệt đỏ lên, đưa mắt nhìn tôi một chút, nói: “Tôi... Em đánh thức anh sao?”

“Không.” Tôi làm sao có thể nói với cậu rằng từ khi sống lại tới giờ giấc ngủ của tôi rất kém, cho dù có mệt mỏi thế nào thì khi ngủ chỉ cần có một chút động tĩnh nhỏ hay một chút ánh sáng đều khiến tôi bừng tỉnh.

Hứa Kiệt nghe xong cười cười, rồi sau đó vùi đầu vào trong ngực tôi thấp giọng nói: “. . . Thân mình có chút không thoải mái, em muốn đi tắm.”

Nghe xong lời của cậu, sắc mặt tôi nóng lên, giật mình nhớ lại vừa rồi do rất mệt mỏi, nên chưa kịp đi tắm sạch cả hai đã ôm nhau cùng ngủ. Nói thật thì tôi có chút khiết phích, kiếp trước cũng chưa từng phòng túng như vậy, cũng không ngờ sẽ có ngày bản thân ôm một người con trai ngủ chung.

Nghĩ vậy, lòng tôi có chút bối rối.

“Em đi tắm.” Hứa Kiệt từ trong lòng tôi đứng dậy, ngẩng đầu cười, cậu nhẹ nhàng nói nhưng vừa động thì lòng mảy liền nhúu lại rồi ngã xuống lòng ngực tôi, sắc mặt có chút khó coi.

Tôi vội ngồi dậy đem cậu ôm lấy, nói: “Để anh làm cho.”

Hứa Kiệt cong cong mi mắt.

Tiến vào trong phòng tắm, điều chỉnh nước ấm xong xuôi, đặt cậu vào trong nước, Hứa Kiệt xoa thắt lưng, khi thay cậu tẩy trừ thân thể, nhìn thấy trong cơ thể cậu chảy ra chất lỏng trắng đỏ, lúc ấy tôi không thể nói rõ trong lòng mình là tư vị gì, có chút cao hứng lại có chút đau lòng.

Ngón tay xâm nhập vào trong cơ thể cậu, cảm thụ cổ nhiệt lượng kia, nhớ tới mấy giờ trước kiểu diễn triển miên, không khỏi có điểm tâm viên ý mãn.

Hứa Kiệt trầm thấp phát ra tiếng rên rỉ đánh gãy trầm tư của tôi, lúc này mới phát hiện khi mình thất thần thì ngón tay tôi trong cơ thể cậu đang qua lại động đậy. Hứa Kiệt nhìn tôi, thân mình nổi lên một mặt hồng nhuận đẹp mắt.

“Có muốn không?” Cậu nói. Sắc mặt cậu rất mệt mỏi nhưng vẫn thật chăm chú nhìn sắc mặt của tôi, như là chỉ cần tôi mở miệng cậu liền thuận theo.

Tim như được một dòng nước ấm chảy qua, cậu biết dục vọng của tôi lại nổi lên, rõ ràng muốn chết, thế nhưng còn hỏi tôi muốn không? Thật là khờ.

Áp chế X trong lòng, tiến tới hôn lên trán cậu, tôi nói: “Còn nhiều thời gian.”

Cậu nhìn tôi, cuối cùng ừ một tiếng. Cẩn thận thay cậu rửa sạch thân thể, lại trở về phòng đem ga giường đổi đi, mới ôm cậu đặt lên trên.

Sau khi tắm rửa thoát nhìn cậu có thêm vài phần sinh lực, vì thế nhìn tôi nói: “Anh đi tắm đi, em chờ anh cùng ngủ.”

Tôi gật gật đầu.

Tắm rửa xong, đem ga giường cùng quần áo bỏ vào trong máy giặt, nhớ tới buổi chiều cậu còn chưa ăn cái gì liền bị tôi kéo lên giường, trong lòng nổi lên một trận áy náy, vội đi vào phòng bếp nhìn xem còn cái gì có thể ăn... .

Trong tủ lạnh có rất nhiều đồ ăn, nhưng tôi không biết làm. Cuối cùng lấy vài quả trứng gà cùng bột mì, quyết định nấu cho cậu một bát mì. Thứ đơn giản này hẳn dễ làm, tôi nghĩ.

“Trước chiên sơ trứng gà.” Khi tôi đang cầm trứng gà do dự, phía sau truyền đến âm thanh mềm mại của Hứa Kiệt, tôi nhúu mảy quay đầu nhìn cậu, nói: “Em ra đây làm gì? Trở về nằm đi.”

“Không có việc gì.” Hứa Kiệt tựa vào cánh cửa, cậu mạnh nói, sắc mặt rõ ràng rất kém còn cố chấp bảo không có việc gì.

Bất quá tôi cũng không ép cậu trở về giường, tôi nghĩ cậu không muốn ở một mình. Đem sofa kéo tới cửa phòng để cho cậu ngồi, tôi bắt đầu nấu com.

Dưới sự chỉ đạo của Hứa Kiệt, tôi cuối cùng làm ra một bát mì không tính thành công cũng không tính thất bại, khi đưa cho Hứa Kiệt, đôi mắt cậu đột nhiên đỏ lên. Tôi đứng ở đó: “Một chén mì liền cảm động, sau này anh sẽ học nhiều món khác để làm cho em ăn.”

Cậu nhìn tôi gật gật đầu, rồi sau đó vùi đầu vào trong bát.

“Anh muốn ném thử một chút hay không? Mùi vị không tệ.” Giữa chừng, bỗng nhiên Hứa Kiệt hỏi vậy. Tôi lắc lắc đầu, tuy rằng trải qua một phen vận động, nhưng giờ phút này tôi vẫn chưa thấy đói, hoặc cũng là do thấy được bộ dáng thỏa mãn của cậu, tâm tình thật vui sướng, thật vừa lòng, cho nên không hề thấy đói.

Ăn xong, cậu vốn định tự rửa chén, tôi vội đem cậu đặt lại lên sofa, mình thì tiến vào phòng bếp lần qua lần lại, làm mấy việc này tuy có chút vụng nhưng cũng là cam tâm tình nguyện.

Cuối cùng đem chén bỏ vào tủ tiêu độc, xoa xoa tay, đi ra ngoài liền nhìn thấy Hứa Kiệt tựa vào sofa chợp mắt, khi tôi đến gần thì cậu đột nhiên mở mắt ra, nhìn chằm chằm tôi một hồi lâu, hai tay ôm cổ tôi thì thào: “Thật tốt.”

Tôi ừ một tiếng, ôm cậu về lại phòng.

Khi nằm trên giường, hôn hôn mắt cậu, cậu oai đầu chôn vào trong ngực tôi, tay nắm lấy quần áo tôi, nhỏ giọng hỏi: “Hàn Hiểu, anh có hối hận không?”

“Hối hận?” Tôi dùng tay nâng mặt cậu lên, cúi đầu hỏi: “Vì sao hối như vậy?”

“...Sợ anh sẽ hối hận.” Ánh mắt Hứa Kiệt trong suốt, cậu nói: “Trước kia anh thích Hứa Khả như thế... Mà em lại là một người con trai.”

Nghe xong, trong lòng tôi thoáng thở phào nhẹ nhõm, sau đó nghiêm túc nói: “Hứa Kiệt, nếu em không hối hận anh cũng sẽ không hối hận, anh đã đáp ứng em rồi, đời này trừ phi em mở miệng kêu anh rời đi, bằng không anh tuyệt không rời khỏi em.”

Hứa Kiệt nghe xong, mắt đột nhiên mở lớn, tròn mắt nhìn tôi, hồi lâu xả ra một mặt tươi cười, cậu nói: “Vâng.”

Tôi đem cậu ôm vào trong ngực, sau một hồi hô hấp cậu trở nên nhẹ nhàng ổn định. Tôi không biết cậu có nghe hiểu ý của tôi không, những lời này với tôi mà nói là hứa hẹn cả đời cùng cậu.

Hứa Kiệt, nhớ kỹ lời nói ngày hôm nay, tương lai không được để cho tôi có cơ hội rời đi, cho dù là vì tốt cho tôi hay vì tốt cho người khác.

Miên man suy nghĩ một hồi, tôi cũng mơ mơ màng màng chìm vào giấc ngủ, thời điểm trời hơi hơi sáng lại bị độ ẩm trên người Hứa Kiệt làm tỉnh giấc. Nâng tay vuốt qua trán cậu, phát hiện cậu phát sốt...

Tôi vội ngồi dậy mặc quần áo chỉnh tề chuẩn bị đưa cậu đi bệnh viện.

“...Làm sao vậy.” Hứa Kiệt mở mắt nhìn tôi, cậu hỏi, chân mày thanh mảnh chau lại cùng một chỗ, nhìn qua yếu ớt không nói hết.

“Em phát sốt.” Tôi đem cậu ôm lên nói: “Anh mang em đi bệnh viện.”

“Uống thuốc đi, bây giờ còn sớm.” Hứa Kiệt xoa đầu nói, tôi lạnh lùng phản bác: “Không được, anh mang em đi bệnh viện.” Nhìn bộ dạng này của cậu, chẳng biết vì sao trong tâm lại hoang mang rối loạn, cùng Hứa Khả ở chung tựa hồ chưa từng có loại cảm giác này.

Đem người ôm xuống lầu, gọi xe chở tới một bệnh viện gần đây, may mà bây giờ là thế kỷ mới, không giống như thời cổ đại nếu đi xem bệnh vào đêm khuya thì thực phiền toái.

Khám cho Hứa Kiệt là một bác sĩ trẻ tuổi, lớn lên nhìn rất khá, chẳng qua là có vẻ rất nghiêm túc, lạnh như băng. Tôi đem Hứa Kiệt đặt trên giường bệnh, nắm chặt tay cậu, hiện tại số người bệnh ở đây cũng không tính là nhiều.

Bác sĩ trẻ tuổi nhìn nhìn Hứa Kiệt, sờ sờ đầu cậu, xoay người trừng mắt nhìn tôi một cái, hỏi thẳng: “Các cậu đã làm à.”

Trong lúc nhất thời độ ẩm bàn tay Hứa Kiệt trong tay tôi nhanh chóng tăng lên, trên mặt tôi cũng có chút nóng.

“Trở về phải cẩn thận kiểm tra tắm rửa sạch sẽ, đừng chỉ quan tâm đến dục vọng của mình.” Âm thanh bác sĩ lạnh lùng, rồi sau đó kéo rèm lại để chích thuốc cho Hứa Kiệt.

Chỉ một lúc lâu sau lại đi ra trừng mắt nhìn tôi, bác sĩ nói: “Phía sau của cậu ấy nứt ra rồi, học cách nhẹ nhàng chút đi. Quả thực chính là cảm thù!”

Tôi gật gật đầu vội vàng nói: “Có... thuốc bôi linh tinh gì không... “

Tôi còn chưa nói xong hán đã nổi giận đùng đùng ném hộp thuốc mỡ sang: “Miễn phí.”

Tôi vội cảm ơn, trong lòng có chút bất ngờ, bác sĩ này ăn nhằm thuốc mỡ? Hay là muốn tìm bất mãn.

Đúng lúc này điện thoại của hán vang lên, tôi đi ra sau rèm ôm lấy Hứa Kiệt, chỉ nghe bác sĩ không kiên nhẫn nói: “Được rồi, đang giao ca, có thể lên

chuồn đi đôi chút, anh chờ ở dưới lầu đi.”

Tôi cùng Hứa Kiệt rời đi, hướng hần nói câu cảm ơn, hần hừ lạnh một tiếng phát tay nói: “Đi nhanh đi.” Ngừ khí không mấy tốt, lại không giống như khinh bỉ. Tuy là như thế, trên mặt Hứa Kiệt vẫn như cũ có chút xấu hổ.

Vì lúc này không dễ tìm xe, liền đứng chờ ở ven đường, khi ngồi trên xe taxi, nhìn thấy vị bác sĩ trẻ tuổi mặc áo khoác bó sát ngồi trên chiếc Audi màu đen kế bên cửa bệnh viện, trong xe là một người đàn ông mặc áo đen, người đàn ông kéo vị bác sĩ kia qua mà hôn lên, bác sĩ chống cự, lại bị giam lại trong kính thủy tinh... Người đàn ông trong xe nhìn có chút quen mắt...

“Làm sao vậy?” Hứa Kiệt tựa vào trong ngực tôi rầu rĩ nói, tôi thu hồi ánh mắt cười khẽ một tiếng, an ủi cậu: “Không có gì, em còn đang phát sốt, đừng lộn xộn.”

Hứa Kiệt ừ một tiếng.

Khi trở lại chỗ ở, ngày đã muốn sáng hẳn, chờ Hứa Kiệt nằm xuống tôi liền đi xuống lầu mua chút cháo, khi đi lên đã thấy cậu nặng nề ngủ vùi.

Tôi tiến vào phòng sách lên mạng, đem những tin tức liên quan tới đồng tính xem qua một lần, khi tắt máy thì trong lòng nổi lên một trận áy náy.

Đúng lúc này điện thoại vang lên, tôi nhìn thử thì ra là hội sinh viên gọi, nhú nhú mày.

“Hàn Hiểu, ngày hôm qua cậu không đi họp à?” Học trưởng nghiêm túc hỏi, tôi cười cười đáp lời: “Học trưởng, em có chuyện gấp.”

“Ừ, hôm nay có tới không?”

“Có chuyện gì sao?”

“Đây là tháng lễ hội văn hóa nghệ thuật của trường học, không đủ người thế mà thằng nhãi là cậu còn chuồn mất.”

“À.” Trong lòng tôi vòng vo một hồi mới nói: “Hôm nay không được, có một đồng hương bị bệnh, em phải chiếu cố người nọ.”

“Đồng hương? Đừng lừa tôi, bạn gái đi.” Học trưởng cười thoải mái trong điện thoại.

Tôi cười cười, không thừa nhận cũng không phủ nhận.

“Được rồi, tận lực trở về sớm chút, nơi này còn rất nhiều chuyện cần chuẩn bị.” Hội trưởng nói, tôi ừ một tiếng cúp điện thoại, trở lại phòng thấy Hứa Kiệt còn đang ngủ.

Nghĩ nghĩ, tôi cũng nằm lên giường ôm lấy cậu.

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Chi Cưu Triền* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 12

Tháng văn hóa nghệ thuật của trường (2)

Nguyên bản thân thể Hứa Kiệt đã không được tốt, trường kỳ dinh dưỡng không đầy đủ, hơn nữa đêm qua chính tôi làm quá, thế cho nên cậu ở trên giường sốt cao liên tiếp hai ngày liền.

May mà đơn thuốc bác sĩ kia cho vô cùng hữu hiệu, uống xong thì cơn sốt cũng dần lui, nhưng khuôn mặt cậu vẫn còn xanh xao.

Cậu như vậy khiến tôi không muốn trở về trường.

Tuy rằng đại học không có nghiêm ngặt như cao trung, cũng không có ai thường xuyên kiểm tra người trong phòng có đủ hay không, bất quá tôi không muốn để bạn cùng phòng nghĩ mình kiêu căng, vì vậy gọi điện thoại qua, bọn họ nghe xong cười cười dặn vài tiếng, tôi cũng ừ ừ đáp ứng.

Vốn định giúp Hứa Kiệt xin nghỉ, nhưng lại bị cậu ngăn trở, cậu nói: “Hiện tại sinh viên nhiều như vậy, chẳng có giáo sư nào chú ý đâu, trốn tiết cũng rất bình thường, không nên gọi điện về làm gì.” Cậu mặc dù nói như vậy, ánh mắt lại nhìn qua chỗ khác, tôi hơi rủi rỏ xuống cười cười, cậu là sợ chúng tôi song song xin nghỉ sẽ bị người ta đồn đại không hay đi.

Trong lúc chiếu cố cậu, học trưởng gọi mấy cuộc điện thoại kêu tôi trở lại, tôi đều từ chối, học trưởng ở bên kia cười mắng tôi gấp sắc quên bạn, tôi nghe xong chỉ cười không nói.

Mới vừa cúp điện thoại trở về phòng liền thấy Hứa Kiệt đã tỉnh, ngồi ở một bên cầm điện thoại di động nghe nhạc, thấy tôi cười cười, tôi tiến lên áp tay trên trán cậu rồi hỏi: “Cảm giác thế nào? Còn khó chịu không?”

“Ngày hôm qua cũng đã tốt rồi.” Cậu để điện thoại xuống, ôm thắt lưng của tôi thấp giọng trả lời, tôi ừ một tiếng: “Muốn ăn cái gì, anh xuống phía dưới mua cho.”

“Em tắm xong rồi cùng nhau xuống lầu ăn đi.” Cậu cúi đầu rồi nói, tôi nhú nhú mày khẽ trách: “Bệnh vừa khỏi mà đã muốn ra ngoài rồi sao?”

“Cứ ở mãi trong phòng cũng không tốt.” Hứa Kiệt miễn cưỡng nói: “Vừa lúc tiễn anh quay về trường mà.”

Tôi nghe xong dừng một chút mới hỏi: “Em... không muốn anh trở về?” Vừa nói xong, tôi nhú nhú mày, thầm hận bản thân sao lại hỏi như thế, con người khi rơi vào luyện ái đương nhiên mong muốn người yêu lúc nào cũng ở bên cạnh mình.

Lúc đầu khi cùng Hứa Khả yêu cuồng nhiệt, tôi hầu như mỗi ngày đều bồi ở bên người cô ta, rất sợ cô ta bất an, hiện tại tôi lại mở miệng hỏi một câu ngu ngốc đến thế.

Nói như vậy, có phải hay không tôi còn chưa đủ thích Hứa Kiệt, cho nên không thêm đề ý? Cái này thành linh xảy ra khiến tôi có chút không vui, muốn đi tìm dấu vết của cái không vui kia trong lòng lại tìm không thấy nó ở đâu.

“Hàn Hiều...” Hứa Kiệt thấp giọng gọi tên của tôi, nói: “Em đương nhiên mong muốn anh mỗi ngày đều bên em chứ, nhưng nói đi thì phải nói lại, em không phải một đứa con gái, mỗi ngày cũng không nhất thiết cứ phải xoắn xuýt lấy nhau, huống chi em cũng cần quay về trường tham gia lễ hội văn hóa, bên trường cũng gọi mấy cuộc điện thoại tới rồi.”

Sau khi cậu nói như vậy, trong lòng tôi hơi buồn lòng, tôi tiến lên xoa xoa đầu cậu rồi cúi xuống hôn môi cậu, trong mắt Hứa Kiệt vẫn luôn hàm chứa ý cười.

Sau khi cậu tắm rửa xong, chúng tôi cùng đi ăn cơm. Sau đó tôi quay về trường học, cậu không đi cùng tôi, nói là ngày mai sẽ tự mình trở lại. Trước khi lên xe tôi ôm cậu một cái, mi mắt cậu cong cong, lộ ra một nụ cười thật đẹp.

Về trường, tôi bắt đầu những ngày người ngã ngựa đổ, việc linh tinh từ hội sinh viên cứ thi nhau ập tới. Bận rộn đến mức không có thời gian gọi điện thoại cho Hứa Kiệt.

Tháng văn hóa nghệ thuật của trường kéo dài hết tháng mười một, vườn trường chính là thế giới riêng của sinh viên, công tác chuẩn bị lại chỉ có một tuần, hội sinh viên phụ trách tiến hành các loại hoạt động như thi đấu bóng rổ, bóng đá, so tài ca múa hát và văn văn, còn có một dạ tiệc siêu lớn.

Mỗi ngày ở hội sinh viên thảo luận việc tổ chức dạ tiệc, có khi còn phải bàn bạc suốt đêm.

Học trưởng đồ mắt chi huy, đây là kế hoạch cuối cùng trong đời sinh viên của anh, đương nhiên là muốn làm tới hoàn mỹ, cũng vì bức họa của đời sinh viên hoa mộng mà đặt một dấu chấm tròn.

Học trưởng là người tốt, tính tình cũng đủ hiền lành, cho nên tôi ở một bên tận lực giúp đỡ, bất quá thi thoảng cũng có mấy thành viên mới rất ngạo mạn, không muốn nghe theo ý kiến của người khác, những người này là con em gia đình có tiền, đôi khi còn có cả quyền.

Một buổi tối phải thức đêm, tôi đi pha mấy ly cafe, lúc trở về liền thấy có một thành viên mới có vẻ định kiến với trận đấu bóng đá, nói thẳng nên hủy bỏ trận đấu bóng đá, không có gì đáng xem, hẳn nên dành thời gian cho bóng rổ. Tôi một bên nghe hẳn ta khoa tay múa chân nói bóng đá của Trung Quốc làm sao làm sao mà nhìn không được lộ ra nụ cười. Sinh viên này tôi cũng biết sơ, là học bên Luật, đến trường làm bộ làm tịch hết sức, có người nói cha hẳn là quan lớn.

Từ lúc có Trắc Nhiên làm tiên phong, tôi đối loại người này là siêu không thích.

Học trưởng nhẫn nại nghe xong lời của hắn, cuối cùng đứng lên nói: “Nếu bóng đá Trung Quốc kém cỏi như thế thì bóng rổ Trung Quốc cũng không sánh được NBA của Mỹ, cậu tốt nhất cũng từ bỏ thi đấu bóng rổ đi, tự mình tới Mỹ, mỗi ngày xem NBA là tốt rồi.”

Thành viên mới tới nghe xong sắc mặt đỏ lên, cuối cùng đứng lên quát: “Ông đây không thêm tham gia cái loại hội sinh viên rách nát này.”

“Đóng cửa, rẽ trái, không tiễn.” Học trưởng cười lạnh một tiếng đáp trả.

Tân sinh viên sắc mặt xanh trắng thay thế nhau, đóng sập cửa mà đi, hẳn đi rồi, có mấy người hai mặt nhìn nhau, lại nhìn học trưởng một chút, cuối cùng do dự rồi cũng đứng lên rồi đi.

Mười mấy người lưu lại cũng có mấy người là tân sinh viên, họ ngồi một bên rất an tĩnh, biểu tình cũng rất trầm ổn.

Tôi đem cafe bung lên cho mọi người: “Đều đang thức đêm, uống chút cafe nâng cao tinh thần đi.”

Học trưởng lấy qua uống mấy ngụm rồi tiếp tục bàn bạc công việc, tôi ngồi một bên lẳng lẳng lẳng nghe.

Thảo luận đến hùng đồng ba giờ mới xác định rõ được các hạng mục công việc, mọi người đứng dậy rồi đi, tôi cùng học trưởng đi sau cùng.

“Hiện tại sinh viên đều kiêu căng như thế sao?” Học trưởng đưa điều thuốc cho tôi, tôi cầm lấy rồi châm thuốc cười cười: “Vấn đề giáo dục.”

Học trưởng phì cười một tiếng vỗ vỗ vai tôi, nói: “Hàn Hiểu, lợi hại, anh xem trọng cậu đấy.”

Tôi cười cười nói: “Đừng, học trưởng à.”

“Thực sự.” Học trưởng bỏ điều thuốc khỏi miệng, chăm chú nhìn tôi, anh nói: “Anh rồi cũng phải rời đi, vị trí chủ tịch hội sinh viên này anh muốn lưu lại cho cậu.”

“Học trưởng tương lai muốn làm cái gì?” Tôi vòng vo một chút, chuyển trọng tâm câu chuyện.

“Tương lai ư, về nhà tiếp quản bang phái của ông già.” Học trưởng hừ lạnh một tiếng, anh nói: “Về sau, lúc ông già nhà anh truy sát anh, Hàn Hiểu cậu đừng quên giúp anh đấy nhé.”

Tôi cười không trả lời.

Cuối cùng học trưởng vỗ vỗ vai tôi rồi xoay người rời đi, chờ anh đi rồi, tôi bước một mình trong vườn trường vắng lặng, lấy điện thoại di động ra nhìn một chút, đã là ba giờ rưỡi sáng rồi.

Ngừng tay hồi lâu ở trên nắm cửa, tôi mới đẩy cửa đi vào.

Khi trở lại, Bọn Tạ Minh vẫn đang chơi đấu địa chủ, thấy tôi trở về nhu nhu mắt thì đều bỏ lại trên giường, nói cũng không nói một tiếng, trong lòng tôi bỗng nhiên âm ảm, là bạn học, là anh em, đại để như vậy đi.

Nằm trên giường không nghĩ gì nữa, không bao lâu liền ngủ say.

Sau khi dạ tiệc của tháng văn hóa nghệ thuật khai mạc, mọi người đều nhẹ nhõm hẳn, sau đó đều tự phân công nhiệm vụ, tôi phụ trách giữ trật tự trong cuộc thi ca múa nhạc.

Khi gọi điện thoại cho Hứa Kiệt, nghe được thanh âm ôn hòa của cậu, đột nhiên cảm thấy cả người nhẹ hẳn đi.

Bên cạnh cậu có tiếng nhao nhao ồn ào như là đang cãi nhau, cậu cùng tôi nói chuyện đều không rõ ràng lắm, cuối cùng nghe được có người đang gọi cậu, tôi liền cúp máy.

Thi đua ca múa nhạc thì đám sinh viên năm nhất tích cực hơn cả, tôi cũng chỉ cần lẩn ở xung quanh hai vòng, nhìn có cái gì đặt sai không, sau đó tự tìm một chỗ ngồi, nhìn người khác lên đài.

Sau đó tôi nhìn thấy Hứa Kiệt, bị một cô gái ở trong đám người đùn đùn đẩy đẩy, nữ sinh kia tóc ngắn, thấp bé nhưng xốc vác.

Tôi hí hất nhún nhún mày, từ xa nhìn lại thấy nữ sinh kia đang dương nhan múa vuốt nói cái gì đó, nói chung sắc mặt không được dễ nhìn.

Hứa Kiệt nhún mày lắc đầu, trên mặt biểu tình hết sức khó xử, trong lòng tôi hơi có chút hờn giận, đang chuẩn bị tiến lên đi xem rốt cuộc xảy ra chuyện gì, tiết mục trên đài đã biểu diễn xong, người chủ trì đổi tiết mục khác, còn chưa chờ người chủ trì mở miệng nói xong, Hứa Kiệt liền bị nữ sinh kia đẩy lên trên sân khấu, cô đoạt lấy mic của người chủ trì, mau mắn nói: “Khoa chúng tôi đổi tiết mục, ca múa đổi thành đơn ca.” Cô nói xong toàn trường yên tĩnh, Hứa Kiệt đứng ở trên đài có vẻ bối rối.

Tôi mở ra tờ giấy ghi tiết mục, nhìn nhìn, khoa của cậu biểu diễn ca múa, có vẻ đã xảy ra sự cố mới đem Hứa Kiệt lôi tới...

Không có âm nhạc, ngay cả đàn guitar cũng chẳng có, có thể thấy được có bao nhiêu hoang mang rối loạn.

“Hứa Kiệt, cậu nỗ lực lên nha.” Nữ sinh kia ở trước mắt bao người hướng Hứa Kiệt cổ vũ, sau đó trấn định tiêu sái xuống đài, hai tai nắm chặt vào nhau cho thấy cô cũng không mấy trấn định giống như trên mặt biểu hiện.

Tôi sững sốt hồi lâu, lắc đầu bật cười, nghĩ nữ sinh kia thật là khó hiểu, nhưng cũng làm cho tôi bội phục.

Hứa Kiệt ngây ngẩn cả người, vẻ mặt đồ bưng, tôi hướng cậu vẫy vẫy tay, may mà mọi người đều ngồi ở chỗ khác, chỉ có tôi đứng đây một mình, cậu liếc mắt nhìn qua, sắc mặt sáng lên.

Tôi dựa vào thân cây, đứng ở nơi đó cười cười, đột nhiên rất muốn nhìn sức quyến rũ trên sân khấu của cậu.

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Chi Cưu Triền* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 13

Người đại diện nghèo túng

Lúc Hứa Kiệt còn chưa bắt đầu hát, phía dưới đứng là một mảnh tĩnh mịch vô thố, khi cậu bắt đầu, dưới đài đầu tiên là một trận xôn xao bởi vì không có nhạc đệm... Tôi tựa trên thân cây, lẳng lẳng nhìn cậu.

Cậu liếc sang tôi, mắt hơi hạ xuống rồi lại tiếp tục hát, không có nhạc đệm, không có âm nhạc, là hát chay hoàn toàn. Thanh âm rất nhu hòa truyền vào trong tai, tôi hơi dương rồi hạ mi.

Cậu bán hip mắt đứng ở nơi đó, cậu thậm chí không cầm mic cũng không thêm để ý ánh mắt người khác, tư thái rất tùy ý, tiếng xôn xao rầm rĩ phía dưới dần dần hạ xuống. Tiếng xôn xao đình chỉ không chỉ bởi vì tiếng ca Hứa Kiệt trong lành tuyệt diệu, còn bởi vì thái độ thông dong lúc này của cậu...

“Thực sự là trời sinh làm người trong giới giải trí.” Khi tôi đang miên man suy nghĩ, phía sau đột nhiên truyền đến một đạo thanh âm trầm thấp, thanh âm kia quen thuộc khiến tôi nhận không được quay đầu lại.

Ánh vào mi mắt là một người đàn ông cao lớn, hần mang theo kính râm, vẫn giấu không được ngũ quan thâm thúy, mũi hơi nhếch lên, y phục trên người có chút cũ kĩ cùng ổ vàng, nhìn không ra là một nhân sĩ thành công, thế nhưng cho dù như vậy, tôi như cũ biết hắn là người đại diện tương lai của Hứa Kiệt – Âu Phong Minh.

Chỉ là có điểm quá nghèo túng rồi, cùng ngày sau chín chu quả thực không thể so sánh, tôi không khỏi nhũn nhũn. Tôi vẫn luôn tưởng tượng xem Hứa Kiệt cùng Âu Phong Minh quen biết thế nào, nghĩ tới cả chục lý do cũng chưa từng nghĩ tới bản thân sẽ chứng kiến một Âu Phong Minh nghèo túng thế này.

Hắn liếc mắt nhìn tôi, đem kính râm kéo xuống, lộ ra dung mạo hỗn huyết của mình, ngũ quan rất đẹp, chỉ là có chút tiều tụy.

Hắn nhìn tôi nở nụ cười lộ ra hàm răng trắng nõn, nói: “Người trên đài kia thật không tồi, thanh tuyến nhu hòa, thích hợp hát ca khúc trữ tình, hơn nữa rất có tiềm năng, hiện tại hát có hơi lạc giọng, nhưng vẫn rất có khí độ, chỉ cần hảo hảo bồi dưỡng ngày sau nhất định có thể nổi tiếng. Bất quá cậu cũng rất được đấy, rất nội liêm, có hứng thú làm diễn viên hay không?”

Tôi cúi đầu cười cười nói: “Không có hứng thú...”

Hắn nhún vai tiếp tục nhìn trên đài, tôi cũng hướng Hứa Kiệt nhìn lại, cậu vừa lúc hát xong, sau đó trong lúc mọi người trầm mặc chậm rãi xuống đài. Khi cậu xuống đài rồi, mọi người vỗ tay âm ỉ, không chỉ vì cậu hát hay, mà còn là khen ngợi vì cậu có dũng khí như thế.

Sau khi Hứa Kiệt xuống đài liền bị nữ sinh kia lôi kéo, cô nàng hai mắt ngập nước không biết đang nói gì đó, Hứa Kiệt từ chối đẩy cô ra, hướng chỗ tôi nhìn lại, sau đó quay về phía nữ sinh kia rồi lắc đầu xoay người rời đi.

Sau đó tôi mới biết được, ngày đó diễn viên múa của tiết mục khoa bọn họ tranh cãi với hội sinh viên, sau đó nổi nóng không muốn biểu diễn nữa, mất thấy tiết mục sắp bị bỏ trống, nữ sinh kia mới đem Hứa Kiệt lôi tới.

“Anh bạn, cậu biết cậu ta ở khoa nào không?” Hứa Kiệt đi rồi, Âu Phong Minh lôi kéo tôi hỏi han. Tôi nhìn hắn, trên mặt hắn lộ ra tươi cười thỏa mái, nhưng đôi mắt cực kỳ chăm chú nghiêm túc.

Cuộc sống của Hứa Kiệt tôi không muốn can thiệp nhưng tôi cũng không muốn cậu bỏ qua cơ hội lần này, vì vậy mở miệng nói: “Qua kia nói chuyện đi, ở đây không tiện.”

Âu Phong Minh gật đầu, tươi cười toe toét nói với tôi: “Cậu mời tôi đi ăn đi, mấy ngày nay tôi không được ăn bữa nào ngon lành rồi nha.”

Tôi nghe xong trên trán gân xanh bạo lộ, hắn thật là người đại diện của Hứa Kiệt sao? Không phải là phẫu thuật thẩm mỹ mạo danh đấy chứ?

Dẫn hắn đi vào canteen, thuận tiện gọi điện cho Hứa Kiệt, may mà hiện tại canteen đều hoạt động 24/24.

“Chọn cho tôi ít đồ ăn đi, cậu ấy trả tiền.” Mới vừa đi vào, Âu Phong Minh liền ngồi ở trước cửa sổ gần lối vào nhất, quay qua nói với phục vụ, tôi một bên cau mày, trong tâm có chút hối hận đã dẫn hắn tới đây...

Âu Phong Minh ăn một chén mì, một chén hủn đồn, một phần bánh bao... Chờ Hứa Kiệt tới thì cũng đúng lúc hắn tu xong một ly sữa đậu nành, đang ưu nhã dùng giấy ăn lau miệng.

Hứa Kiệt nhìn tôi một chốc, có chút nghi hoặc còn có chút kinh ngạc.

Hiện tại không phải thời gian ăn cơm, nhưng trong phòng ăn cũng có không ít sinh viên tới ăn sớm, nhìn chúng tôi một bàn đầy đồ ăn mà trừng lớn mắt.

“Không phải anh ăn đâu.” Tôi thờ ơ nói, Hứa Kiệt a một tiếng rồi nhìn về phía Âu Phong Minh.

“Hắn tìm em đấy.” Tôi đậm mặt mở miệng, Hứa Kiệt không rõ chuyện gì xảy ra cho nên cứ nhìn tôi rồi lại nhìn Âu Phong Minh.

Tôi đơn giản giới thiệu sơ sơ.

“Xin hỏi có chuyện gì không?” Giới thiệu xong, Hứa Kiệt nhìn Âu Phong Minh nhàn nhạt mở miệng hỏi.

“Xin chào, tôi là người đại diện dưới cờ của XX, đây là danh thiếp của tôi.” Âu Phong Minh nói, lấy từ trong túi đưa qua cho chúng tôi, nhưng cái đưa tới lại là một hộp thuốc lá, hân hướng chúng tôi cười xấu hổ nói: “Ngượng quá, không mang danh thiếp.”

“Anh thật là người đại diện?” Hứa Kiệt hỏi, mặt lộ vẻ hoài nghi.

Âu Phong Minh trả lời: “Tuy rằng hiện tại nghèo túng một chút, nhưng là thật.”

“Vậy anh...?” Hứa Kiệt đang tính hỏi hần vì sao lại nghèo túng như vậy, chưa mở miệng nói hết thì mặt người chưa đồ mặt cậu đã hồng.

“Cũng là do không hay ho thôi, lần trước không chọn được hạt giống tốt lại còn bị người kéo chân nên danh tiếng không được tốt cho lắm.” Âu Phong Minh châm thuốc, thản nhiên nói.

Hần cũng biết thành thật đấy, tôi thăm nghĩ.

“Lưu số điện thoại đi.” Âu Phong Minh nhìn Hứa Kiệt nói: “Giọng hát của cậu hay lắm, suy nghĩ một chút xem.” Hứa Kiệt chần chờ rồi liếc nhìn tôi, tôi đem số điện thoại của cậu đọc cho Âu Phong Minh, hần lấy điện thoại di động ra lưu lại rồi gọi qua, nghe được chuông vang lên thì cúp máy, lộ ra một nụ cười nhàn nhạt.

Hứa Kiệt còn muốn hỏi gì đó, điện thoại Âu Phong Minh đột nhiên vang lên, hần nhìn nhìn, sắc mặt hơi đỏ, mi phong anh khí hung hăng nhăn lại, đứng lên hướng chúng tôi vẫy vẫy nói: “Tôi còn có việc, Hứa Kiệt, mong cậu suy nghĩ cẩn thận nha. Có thời gian tôi sẽ tới thăm hỏi sau.”

Chờ hần đi rồi, trên mặt Hứa Kiệt mang theo nồng đậm nghi hoặc.

Tôi đứng lên nói: “Em muốn ăn cái gì không?”

Hứa Kiệt lắc lắc đầu: “Em không.”

“Vây đi thôi.”

Cậu ôn nhu dạ một tiếng.

Tìm một chỗ yên lặng ít người, tôi cùng Hứa Kiệt đứng ở nơi đó hóng gió. Cũng gần một tháng không gặp, cậu tựa hồ gầy đi rồi.

Hứa Kiệt cúi đầu, tôi nhìn cậu hỏi: “Không khỏe sao?”

Không phải do mình quá đa sự rồi chứ? Tôi đột nhiên có chút mê hoặc, hay là Hứa Kiệt không muốn có loại cuộc sống kia, mà quyết định của tôi có phải hay không đã đẩy cậu vào đấy. Đột nhiên tôi có chút lo lắng.

“Không, chỉ đang nghĩ hần ta chắc là kẻ lừa đảo đi.” Hứa Kiệt ngẩng đầu hướng tôi cười cười nói: “Hiện tại ở trong xã hội không phải có rất nhiều loại thủ thuật gạt người như thế này sao? Hàn Hiểu, anh thực sự tin tưởng đấy à?”

Tôi phì cười một tiếng, Âu Phong Minh đích xác giống như tên lừa đảo, hơn nữa là hết ăn lại uống, trách không được sắc mặt Hứa Kiệt vẫn luôn mang theo do dự.

“Hần không phải lừa đảo đâu.” Tôi thản nhiên nói: “Là thật đấy.”

“Hàn Hiểu, nhớ cái người trong KTV lần trước không? Người kia cũng cho em danh thiếp, hình như là Âu Phong Minh.” Hứa Kiệt vẻ mặt dờ khóc dờ cười nói.

Tôi nghe xong sững sốt, sau đó nở nụ cười, tôi lúc đó chỉ nhìn thấy người nọ nghèo túng, liền theo trực giác phủ nhận.

Nếu như thấy danh thiếp Hứa Kiệt cầm, tôi nhất định sẽ nghĩ thế giới này điên rồi. Vô luận như thế nào cũng không thể đem Âu Phong Minh của tương lai liên hệ cùng tên quý say rượu kia.

“Hàn Hiểu.” Hứa Kiệt nhẹ nhàng lôi tay tôi, lại bỗng nhiên buông ra, sắc mặt hơi đỏ.

“Cơ hội này em có muốn không?” Tôi thu hồi tay cười nhàn nhạt hỏi.

Hứa Kiệt chần chờ rồi nói: “Em không biết, em thích hát, thế nhưng không muốn đi theo con đường này, thế nhưng lại vẫn muốn thử một chút, chỉ là nếu như nếm thử rồi, tựa như anh nói, không nổi tiếng thì rất đáng xấu hổ, nổi tiếng rồi thì lại có nhiều thứ phải nghĩ, chuyện riêng tư và vân vân, em sợ...” Nói xong lời cuối cùng, cậu liếc tôi một cái.

“Sợ cái gì?”

“Em sợ tương lai sẽ ảnh hưởng tới anh.” Cậu nói rồi nhìn tôi cực kỳ chăm chú.

Tôi nghe xong trong lòng ảm áp, thừa dịp không có ai, vươn tay đem cậu kéo vào trong ngực, thân nhiên nói: “Ngốc quá, em thích thì cứ đi thử xem. Về phần anh, anh không cần em hy sinh tương lai hay sở thích của mình vì anh. Nếu đã chọn em rồi, anh sẽ không hối hận, dù cho có ngày tất cả mọi người biết được, cũng không quan hệ.”

Hứa Kiệt nhìn tôi cười cười, tôi hôn lên trán cậu.

“Thôi, nói sau đi.” Cuối cùng Hứa Kiệt nói như vậy, tôi ừ một tiếng nói: “Tháng này bận bịu xong rồi, chúng ta sẽ nghỉ ngơi.”

Hứa Kiệt nghe xong a một tiếng, sau đó sắc mặt hằm hạp đỏ lên, tôi một bên cười lớn.

Chúng tôi còn nói vài chuyện khác, cuối cùng vì thời gian không còn sớm nên chia tay. Khi tôi trở về phòng ngủ, trong phòng rất an tĩnh, tôi nhú nhú mày đẩy cửa ra, thấy Chu Quang cùng Trần Thiện hai người ngồi một bên, im lặng như đại phật trong miếu.

“Làm sao vậy?” Tôi kéo kéo ống tay áo, hỏi một câu.

Chu Quang trừng mắt nhìn, hần nói: “Em gái của tên nhóc Tạ Minh kia vừa tới, hai người vừa rồi có cãi nhau một trận.”

Tôi nhướng nhướng mày, Tạ Minh chưa từng kể rằng hần có em gái, chẳng lẽ là do quan hệ không tốt sao.

“Em đi về trước đi.” Đúng lúc này cửa vang lên thanh âm Tạ Minh, ngay sau đó là một giọng nữ trong trẻo: “Cũng không phải em muốn tới đây, dù sao mẹ em cũng coi anh là con đẻ, còn em như con nhật thôi.”

Nghe nói như thế, tôi không khỏi quay đầu lại nhìn về phía cửa, chỉ thấy bên người Tạ Minh có một cô bé, cô bé kia lớn lên mặt mày tinh xảo, trang điểm phù hợp, quần áo bó sát lấy vóc người, trong tay cầm theo một cái túi hàng hiệu, vẻ mặt xem thường mà nhìn Tạ Minh, con người lại mang theo ủy khuất.

Tôi trở mắt nhìn cô bé kia, vẫn không nhúc nhích.

“Hàn Hiểu... Hồi hồn về thôi.” Chu Quang đẩy tôi một cái, cười nói: “Thấy mỹ nữ liền sùng sốt đi.”

Tôi trừng mắt nhìn, tầm mắt lại lần thứ hai rơi xuống người cô bé kia... Tôi nghĩ thế giới này thực sự đảo điên rồi.

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Chi Cựu Triền* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 14

Tâm tình bị ảnh hưởng

Đại khái là do tôi nhìn chăm chăm, cô bé đột nhiên đỏ mặt, nhưng vẫn thỏa mái hướng tôi vươn tay: “Xin chào, em là em gái anh Tạ Minh, Tạ Đình.” Cô bé xinh đẹp mà thông minh, một chút cũng không có vẻ giả tạo, so với Hứa Khả hơn phần ổn trọng, là một cô bé đáng được mọi người khen ngợi.

Tôi phát hiện tôi lại nghĩ tới Hứa Khả rồi, lúc nào cũng đem cô ta ra so sánh, rất bức bối.

Nhưng tôi lúc này cũng phải đè xuống phiền muộn trong lòng, vươn tay, khoe miệng nhếch lên nụ cười ứng phó, nói tên: “Hàn Hiểu.”

Chu Quang cùng Trần Thiện một bên ồ ào nói: “Ai da, cậu út, nhanh như vậy đã được mỹ nữ coi trọng rồi.” Tạ Minh một bên sùng sốt hồi lâu, sau đó nhìn về phía tôi, con người hiện lên một tia phức tạp.

Tôi nghe xong vội vàng buông tay Tạ Đình ra, nói: “Sao có thể, chỉ nhìn thấy tương đối quen mắt mà thôi.”

Trần Thiện một bên ha ha cười ra tiếng, nói: “Cậu là đang nói người ta lớn lên có khuôn mặt đại chúng à?” Chu Quang cười ha ha một tiếng, tôi cũng cười theo.

Sau đó chúng tôi mới biết rõ gia thế Tạ Minh, cha của hần lập nghiệp trên đất Bắc, hiện tại ở Bắc Kinh cũng coi như nhà phú quý giàu sang có tiền có quyền, gia thế rất tốt, chỉ không tốt một điểm là mẹ hần mất sớm, Tạ Đình là em gái cùng cha khác mẹ của hần, nhưng quan hệ của hai anh em hần cũng không tính là tốt, nguyên nhân cũng do bà mẹ kế.

Bà mẹ kế của hần coi hần như con trai ruột, cũng không thích ở bên con gái ruột của mình... Cha hần công việc tương đối bận rộn, chờ lúc thông thả được rồi thì Tạ Đình cũng đã trưởng thành, cái gì cần hiểu cũng hiểu hết rồi, đối người trong nhà cũng có hồ sâu ngăn cách, Tạ Đình tốt nghiệp cao trung xong cũng không học lên, hiện tại ở công ty nhà mình hỗ trợ, rất ít về nhà, gần nhất lại yêu mến một người trong hắc bang, bị mẹ của cô bé mắng xối xả như muốn mắng chết luôn. Nhưng càng mắng Tạ Đình càng phản kháng, Tạ Minh cũng nói chính hần cũng không biết đối mặt với cô em gái này thế

nào...

Nói xong những chuyện này, Tạ Minh hút một điếu thuốc, trong khói thuốc mỏng lung lẩn nhìn qua tôi rồi nói: “Hàn Hiểu, tôi là một kẻ thực thất bại.” Tôi một bên trầm tĩnh không nói.

Ngày đó Tạ Đình ở trong phòng ngồi một hồi rồi đi, trước khi đi còn cười nói với tôi: “Có rảnh thì cùng đi chơi nhé.” Tôi nghe xong khẽ cười một tiếng, cũng không nói gì.

Tạ Đình đi rồi, Tạ Minh nằm ở trên giường không nói, tôi nhìn hắn một cái cũng không nói gì. Chu Quang cùng Trần Thiện nhìn lẫn nhau rồi lấy cớ chơi game vọt thẳng.

“Không đi hẹn hò à?” Mọi người đi rồi, tôi ngồi ở trên giường hắn, lơ đãng hỏi một câu cho có chuyện.

Tạ Minh thở dài: “Tâm tình bị ảnh hưởng cũng không muốn tán gẫu nữa, quên đi, miễn cho cô ấy có ấn tượng không tốt.”

Tôi cười một tiếng rồi đứng lên, từ trong tủ treo quần áo cầm lấy kiện y phục thay đổi. Tâm tình tôi cũng bị ảnh hưởng rồi, nhưng tôi sẽ khiến người mình thích thấy một mặt lãnh khốc của bản thân, bình thường quá giả tạo thì chân thực một ít cũng tốt hơn.

“Không phải cậu còn bận mấy thứ thi đấu gì đó sao? Mặc thoải mái như thế làm chi?” Tạ Minh nằm ở trên giường, nhìn tôi nói.

Tôi khẽ mỉm cười, nói: “Tôi không thoải mái, đi ra ngoài đi dạo một chút.”

“Có muốn đi cùng nhau không?” Tạ Minh từ trên giường ngồi dậy, nhìn tôi nói.

“Thôi, không lại làm lỡ chuyện lớn của cậu.” Tôi lắc đầu bật cười. Tạ Minh ừ một tiếng lại ngã xuống giường.

Tôi nhìn hắn một cái rồi rời phòng ngủ.

Đi một mình hồi lâu, ở rừng cây nhỏ không người rút ra một điếu thuốc, thật lâu sau dập thuốc, gọi cho học trưởng xin phép.

“Hàn Hiểu, cậu không sao chứ?” Học trưởng nghe xong vội hỏi.

“Không có việc gì.” Tôi thờ ơ nói: “Ngày mai em sẽ trở về, anh tìm người thay công việc buổi chiều của em đi.”

“Ừ, cái công việc của cậu không mất máu cũng chẳng mất mồ hôi, bao nhiêu người muốn cướp đi đấy.” Học trưởng cười to. Tôi ừ một tiếng.

Cúp điện thoại, trong lòng tôi phi thường tưởng niệm Hứa Kiệt, đặc biệt mong muốn cậu có thể lập tức xuất hiện ở trước mắt tôi. Trong lòng như có vật gì đó không ngừng đánh vào khiến ngực khó thở, muốn phát tiết không có chỗ để phát.

Ra khỏi cổng trường rồi lại vòng lại, cũng không gọi điện cho cậu, tôi muốn cho cậu một kinh hi.

Mở cửa đi vào mới nhìn thấy Hứa Kiệt đã trở về, đang nằm ở trên ghế salon ngủ say, nghe được tiếng mở cửa phòng cậu bỗng nhiên bật dậy, vừa nhìn thấy tôi thì mở to mắt nhìn chăm chăm hồi lâu, sau đó như con nít mà nhéo nhéo mặt mình, nhu nhu mắt, cuối cùng thấp giọng nói một câu: “Là thật nha.”

Tôi nhìn mà bật cười, vẻ mặt của cậu thật sự là quá khả ái, tôi đi tới bên cạnh, nâng cằm cậu hôn nhẹ lên môi.

Nụ hôn qua đi, Hứa Kiệt có điểm thờ hờn hờn, trên mặt cậu ửng đỏ, cậu nhìn tôi nói: “Hàn Hiểu, sao anh đã về rồi?”

Tôi lấy tay xóa đi giọt nước đọng trên khóe mắt cậu, ăn ngay nói thật: “Anh nhớ em.”

Rặng mây đỏ trên mặt Hứa Kiệt càng thêm đỏ rồi, cậu nhìn tôi nói: “Hàn Hiểu, anh sao thế? Có chuyện gì không vui phải không?” Thật sự rõ ràng như vậy sao? Tôi trầm nghĩ. Cuộc đời tôi cũng đã trọng sinh một lần, vậy mà vẫn lỗ mãng như thế.

“Không.” Tôi đem cậu kéo vào trong ngực, nói: “Chỉ là chuyện trường học có chút phiền.”

Hứa Kiệt à một tiếng rồi cũng không hỏi gì, chỉ là hai tay ôm chặt thắt lưng của tôi, giống như là muốn cho tôi dừng khí vậy.

“Em đã ăn gì chưa?” Tôi vuốt ve phía sau lưng của cậu, cảm giác cậu gầy xơ xương rồi, lo lắng hỏi.

“...Không, đã quên.” Hứa Kiệt do dự rồi mới trả lời.

Tôi dừng một chút, nâng mặt cậu lên, nghiêm túc nói: “Ăn nhiều một chút, bằng không lúc ôm sẽ không thích đâu.” Cậu nghe xong liếc mắt trừng tôi, cầm lấy gối đầu nện trên đầu tôi, bắt quả rất nhẹ rất nhẹ.

Hai người anh tôi tôi đi giằng co một hồi, cuối cùng ôm lấy nhau không nói lời nào.

“Hứa Kiệt, chờ có cơ hội, anh sẽ dọn tới đây.” Chờ khi hô hấp trầm tĩnh, tôi mới nói.

Hứa Kiệt thân thể cứng ngắc, ngẩng đầu không thể tin tưởng nhìn tôi. Tôi cười cười, dù sao một người ngủ ở căn phòng lớn như thế này cũng có phần tịch mịch cùng trống vắng.

“Hàn Hiểu, em không sao, một mình cũng quen rồi.” Cậu ôm cổ tôi, thấp giọng nói: “Chỉ cần anh không rời khỏi em, dù có phải đợi vài ba năm, không thể ở bên nhau vài năm cũng không sao.”

“Đợi hai ba năm nữa anh sợ em đói không thành hình rồi.” Tôi thấp giọng trêu ghẹo, Hứa Kiệt liếc mắt trừng tôi.

“Xuống phía dưới ăn cái gì đi?” Tôi vội hỏi.

“Có muốn em xuống bếp hay không?”

“Quên đi, mai sau vẫn còn cơ hội.”

Hứa Kiệt từ một tiếng, đi thay quần áo, tôi một bên nhìn cậu, thân thể Hứa Kiệt trắng nõn mà gầy gò, xem ra tương lai phải bồi bổ nhiều rồi. Nghĩ vậy tôi khẽ nở nụ cười, sau đó cảm thấy trong tâm bình tĩnh vài phần. Có lẽ là nhìn thấy bất an trong lòng cậu nên mới có thể bình tĩnh đi.

Xuống lầu ăn xong vài thứ, trở lại bên trong phòng, Hứa Kiệt tựa ở trên người của tôi, cậu nói: “Buổi tối anh về quay về không?”

“Không quay về.” Tôi đem cậu ôm vào trong ngực, sau đó ở trong tui cười ôn hòa của cậu, môi dán lên môi cậu.

Kinh nghiệm lần đầu là siêu không tốt, thế nhưng dù sao cũng khiến tôi nhớ mãi thân thể tiêu hồn của cậu, hận không thể cứ như vậy trực tiếp đi vào.

Đối với tình dục đột nhiên tới của tôi, Hứa Kiệt chỉ là phối hợp, chờ khi lấy lại tinh thần, tôi hầu như là đang gặm cắn thân thể của cậu.

Cậu cau mày yên lặng mà chịu đựng hành động thô lỗ của tôi.

Tôi có chút yêu thương, sau đó kiên nhẫn an ủi cậu...

Tôi ngày đó làm thật lâu, lăn qua lăn lại, từ hùng đông làm đến trời tối đen, từ trên giường đến phòng tắm, thẳng đến khi Hứa Kiệt không còn khí lực nữa...

Chờ khi cậu chân chính ngủ say, đã là nửa đêm rồi, tôi lại ngủ không được. Sau khi vuốt nhẹ khuôn mặt cậu, tôi đi lên sân thượng hút thuốc, sau đó vào phòng đọc sách nghịch máy tính.

Trong lúc tôi tra xét mấy chuyện liên quan tới Âu Phong Minh mới thấy trên mạng đánh giá hán ta mười phần không tốt, nhục mạ chửi mắng một mảnh, tôi nhìn tiền căn hậu quả một chút, tựa hồ là hán bức bách một nam ngôi sao lên giường, người nọ không nổi tiếng nhưng tâm cao khí ngạo, vì vậy cắt cổ tay tự sát...

Kim bài người đại diện từ đó xuống dốc không phanh... Sau đó hán bị chặn muôn bề.

Tôi nhìn mấy cái bình luận cùng ảnh chụp, hơi nhú mày.

Trên ảnh chụp, là Âu Phong Minh cùng đủ loại đàn ông đứng ở chỗ tối, bất quá trong mắt của tôi chỉ là mấy cái bắt tay thông thường, nhưng trên internet lại thành chứng cứ hán thích đàn ông.

Thời đại internet phát triển, đại khái là tất cả đều có khả năng.

Cuối cùng, tôi thờ dài khép lại mấy vi tính.

Tôi đang suy nghĩ nếu như Hứa Kiệt theo Âu Phong Minh, vậy có phải hay không cũng sẽ phải chịu những bình luận và ảnh hưởng xấu như thế.

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Chi Cưu Triền* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 15

Sẽ không rời đi

Giăng co hồi lâu, xoay xoay cái cổ có chút cứng ngắc, ngày cũng sáng dần, nhìn đồng hồ, đã là sáng sớm bảy giờ rồi, một đêm không ngủ hiện tại lại cũng không quá mệt, suy nghĩ một hồi tôi đi lên sân thượng gọi điện thoại cho cha.

Điện thoại vang lên liền lập tức được nhận.

“Hàn Hiểu, không xảy ra chuyện gì chứ?” Cha ở đầu kia cười hỏi một câu.

Tôi nở nụ cười, nói: “Không có chuyện gì đâu ba, dạo này trong hội sinh viên tương đối bận rộn, dậy sớm nên gọi điện thoại cho ba mà thôi.”

Cha nhẹ giọng cười cười: “Vậy là tốt rồi.” Sau đó ông bắt đầu dặn dò tôi ở bên ngoài phải biết chiều cố bản thân, dường như mỗi lần trò chuyện đều như vậy.

Tôi nghe xong, trong tim hơi đau xót, đột nhiên nghĩ đến trong nhà chỉ có một mình cha, ban ngày đi làm thì không sao, nhưng buổi tối một người ở nhà sợ rằng sẽ cảm thấy cô độc đi.

“Ba, nếu được thì tìm người ở cùng đi.” Đè xuống đau xót trong lòng, tôi nhẹ nhàng băng quơ mà nói.

Cha trầm mặc rồi sau đó mở miệng nói, mang theo chút bất an cùng nghi hoặc nhàn nhạt: “Hàn Hiểu à, con làm sao vậy? Có phải trường học xảy ra chuyện gì hay không?”

“Ba, ba đừng nghĩ nhiều, chỉ là đột nhiên cảm khái mà thôi.” Tôi vội vàng nói, cha à một tiếng cũng nói: “Con nói gì cha cũng đều ghi tạc trong lòng, chẳng phải thanh niên các con vẫn nói câu duyên có thể gặp nhưng không thể cưỡng cầu hay sao?” Đây là lần đầu tiên cha nói chuyện hài hước, mặc dù có chút lạnh, nhưng tôi vẫn nể tình cười ha ha một tiếng.

Sau đó hai cha con lại nói chút chuyện khác, ông hỏi Hứa Kiệt gần đây thế nào, tôi không khỏi hơi ngừng lại.

Chuyện Hứa Kiệt dọn ra ngoài tôi vẫn chưa nói cho ông biết, muốn nói thì lại không biết nói thế nào, nếu nói ra chuyện Hứa Kiệt dọn ra ngoài, ông cũng không phải kẻ dễ gạt, khẳng định sẽ truy cứu nguyên nhân đồng thời nghĩ tôi không biết chiều cố người ta.

Nếu hiện tại nói cho ông biết tôi cùng Hứa Kiệt ở chung, tôi không biết ông có chuẩn bị tâm lý để thừa nhận chuyện này hay không.

Cuối cùng dưới sự lo lắng đắn đo, tôi chỉ đành nói dạo này bận quá nên ít gặp nhau.

Cha nghe xong cười mắng: “Cái thằng này, Hứa Kiệt cũng coi như là đi ra từ nhà chúng ta mà, quan tâm nhiều chút nha con, tính tình nó trung hậu thành thật, lại thẳng thắn, không thể cơ linh như con đâu.”

Tôi nghe xong cười nói: “Ba, ba là đang khen con hay mắng con thế?”

Cha ở đầu kia cũng cười cười.

“Con đã biết, con sẽ hảo hảo chiều cố cậu ấy mà.” Cuối cùng tôi cười đáp một câu.

Cha ừ một tiếng lại nói: “Có phải có người để coi trọng rồi không?”

Tôi nghe xong trầm mặc rồi nói: “... Còn chưa đâu.”

“Cũng tốt, trước đem tri thức học cho chắc, chuyện bạn gái yêu đương không cần vội vàng.” Cha cười cười nói, tôi dạ một tiếng.

Lúc tôi cúp điện thoại, tôi nhìn liếc qua đồng hồ, bảy giờ rưỡi rồi.

Từ sân thượng vào nhà, Hứa Kiệt đã rời giường đang ở phòng bếp bận rộn làm cơm, nhưng dường như cậu không mấy tập trung, bên trong trứng gà còn dư cả vỏ trứng, ân ân ngửi thấy mùi khét nữa. Tôi đứng ở cửa nhìn cậu đang hơi nhăn lại mặt.

“... Hàn Hiểu, đợi chút nha, một lát là có thể ăn được rồi, ăn một ít rồi hãy tới trường học nha.” Cậu liếc nhìn tôi rồi lại quay đầu gọt vỏ khoai tây, kết quả cắt nhầm vào ngón tay, máu chậm rãi chảy trên mặt đất.

Tôi vội vàng đi lên phía trước đỡ tay cậu lại, đem lửa tắt đi, dắt cậu tới phòng khách tìm hộp cấp cứu rồi băng bó lại cho cậu.

Băng bó xong, tôi nhìn thẳng vào mắt cậu, cậu né tránh tôi, vành mắt có chút hồng.

“Em làm sao vậy?” Tôi ngồi vào bên cạnh cậu, ân cần hỏi. Hứa Kiệt lắc đầu hướng tôi cười cười nói: “Không có việc gì, tại em có điểm không cẩn thận thôi.”

“Nụ cười thực xấu xí quá.” Tôi đem cậu kéo vào ngực, thấp giọng nói, Hứa Kiệt thân thể cứng ngắc rồi ừm một tiếng.

Tôi nhú nhú mày nâng mặt cậu lên, con mắt Hứa Kiệt cũng vẫn luôn né tránh tôi.

“Nhìn anh.” Tôi nâng cằm cậu: “Hứa Kiệt, đem tâm sự của em nói cho anh nghe, được không?” Không nên gạt anh, đừng để anh cảm thấy chúng ta có ngăn cách, Hứa Kiệt à.

Hứa Kiệt nhìn tôi, cắn cắn môi, bỗng nhiên ôm cổ tôi, cậu nói: “Hàn Hiểu, anh sẽ rời khỏi em sao?” Cậu quá mức cố sức, tôi có loại cảm giác cái cổ sắp bị cậu ôm đứt rồi.

Sùng sốt qua đi, tôi chậm rãi đưa tay đem người ôm vào trong ngực: “Anh không phải đã đáp ứng em rồi sao, em không muốn rời đi, anh cũng sẽ không sẽ rời đi sao?” Nói đến đây tôi chợt hỏi: “Có phải em nghe được cuộc nói chuyện giữa anh và ba, cho nên không an lòng?”

Hứa Kiệt là một người tinh tế mẫn cảm mười phần, chuyện gì cũng suy nghĩ rất nhiều. Tôi nghĩ tới nghĩ lui thì cũng chỉ thấy chắc hẳn do cậu nghe được cuộc điện thoại kia, cho nên mới sẽ có loại cảm xúc rối loạn này.

Hứa Kiệt ghé vào trên vai tôi, cậu ừ một tiếng, rầu rĩ nói: “Hàn Hiểu, em thích anh lắm, thực sự rất thích.”

Lời này vào đêm tôi ngủ say cậu đã nói qua, bây giờ lần thứ hai nghe được tôi đột nhiên có cảm giác tim đập thật nhanh.

Tôi cười cười: “Em đang nghĩ lung tung cái gì đấy, anh đã nói sẽ không rời khỏi em, em không tin anh sao?”

Hứa Kiệt lúc này mới ngẩng đầu nhìn tôi, nói: “Hàn Hiểu, không phải em không tin anh, em là không tin chính mình.”

Lòng tôi đầy yêu thương, sau đó nhẹ vuốt tóc cậu: “Vừa rồi ba hỏi chuyện bạn gái, anh cũng chỉ nói cho có lệ, hiện tại nói với ông rằng hai ta ở chung một chỗ, anh sợ ông không tiếp thu được.” Lời này là lời giải thích mặt mũi của tôi, chỉ không biết cậu hiểu hay không.

Hứa Kiệt nghe xong khe khẽ thở dài, tôi suy nghĩ một hồi rồi nhìn cậu nói: “Chờ chúng ta tốt nghiệp rồi, anh sẽ nói thật với ông, ba là người biết phải trái, sẽ hiểu mà. Mấy năm nữa chúng ta trở về sẽ truyền bá tư tưởng từ từ cho ông.”

Hứa Kiệt nghe được câu cuối cùng thì phì cười một tiếng.

Thấy cậu cười, tôi như buông tâm xuống, rốt cục cũng nở nụ cười. Tôi thích nhìn cậu cười, ấm áp xinh đẹp.

Sau khi cười xong, hiệu suất làm cơm của cậu thật sự được đề cao lên nhiều.

Ăn điểm tâm xong tôi tới trường học, Hứa Kiệt bởi vì tràng biểu diễn chấn động mấy ngày trước nên cũng không nguyện tới trường, dựa theo lời của cậu chính là mắt mắt muốn bay tới Thái Bình Dương rồi. Tôi chỉ có thể lắc đầu bật cười, trước khi đi dặn cậu cân nhắc chuyện của Âu Phong Minh.

Hứa Kiệt gật đầu.

Quay về trường, học trưởng chỉ vỗ vỗ vai của tôi rồi chẳng nói gì thêm, trong lòng tôi âm thầm cảm kích anh vì đã thấu hiểu và không truy vấn.

Thi đấu ca múa hát cũng vẫn tiếp tục, cũng thừa dịp hỏi về tình hình của khoa Hứa Kiệt, thế mới biết là bị loại rồi, tôi nghĩ như vậy cũng tốt, chỉ ít cậu có thể chuyên tâm nghĩ tới tiền đồ của chính mình.

Từ đó tôi vẫn luôn bận rộn chuyện lễ hội văn hóa này, nhưng mỗi ngày đều ở thời gian cố định gọi điện thoại cho Hứa Kiệt, để tránh cậu lần thứ hai miên man suy nghĩ.

Hôm nay cuối cùng cũng kết thúc mấy đợt thi đấu, khi quay về hội sinh viên tôi lại tình cờ gặp Tạ Đình, vài ngày không gặp cô bé tựa hồ có điểm gầy đi, cả người tựa vào trước một chiếc xe thể thao màu đỏ lửa, cúi thấp đầu, tóc ngắn mất trật tự bao trùm khuôn mặt, có vẻ đường hoàng mà xinh đẹp, hấp dẫn tầm nhìn của nam lẫn nữ xung quanh.

Tôi dừng lại một chút, đứng ở tại chỗ hồi lâu cuối cùng cũng vẫn đi lên gọi cô một tiếng.

Tạ Đình ngẩng đầu lên, dung nhan tinh xảo, trang phục tinh tế.

“Anh... Hàn Hiểu à.” Cô bé mở miệng hai mắt hướng tôi cười cười.

Tôi gật đầu nhìn xung quanh, hỏi cô bé: “Tại sao lại ở chỗ này? Tìm Tạ Minh sao?”

Cô cười cười không hề rầy.

“Tạ Minh lúc này đại khái đang ở trong phòng đấy.” Tôi nhìn cô bé rồi lại bổ sung một câu. Cô bé nhìn tôi, sau đó đột nhiên tiến lên kéo lấy cánh tay tôi, cười hi hi nói: “Em tới tìm anh không được hả, tìm ông anh đó làm chi.”

Ngồi thấy trên người cô bé có mùi nước hoa thoang thoảng, tôi hơi nhăn lại mi, muốn bắt động thanh sắc rút ra, lại bị cô bé ôm chặt hơn.

Trong nhất mắt, tôi nhìn thấy trong con ngươi của cô bé hiện lên một tia quật cường, đại khái là muốn mượn danh nghĩa này tới thăm Tạ Minh đi.

Tôi dừng một chút, cuối cùng tùy ý để cô bé ôm tay, chậm rãi đi tới phòng mình.

Rất xa chợt nghe thấy trong phòng đầy hoan thanh tiếu ngữ, Chu Quang cười to nói: “Tạ Minh, bạn gái chính thức của cậu đấy à.”

Tạ Minh hướng hẳn rống lên một câu, Tạ Đình cười nhạo một tiếng, đang chuẩn bị xoay người rời đi.

Tôi cười cười nói: “Vào đi thôi, đều đến tận đây rồi.” Tạ Đình bĩu môi, lôi kéo tôi cùng nhau tiến vào.

Đi vào, trong phòng ngủ một trận trầm tĩnh.

Hồi lâu, Trần Thiện nhìn tôi nói: “A, thằng bé này giỏi, nhanh như vậy đã hạ thù rồi.”

Tôi không nói gì, nhìn chăm chăm vào cô gái tóc dài vận đồ trắng trang nhã ngồi ở trên giường Tạ Minh, người nọ là Hứa Khả mà đã lâu tôi không gặp, cũng sắp lãng quên mất rồi.

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Chi Cưu Triền* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 16

Nữ nhân tâm, huynh đệ tình

Hứa Khả nhìn tôi, cô ta chậm rãi từ trên giường đứng lên, ánh mắt khê đào qua hướng khác, Tạ Minh vội vàng lôi kéo cô ta hướng về phía tôi, hần mím cười giới thiệu: “Cậu út nè, bạn gái của tôi đây, Hứa Khả. Hứa Khả, đây là Hàn Hiểu, bạn cùng phòng mà anh hay thường nhắc tới.”

Hứa Khả nhìn sắc mặt tôi hơi trắng, ánh mắt tới lui thăm dò, trên khuôn mặt tinh xảo xinh đẹp mang chút nhu nhược, sau đó chậm rãi vươn tay nói: “Xin chào.”

Tôi không thèm chú ý tới ánh mắt đầy ý cười của cô ta, vươn tay ra rồi nói: “Hứa Khả, đã lâu không gặp.”

Tạ Minh sững sốt rồi nói: “Hàn Hiểu, các cậu quen nhau à.”

Tôi buông tay ra gật đầu nói: “Chúng tôi trước học cùng trường mà. Hứa Khả còn là hoa khôi của trường nữa kia. Trước đây tôi cũng từng theo đuổi cô ấy.”

Tâm tư cừu chuyển, tôi nghĩ không bằng cứ đem mọi chuyện nói rõ, dù sao hiện tại Tạ Minh là bạn thân của tôi, cô ta là bạn gái Tạ Minh, bạn thân cùng bạn gái xếp chung một chỗ thì thật chẳng có thằng con trai nào đi tin bạn thân.

Vì lòng của nữ nhân tự kim dưới đáy biển, Hứa Khả là người tôi không tin được, từ phản ứng của Tạ Minh chỉ biết là Hứa Khả không nói cho hần biết chúng tôi quen nhau.

Cùng với tương lai để cô ta ở bên tai Tạ Minh thổi gió châm ngòi đá tôi vào thế bị động, không bằng cứ hào phóng mà thừa nhận, cũng miễn cho bị người ta nói xấu.

Tạ Minh nghe xong lời của tôi thì liếc qua Hứa Khả, ánh mắt toát ra một tia nghi hoặc cùng bất mãn, Hứa Khả nhìn hần tỏ vẻ xấu hổ rồi lại quay sang tôi nói: “Đều là chuyện thật lâu trước kia rồi mà, không nghĩ tới cậu còn nhớ rõ.”

Tôi mỉm cười không nói.

Chu Quang một bên nói: “Vậy người nắng Hàn Hiểu ở đồng hương tụ hội lần trước chính là Hứa Khả sao... Ai, cậu đá tôi làm chi.” Nói chưa xong hần đã gắt với Trần Thiện, Trần Thiện tỏ ra không biết nói gì mà nhìn trời.

“Đó là do cô bạn Lưu Quyên của tôi hiểu lầm thôi.” Hứa Khả nhẹ nhàng mân miệng, thoải mái nói: “Lúc tôi đi Hàn Hiểu đã lưng đeo tội danh kẻ phụ lòng rồi.” Dứt lời cô ta nhẹ nhàng cười ra tiếng.

Tôi cũng cười cười nói: “Ngày sau phải đem tội danh của tôi rửa sạch đi nha.” Hứa Khả gật đầu nói: “Cậu yên tâm, tôi đã nói với cô ấy rồi, ngày sau sẽ không hắt rượu cậu như lần đó nữa.”

Hứa Khả hào phóng như thế khiến Tạ Minh thờ phào nhẹ nhõm, nếu là dĩ vãng tôi sẽ cho rằng cô ta là thật không muốn cùng tôi dính dáng nữa, nhưng lần này nhân sinh trọng lai, tôi cảm thấy nhân tâm phức tạp khó phân biệt, thôi, cứ cẩn thận một chút là được rồi.

Cho dù nói như thế rồi, mọi người vẫn thấy xấu hổ, Chu Quang là tên đại thô nhân cũng biết ngậm miệng rồi, có thể thấy được không khí giữa chúng tôi có bao nhiêu ngưng ngưng.

“Được rồi, diễn cũng diễn xong rồi chứ, cũng nên xong việc rồi đi.” Tạ Đình lúc này đột nhiên đứng ra, cô bé nói: “Mẹ chê em lần trước báo cáo không đủ kỹ càng tý mỷ, kêu em quay lại đây xem anh thiếu cái gì thì để lần sau đưa tới, em cũng thấy rõ rồi, anh chả thiếu cái gì đâu nhỉ, ngày ngày trôi qua thật thoải mái, em cũng nên đi thôi, phiền anh gọi điện thoại cho mẹ, bà ấy không thích em nên cũng tránh để bà ấy phải miễn cưỡng gọi cho em, em đang vội lắm đây.”

Tạ Đình lạnh lùng nhàn nhạt nói xong thì chuẩn bị dắt tay tôi rồi đi.

“Tạ Đình.” Tạ Minh tiến lên kéo cô bé, mắng nhẹ: “Đừng nói mẹ như thế, bà ấy...”

“Bà ta muốn đạo đức giả thì đó là chuyện của bà ta, đừng kéo tôi vô.” Tạ Đình băng lãnh nói, sau đó túm tay tôi kéo ra khỏi phòng.

Ra cửa, tôi nghe được Chu Quang nói: “Không phải chứ, Hàn Hiểu cùng Tạ Đình bên nhau rồi à.”

“Cậu đúng là đồ con heo, không nên mở miệng...” Sau đó là thanh âm Trần Thiện nổi trận lôi đình.

“Cậu lại la tó.”

Nghe thanh âm Chu Quang ủy khuất, tôi cười cười, Tạ Đình liếc tôi, cô bé nói: “Anh thực sự từng theo đuổi cái bà già tiên kia hả?”

Tôi nâng mi nhìn cô bé.

“Cũng không biết đám con trai mấy anh ánh mắt kiểu gì, bà kia vừa nhìn đã ngấy rồi, cho em em cũng không thèm.” Tạ Đình nói, còn hừ lạnh thêm một tiếng.

Tôi nghe xong chỉ cười cười mà nói: “Đây là điều khác biệt giữa con trai và con gái, vì còn trẻ nên hết sức lông bông, khi còn trẻ phải lông bông một lần mới biết ai tốt ai xấu chứ.”

Tạ Đình nhìn tôi phì cười.

Tôi nhìn cô bé mỉm cười, nhớ tới vừa nãy sắc mặt cô lạnh lùng liền cẩn thận hỏi một câu: “Em cùng mẹ em quan hệ không tốt à?”

Tạ Đình nghe xong sắc mặt trầm xuống, sau một hồi mới trả lời: “Đây là chuyện nhà của em.”

Tôi ừ một tiếng rồi không nói nữa. (Hạ Nguyệt – Lai Khứ)

Tạ Đình cổ quái nhìn tôi: “Hàn Hiểu, anh là người rất kỳ quái.”

Tôi nhìn lại cô bé.

Cô bé nhún vai nói: “Em còn tưởng rằng anh quan tâm em mới hỏi thế, nhưng hình như do em tự mình đa tình rồi. Quên đi, không nói cái này nữa, em về trước đây, còn xem có hẹn Thẩm Lạc ăn cơm được không.”

Nghe được tên Thẩm Lạc, tôi sững sốt, đó là tên học trưởng mà, vì vậy tôi nói: “Vừa nãy là em chờ học trưởng à?”

Tạ Đình nhìn tôi một chút mới nói: “Không phải anh đang cho rằng em thực sự tới thăm Tạ Minh đấy chứ?”

Tôi trầm mặc, dứt tay vào túi quần rồi thản nhiên nói: “Anh chỉ là muốn nói, nếu em thích học trưởng thật thì có lẽ sẽ khổ sở đấy.”

Tạ Đình nhìn tôi sững sốt, sau đó lại cười cười không chút để ý, cô bé nói: “Thì vẫn cứ phải thử một lần mà.” Nói xong mấy câu này, cô bé xoay người rời đi, tôi nhìn cô bé vào trong chiếc xe màu đỏ lửa rồi cũng rời đi.

Tạ Minh kể Tạ Đình thích một người trong hắc đạo, học trưởng nói mình sau khi tốt nghiệp phải tiếp quản bang phái... Tôi vốn là bán tín bán nghi, hôm nay chợt nghĩ thế giới này thật nhỏ, đi tới đi lui đâu đâu cũng là người quen.

Sau khi trở về phòng, Tạ Minh cùng Hứa Khả đã rời đi, Chu Quang không ở đó, Trần Thiện đang ngồi trên giường đọc sách.

Tôi đi tới nằm ở trên giường, Trần Thiện ngồi vào bên cạnh tôi, nói: “Bạn thân, có muốn hút thuốc hay không?”

“Quên đi, tôi không muốn hút.” Tôi híp mắt nói.

“Còn đang suy nghĩ chuyện Tạ Minh cùng Hứa Khả?” Trần Thiện nở nụ cười rồi hỏi.

Tôi nhìn hấn một cái rồi cũng nhếch khóe miệng: “Cũng không phải, chỉ là thấy có chút chán nản.”

“Đừng nghĩ nhiều như vậy, tên Tạ Minh kia cũng không phải thằng bé ba tuổi, biết mình đang làm gì mà, tương lai nếu xảy ra chuyện gì, còn có anh em ở bên cạnh hấn là được.” Trần Thiện vỗ vai tôi, nói.

Tôi nhìn hấn một cái, cũng nhếch miệng cười.

Trần Thiện là một người thông minh, hiện nay cũng chỉ có Chu Quang đầu như cái mỏ kia mới chọc hấn ta nổi giận được thôi.

Sau đó trong trường lại đồn thổi tôi theo đuổi Tạ Đình, bởi vì xe thể thao của Tạ Đình gây chú ý quá mà. Cũng có người âm thầm nói tôi bị Tạ Đình bao nuôi, nghe xong những lời này tôi chỉ trầm mặc không giải thích cũng không phản bác.

Cứ tiếp tục mãi như thế, thế cho nên học trường vội vàng bớt thời giờ tìm tôi nói chuyện, kích động mà vổ vai của tôi, anh nói: “Hàn Hiểu à, cô bé Tạ Đình kia mặc dù có điểm thâm trầm, nhưng năm nay vừa mới tròn mười tám, cũng là một mỹ nhân, nếu cậu thích thì theo đuổi ngay đi, để lâu ngày lắm kẻ gièm pha đấy nha.” (Hạ Nguyệt – Lai Khứ)

Tôi nghe xong tự tiểu phi tiểu nhìn anh mà nói: “Đáng tiếc đại mỹ nhân người ta trong tâm có người khác.”

Học trường mặt không đỏ tim không run mà nói: “Đừng để ý, người mà, có lúc cũng phải cường ngạnh chứ.”

Tôi nghe xong cười ra tiếng, nói: “Đáng tiếc tôi là một chính nhân quân tử...” Học trường một bên hé miệng nói: “Tạ Đình không có gì không tốt, làm việc khôn khéo, thế nhưng chỉ cần có liên quan tới chuyện tình cảm thì sẽ rối loạn, dù sao cô bé chỉ mới mười tám tuổi thôi.”

Tôi ừ một tiếng rồi cũng không nói gì, đối mặt Tạ Đình, tôi chung quy là tâm trạng phức tạp.

Cùng lúc đó trong phòng ký túc, Tạ Minh có điều né tránh tôi, luôn luôn tồn tại một phân xấu hổ ở mọi nơi.

Tôi nghĩ nếu là người hẳn phải trải qua những chuyện thế này, không thể nói rõ thì nên tận lực tránh đi mới tốt..

May mà chuyện trong hội sinh viên tương đối bận rộn, gặp mặt cũng dần ít đi.

Mặc cho có bao nhiêu lời đồn đại, quan hệ giữa tôi cùng Hứa Kiệt mười phần ổn định, mỗi cuối tuần tôi đều quay về nhà, hai người sẽ làm tình, cùng nhau ăn, sau đó đi dạo phố. Nhưng mà phần lớn là tôi ngồi trong phòng đọc sách xem máy vi tính, Hứa Kiệt ở phòng khách nghe hát hay xem TV, thỉnh thoảng viết mấy tờ nhạc phổ.

Ngày âm áp mà tốt đẹp.

Chỉ cần Hứa Kiệt tin tưởng tôi, những thứ khác tất cả đều không cần nói rõ.

Hôm nay lại là cuối tuần, Trần Thiện cùng Chu Quang sớm chạy ra ngoài chơi game rồi, Tạ Minh ở trong phòng hút thuốc, đưa lưng về phía tôi, tôi thờ dài xoay người rồi đi, ở cổng trường khi đang chuẩn bị gọi xe thì bị người ngăn cản, thấy người ngăn cản tôi suy nghĩ thì nhảy dựng lên. (Hạ Nguyệt – Lai Khứ)

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Chi Cừu Triền* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 17

Đàm phán lãnh khốc

Người nọ rõ ràng là Âu Phong Minh đã lâu không gặp.

Chỉ là hắn hiện tại ăn vận một thân tây trang màu đen cắt may khéo léo, dung nhan sạch sẽ, nếu so sánh với lần gặp mặt mấy ngày trước thì thật khó có thể tin là cùng một người, miệng mang theo một nụ cười nhợt nhạt như có như không, nụ cười này làm khoe miệng hắn hơi nhếch lên, chẳng qua vì vết bầm tím bên khoe miệng làm dung nhan tuấn mỹ của hắn có phần chật vật.

Hắn nhìn tôi cười cười, trong con ngươi màu hổ phách mặc dù mang theo vẻ uể oải, nhưng so với ngày hôm trước thì hơn một phần tinh thần.

Hắn đi lên trước, hướng tôi vươn tay nói: “Xin chào.”

Tôi nắm lại tay hắn: “Xin chào.”

“Cậu có biết Hứa Kiệt ở đâu không?” Âu Phong Minh hướng tôi cười cười hỏi một câu, tôi nhượng mảy nhìn hắn: “Không phải anh có điện thoại của cậu ấy sao?”

Âu Phong Minh nghe xong câu hỏi của tôi, trên mặt lộ ra một tia lúng túng, hắn nói: “Lần trước lúc quay về không cẩn thận bị người trộm mất điện thoại.”

Tôi chỉ à một tiếng, Âu Phong Minh trầm mặc nhìn tôi rồi nói: “Thế nên mới tìm cậu trước. Tôi muốn cùng cậu nói chuyện một lúc, được chứ?”

Tôi nghĩ ngợi rồi gật đầu, cùng hắn đi tới nơi có ít người qua lại.

“Anh muốn nói chuyện gì?” Trên con đường nhỏ an tĩnh, tôi móc ra điếu thuốc đưa cho hắn rồi lại lấy ra điếu khác để hút.

Âu Phong Minh nhận rồi châm thuốc, hắn nói: “Cậu cùng cậu ấy ở chung đúng không?”

Tôi ừ một tiếng.

“Cậu cũng không phải người trong giới nhì.” Âu Phong Minh nhìn về phía tôi chán chừ rồi hỏi, biểu tình có điểm phong phú, đại khái là không nghĩ rằng tôi sẽ không quan tâm gì mà cứ thể thừa nhận quan hệ với Hứa Kiệt.

Nghe xong lời của hắn tôi phì cười một tiếng, nói: “Có phải trong giới hay không rất quan trọng à, tôi thấy cậu ấy tốt hơn người khác là được. Trong giới hay ngoài giới có gì khác nhau đâu.”

Âu Phong Minh nhìn tôi cười ha ha, hắn vỗ vỗ vai của tôi: “Cậu là tên nhóc con mới vài tuổi đấy nhá, thế mà nói năng y như lão tăng ngồi thiền vậy.”

Tôi bất động thanh sắc xê dịch vai, hắn là một người trưởng thành nên khí lực lớn, vỗ vai tôi khiến nó có điểm đau đau.

“Anh tìm tôi trò chuyện chỉ là về vấn đề buồn chán này đấy à? Nếu như là như vậy tôi sẽ không phụng bồi nữa.” Lười cùng hắn loanh quanh, tôi hút điếu thuốc nhàn nhạt nói.

Âu Phong Minh nghen lại rồi cắn cắn môi: “Cậu không phải người trong giới nên đương nhiên không biết, người trong giới này có một loại khí tức đặc thù. Cho nên lần đầu tiên thấy cậu ấy tôi đã biết cậu ấy thuộc giới này, đương nhiên ánh mắt của cậu nhìn cậu ấy cũng đủ rõ ràng.”

Tôi nhìn hắn nhướng nhướng mày, hắn vỗ vàng gơ tay lên nói: “Được rồi, cậu đừng bức mình nha, tôi chỉ muốn nói là, các cậu bây giờ còn nhỏ, có thể xa nhau một thời gian ngắn hay không?” Nói xong câu cuối, thần sắc của hắn có điểm cẩn thận lại dè dặt: “Tôi tin tưởng thực lực của mình, cũng tin tưởng có thể đem cậu ấy biến thành một thần thoại trong giới giải trí, nhưng danh dự của tôi không tốt, cậu ấy lại ngây thơ, theo tôi ngay từ đầu khẳng định sẽ có hại, đám săn ảnh cũng sẽ truy đuổi không tha, hơn nữa tôi đã sớm hỏi thăm qua, trong trường học tựa hồ cũng tồn tại một ít lời đồn đại, nhưng những chuyện này dù sao cũng không được chứng thực, tôi chắc chắn sẽ giúp cậu ấy thanh minh, nhưng quan hệ của các cậu lại rất gắn bó, vạn nhất bị người chụp được, như thế thì tôi cũng bất lực rồi, cậu ấy cũng sẽ bị phá hủy.”

Hắn nói xong, tôi lại hút điếu thuốc, sau đó đem tàn thuốc dập tắt, đạm mạc nói: “Những chuyện này tôi đã sớm nghĩ tới, tôi cũng làm ra quyết định rồi, những lời này anh nói cho cậu ấy đi, nếu cậu ấy đồng ý, tôi không ý kiến.”

Âu Phong Minh cười khổ một chút nói: “Biết tôi vì sao không liên lạc được với cậu ấy không?”

“Không biết.” Tôi ăn ngay nói thật: “Điện thoại di động của anh không phải đã mất sao?”

Âu Phong Minh thờ hất ra nhìn tôi nói: “Nói thể đùa trẻ ba tuổi cũng chả tin, trong bụng cậu chắc đang nghĩ tôi gạt cậu đi. Điện thoại di động của tôi bị mất là thật, nhưng tôi là người có trí nhớ tốt, huống hồ là tôi đi theo đuổi người ta, tôi đã gọi điện thoại cho cậu ấy, cậu ấy nói muốn suy nghĩ một chút. Sau đó tôi ám chỉ tới chuyện của các cậu, cậu ấy sau đó cũng không thêm nhận điện thoại từ tôi, hiện tại phỏng chừng là nhét vào trong sô đen rồi.”

Hắn nói đến phong kinh vân đạm, tôi lại là thờ thờ ơ ơ, nhưng trong tâm cũng dâng lên các loại tâm tình phức tạp, có một loại khó chịu nhất, giống như có kẻ đang ở trong tim tôi mà lấy kim đâm chọc lung tung.

Hứa Kiệt quả nhiên là ngốc chết mất.

“Cho nên?” Tôi chỉnh đốn lại tâm trạng, hỏi hắn.

Âu Phong Minh trầm mặc hút thuốc, thẳng đến khi thuốc tắt, hắn đem tàn thuốc nắm ở trong tay, nói: “Cậu ấy là kẻ suy nghĩ bảo thủ, cậu bên này cũng đi không thông.”

Tôi nhìn hắn lạnh lùng nói: “Anh chọn cậu ấy, là bởi vì anh không có quyền lựa chọn nữa, một người đại diện nghèo túng, hiện nay ở trong tay không có một nghệ nhân nào, cái danh người đại diện cũng chỉ là một lời nói suông, một đồng xu cũng không đáng.”

Âu Phong Minh nghe xong lời này thì nhìn chằm chằm vào tôi, con ngươi đẹp mà nguy hiểm hơi nheo lại.

Tôi không thèm để ý mà cười cười, tiếp tục thờ ơ lạnh nhạt nói: “Anh cũng nói rõ rằng mình hiện nay nghèo túng, nói ra như thế khiến người khác cảm thấy anh thành thực, nhưng như thế chẳng phải đã đem nhược điểm của mình nói ra ư? Đem nhược điểm của mình nói cho người cần đàm phán, không phải tự tìm tử lộ sao.”

“... Hàn Hiểu, cậu bao nhiêu tuổi rồi? Đầu óc tại sao có thể nghĩ ra được tới vậy?”

Tôi nhìn hắn, nói từng chữ từng chữ: “Đừng hỏi tôi bao nhiêu tuổi, nếu đã từng là người đại diện, vậy đối quy tắc trong giới giải trí hắn sẽ hiểu rõ hơn tôi. Tôi sẽ giúp anh hỏi ý kiến Hứa Kiệt, nếu như cậu ấy đồng ý rồi, anh phải cam đoan cậu ấy không bị vui dập, còn phải bảo chứng rằng quan hệ giữa hai chúng tôi không bị công chúng biết được, điểm ấy cũng là điều anh nên làm được.”

“Cậu đang cùng tôi đàm điều kiện?”

“Không, tôi chỉ là đem ý nghĩ của tôi nói ra thôi.” Tôi nhìn hai tay của mình, cười nhạt rồi nói: “Trên đời này tôi có thể mang tất cả mọi thứ ra để đàm điều kiện, nhưng Hứa Kiệt vĩnh viễn cũng sẽ không phải ‘thứ’ để tôi đem ra đàm điều kiện.”

Âu Phong Minh trầm mặc rồi nói: “Cậu nói rất đúng, tôi bây giờ là đến bước đường cùng rồi, bị người hãm hại a, còn thiếu phải đi bán mông thôi, năm đó tới đâu cũng được người nịnh bợ, nay tới trước mặt ai cũng là thằng xấu xa, nhìn liếc thôi đã sợ bản mặt rồi, bọn chúng hận không thể để tôi biến mất

trên thế giới này, mẹ nó, đều là phân chó.” Nói xong lời cuối cùng, tôi có thể thấy trên mặt hắn có một đám lửa bùng lên

“Hào hán bắt đề đương niên dừng*. Đương niên, cũng chỉ là quá khứ mà thôi.” Tôi thần nhiên nói.

(Hào hán bắt đề đương niên dừng : Ý nói hào hán thì không nên mãi đề cập tới quá khứ hào hùng mà phải biết tiến lên phía trước.)

“Được, Hàn Hiểu, điều kiện của cậu... Không, lời của cậu tôi đáp ứng, thế nhưng cậu phải thuyết phục được Hứa Kiệt.” Âu Phong Minh hào khí vạn trượng phát tay nói: “Hứa Kiệt nì, hiện tại chính là đạo thảo (rom rã) của tôi, tôi đem cậu ấy nâng hồng (nổi tiếng), chính mình cũng có thể đứng lên lần nữa, việc nhỏ ấy đối với cậu mà nói là không khó đi.”

Tôi nghe xong lời này thì hơi cau mày, Hứa Kiệt là đạo thảo? Người này học tiếng Trung thế nào vậy, nhả xuống ác hán trong lòng, tôi nói: “Tôi tôn trọng ý kiến của cậu ấy. À mà, anh cũng là người trong giới đi.”

(Chắc anh Minh muốn nói Hứa Kiệt là bát com của anh ý, nhưng thích xài từ Hán mà ngu ngữ văn nên nó thế ế hế hế)

Âu Phong Minh nghe xong sững sốt, lập tức cười lạnh một tiếng: “Nếu không phải người trong giới thì sao có thể bị người dễ dàng nắm lấy nhược điểm chứ.”

Tôi lười nghe yêu hận dây dưa của hắn liền cắt lời: “Đây là chuyện của anh, chính anh xử lý cho tốt. Tôi hiện tại đi tìm Hứa Kiệt, đừng nên theo sát tôi, không cần làm gì để mọi người chú ý.”

Âu Phong Minh nhấp miệng, trong con ngươi toát ra một tia vô tội, nhún vai, gọi xe cho tôi rồi đi trước.

Nhìn bóng lưng của hắn, tôi nở nụ cười lắc đầu, một người sắp tới ba mươi tuổi mà còn làm ra cái loại động tác bắt đắc dĩ kia, thật sự là làm cho người ta cảm thấy — buồn nôn.

Hắn đi rồi, tôi mới vừa ngồi vào xe thì nhận được điện thoại từ cha.

Ông ở trong điện thoại thở mái khoái trá nói: “Hàn Hiểu, ba đến Bắc Kinh rồi, xế chiều sẽ đi thăm con cùng Hứa Kiệt.”

Tôi theo bản năng vâng một tiếng, vốn định ở trong điện thoại hỏi đã xảy ra chuyện gì, nghĩ lại thì cảm thấy ở trong điện thoại có nói cũng không rõ, nên không hỏi.

Chờ cha cúp điện thoại, tôi lập tức gọi điện thoại cho Hứa Kiệt, Hứa Kiệt nghe xong mờ mịt à một tiếng sau đó kinh hoàng nói: “Em sẽ lập tức trở về, ài...” Tôi nghe trong điện thoại có tiếng lách cách, vội nói: “Em khẩn trương cái gì, tục ngữ nói sừ tức phụ gặp công bà (bố mẹ chồng), đã sớm gặp qua rồi bây giờ còn xấu hổ?”

“Hàn Hiểu...” Trong điện thoại truyền tới tiếng hỗn hển của Hứa Kiệt.

“Chờ anh trở lại.” Tôi thần nhiên nói: “Bây giờ còn rất sớm.”

Hứa Kiệt dạ một tiếng.

Cúp điện thoại xong tôi ngồi xe trở về. Dọc theo đường đi nhìn dòng xe như nước chảy ngoài cửa sổ, đủ loại tình tự nảy lên trong lòng.

Suy nghĩ nhiều nhất là quan hệ của tôi cùng Hứa Kiệt...

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Chi Cưu Triền* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 18

Bất an của em ảnh hưởng tới ai

Khi trở lại, trên bàn com phòng khách có đặt mấy đĩa đồ ăn, nhưng Hứa Kiệt cũng không ở đấy, cửa trong phòng ngủ mở ra, bên trong truyền đến thanh âm ong ong của máy sấy tóc, tôi đứng lại một lúc rồi đẩy cửa đi vào, Hứa Kiệt đang hong tóc, chỉ mặc quần ngủ, thân trên xích lỏa.

Tôi đi lên trước đem áo mặc trên giá treo phủ thêm cho cậu, sau đó cầm lấy máy sấy giúp cậu sấy tóc.

Tóc của cậu rất mềm, vừa đen vừa mượt, nếu như quảng cáo dầu gội cho nam, hiệu quả hẳn là rất tốt.

“Hàn Hiểu, bác Hàn lúc nào thì đến.” Hứa Kiệt nhìn tôi hỏi một câu, con mắt trong veo, còn mang một tia bất an.

Tôi cười cười xoa xoa tóc cậu, nói: “Đã đến, nhưng mà...”

“Cái gì, đã đến? Tôi chỗ nào rồi?” Hứa Kiệt vừa nghe đã sững sốt, biểu tình trên mặt mười phần kinh hoàng. Tôi bật cười nói: “Sao em không nghe anh nói hết như thế, ông đã tới Bắc Kinh, buổi chiều sẽ tới thăm chúng ta.”

Hứa Kiệt nghe xong hơi thở ra, sau đó nhìn tôi, nhìn hồi lâu cậu mới chậm rãi tiến lên ôm lấy thắt lưng tôi.

Tôi tắt máy sấy để ở trên bàn, vươn tay ôm lấy cậu, tôi biết cậu rất bất an, khi biết đột nhiên phải đối mặt với cha, trong lòng cậu sợ rằng cũng mang theo ít lương tâm dày vò.

“Đừng nghĩ nhiều như vậy.” Tôi ôm cậu thấp giọng nói: “Anh nói rồi, sẽ vẫn bên em.” Hứa Kiệt ngẩng đầu nhìn tôi, sau đó hơi kiễng gót chân hôn lên môi tôi.

Tôi có chút kinh ngạc nhượng nhượng mày, sau đó nâng cằm cậu lên, hôn sâu xuống.

Cái hôn qua đi nơi nơi đều là kích động, tôi hơi đẩy cậu ra, cười nói: “An tâm rồi chứ?” Hứa Kiệt đỏ mặt đẩy tôi ra, đi tìm quần áo để thay.

Tôi một bên chậm rãi đứng lên, dẹp loạn dục hỏa trong lòng.

Hứa Kiệt ở trong tủ quần áo đào bới thật lâu, sau đó quay đầu nhìn tôi...

“Hàn Hiểu, trắng có được không? Có phải có vẻ thiếu ôn trọng hay không?”

“Hàn Hiểu, đen thì sao? Có vẻ quá âm trầm đi?”

“Hàn Hiểu, tím thì sao? Có phải quá sặc sỡ rồi không...”

“Hàn Hiểu...”

Miệng cậu thì hỏi ý kiến của tôi, bản thân lại lập tức phủ nhận, cả người ở trong tủ quần áo lật tới lật lui, bộ dáng này của cậu làm tôi nhớ tới Tạ Minh lúc trước... Tôi lẳng lặng nhìn cậu, thẳng đến khi cậu đem quần áo trong tủ tung ra hết.

Cậu ngơ ngác đứng ở nơi đó, quay đầu lại, chân tay luống cuống nhìn tôi.

Tôi tiến lên, từ bên trong lấy ra một cái áo màu trắng đưa cho cậu: “Cái này đẹp nè.” Hứa Kiệt chậm rãi vươn tay ra nhận, hai tay cầm chặt cái áo, hàm răng cắn môi tới phát trắng, thân thể còn có chút run run.

Tôi thờ dãi tiến lên cầm lấy chiếc áo trên tay cậu, vì cậu mặc vào. Hứa Kiệt vẫn luôn cúi thấp đầu tùy ý để tôi lật tới lật lui, hai tay trắng nõn thon dài nắm chặt lại, y như đứa bé.

“Hứa Kiệt...” Tôi gọi cậu một tiếng rồi chăm chú nói: “Ba là một người tiến bộ, ông biết tính hướng của em nhưng chưa từng ngăn cản anh và em ở chung. Với anh mà nói, ở chung với em là do tự anh quyết định, nếu như anh không muốn thì không ai có thể cưỡng ép anh nhận, em đừng mang tất cả tội lỗi đeo lên người mình. Nếu như em nguyện ý, ngày hôm nay anh sẽ nói với ba chuyện quan hệ giữa hai chúng ta.”

Hứa Kiệt nghe xong câu cuối vội ngẩng đầu, hít hít mũi nói: “Hàn Hiểu, em...”

Nhìn cậu thành bộ dạng này, tôi đột nhiên nghĩ mình có lẽ đã đem cậu trở thành người quá mạnh mẽ rồi.

Tôi vẫn luôn đem cậu bây giờ coi thành ngôi sao phong quang vô hạn lại mạnh mẽ kiên cường trong tương lai, khi đó cậu đã thành công, là kẻ cường thế lại cứng rắn, phía sau cậu có vô số người ủng hộ.

Thế nhưng hiện tại Hứa Kiệt lại chỉ là Hứa Kiệt của tôi, cậu bình thường, mềm yếu.

Tôi biết cuộc đời mai này của cậu, cho nên đem tương lai chưa tới đẩy hợp cùng hiện tại bây giờ.

Hai người đều là Hứa Kiệt, nhưng tôi đã quên, tuy đều là Hứa Kiệt, nhưng không phải Hứa Kiệt của bây giờ, có lẽ một ngày nào đó khi lại đứng trên đỉnh vinh quang lần nữa, cậu sẽ toát ra cỗ tự tin như thế đi.

Lúc ôm Hứa Kiệt vào trong ngực, tôi nghĩ tới Âu Phong Minh, hay là đem Hứa Kiệt sớm giao cho hắn, sau đó cố gắng rèn đúc tự tin cho cậu.

Chờ Hứa Kiệt bình phục lại tâm tình rồi, tôi cùng cậu ngồi xe quay về trường, lúc trở lại cũng vẫn còn sớm, vốn định cùng cậu ăn một bữa cơm, Hứa Kiệt nói không đói bụng, tôi cũng tùy theo cậu...

Cùng Hứa Kiệt ở trong sân trường đi một vòng, trên đường đụng phải Lưu Quyên, cô ta trắng bệch mặt rồi vội vã lôi kéo bạn học của mình đi xa, nhìn ra cô ta thập phần ghét tôi.

Tôi nhún vai, không thêm nói gì.

Ở trong trường học đi một vòng, điện thoại vang lên, tôi nhìn liếc qua, là cha, vội vàng đi đón.

“Hàn Hiểu, con không ở trường à?” Cha hỏi.

“Không, con đang cùng Hứa Kiệt nói chuyện phiếm chờ ba tới nè? Có muốn con tới đón ba không?”

“Không cần, cha đang ở trong phòng con đấy.” Cha cười cười nói. Tôi nghe xong sùng sốt rồi dạ một tiếng.

Lúc cúp máy, Hứa Kiệt khần trương nhìn tôi, tôi hướng cậu cười cười nói: “Đi thôi, ba đến phòng anh rồi.”

Hứa Kiệt a một tiếng, biểu tình kinh ngạc, tôi một bên cười cười.

Lôi kéo Hứa Kiệt đi trở về phòng mình, thật xa chợt nghe thấy thanh âm Chu Quang, khi đi vào chỉ thấy Chu Quang cùng cha tôi đang nói chuyện phiếm cực kỳ vui vẻ, trên bàn đặt một cốc nước hoa quả, Tạ Minh cùng Trần Thiện không ở đó.

Chu Quang thấy tôi vội vàng đứng lên nói: “Bác trai, Hàn Hiểu đã trở về.”

“Ba, sao không sớm nói cho con biết.” Tôi đi tới trước mặt cha cười hì hì.

Cha đứng lên nói: “Cha tới đây bàn chuyện, tiện thì ghé thăm con thôi. Là cha con chứ đâu phải người ngoài mà báo trước chứ.”

Tôi nghe xong nhẹ nhàng nở nụ cười.

“Hàn Hiểu, đây thật là ba cậu à, nhìn thật trẻ nha.” Chu Quang vươn tay khoác lên vai tôi. Tôi hừ một tiếng đẩy hắn ra.

“Bác trai, bác ăn gì chưa?” Hứa Kiệt đi tới trước mặt cha nhẹ giọng hỏi.

Cha nhìn cậu cười cười: “Hứa Kiệt à, con xem con lại gầy rồi đấy.”

Sắc mặt Hứa Kiệt hơi đỏ lên, cũng không hé răng.

Cha còn chưa ăn, nên chúng tôi quyết định đi ra bên ngoài cùng ăn. Chu Quang vốn là không muốn, tôi một bên lôi kéo hắn, tôi nói: “Người anh em à, ba của tôi là người vất vả chạy ra nước đó nha, rất ít khi mời người khác ăn, thừa dịp có cơ hội thì tranh thủ đi thôi.” Chu Quang nghe thấy thế cũng cười ha ha một tiếng, cuối cùng đi theo.

Ở bên ngoài trường học tùy ý tìm một tiệm ăn nhỏ, gọi mấy món ăn, trong lúc cùng cha nói chuyện trường lớp, Chu Quang một bên đem tôi khen tới như kiểu tôi là đóa hoa đẹp vậy. Hứa Kiệt ngẫu nhiên nói mấy câu, đa phần là trầm mặc.

Cha vui vẻ mà uống hơn hai ly, nhờ Chu Quang chiếu cố tôi, Chu Quang gật đầu như con gà mổ thóc.

“Ba, ba ở đây mấy ngày? Ba muốn đi xung quanh dạo chơi không?” trong lúc ăn tôi hỏi cha.

Cha lắc đầu nói: “Cuộc họp lãnh đạo tổ chức cách đây mấy dặm, chỉ tiện đường vào thăm con xong lại phải về ngay, một hồi máy bay chứ mấy.”

Tôi dạ một tiếng.

Hứa Kiệt ngồi một bên trầm mặc, cha nhìn cậu hỏi: “Hứa Kiệt, con sao không ăn nhiều thêm một chút, con cứ gầy đi như thế, bác cũng mắng Hàn Hiểu rồi, chẳng biết nó chiều cô con thế nào nữa?”

“Con...” Hứa Kiệt ngẩng đầu nhìn ông, cậu lúng ta lúng túng không biết nói gì, quay về phía tôi cầu cứu.

“Cậu ấy đang phải ra quyết định trọng đại cho cuộc đời đó ba.” Tôi vì cậu gấp mấy bữa đồ ăn, cười nói.

Cha không hiểu nhìn tôi, tôi đem chuyện Âu Phong Minh đơn giản nói ra.

“Chuyện tốt nha, như thế cũng nhiều thêm một con đường. Không nhất định phải học giỏi mới nổi bật, then chốt là làm chuyện mình thích.” Cha nghe xong cười cười nói.

Hứa Kiệt dạ một tiếng.

Ăn xong cha lại chuẩn bị rời đi, tôi đi tiễn ông, tiện thể hô Chu Quang: “Chu Quang, phiền cậu đem Hứa Kiệt về phòng bọn mình nha.”

Chu Quang hào phóng vỗ vỗ ngực.

Hướng Hứa Kiệt gật đầu, tôi cùng cha ngồi xe rời đi.

“Ba nghe nói chuyện Hứa Kiệt đã bị truyền đi rồi?” Khi xe đi được một đoạn, cha bỗng hỏi một câu.

Tôi hỏi hột dạ một tiếng, nói: “Đừng tới người quen ba ạ.”

“Người khác không sai, con cũng đừng cãi lộn với họ, bất quá cũng phải biết có chừng mực, loại chuyện này vốn không tốt đâu.” Cha lại dặn.

Tôi nhìn ông cười cười nói: “Ba à...” Chỉ trong chớp mắt, tôi muốn nói cho ông chuyện của tôi cùng Hứa Kiệt.

Cha lắc đầu nói: “Quên đi, ba biết con nắm chắc trong lòng rồi. Bạn học của con tên Chu Quang đúng không, cậu ta nói con đang yêu một cô gái thượng lưu, phải không?”

“Ba, không có chuyện thế đâu. Cô bé không học lên đại học, so với con nhỏ hơn một tuổi mà.” Tôi phủ định.

Cha nghe xong gật đầu nói: “Hàn Hiểu, chúng ta tuy rằng không phải đại phú đại quý, nhưng không thiếu tiền, con hiểu là tốt rồi.”

“Ba, ba đem con của ba nghĩ thành người nào rồi thế.” Tôi phì cười nói.

Cha nhìn tôi, ông cũng cười cười.

Tiến cha ra sân bay, đợi một hồi thấy mấy người lãnh đạo trong thành phố chúng tôi cũng đi tới, trong đó có cha của Trác Nhiên.

Tôi cùng cha chào hỏi bọn họ, mấy người thấy tôi cũng nói vài câu khách sáo qua loa.

Cuối cùng khi lên máy bay, cha nói: “Thấy con không có việc gì, cha cũng an tâm.”

Tôi nghe xong trong lòng chưa xót, sau đó nhìn bọn họ lên máy bay.

Cha lần này vội vàng vàng mà đến, đại khái là có liên quan tới cuộc gọi lúc sáng sớm của tôi ngày đó đi.

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Chi Cưu Triền* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 19

Sánh bước cùng anh

Sau khi máy bay cất cánh, tôi ngồi xe quay về trường, trên đường gọi điện thoại cho Hứa Kiệt, bên trong truyền đến thanh âm Chu Quang.

“Em đang ở trong phòng anh sao.” Tôi nhàn nhạt hỏi. Hứa Kiệt do dự rồi nói: “Nếu không, em không chờ anh nữa, em về trước.”

“Chờ anh rồi cùng đi về.” Tôi cười cười nói, Hứa Kiệt ừ một tiếng.

Sau khi cúp máy tôi ngửa đầu tựa vào ghế mềm, trong đầu trống rỗng, chỉ lẳng lặng nhìn xe cộ lướt qua ngoài cửa sổ.

“Cùng bạn gái nói chuyện sao?” Tài xế lái xe cười hỏi. Tôi sững sốt sau đó cười vang một tiếng.

“Các cô cậu ở thời đại này là sướng lắm nhé, ngày xưa bọn tui chỉ cần ăn no là tốt lắm rồi, cũng không rảnh nghĩ chuyện yêu đương, chỉ cố gắng đừng chết đói mới tốt.” Chú ấy nói tới chỗ này thì cười khỏ, lại nói: “Các cô cậu ở thời đại này thật tốt nhưng trách nhiệm thì không cao lắm, yêu đương chia tay dễ dàng quá, cái tên nhóc nhà tui mới học cao trung nứt mắt mà đã yêu yêu đương đương vài ba đứa rồi. Có lúc nghĩ mình già rồi, theo không kịp thời đại này nữa.”

“Bất quá là có điểm hiếu kỳ mà thôi, đại đa số vẫn rất có trách nhiệm với hành vi của mình.” Tôi khẽ mỉm cười nói, chú tài xế liếc mắt nhìn tôi: “Con tui mà biết nghĩ như cậu, tui đã sớm an tâm rồi. Tui cũng không sợ gì đâu, chỉ sợ nó học hành chênh mảng rồi hủy đi tương lai của mình.”

“Học sinh trung học thì cũng đã hiểu thị phi rồi, sẽ chịu trách nhiệm với hành vi của mình mà chú.” Tôi thần nhiên nói. Lúc tôi mười sáu tuổi cũng là hoang đường mà qua ngày, nếu như không từng chết một lần thì tôi cũng không ở đây, mà cũng không biết thành cái dạng gì rồi.

“Cậu thanh niên, nhìn cậu là biết cậu thích đem chuyện để trong lòng rồi, sống như vậy mệt lắm, cậu còn trẻ, thấy vui vẻ, thấy đủ là tốt rồi.”

Tôi nghe xong cũng chỉ ậm ừ hai tiếng rồi không đáp lại, người ta thường nói thấy đủ là vui rồi, thế nhưng từ xưa tới nay làm được như thế có mấy người. Nếu có thể tôi cũng nguyện sống vui vẻ vượt qua một đời, không cần mộng mị đến nỗi nửa đêm mò hôi đầm đĩa rồi giật mình tỉnh giấc, rất sợ bản thân mình nếu mở mắt ra lần nữa, cha vẫn ở trại an dưỡng, Hứa Kiệt vẫn chiều cổ ông, mà tôi chỉ có thể mở mắt trừng trừng bất lực nhìn bọn họ.

Khi xuống xe, tôi hướng chú nói một tiếng cảm ơn, tài xế không thèm để ý phất tay lái xe rồi đi. Dù sao cũng chỉ là hai người xa lạ mà thôi.

Trở lại phòng, Hứa Kiệt đang ngồi ở bàn học của tôi nghịch điện thoại di động. Tạ Minh cùng Trần Thiện cũng đều đã trở về, hai người đang nghịch mấy vì tính, Chu Quang đang ăn hoa quả cha mang tới, thấy tôi liền nhếch miệng cười rồi vẫy vẫy tay.

Tôi cũng cười cười, Trần Thiện nhìn xuống dưới cười nói: “Hàn Hiểu, đã trở về à?” Tôi ừ một tiếng, Tạ Minh liếc mắt nhìn tôi rồi tiếp tục chơi trò chơi, bầu không khí trong phòng bỗng nhiên áp lực, chỉ có thanh âm Chu Quang cắn quả táo.

Tôi dứt tay vào túi áo đi tới chỗ Hứa Kiệt, thấp giọng nói: “Hiện tại phải đi về sao?”

Cậu cầm lấy điện thoại di động gạt đầu đứng dậy rồi đi, Chu Quang lau miệng nhìn Hứa Kiệt nói: “Có muốn tôi tiễn cậu hay không.”

Hứa Kiệt lắc đầu, Chu Quang ừ một tiếng, cầm quả quyết tiếp tục ăn, tôi một bên nhìn thấy cũng mỉm cười, sau đó cùng Hứa Kiệt đi ra khỏi cửa.

“Hai người các cậu có muốn ăn không?” Tiếng Chu Quang ở sau người truyền đến, sau đó là tiếng cười nhạo của Tạ Minh: “Tôi không ăn hoa quả.” Tôi hơi dừng lại, chân cũng dừng theo.

“Không phải chứ, trước đây cậu vẫn thích mà?” Chu Quang nghi hoặc hỏi.

“Hiện tại không thích không được sao?”

“Tạ Minh cậu làm sao vậy, sao cứ như ăn phải ngải thê, không thích thì thôi.” Chu Quang nghi hoặc không giải thích được.

“Chu Quang, cậu bớt tranh cãi đi, chúng tôi đang chơi game...” Trần Thiện thấp giọng.

Tôi hơi thờ dãi, cùng Hứa Kiệt chậm rãi rời xa phòng mình, anh em nha...

Dọc đường đi, tôi cùng Hứa Kiệt đều không nói gì.

Tôi cũng không phải là vì thái độ Tạ Minh mà buồn bực trong lòng, chỉ là không biết Hứa Khả có chân trong vụ này hay không thôi, giữa bốn người vốn rất ân ý, luôn kẻ vai sát cánh xưng anh gọi em, mà hôm nay... Anh em ruột rà máu mủ còn không bằng một con đàn bà, huống chi là không huyết thống thân tình.

Nghĩ đến tương lai còn phải ở chung thêm ba năm, hiện tại lại vì Hứa Khả mà quan hệ xuống dốc, thật làm cho người ta có chút dờ khóc dờ cười.

Người ta thường nói giữa tình yêu đôi lứa không được tồn tại thứ gì xen vào, kể cả hạt cát. Xem ra phải tìm một cơ hội dọn đi thôi, bằng không tôi đây thành hạt cát bay vào mắt Tạ Minh, mọi chuyện sẽ các ngày càng rắc rối không thể thu thập, thậm chí cuối cùng sẽ liên lụy đến Hứa Kiệt.

Trở lại nhà, tôi miễn cưỡng nằm ườn ra sofa, Hứa Kiệt đứng bên cạnh nhìn về phía tôi, ánh mắt từ trên liếc xuống, khuôn mặt nửa tối nửa sáng cũng thấp phần nhu hòa.

Tôi bỗng nhiên ngồi dậy đem người kéo vào trong lòng ngực, thấp giọng nói: “Nhìn cái gì đấy, thất thần như vậy, trên mặt anh có hoa sao?”

Hứa Kiệt nghe xong ở trong lòng tôi cười ra tiếng, cậu nói: “Có hoa, hoa bìm bịp ấy.”

Tôi cũng cười cười, thuận tay nhu nhu mái tóc cậu.

“Hàn Hiểu, ngày hôm nay không quay về có được không?” Cậu ghé vào ngực tôi nở nụ cười, đột nhiên trầm mặc rồi lại nói.

Tôi ngăn người ôm cánh tay của cậu, nắm thật chặt rồi ừ một tiếng.

Kỳ thực đêm nay tôi không có ý định quay về, bất quá cậu đã mở miệng muốn tôi lưu lại cũng làm cho tôi có chút kinh ngạc, đại khái là bởi vì bầu không khí trong phòng không hợp, cậu lại tâm tư tinh tế, quá tinh tế nên dễ bị tổn thương.

Hứa Kiệt nghe xong dựa đầu lên vai tôi, cả người thoát nhìn thập phần xinh đẹp, tôi lấy tay vuốt mặt cậu, hồi lâu thản nhiên nói: “Bạn gái của Tạ Minh là Hứa Khả. Anh đã nói cho hắn biết anh từng theo đuổi Hứa Khả.”

Hứa Kiệt đầu tiên là vô thức gạt đầu, sau đó bỗng nhiên mở to mắt a một tiếng nhìn về phía tôi.

“Cho nên Tạ Minh mới có thể có cái loại thái độ này.” Tôi hướng cậu cười nói.

Kỳ thực ngay từ đầu tôi không muốn đem chuyện này nói cho cậu biết, nếu như tôi không nói cậu chắc sẽ không hỏi người khác.

Nhưng nghĩ đi nghĩ lại, trên đời không có bức tường nào chắn nổi gió trời, Hứa Khả dù sao cũng là người tôi từng hao tâm tổn trí theo đuổi, tôi không muốn để tương lai cậu biết được chuyện này từ miệng người khác, sau đó đối với mình hay đối với tôi có hoài nghi, giữa tình nhân không dung nổi một hạt cát cũng dung không nổi lời nói dối, thiện ý ngẫu nhiên cũng sẽ tạo nên kết quả vô pháp văn hồi.

Sau một hồi, Hứa Kiệt lấy lại tinh thần mở trừng hai mắt nói: “Nguyên lai là cái dạng này à, trách không được cậu ta lại quái như vậy. Bất quá Trần Thiện kia là xảy ra chuyện gì vậy? Cậu ta hình như cũng không quá thích anh.”

Tôi đem người kéo vào trong ngực rồi nói: “Hứa Kiệt, em thực sự rất mắc cảm!” Cậu không giải thích được nhìn tôi, tôi cho rằng không ai nhận thấy được thái độ của Trần Thiện, chưa từng nghĩ rằng cậu lại chỉ liếc mắt đã hiểu.

“Bởi vì Tạ Minh có tiền mà gia thế lại tốt, cùng hấn ở chung tương lai sẽ có lợi. Cho nên khi anh cùng Tạ Minh mâu thuẫn bộc phát, cậu ta đương nhiên sẽ đứng ở bên Tạ Minh. Bất quá Trần Thiện rất thông minh, cậu ta cũng sẽ không đắc tội với anh đâu.” Tôi nhàn nhạt mở miệng, thật không có bất mãn, dù sao người luôn sống vì mình chứ không sống vì người khác

“... Hàn Hiểu, quá phức tạp.” Hứa Kiệt trầm mặc rồi nói.

Tôi cười cười: “Không sao, dù sao em cũng không cần hiểu những chuyện này.” Em chỉ cần làm chuyện em thích là tốt rồi, cứ mãi duy trì tâm tính của em, những thứ khác tôi lo cho em là được.

Hứa Kiệt gạt đầu.

Tôi suy nghĩ một chút rồi nói: “Ngày hôm qua Âu Phong Minh tới tìm anh đấy.”

“Anh đừng nghe hấn nói lung tung, em đem hấn đưa vào sổ đen rồi, đừng nói tới hấn nữa.” Hứa Kiệt vừa nghe ba chữ Âu Phong Minh, sắc mặt lập tức đen lại, ngồi thẳng thân thể nghiêm túc nhìn tôi.

Nhìn cậu thành dạng này, tôi ha ha cười ra tiếng, cười đủ mới nói: “Xem ra hấn nói không sai, em thực sự đem người cho vào trong sổ đen luôn rồi nha.”

Hứa Kiệt sắc mặt ửng đỏ nhưng vẫn chăm chú nhìn tôi, muốn tôi cho cậu một đáp án.

“Anh đã cùng hấn đàm phán thỏa đáng rồi, hấn sẽ không để cho chúng ta xa nhau, em yên tâm đi nhé.” Tôi cười nhạt rồi lại nói: “Thôi, đem hấn xóa khỏi sổ đen đi.”

Hứa Kiệt nghe xong thở phào nhẹ nhõm nói: “Nếu như vậy, em thử đáp ứng xem sao.”

Tôi ừ một tiếng.

“Em rất thích hát, cha anh nói rất đúng, đó là một cơ hội, nếu như em thành công rồi, ngày sau sẽ không sợ theo không kịp bước đi của anh.”

Hứa Kiệt nói rất chậm rãi, tôi nghe xong trong lòng hơi ấm áp, đem người trong ngực đặt xuống dưới thân.

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Chi Cựu Triền* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 20

Sinh hoạt động kinh

Sinh hoạt của tôi biến thành hai đầu nam châm, ở trong phòng ký túc xá trôi qua như du tiên, ở nhà trôi qua như cá gặp nước, có đôi khi ôm Hứa Kiệt nằm ở trên giường, trong lòng đối phòng ký túc càng ngày càng chán ghét.

Xem ra nên tìm một cái cơ để dọn ra rồi...

“Hàn Hiểu, Hàn Hiểu.” Hôm nay sau khi vận động xong, tôi cùng Hứa Kiệt nằm chung một chỗ, cậu gọi vài tiếng tôi mới lấy lại được tinh thần, sau đó nhìn cậu khẽ mỉm cười hỏi: “Sao vậy?”

“Không, tại anh thất thần, em không yên lòng.” Hứa Kiệt nhìn tôi chăm chú, biểu tình ở dưới ngọn đèn màu cam chiếu rọi thật nhu hòa, tôi nghe xong hé mắt, xoay người đặt cậu dưới thân, cắn nhẹ vành tai cậu rồi nói: “Ý của em là do mới vừa rồi anh chưa dùng hết toàn lực, cho nên...”

Hứa Kiệt thở nhẹ một tiếng, cả người phiếm nhiệt khí, tôi trầm thấp cười cười, Hứa Kiệt cả mặt đỏ bừng, trong con ngươi dẫn theo tia ngượng ngùng, nhưng vẫn nhìn thẳng tôi như cũ, cặp mắt trong vắt như bầu trời xanh, cả người tinh nhã như trúc.

“Hàn Hiểu, em biết anh có việc nhưng nếu không muốn thì không cần nói, em cũng sẽ không bức anh, nhưng mà, em mong, lúc anh có chuyện, để em ở bên cạnh anh là tốt rồi.”

Nghe xong lời của cậu, lòng tôi hơi run lên, sau đó nhàn nhạt cười, cẩn thận hôn lên môi cậu, thấp giọng thì thầm: “Hứa Kiệt.” Cậu dạ một tiếng, tôi gọi một tiếng cậu dạ một tiếng, loại cảm giác này làm cho lòng người ê ẩm, phức tạp khó phân biệt.

Sau đó, tôi đem cậu áp vào trong ngực, cũng không làm gì nữa, hai người lẳng lẳng ôm nhau, tôi bao lấy bờ vai tròn bóng của Hứa Kiệt, nhẹ nhàng hôn hôn trán của cậu, cậu nhìn tôi mỉm cười, đầu dựa vào trong ngực tôi từ từ nhắm hai mắt, ngủ say.

Nhìn cậu tràn đầy ý cười trên mặt, tôi cũng mỉm cười, trong tim căng đầy, có điểm khó chịu rồi lại có loại thoải mái nói không nên lời... Nhưng tôi cũng không cùng Hứa Kiệt biểu lộ tâm sự, thứ nhất tôi giống như lời cậu nói, không thích đem mọi chuyện đặt ở trên miệng, thứ hai, mấy ngày nay cậu đang cùng Âu Phong Minh đàm chuyện hợp tác, tôi không muốn cậu vì việc nhỏ không đáng nói này mà hao tổn tinh thần.

Hôm nay vừa đem mấy chuyện ở hội sinh viên xử lý xong xuôi, sắc trời còn sớm, tôi thực sự không muốn sớm như vậy đã trở về phòng ngủ, vì vậy chậm chậm rãi rãi lết đông lết tây, học trưởng một bên mở miệng hai mắt nhìn tôi, tôi bắt đầu dĩ nhiên vai.

Sau khi chờ những người khác đều đi rồi học trưởng mới nhìn tôi lắc đầu nói: “Cùng nhau tâm sự đi.”

Tôi ừ một tiếng cùng anh đi ra khỏi phòng làm việc của hội sinh viên.

“Học kỳ sau anh cũng không tới đây nữa.” Đi trên con đường nhỏ rợp bóng cây, học trưởng hút điều thuốc rồi nhả ra một đợt khói uốn lượn: “Dự định qua nơi khác thăm thú một chút.”

Tôi nghe xong nhẹ giọng cười nói: “Không tiếp quản bang phái nhà anh à.”

Học trưởng ha ha cười một tiếng: “Có người sẽ tiếp quản mà, mấy lời anh nói với cậu ngày đó không phải thật đâu.”

Tôi nhướn nhướn mày: “Đi nơi khác, chẳng lẽ là bởi vì muốn trốn tránh Tạ Đình sao?”

Nói tới chỗ này, học trưởng hơi khựng người, nhìn lại phía tôi, đôi mắt anh tràn đầy nụ cười như có như không, anh nói: “Hàn Hiểu, lấy hiểu biết của anh với cậu, nếu như trong lòng cậu coi người ta là người dung thì mấy chuyện bất quá này chắc hẳn cậu sẽ không hỏi, nói thật đi, cậu thực sự coi trọng cô gái nhỏ Tạ Đình rồi sao? Hay là, trong tâm cậu có quý?”

Tôi lẳng lặng nhìn anh, cười nói: “Học trưởng, anh đừng nói lung tung, danh tiếng của em hiện tại đã đủ không tốt rồi, anh cũng đừng thêm mắm thêm muối nữa, bị người nghe thấy thì câu chuyện này không biết thành cái dạng gì nữa.”

Học trưởng nghe xong lời của tôi thì phì một tiếng nở nụ cười, chỉ vào người tôi, anh vui vẻ nói: “Hàn Hiểu, cậu đừng làm anh sợ, cậu sẽ quan tâm chuyện này kia sao? Lời đồn đại của đám người bên ngoài kia chỉ sợ người không để ý nhất chính là cậu.”

Tôi nghe xong không nói gì.

Học trưởng nở nụ cười, thu hồi biểu tình, sắc mặt cứng nhắc nhìn tôi nói: “Hàn Hiểu, anh hiểu cậu, bởi vì hai ta là người một đường. Nhìn cậu anh tựa như thấy chính mình, cho nên cảm giác có chút thân thiết, nhưng mà cũng bởi vì quá giống nhau cho nên cũng càng hiểu rõ. Một câu thôi, nếu như cậu vô tâm thì cũng đừng chọc đến Tạ Đình. Cô bé tuy rằng có điểm trưởng thành nhưng cuối cùng vẫn là một cô nhóc, đầu óc cũng chỉ dừng lại ở giai đoạn mơ về bạch mã hoàng tử, nói chung cũng không trưởng thành là bao. Anh coi cô bé như em gái, ngày sau nếu để anh nghe thấy cậu làm chuyện có lỗi với cô bé, anh sẽ đánh cậu đấy.”

Học trưởng chăm chú nhìn tôi, tôi buồn cười nói: “Học trưởng, anh đây là đang khen cô bé hay chế giễu cô ấy thế.” Học trưởng không nói lời nào chỉ nhìn tôi chăm chăm, thần sắc nghiêm túc không gì sánh được.

“Học trưởng, em đáp ứng anh, em cũng không làm gì cô bé ấy đâu, mọi chuyện không phải như anh nghĩ.” Cuối cùng tôi ở dưới ánh mắt nghi ngờ của anh vội vàng nhắc tay phát thệ nói: “Bên cạnh em có người rồi.”

Nghe xong lời này, biểu tình học trưởng mới trầm tĩnh lại, sau đó nhìn tôi nói: “Nghe nói gần đây cậu cùng tên nhóc Tạ Minh kia vì một kẻ chuyên gây tai họa mà quan hệ rơi vào bế tắc, rốt cuộc là thần thánh phương nào nha, có tài năng để anh em mấy đứa trở mặt thành thù.”

Tôi nghe xong chép miệng: “Học trưởng, anh đừng nói móc em nữa. Cô gái kia anh cũng gặp qua rồi, là Hứa Khả đó.”

“À, là lão đại của đứa con gái bu hăn đã đổ rượu lên đầu cậu lần trước ấy hả?” Biểu tình trên mặt học trưởng giống y như mới nuốt phải con ruồi, tôi bắt đầu dĩ nhiên vai.

Học trưởng nhìn tôi đồng tình không gì sánh được, vỗ vỗ vai tôi, anh nói: “Hàn Hiểu, anh đồng tình với cậu rồi đấy, vậy cậu cố bảo trọng đi.”

Tôi nghe xong, ớn lạnh.

“Nhưng mà, cậu cùng Tạ Minh thực sự bị con cóc chọc mù mắt rồi, một đứa con gái tầm thường như thế mà được hai đứa nâng lên thành thần nha.” Học trưởng ở khi tôi vừa qua con ớn lạnh thì lại nhồi thêm một câu làm cho tôi càng cảm thấy lạnh hơn.

Chỉ là tôi còn chưa mở miệng, điện thoại của anh đã vang lên. Anh vội vàng cầm lấy liếc nhìn, lập tức trên mặt cười như hoa nở, tươi cười đột nhiên mà đến như là đóa hoa cúc nở rộ ở trước mắt tôi, tôi trở mặt nói không ra lời.

Đại khái bởi vì rất ít thấy học trưởng tươi cười, cho nên có điểm quý dị. Nhưng mà anh cười rộ lên cũng rất dễ nhìn, răng khểnh hơi lộ ra, cả người rõ ràng nhìn qua trong sáng nhu hòa rồi lại dần theo một tia sắc bén... Kết hợp như vậy lại làm cho anh thoát nhìn rất trưởng thành, tuyệt không giống một sinh viên năm tư... Tôi nghĩ tới đây nhướn nhướn mày, chợt thấy sắc mặt học trưởng nhất thời suy sụp về mặt ai oán nói: “Công việc của em thật làm tôi muốn phát điên, luôn luôn tăng ca, thôi bỏ luôn đi, tôi nuôi em.”

Cái này chênh lệch như mực nước sông với mực nước biển khiến lòng tôi như có hai con mèo đang nhảy loạn trong đó, ai oán? Học trưởng? Ôn lạnh...

Bên kia không biết nói gì đó, chỉ thấy biểu tình trên mặt học trưởng có thể được coi là kinh khủng, sau đó càng thêm ai oán nói: “Bảo bối, em có phải tới thời kỳ mãn kinh rồi không, có muốn tôi...”

“Được được được, tôi không nói nữa, không nói nữa mà...”

“Bảo bối, em đừng không để ý tới tôi nha... A... Tôi đang ở trường, có người bên cạnh thì tôi nào dám ở sau lưng em ba câu bốn đáp chứ... Thực sự, bên cạnh tôi ngay cả con chó cũng không có đâu...”

Chậm rãi từ trong khiếp sợ khôi phục bình thường, sau đó khi trấn định được rồi lại nghe được câu nhin nọt cuối cùng kia của học trưởng, tôi thực sự có chút nhin không được liền nhỏ giọng thê thê ai ai hô một câu: “Học trưởng...”

Học trưởng liếc mắt nhìn tôi, mi phong nhưu nhưu: “Hàn Hiểu, biểu tình của cậu là sao, sao lại như bị chồng bỏ thế kia, anh mày cũng không thương cậu đi.”

“Học trưởng, anh sao có thể nói như thế...” Tôi thấp giọng nói, thanh âm không lớn nhưng cũng khiến người trong điện thoại nghe được: “Học trưởng, em về trước nhé.” Nói xong tôi hướng anh trừng mắt nhìn.

Học trưởng khước miệng co rút, vẻ mặt buồn nôn nói: “Hàn Hiểu, cậu động kinh cái gì... A... Bảo bối, tôi... Bên cạnh tôi... Là thằng em lớp dưới... A, vừa này tôi nói với em là không có ai... A, thật ra là...”

Thấy học trưởng vẻ mặt kinh ngạc, tôi chậm rãi lui về phía sau, sau đó thừa dịp anh đầu đầy mồ hôi giải thích, tôi hướng phòng mình bước nhanh đến, rất xa còn nghe học trưởng kêu rên: “Bảo bối à, không phải như em nghĩ... Hàn Hiểu là đùa giỡn tôi thôi, tôi đây muốn đi làm thịt nó, bảo bối tôi không phải đang mắng em...”

Thật không uống phí công sức thường ngày tôi hy sinh, hiệu quả không tồi, chạy một lúc, tâm tình rất tốt.

Chỉ là khi đang chuẩn bị đi vào cửa phòng ngủ, đột nhiên nghe được tiếng Chu Quang nổi giận: “Tạ Minh, Trần Thiện, mời cơm thì chờ Hàn Hiểu cùng nhau đi, nếu không tôi gọi điện thoại cho cậu ấy.” Tôi nghe xong lời này không khỏi dừng lại, tay đặt trên nùm cửa không hề động.

“Không cần, hần không có thời gian.” Tạ Minh nói.

“... Tạ Minh, cậu xảy ra chuyện gì thế, cậu cùng Hàn Hiểu bởi vì Hứa Khả mà trở mặt rồi à?” Chu Quang trầm mặc rồi hỏi. Rõ ràng như thế sao? Ngay cả Chu Quang luôn luôn không hỏi thế sự đều đã nhìn ra.

“Chu Quang...”

“Quên đi Trần Thiện, Chu Quang, cậu biết Hàn Hiểu là ai? Tôi hôm nay ở đây nói luôn, Hàn Hiểu hần chính là một bạch nhãn lang, con mẹ nó cùng Hứa Kiệt là đồng tính luyến ái như nhau, là biến thái, ai tới gần sẽ bị truyền nhiễm, mẹ nó.” Tạ Minh cuối cùng hỏa đại rống lên tiếng.

Trong phòng một trận trầm mặc, tôi đứng ở bên ngoài hít một hơi dài... Xem ra có thể dọn đi rồi.

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Chi Cưu Triền* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 21

Mất đi anh em, được tới anh em

“Mẹ nó, cậu đang nói bậy bạ gì đó?” Tôi còn đang tiêu hóa câu nói của Tạ Minh, bên trong bỗng nhiên truyền đến thanh âm phẫn nộ của Chu Quang, hần là người có giọng rất lớn, lúc này bên trong bao hàm thêm phẫn nộ, đương nhiên làm nó sắc bén như kiếm rồi khỏi vỏ.

“Chu Quang, quên đi.” Thanh âm Trần Thiện khuyên bảo nhàn nhạt truyền đến: “Đều là bạn thân một phòng, đâu đến nỗi phải nói như thế?”

“Trần Thiện, lời này của cậu có ý gì?” Chu Quang quý dị kêu lên, tràn đầy không thể tin tưởng: “Đều là bạn thân một phòng, Tạ Minh ở phía sau nói xấu Hàn Hiểu, tôi đây còn phải nể mặt cậu ta sao? Hàn Hiểu có điểm nào không tốt? Muốn nói bạch nhãn lang, tôi thấy hai người mới là lang bá vì gian(1)”

“Chu Quang, cậu đừng quá phẫn...” Thanh âm Trần Thiện cũng mang theo con tức giận.

“Trần Thiện cậu đừng tức giận với cậu ta, sự thực chính là sự thực, Hàn Hiểu mẹ nó chính là kẻ cùng đàn ông làm loạn, còn tiện đường quyến rũ em gái tôi... Hừ...” Nói câu cuối cùng, thanh âm Tạ Minh biến thành một trận kêu rên, đại khái là bị Chu Quang đánh.

“Mẹ nó, mày khôn nạn, lời này mà cũng nói được khỏi mồm à...”

“Chu Quang, đừng tay...”

“Mẹ nó, cậu dám đánh tôi, hấn dám làm vì sao tôi không dám nói, hấn cùng Hứa Kiệt kia không mình không bạch, a, không lẽ cậu muốn giống hấn...”

“Tạ Minh, cậu nói lời này quá đáng rồi đấy...”

“Mẹ nó, Trần Thiện cậu đừng lời kéo tôi, tôi hôm nay phải đập cậu ta, nếu cậu còn ngăn, tôi đánh cả hai.”

Bên trong một mảnh hỗn loạn, tôi mỉm cười một tiếng đẩy cửa ra.

Trong phòng ngủ ba người giống y như đang đóng phim, Trần Thiện đang ôm Chu Quang không cho cậu ta nhúc nhích, Chu Quang cầm đôi dép trong tay hướng đến mặt Tạ Minh, Tạ Minh ôm bụng khóc miệng sung lên một khối.

Đại khái không ai nghĩ tới tôi sẽ đột nhiên trở về, nên đều đứng hình rồi, cả bọn trừng mắt giật mình nhìn tôi.

Nhìn bọn họ cái dạng này, tôi tiện tay đóng cửa lại, trong lòng thầm nghĩ, may là hiện tại chỗ này có ít người qua lại, nếu không bị nhìn thấy thì quả là mất mặt.

Tiếng đóng cửa vang vọng cả phòng, thanh thanh thủy thủy, dép trong tay Chu Quang rơi trên mặt đất, sau đó đẩy ra Trần Thiện, trên mặt mang theo tia kinh hoàng còn có tia cẩn thận hướng tới thấp giọng hỏi: “Hàn Hiểu, cậu về từ lúc nào thế?”

Chu Quang mang bộ dáng đặc thù của người phương Bắc, nhân cao mã đại, lúc này biểu tình trên mặt hấn lại khiến người ta buồn cười. Vì vậy tôi cũng thật sự cười ra tiếng rồi.

“Các cậu làm sao thế? Lại đánh nhau?” Vốn định mở miệng nói ra, nhưng vào lúc thấy thần sắc Chu Quang thì tôi đột nhiên nói lòng vòng.

Chu Quang thần sắc hơi hơi thả lỏng sau đó hừ lạnh một tiếng, trừng Trần Thiện cùng Tạ Minh.

Tạ Minh cùng Trần Thiện nhìn tôi, tôi mỉm cười, dù sao cũng phải giả vờ, tôi tự nhận biểu tình trên mặt rất chuẩn, sẽ không bị người nhìn ra rằng này giờ tôi nghe ‘lén’.

Chu Quang ngồi xổm người xuống đi lại đôi dép rồi nói: “Hàn Hiểu, chờ tôi một chút, chúng ta cùng đi ăn.”

Nói xong, đi tới buồng vệ sinh.

Tôi cùng hai người Tạ Minh, Trần Thiện nhìn lẫn nhau, tôi tựa ở trên tường không nói chuyện. Tạ Minh liếc mắt nhìn tôi sau đó nhìn về phía khác, Trần Thiện nhìn tôi hé miệng muốn nói cái gì đó, cuối cùng chỉ nhìn tôi cười cười, sau đó cúi đầu xuống.

Tôi vẫn duy trì mỉm cười trên mặt.

Chu Quang dùng nước lau qua loa mặt mũi, sau đó đi tới kéo lấy tay tôi, nói: “Chúng ta đi ăn cơm thôi.” Hấn là loại người không giấu được chuyện gì cả, có bao nhiêu hiện hết lên mặt, tuy rằng tôi nhìn ra được hấn đang cật lực che dấu, thế nhưng tức giận trên mặt vẫn rõ ràng mồn một như cũ.

Đem tôi kéo ra hướng ngoài, hấn đá cửa một cái rồi lời xềnh xệch tôi ra.

Tôi đi theo hấn, cười cười nói: “Đây là hướng đi ra ngoài mà, canteen ở phía sau.”

Chu Quang quay đầu lại trừng mắt tròn tròn hướng tôi rống lên một câu: “Cầm miệng, theo tôi đi, tôi mời ăn.”

Được rồi, tôi đụng phải Âu Phong Minh nghèo túng thứ hai rồi.

Chu Quang đem tôi kéo tới cái quán nhỏ mà ngày trước cha tôi mời cả bọn ăn, tới rồi hấn mới buông tay, ở trong trường đụng phải mấy người quen thì không người nào không tròn mắt há mồm nhìn chúng tôi, mà tôi chỉ có thể gật đầu chào hỏi.

“Phục vụ, cầm menu sang đây nhá.” Chu Quang hướng bên trong rống lên một tiếng, vì bây giờ không phải giờ ăn cơm, ở đây có vẻ quanh quẽ, hấn gầm nhẹ một tiếng thôi cũng thật sự là quá vang dội rồi.

Người phục vụ hôm nay là một cô nhóc cũng không lớn lắm, Chu Quang rống một tiếng làm vành mắt cô nhóc đỏ lên muốn khóc.

Tôi phì cười ra tiếng, sau đó thấp giọng thoải mái nói với cô nhóc: “Cậu ta có hơi lớn tiếng nhưng là người tốt, em cầm menu ra đây giùm bọn anh đi.”

Cô nhóc gật đầu chạy như bay vào bên trong...

Lúc gọi món, Chu Quang tương đối ngoan ngoãn, chỉ chọn đồ đắt tiền, cô nhóc phục vụ chớp chớp mắt nhìn hấn, hấn chỉ chỉ tôi rồi nói: “Anh này trả tiền.” Cả người thật như là ăn phải quả pháo mả.

Cuối cùng thấy hần lật qua lật lại menu chọn gần như tất cả các món trong cửa hàng, tôi cũng chịu không nổi nữa, cầm qua menu chọn lấy vài món, còn lại đều gạt bỏ đi, Chu Quang liếc mắt nhìn tôi, lại nhìn về phía ngoài cửa sổ thủy tinh.

“Mấy thứ này đi, cho anh một chai rượu nữa nhé.”

“Vâng, các anh chờ nha.” Cô nhóc hướng chúng tôi gật đầu.

Cô nhóc đi rồi, tôi cùng Chu Quang lại trầm mặc.

Chu Quang nhìn tôi nhìn lại đôi mày anh khí, khuôn mặt ngăm đen mang theo tia chân chừ, sau đó nhỏ giọng nói: “Hàn Hiểu, mấy lời bọn mình nói cậu đều nghe được rồi đi.”

Tôi nhìn hần nhưng chưa trả lời, hần lại phát phát tay: “Quên đi, cậu cũng đừng làm bộ nữa, chúng tôi nói to như thế, làm sao có thể không có nghe thấy.”

“Tôi không tính giả vờ, vốn muốn nói cho cậu biết tôi nghe được hết rồi.” Tôi nhàn nhạt mở miệng nói.

Chu Quang nhìn tôi nhíu mày: “Cậu không tức giận?”

“Có cái mà phải tức giận.” Tôi nhếch miệng vì hần rót chén nước: “Người ta sống chỉ cần thoải mái là được rồi, làm sao có thời giờ bận tâm nhiều như vậy, huống chi, Tạ Minh cũng chỉ là nhất thời lỡ miệng.”

Chu Quang nghe thấy chỉ lạnh lùng cười nói: “Hần là nhất thời lỡ miệng sao, mẹ nó vì một con đàn bà mà không cần anh em, còn bới móc chuyện như thế? Cậu giúp chúng tôi bao nhiêu tôi đều ghi tạc trong lòng, con mẹ nó Tạ Minh chính là lương tâm bị chó ăn.”

Nhìn Chu Quang tức giận, trong tâm đột nhiên lại ảm áp, người này trời sinh tính tình đơn thuần lại chính trực, đã thật coi tôi như anh em rồi, mất đi hai người anh em nhưng đổi lại được một người thật tình, không uống công ở trong phòng lâu như vậy.

Hần hào sảng, người khác đối tốt với hần hần sẽ ghi tạc trong lòng, từ phương diện nào đó mà nói thì hần giống với Hứa Kiệt.

“Người anh em, cậu đừng nghĩ nhiều nhá, Tạ Minh là miệng chó không ói được ngà voi, Trần Thiện lại là thằng khốn nạn, đừng chấp nhặt với bọn nó.” Chu Quang ăn mấy hạt đậu phộng mà cô nhóc phục vụ mang lên, hần hàm hàm hồ hồ nói: “Cứ coi như cậu cùng Hứa Kiệt giống nhau, còn có tôi nữa, đồng tính luyện ái thì thế nào, lẽ nào chiếm nhà chiếm đất của bọn nó, chẳng lẽ không cho người khác sống sao.”

Tôi nghe xong lời này, nhìn hần rồi cúi đầu thở dài: “Chu Quang, Hứa Khả là một cái dằm giữa tôi cùng Tạ Minh, cho nên căn nguyên không phải ở Tạ Minh, tôi cũng không muốn trách cứ cậu ta, cậu ta muốn nói cái gì tôi cũng không có biện pháp ngăn cản được.”

Chu Quang nhìn tôi ừ một tiếng, sau đó buông đậu phộng, lúng túng nói: “Cậu cùng Tạ Minh cũng đã thành như vậy rồi, Trần Thiện cũng không biết ăn phải cái gì, thật khó hiểu.”

Tôi cười cười nói: “Không hề gì.”

Chu Quang ừ một tiếng, tôi thấy hần lúng ta lúng túng, cuối cùng vẫn nói: “Chu Quang, tôi sẽ dọn ra ngoài.”

Hần nghe xong sắc mặt tối sầm, bỗng nhiên đập bàn đứng lên nói: “Cậu vẫn để ý sao, dọn ra ngoài? Dựa vào cái gì?”

Tôi vội vàng đem cậu kéo xuống: “Cậu đừng kích động...”

“Tôi có thể không kích động sao, cậu...”

“Không có lời nói của Tạ Minh hôm nay thì tôi vẫn dọn ra ngoài.” Tôi mở miệng nói.

Chu Quang ngây ngẩn cả người, chớp nha chớp, cặp mắt đơn thuần tôi cực điểm.

“Hứa Kiệt suy cho cùng vẫn là em trai tôi, thân thể của cậu ấy không tốt, mấy ngày nay bởi vì lời đồn đại đồng tính luyện ái mà phải dọn ra, ba của tôi kêu tôi đi chiếu cố cậu ấy.” Tôi rũ mắt xuống, bung lên ly trà nói ra một câu trăm ngàn chỗ hở.

Chu Quang nghe thấy cũng thờ phào nhẹ nhõm nói: “Không phải vì hai tên khốn kia là tốt rồi.”

Tôi nhẹ nhàng nở nụ cười, đang muốn nói thêm điều gì đó, đột nhiên nghe được có người ở xa xa rống lên: “Hàn Hiểu, cái thằng khốn này, ngồi ở chỗ kia chờ anh, anh tới làm thịt cậu...”

Theo thanh âm nhìn lại, phát hiện học trưởng đang cười xe đạp vọt tới đây, biểu tình trên mặt có thể xưng là dữ tợn.

Xong đời rồi, trong đầu tôi nháy mắt hiện lên ba chữ này.

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Chi Cừu Triền* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 22

Cái gọi là bất gian

Học trưởng cười xe đạp xiên trái xiên phải chạy vào, mặt đen như đáy nồi, có thể so với sách sử đệ nhất đen – Bao Chửng.

Tôi sững sốt rồi lấy lại tinh thần, cẩn thận xem xét bốn phía, thật không chỗ nào có thể trốn, vậy nên tôi thành thành thật thật mà ở nguyên vị trí.

Nhìn cái mặt đen của học trưởng thì tôi đoán chắc là do bị bão bồi của anh dẫn vật đến chết đi sống lại rồi, tôi nếu lại chuồn mất thì không dám đảm bảo anh không ở tại trường giết tôi... Nói thật thì tôi hiện tại càng ngày càng có hứng thú đi gặp bão bồi nhà anh, muốn nhìn một chút xem là thần thánh phương nào, nhưng mà nghĩ đến thái độ của người đó đối với học trưởng, tôi nghĩ quên đi, người nọ có điểm kinh khủng nha...

Chu Quang đứng lên quay đầu nhìn học trưởng, khi quay lại về mặt hấn vô cùng kinh ngạc, hồi lâu giật giật miệng rồi nói: “Hàn Hiểu, đó là học trưởng sao? Tôi hoa mắt rồi à? Sắc mặt anh ấy sao giống người chết công thể kia.”

Tôi nghe xong khóe miệng co rút, học trưởng ở trong trường học vẫn luôn duy trì hình tượng hiền lành tuấn mỹ, mọi người đều cho rằng anh là quý công tử ưu nhã, lúc này một bộ nổi giận đùng đùng như là đầu sủi bò tót, thật sự là kém nhau quá lớn rồi, trách không được Chu Quang lại ngây người như thế...

Động tác học trưởng xông tới đây hết sức đẹp đẽ, lúc xe tới nơi, anh phi thân từ phía trên nhảy xuống, động tác tiêu sái lại thuần thực, đóng phim thì tuyệt... Chỉ là sắc mặt xấu xí quá, khí sắc không tốt.

Khi học trưởng hướng tới đi tới, hai tay nắm chặt, khớp xương nhô ra, thập phần rõ ràng, có thể dùng nộ hỏa thiêu thiên để hình dung.

Chu Quang nhìn học trưởng lại nhìn tôi, sắc mặt còn chưa từ kinh dị tỉnh táo lại.

Tôi nhìn học trưởng giả cười.

Tôi đây thì cười, mặt học trưởng lại tái, bước những bước dài tới nhấc cổ áo tôi lên, nghiêng răng nghiêng lợi nói: “Thằng nhóc thối, cậu mới này điên khùng cái gì thế, giả xử nữ cái gì thế. Cậu có biết hay không bão bồi nhà anh đã không để ý tới anh nữa rồi, kha, anh mày không được leo lên giường của hấn nửa tháng. Mẹ nó, không có bão bồi nhà anh, ai chịu trách nhiệm tính phúc cho anh, cậu sao?”

Con mắt Chu Quang theo lời học trưởng nói càng ngày càng mở lớn, tôi nghĩ thêm chút nữa là mắt hấn lòi hấn ra rồi.

“Học... trưởng, học trưởng có chuyện chậm rãi nói mà...” Chu Quang rốt cục tỉnh táo lại, tiến lên đem chúng tôi kéo ra, nói: “Học trưởng, anh đừng khi dễ Hàn Hiểu như thế, cậu ấy cũng là... Cũng là mới vừa bị thương tổn, trong tâm rất khó chịu.”

“Cậu ta khó chịu, anh còn khó chịu hơn này!!! Cậu sao biết bão bồi nhà anh là một bình dấm chua lớn như thế nào, nghe Hàn Hiểu gọi tới thanh mị tận xương như thế, thiếu chút nữa ở trong điện thoại đem anh xé nát rồi, không được, Hàn Hiểu, cậu hiện tại theo anh đi một chuyến, bằng không nửa tháng tới anh đều phải ngủ trên sàn nhà mát.” Học trưởng nói liên miên rồi đem tôi lôi đi.

Tôi nghe xong khóe miệng nhênh nhếch, diễn hình thê quán nghiêm thời hiện đại nha.

“Không được, đi như vậy có mở miệng trăm lần cũng không nói rõ.” Học trưởng đi hai bước đột nhiên lại đứng lại, sau đó quay đầu tàn bạo nhìn chăm chăm tôi, anh nói: “Cậu tìm một người bạn gái cho tôi, sau đó cùng tôi đi tới nhà bão bồi giải thích rõ ràng.”

“...Học trưởng, không cần khoa trương như vậy chứ?” Tôi rốt cuộc nhịn không được rồi, cẩn thận nói: “Chẳng lẽ một đại nam nhân như anh lại sợ thê quán nghiêm?”

“Ai là thê quán nghiêm, cậu đừng lung tung nói.” Học trưởng nhướn mày hung ác độc địa nhìn tôi nói: “Tôi bộ dáng này mà là thê quán nghiêm sao?” Tôi rất muốn nói, cái loại bộ dáng ‘phùng má giả làm người mập’ của anh hiện tại chính là thê quán nghiêm.

Nhưng nhìn học trưởng như vậy, bão bồi nhà anh chắc là hạng người có phong cách đặc biệt, người bình thường như tôi hấn không thể rở vô, vì vậy lời đến bên mép lại nói vòng vo: “Học trưởng làm sao anh biết em ở chỗ này?”

“Bão bồi nhà anh kêu anh... Không phải...” Học trưởng ho khan một tiếng, trên mặt khôi phục trầm tĩnh nho nhã ngày xưa, anh nói: “Anh đang đi xung quanh thì thấy cậu, thuận tiện đi tính sổ với cậu thôi...”

Tôi cùng Chu Quang thoáng nhìn nhau một cái, sau đó là một trận trầm mặc, nét mặt học trưởng hơi mang tia xấu hổ cùng ửng hồng, khi anh sắp sửa thẹn quá thành giận, cô nhóc phục vụ xinh xắn đi lên trước nhỏ giọng nói: “Mấy anh à, đồ ăn của các anh được rồi đó, hiện tại em bùng lên được không?”

Tôi cảm kích nhìn cô nhóc một cái, mặc dù là vô tình thôi nhưng đã giúp tôi kịp thời.

Ba người nhìn thoáng qua nhau, học trưởng hé miệng sùng sốt hồi lâu, vung tay lên nói: “Bụng lên đi, vừa lúc anh cũng đói bụng.”

Cô bé nghe xong vội vàng rời đi.

Chúng tôi ba người nhìn nhau cười cười, sau đó ngồi xuống.

Lúc thức ăn bụng lên, tôi lấy cốc rót rượu, sau đó vì Chu Quang cùng học trưởng mà giới thiệu, Chu Quang nắm tay học trưởng, hân kích động nói: “Em biết anh, chủ tịch hội sinh viên, nhân vật phong vân của trường, hàng năm đều là trốn học đệ nhất, thế nhưng thành tích luôn dẫn đầu... Nói chung anh là thần tượng của em đây...”

Tôi ở bên nghe hết đoạn ca ngợi này từ trong miệng Chu Quang, còn kém chút nữa tim nhảy ra ngoài, cảm giác này thật ớn lạnh nói không nên lời.

“Được rồi Hàn Hiểu, Chu Quang mới vừa nói cậu cũng bị tổn thương à? Cậu gặp phải chuyện gì rồi?” Lúc chạm cốc, học trưởng cười tủm tỉm nhìn tôi hỏi.

Tôi nhìn Chu Quang một cái, sau đó cười nhàn nhạt: “Không phải đại sự gì đâu anh.”

Học trưởng nghe xong cũng hơi khựng lại, lập tức nhếch miệng cười nói: “Vậy là tốt rồi.” Sau đó anh cũng không hỏi thêm gì, chỉ im lặng ăn uống. Anh biết tôi không thoải mái cho nên cũng không lên tiếng, tôi thấy học trưởng nói không sai, chúng tôi quả nhiên là người một đường.

Chu Quang nhìn anh rồi nhìn tôi, cuối cùng nhếch miệng cười... Hình dạng tinh thuần như nước, tôi ở bên cạnh cũng cười cười.

Chúng tôi uống chút rượu, khi đang uống tới vui vẻ, điện thoại của học trưởng vang lên, học trưởng nhìn điện thoại một chút, sắc mặt đột biến, tay cầm điện thoại run lên, chiếc đĩa trên tay rơi xuống, mặt của anh trong nháy mắt trở nên cực kỳ ai oán, sau đó đề thấp âm thanh nói chuyện, bộ dáng mười phần cẩn thận, có điểm giống cô dâu nhỏ bị khi dễ.

“Alô, bảo bối...” Học trưởng hô một tiếng, xoa xoa mồ hôi trên trán.

“A, tôi đang ở cùng mấy đứa em ăn cơm, em tan tầm rồi à?”

“Hả ? Không, lời của em tôi nào dám quên.” Học trưởng vẻ mặt đau khổ cười cười, Chu Quang nhìn mặt của anh, khóe miệng hân cũng có rút...

“Bảo bối, em khó chịu trong người sao? Tôi lập tức đi đón em... Tôi đã ăn cơm xong rồi.” Học trưởng trấn định nói, bắt quả mồ hôi trên trán càng ngày càng nhiều.

Sau đó anh cúp điện thoại liếc mắt trừng qua, đem tôi kéo lên, nói: “Theo anh cùng đi.”

“Học trưởng, chuyện vợ chồng son của anh, người ngoài không thể dính dáng đâu.” Tôi nghe xong vội vàng mở miệng nói: “Em ở trường còn có chút chuyện...”

Học trưởng nhìn tôi cười lạnh một tiếng, nói: “Anh cho cậu biết, chuyện gì cũng không quan trọng bằng chuyện bảo bối nhà anh bắt gian, đi...”

Học trưởng kéo tôi một đường rồi đi.

Sau đó tôi mới biết người xui xẻo nhất hôm đó không phải tôi mà là Chu Quang, hân không cảm tiền, cho nên bị người ta cho là muốn ăn chùa cơm, hân lại không muốn gọi điện thoại cho Tạ Minh cùng Trần Thiện, thiếu chút nữa bị kéo tới đồn cảnh sát, may mà cô nhóc phục vụ tính tình tốt lắm, giúp hân ứng tiền trước...

Cùng học trưởng ngồi ở trên taxi, xe càng chạy thì lông mi của tôi càng co giật, cuối cùng khi đi qua chỗ ở của tôi cùng Hứa Kiệt, tôi không khỏi nhìn học trưởng một cái, anh ngồi kia, thần sắc vẫn rất bình tĩnh, như vậy khiến trong lòng tôi không khỏi khẽ động... Ở trong trường học anh luôn mang theo tươi cười hiền lành, lúc này dáng vẻ của anh thậm chí nói không hết nguy hiểm...

Lúc xe dừng lại ở phòng khám gần nhà chúng tôi ở, tôi liếc mắt thì thấy ở cửa phòng khám có một bóng dáng cao gầy tuần mĩ...

Vị bác sĩ độc mồm độc miệng kia... Học trưởng, đêm đó bộ dạng học trưởng lãnh khốc, cùng bộ dáng trầm tĩnh của anh hợp chung một chỗ.

Học trưởng đẩy tôi ra, tôi chợt lấy lại tinh thần.

Xuống xe, bác sĩ nhìn học trưởng nhũn mày, nhìn thấy tôi thì lông mi cùng con mắt đều nhướn lên, tôi cười cười.

“Bảo bối, đây là học đệ Hàn Hiểu, là đối tượng em muốn bắt gian đó, em tin tưởng tôi a, chúng tôi trong sạch như bột giặt mà...”

“Tôi đã biết.” Bác sĩ mở miệng lạnh lùng đáp, cặp mắt lại nhìn chăm chăm vào tôi: “Tên cầm thú này có bạn nha.”

Học trưởng a một tiếng, biểu tình cổ quái hướng tôi nhìn lại, tôi cười khổ một cái, xem ra ở trong mắt bác sĩ, hình tượng tôi nát bét rồi.

“Gọi người kia nhà cậu tới rồi cũng đi ăn cơm đi.” Cuối cùng bác sĩ nhìn tôi rồi nói, thần sắc lãnh băng, có điểm làm cho người ta phát lạnh.

Học trưởng nhìn tôi, phải nói anh trừng mắt nhìn, lại chớp nha chớp...

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Chi Cưu Triền* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 23

Nắm tay suốt đời

Nhìn biểu tình học trưởng thất sắc cùng khuôn mặt bác sĩ trấn định, tôi lại lần thứ hai cảm thấy thế giới này thật nhỏ, người mình biết đi một vòng đều quen nhau.

Ở dưới ánh mắt trừng trừng của bác sĩ tôi gọi điện thoại cho Hứa Kiệt, kỳ thực trong lòng mơ hồ có chút chờ mong cậu đang bận rộn, hoặc là điện thoại di động không liên lạc được, hay không thể nghe, nhưng trời phụ lòng người, điện thoại mới vang lên một tiếng đã có người nghe. Trong lòng tôi cười khổ nhưng trên mặt vẫn tươi cười hỏi cậu có thời gian không, ăn cơm hay chưa, cùng Âu Phong Minh đàm phán thế nào rồi... Tôi nói mấy câu lòng vòng không vào trọng điểm, không phải không muốn cho cậu tới đây, chỉ là cảm thấy có chút quý dị, bác sĩ đọc miệng mới gặp qua một lần đã mời chúng tôi đi ăn cơm, có thể không quý dị sao?

Hứa Kiệt nhát nhát trả lời, tôi lại im lặng, sau đó Hứa Kiệt ở đầu kia điện thoại nhỏ giọng nói: “Hàn Hiểu, anh làm sao vậy?” Thanh âm kia mơ hồ mang theo tia cẩn thận dè dặt, tôi nghe xong trong lòng khẽ run lên, sau đó nhẹ nhàng cười cười nói: “Không có gì đâu, em hiện tại ở nơi nào? Có người mời chúng ta ăn cơm.” Người này tuy rằng không câu nệ tiểu tiết nhưng cũng là người mẫn cảm, tôi không thể để cho cậu cảm thấy bất an.

“... Mời chúng ta ăn cơm?” Hứa Kiệt nghi hoặc.

Tôi ừ một tiếng nói: “Em cũng biết họ đấy, là học trưởng cùng người yêu anh ấy, người yêu anh ấy chính là bác sĩ coi bệnh lần trước cho em.” Lời nói của tôi có điểm mơ mơ hồ hồ, nhớ tới đêm đó tôi thô bạo, cảm thấy trên mặt nóng bừng.

“....Hàn Hiểu ý của anh là...” Thanh âm Hứa Kiệt có chút do dự cùng chần chừ, lại như bao hàm vui sướng thật nhiều, tôi đang muốn nói cái gì đó, bác sĩ đột nhiên đem điện thoại di động của tôi giật qua, tự mình nói chuyện: “Chúng tôi hiện tại ở dưới phòng khám bệnh XX, chờ cậu đấy.” Sau khi nói xong, bác sĩ lưu loát cúp điện thoại, ném lại cho tôi. Tôi nhận lấy rồi nhìn hẩn cười khổ.

Học trưởng nhìn tôi như có điều suy nghĩ, bác sĩ lại rút ra một điều thuốc, vừa hút vừa thổi khói về hướng tôi, lạnh lùng nói: “Ăn cơm cũng không muốn à, sợ tôi ăn vị kia của cậu sao?”

“Không.” Tôi cười cười nói, ngay cả có tôi cũng không dám nói lung tung, không phải sợ anh đâu mà là sợ hành động bạo lực của học trưởng kia.

Bác sĩ thoáng nhìn tôi rồi tiếp tục hút thuốc.

Học trưởng lại nhìn tôi, anh khẽ nhăn mi nhưng cũng không nói gì, trên mặt lại mang theo trầm tĩnh, dưới sự cảm nhận của tôi, trầm tĩnh của anh mang theo một tia nguy hiểm nói không rõ là gì, tôi nghĩ anh đại thể cũng đoán được ‘vị kia’ của tôi là ai rồi.

Trước khi Hứa Kiệt tới chúng tôi đều trầm mặc, sau đó không bao lâu liền nhìn thấy Hứa Kiệt từ trên taxi đi lại phía chúng tôi, khi cậu đến gần tôi ním cười với cậu.

Hứa Kiệt hướng tôi cười cười sau đó nhìn về phía học trưởng cùng bác sĩ.

“Xin chào, tôi là Thẩm Tuấn.” Bác sĩ thấy Hứa Kiệt liền dập thuốc, sau đó vươn tay thân nhiên chào hỏi. Tôi nhìn hẩn như thế mà cười khổ, hẩn quả nhiên không thích gặp tôi nhưng thật ra lại cực thích Hứa Kiệt.

“Xin chào, em là Hứa Kiệt.” Sau khi hai người bắt tay, học trưởng tiến lên ôm eo bác sĩ, anh thấp giọng nói: “Bảo bối, em chắc đói bụng rồi, chúng ta trước đi ăn cái gì đi.”

Thẩm Tuấn ừ một tiếng.

Tôi cùng Hứa Kiệt nhìn lẫn nhau một cái rồi đi theo sau hai người đó.

Dọc đường học trưởng vẫn luôn ôm thắt lưng bác sĩ, không nhìn những ánh mắt xung quanh, tôi đi ở phía sau mới phát hiện chân bác sĩ lúc đi có chút khập khiễng. Học trưởng vẫn luôn cẩn thận ôm hẩn bước đi, hình ảnh như vậy thật giống như lão phu lão thê cùng nhau đi qua suốt cuộc đời vậy.

Tim tôi cũng rung động, mắt lướt qua Hứa Kiệt, cậu vừa lúc cũng hướng tôi nhìn lại, con người tình lương mơ hồ mang theo một tia chờ mong mà dè dặt.

Tôi hé miệng rồi lại nhìn đi hướng khác, lặng lẽ cầm lấy tay cậu, Hứa Kiệt hơi run rẩy rồi cũng chậm rãi nắm chặt lấy tay tôi, mười ngón tay đan vào nhau quả thực có một hương vị ấm áp không nói thành lời được.

Học trưởng cùng bác sĩ bảy vòng tám chuyển, cuối cùng đi tới một nơi tên là Hào Ký, dù ở giữa hai con phố phồn hoa nhưng nó không hề nổi bật, nơi này thật đúng là khó tìm.

Người phục vụ đứng ở cửa vừa thấy hai người thì cười tươi như hoa nở: “Vẫn vị trí cũ sao?” Học trưởng gật đầu.

Theo bọn họ đi vào mới biết được đây là nhà hàng buffet, bên trong trang trí rất đẹp, tổng cộng ba tầng, cầu thang gỗ màu đỏ xoay tròn đi lên, đèn thủy tinh trên trần rọi sáng nhu hòa.

Chúng tôi đi tới một phòng ở lầu ba, vừa vào cửa học trưởng đã kéo bác sĩ vào phòng ôm hôn nồng nhiệt, tôi vốn tưởng rằng bác sĩ sẽ phát hỏa, chưa từng nghĩ hẳn chỉ an tĩnh tiếp nhận.

Tôi cùng Hứa Kiệt nhìn nhau, cuối cùng tôi hôn lên trán cậu, mặt Hứa Kiệt đỏ ửng ửng mà đỏ.

“Hàn Hiểu, thực không nhìn ra cậu ngây thơ như thế.” Thanh âm học trưởng trầm trầm truyền đến, tôi nhìn anh khẽ mỉm cười nói: “Học trưởng dù sao cũng ăn nhiều hơn em mà, sao có thể so sánh được.”

Học trưởng nở nụ cười nhìn bác sĩ nói: “Bảo bối, biết tôi vì sao thích Hàn Hiểu rồi đi...”

“Thích?” Mặt bác sĩ đột nhiên thay đổi, nhìn học trưởng cười lạnh nói: “Nếu thích có thể đem cậu ta mang về nhà.”

“Bảo bối, tôi nào dám a.” Học trưởng sắc mặt trong nháy mắt ai oán, anh vội nói: “Thề xác và tinh thần của tôi đều thuộc về em, Hàn Hiểu sao có thể so với em chứ.”

“Không gọi đồ ăn gì sao?” Khuôn mặt bác sĩ lạnh băng nói ra lời tỏ ý phiên chán, ngoài miệng tuy là quay mặt nói với học trưởng, đôi mắt lại thẳng tắp nhìn về phía tôi, như vậy thậm chí có một cỗ mị hoặc nói không nên lời, tôi gãi mũi cười khan một tiếng, xem ra bác sĩ thực sự ăn dấm rồi.

Học trưởng lập tức đứng lên gật đầu như con gà mổ thóc, vì vậy ngày hôm nay tôi lại gặp được hình ảnh Chu Quang thứ hai.

Tôi dắt Hứa Kiệt đi vào, cậu lấy lại tinh thần nhìn học trưởng rồi lại nhìn bác sĩ, cuối cùng nhìn về phía tôi, ánh mắt rất quẩn quýt, tôi cười nhàn nhạt với cậu.

“Hàn Hiểu, đi lấy đồ ăn đi.” Học trưởng hướng tôi nói, tôi đứng lên nhìn Hứa Kiệt khẽ mỉm cười nói: “Anh đi lấy đồ ăn, em ở đây chờ anh nhé.”

Hứa Kiệt dạ một tiếng.

“Hàn Hiểu, cậu giữ bí mật không tòi đầu đấy.” Cùng học trưởng đi xuống, anh liền ung dung nói ra một câu.

Tôi giương mắt nhìn về phía anh, anh hướng tôi cười cười nói: “Cậu là thẳng đi.”

Tôi hé miệng nói: “Thẳng hay cong có quan trọng đến thế không?”

“Đương nhiên quan trọng.” Học trưởng mi phong hung hăng nhấn cùng một chỗ, anh nói: “Biết bảo bối nhà tôi vì sao thích Hứa Kiệt nhà cậu không?” Nói xong lời này học trưởng nhìn tôi khẩn trương hề hề nhỏ giọng nói.

Tôi nhún mày thuận miệng nói câu: “Chẳng lẽ anh là thẳng?”

“Làm sao cậu biết?” Học trưởng đột nhiên rống lên, toàn bộ người trong nhà hàng hướng chúng tôi nhìn lại, học trưởng không để ý ánh mắt người khác, túm lấy cổ áo tôi hung ác hỏi han: “Lẽ nào tôi bây giờ còn giống một thẳng sao? Thực sự rất giống sao? Trách không được bảo bối nhà tôi thời thời khắc khắc đều như ăn bom hẹn giờ, nguyên lai là trong tâm bất an a, tôi đây không cho em ấy cảm giác an toàn a...”

Anh càng nói càng cầm cổ áo tôi chặt hơn, lúc này bất chấp chuyện mắt mặt ở trước công chúng, tôi giãy giụa đẩy tay anh ra, hô: “Buông tay...” Đẩy tay anh ra rồi, tôi nói: “Em chỉ suy đoán lung tung thôi.”

Học trưởng nghe xong trong nháy mắt mặt anh suy sụp hẳn, tay cũng theo thế buông ra, anh ôm đầu, cả người đột nhiên toát ra chán chường, sau đó đối tôi tràn đầy ưu thương mà nói: “Hàn Hiểu, cậu biết không, người trong giới yêu người ngoài giới là rất thống khổ. Cho nên bảo bối nhà tôi mới lưu ý vị kia nhà cậu như thế.”

Tôi khoé miệng co rút còn chưa mở miệng, học trưởng càng búi tóc, chăm chú nhìn tôi rồi nói: “Cậu có muốn nghe chuyện của tôi không?”

“Không muốn.”

“Vì sao?”

“Anh bỏ được vị kia của anh chịu đối sao.”

“Lời vô ích, đương nhiên là không.”

“...” Tôi cũng luyến tiếc đề Hứa Kiệt chịu đói, bởi vì cậu quá gầy.

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Chi Cưu Triền* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 24

Lần đầu tiên gặp mặt đã thích anh.

Khi bụng đói ăn trở lại phòng, Hứa Kiệt đang cùng bác sĩ ngồi chung, hai người không biết đang nói cái gì đó, Hứa Kiệt cả người như ngồi trên bàn chông, sắc mặt đỏ bừng, bác sĩ lại vẫn rất bình thản nhả khói thuốc.

Khi chúng tôi đi vào, bác sĩ nhìn thoáng qua tôi, khói thuốc lượn lờ không thấy rõ biểu tình của hắn, chỉ thoáng thấy con mắt dị thường sắc bén, lòng tôi hơi khê động, trên mặt lại không có bất luận biểu tình gì.

Học trưởng đặt đồ ăn xuống rồi dùng bộ mặt trầm tĩnh đi tới trước mặt Hứa Kiệt đem cậu kéo ra, sau đó tự mình ngồi ở bên người bác sĩ, học trưởng bộ dáng này khiến tôi nghĩ tới một từ đang lưu hành — trung khuyến, nếu như anh có đuôi phồng chừng nó đang được vênh lên cao vút rồi.

Bác sĩ nhìn anh, biểu tình trầm tĩnh của học trưởng trong nháy mắt lại suy sụp, anh ai oán nhìn bác sĩ gọi: “Bảo bối...” Lòng mi tú khí của bác sĩ hơi giương lên, học trưởng mang biểu tình như là cô dâu bé nhỏ tức giận cũng không dám làm gì, đối với việc học trưởng biến sắc mặt tôi sớm thành thói quen, lúc này vẫn có điểm thích ứng được, mà Hứa Kiệt đứng ở nơi đó trừng mắt nhìn rồi chớp nha chớp, biểu tình hoang mang thật dễ nhận nha, tôi nhẹ nhàng nở nụ cười rồi đi lên trước kéo cậu qua ngồi cạnh tôi.

Học trưởng lúc này mới thu hồi thần sắc ai oán, anh vui cười hi ha nhìn bác sĩ nói: “Bảo bối, ăn cái gì đi, buổi chiều em còn phải đi làm.”

Bác sĩ ừ một tiếng.

Tôi cùng Hứa Kiệt nhìn nhau, lúc ăn cơm cũng rất trầm mặc, tôi nhìn thoáng qua mấy đĩa đồ ăn do học trưởng chọn cho bác sĩ, đều là đồ ăn nhẹ.

Có nhiều thứ tôi biết học trưởng không thích ăn...

Hơi gục đầu xuống, trong tim có một cỗ tình tự nói không nên lời, đột nhiên không còn đói bụng hay muốn ăn gì đó, nhìn bác sĩ cùng học trưởng bây giờ có thể dùng hai chữ hạnh phúc để hình dung, nhưng lúc này tôi đột nhiên nhớ tới câu mới này học trưởng nói cùng tôi, cong yêu thẳng thật sự vô cùng thống khổ.

Hai người đại khái đã trải qua rất nhiều chuyện, học trưởng nhìn bác sĩ tuy là biểu tình u oán nhưng trong con người vĩnh viễn đều là đau tiếc cẩn thận chú tâm, bác sĩ đối học trưởng nói lời ác độc nhưng tâm mắt chưa bao giờ rời khỏi anh, giữa hai người gần bó tới mức ngay cả gió cũng không lọt qua, tôi nhìn họ rồi không khỏi nhìn về phía Hứa Kiệt bên cạnh, cậu đang cúi đầu ăn cơm, sườn mặt nghiêng nghiêng nhu hòa, mi thanh mục tú.

Nhìn cậu hiện tại thực bình yên, chợt như thấy lại cảnh năm ấy cậu ngồi trước mộ tôi, tay cậu cẩn thận vuốt ve tấm ảnh trên bia mộ, tôi đột nhiên rất muốn biết, cậu thích tôi vì cái gì?

“Hàn Hiểu, cậu sao lại nhìn Hứa Kiệt rồi sừng sốt thế, sao không ăn gì đi.” Đang miên man suy nghĩ, học trưởng đột nhiên hỏi, Hứa Kiệt ngẩng đầu nhìn về phía tôi, mặt mày hiện lên một tia nghi hoặc, cậu để đĩa xuống nhìn tôi lo lắng nói: “Hàn Hiểu, anh làm sao vậy? Có phải không thoải mái ở đâu hay không?”

Tôi trầm thấp nở nụ cười lắc đầu nói: “Anh mới vừa ăn no rồi.”

“Tôi thấy cậu là nhìn no rồi.” Bác sĩ nghiêng răng lạnh lạnh thốt ra một câu. Tôi nhìn hắn nhàn nhạt cười cười, bác sĩ hừ lạnh một tiếng nhìn về phía Hứa Kiệt ôn nhu nói: “Cậu thực sự thích cái tên nhóc thối này sao?”

Đãi ngộ khác biệt, rõ ràng là đãi ngộ khác biệt.

Hứa Kiệt liếc mắt nhìn tôi muốn nói cái gì đó, học trưởng thấp giọng cười, đem người kéo qua rồi nói: “Bảo bối, đây là chuyện của hai người ấy, em quan tâm nhiều như vậy làm chi. Bảo bối em chỉ cần quan tâm tôi là đủ rồi.”

Bác sĩ nghe xong khoe miệng nhếch lên nụ cười trào phúng, nhưng không nói thêm gì nữa, chỉ lạnh lùng nhìn tôi, tựa hồ muốn đem tôi xem thấu vậy. Tôi nhìn hắn cười nhàn nhạt.

“Tôi phải đi làm rồi.” Bác sĩ không thèm nhìn tới tôi nữa, hắn đứng dậy đối Hứa Kiệt cười nói: “Bao giờ có việc thì cứ gọi điện thoại cho tôi nhé.” Hứa Kiệt vội vàng dạ một tiếng.

Bốn người đi ra ngoài, học trường hướng tôi cùng Hứa Kiệt phát phát tay tỏ ý anh sẽ cùng bác sĩ đi làm, nhìn bọn họ biến mất ở sau chỗ rẽ, tôi mới thu hồi đường nhìn về phía Hứa Kiệt.

Hứa Kiệt giương mắt nhìn tôi, mặt cậu đỏ hồng, tôi nhường nhường mày.

“Về nhà không?” Cậu nhìn tôi nhỏ giọng hỏi một câu, tôi gật đầu.

Về đến nhà đóng cửa lại, tôi bỗng nhiên đem cậu kéo vào trong ngực đặt ở trên tường, mang theo tình tự cấp thiết nào đó mà hôn lên đôi môi xinh đẹp kia, tay thuận thế cởi quần áo cậu ra, xoa xuống cái cổ yếu kiều trắng nõn, ở trước ngực cậu hung hăng bóp nhẹ. Cậu hô hấp ngưng trọng, hai chúng tôi dựa sát vào nhau, thậm chí có thể nghe được tim đập thình thịch.

Cái hôn qua đi, tôi nâng cằm cậu lên, con mắt cậu mông lung, môi tron bóng đẹp đẽ, cúc áo mở rộng khoe ra thân thể trắng nõn, chỉ có khóe môi vì bị tôi thô bạo mà trầy xước, ngón tay tôi ở nơi đó của cậu vuốt ve qua lại, cậu bị tôi nhìn chăm chú đến mức không tự nhiên mà quay đi chỗ khác, toàn bộ thân thể đều ửng lên một màu hồng nhạt.

Tôi cúi người tiến lên, tỉ mỉ hôn xuống, từng chút từng chút cắn nuốt thanh âm của cậu, tay không tự giác mà cởi ra dây lưng Hứa Kiệt, cởi ra nút quần, tay cẩn thận lách vào bên trong, luồn vào quần lót xoa nắn dục vọng của cậu, thẳng đến khi dục vọng của cậu ở trong tay tôi dần cứng rắn...

“Ừm...” Điểm mẫn cảm trên người cậu tôi biết rất rõ, dưới sự vuốt ve, giọng mũi của cậu càng nặng thêm, hai tay ôm lấy cổ của tôi, thân thể ở trong lòng tôi khó nhịn mà cọ xát.

Tôi hơi hé mắt nhìn cậu, tay cũng không dừng lại, kéo xuống quần lót vuốt ve làn da quang lỏa dưới thân, càng thêm khai thác nơi mẫn cảm của cậu.

“Đừng...” Cuối cùng cậu mở mắt, cổ rời khỏi môi tôi, con ngươi mang theo ý xấu hổ nhìn tôi, ai thanh nói: “Hàn Hiểu, không nên...”

“Không nên sao?” Tôi thấp giọng ghé vào lỗ tai cậu cười hỏi: “Thực sự không nên?”

“Hàn Hiểu...”

Tôi khẽ nhếch miệng cười, đem cậu ôm trở về phòng ngủ đặt trên chiếc giường mềm mại.

Tôi từ trên cao nhìn xuống, cậu ngửa đầu nhìn tôi, người nhìn lên kẻ nhìn xuống nhưng lại khiến người ta có cảm giác bình đẳng hài hòa.

Tôi chậm rãi đưa tay đem quần áo cậu kéo ra ném tới bên giường, không quá lâu thì cả người cậu đã xích lỏa nằm dưới thân tôi rồi, cậu nhìn tôi, chân không kim được run rẩy, tôi tiến lên một bước chặn lại ở giữa hai chân cậu.

“Hàn Hiểu...” Cậu nhìn tôi, mặt mày mang theo một tia ngượng ngùng, tôi nhìn cậu hơi nhiu nhiu mày, quyết tâm giấu đi cảm giác không thích mà chậm rãi cúi đầu học đám diễn viên trong GV đem dục vọng của cậu ngấm ở trong miệng.

“Hàn Hiểu...” Cậu kinh hô thành tiếng.

Nói thật thì loại tư vị này có chút không dễ chịu gì, hít vào một hơi rồi phun ra ngấm vào dục vọng của cậu...

“Ừm... Hàn Hiểu...” Thân thể cậu căng thẳng, thanh âm mang theo tia cấp thiết, trên mặt hồng nhuận đại biểu cho vui sướng khó tả, tôi hơi giương mắt nhìn về phía cậu, từ trong túi lấy ra dầu bôi trơn, tay chậm rãi xâm nhập vào trong cơ thể cậu...

“A...” Cậu nín lấy tóc của tôi, chỗ khe đùi co rút nhanh, như là xử nữ vậy. Tôi cẩn thận thâm nhập, ngón tay qua lại trừu sấp, cuối cùng một ngón tay toàn bộ đi vào, chỉ là trừu sấp qua lại như vậy, thân thể cậu cũng khó nhịn mà cong lên

Tôi biết rằng cậu thoải mái, cuối cùng đem dục vọng của cậu hoàn toàn nuốt vào trong, cậu nức nở một tiếng, ngón tay tôi bỗng nhiên xâm nhập vào trong cơ thể cậu, hung hăng xâm phạm tới điểm mẫn cảm trong cơ thể cậu, tôi cũng hút vào một hơi thật mạnh, thân thể cậu run run, tiết ở trong miệng tôi, dục vọng trong nháy mắt mềm nhũn xuống, mùi tinh dịch tràn ngập trong miệng, tôi hơi nhồm dẩy đem thứ kia nhò vào trong cái ly đặt đầu giường, sau đó lại áp ở trên người cậu...

“A... Hàn... Hiểu...” Hứa Kiệt nín lấy tóc tôi, con ngươi hơi phiếm hồng.

“Thoải mái không?” Tôi thấp giọng hỏi: “Đây là lần đầu tiên anh làm...”

“Hàn Hiểu, tiến vào.” Đôi mắt cậu đỏ bừng, cậu vội cắt đứt lời của tôi, hai tay ôm cổ tôi lắm bầm nói: “Hàn Hiểu, em muốn anh.” Tôi nhẹ nhàng nở nụ cười hôn lên môi cậu, sau đó là cổ, hút liếm hồng anh trước ngực cậu, ở trên người cậu để lại ấn ký của tôi.

Cậu vốn không thích kêu rên ra tiếng, thế nhưng lúc này theo động tác của tôi mà rên rỉ thành tiếng khe khẽ, ngón tay tôi ở trong cơ thể cậu chậm rãi gia tăng, thẳng đến ba ngón toàn bộ xâm nhập, qua lại vuốt ve chỗ mẫn cảm của cậu.

“Ừm... Hàn Hiểu...” Tôi vuốt ve yếu hầu Hứa Kiệt rồi bỗng nhiên rút ra ngón tay trong cơ thể cậu, đẩy ra hai chân rồi lót cái gối xuống mông cậu, sau đó đem bộ vị như muốn nổ tung chạy ào vào trong cơ thể cậu.

“A a...” Lúc mới đầu cậu có chút không thích ứng được, sau đó chậm rãi thả lỏng thân thể, cái mông hơi giờ lên, hai chân quăn chặt trên thắt lưng tôi, đôi mắt mông lung nhìn tôi...

Tôi nhẹ nhàng cười nhìn cậu, áp ở trên người cậu, không ngừng ở trong cơ thể cậu động đậy, môi cũng hung hăng liếm mút ngực cậu...

“... Hàn Hiểu, Hàn Hiểu, em thích anh.” Trong lúc tình cảm mãnh liệt, cậu nức nở nói: “Lần đầu tiên nhìn thấy đã thích...”

Tôi nghe xong, trong lòng đột nhiên run lên càng thêm cố sức xâm chiếm cậu, phía trước của cậu rất nhanh thất thủ, dịch thể chảy vào giữa chỗ giao hợp của hai người.

Vì cậu thỉnh thoảng lên cao trào, hậu phương của cậu cũng cắn chặt lấy dục vọng của tôi, tôi ôm thắt lưng cậu, hôn lên môi cậu, động đậy thêm vài cái rồi cuối cùng đem dịch thể phun ra trong cơ thể cậu, cậu bối vẩy lại đạt cao trào lần thứ hai...

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Chi Cưu Triền* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 25

Cái gọi là tình nhân tương luyện

Đêm nay tôi chỉ ôm Hứa Kiệt một lần, nhưng cảm giác so với làm vài lần bình thường còn muốn một hơn, tôi rửa sạch thân thể cho Hứa Kiệt rồi hai người cùng nằm chung trên giường. Nói đến cũng lạ, rõ ràng là một môi, nhưng đầu óc lại thanh tỉnh không có mảy may buồn ngủ.

Ôm bờ vai của Hứa Kiệt, không nhận được mà vuốt ve làn da trơn nhẵn của cậu, ngẫu nhiên rũ mắt nhìn sẽ thấy ánh mắt trầm tĩnh của cậu đang nhìn tôi, có chút si ngốc ngây ngô, bốn mắt nhìn nhau lưỡng lưỡng mỉm cười.

“Một không?” Tôi thấp giọng hỏi một câu, cậu lắc đầu cười nói: “Không có việc gì, trái lại thật cao hứng.” Thanh âm của cậu khàn khàn, sắc mặt cũng mang nét vui mừng.

Tôi nghĩ tới việc bản thân vì cậu khẩu giao, mặt hơi nóng lên sau đó trầm thấp nở nụ cười, tôi nói: “Vẫn còn sớm, em nghỉ ngơi một hồi đi.”

Hứa Kiệt nhìn tôi chần chờ, con ngươi chớp nha chớp, cuối cùng hé miệng cười, cậu nhẹ nhàng gật đầu, hơi nhích lên hôn môi tôi, hai tay ôm thắt lưng của tôi, đầu gối lên trên cánh tay tôi ngủ thật say. (Hạ Nguyệt – Lai Khứ WP)

Nhìn bộ dáng cậu ôn nhuận như vậy, tôi mỉm cười đang muốn nói cái gì đó, trong đầu đột nhiên nhớ tới câu thì thảo thì thâm của cậu lúc tình cảm mãnh liệt, cậu nói lần đầu tiên gặp mặt cậu đã thích tôi rồi.

Lòng tôi hơi kinh ngạc rồi chợt có chút luống cuống, tôi vẫn luôn cho rằng cậu thích tôi là ở sau khi chuyện cậu là đồng tính luyện ái bị người biết, lúc này cậu lại đột nhiên nói rằng lần đầu tiên gặp mặt đã thích tôi rồi.

Lần đầu tiên cùng Hứa Kiệt gặp mặt là lúc nào? Muốn suy nghĩ nhưng trong đầu trống rỗng mơ mơ hồ hồ, năm tháng cấp ba dường như bị tôi quên lãng đi gần hết... Tôi thậm chí không nhớ rõ mình và Hứa Kiệt làm sao nhận thức, chỉ nhớ cậu thường cùng Hứa Khả ở chung, vì thế mà tôi và cậu thành những kẻ quen biết sơ nhau, khi đó trong mắt tôi chỉ có Hứa Khả, chưa từng chú ý Hứa Kiệt, cho dù chú ý rồi cũng không ngờ rằng cậu sẽ thích tôi.

Nếu như là như thế, vậy cậu nhìn tôi cùng Hứa Khả ở chung chẳng phải là rất khổ sở hay sao. Nghĩ đến đó, tôi hơi rũ mắt nhìn Hứa Kiệt, sừng mặt của cậu rất nhu hòa, mi hơi nhắm lại, đáng đáp thoạt nhìn cực kỳ tuần tú.

Trong tâm nổi lên một tia khổ sở, cậu của ngày xưa, cậu của hôm nay, biến hóa xuất hiện ở trước mắt tôi, trong lòng dâng lên đủ loại tư vị.

Tôi thua thiệt người này rất nhiều, chỉ mong đời này có thể trả hết.

Trong lòng nghĩ như thế, bên ngoài cũng khẽ thở dài một cái, sau đó nhẹ nhàng ôm cậu kéo vào trong lồng ngực, người yêu người yêu, tương luyện lẫn nhau, Hứa Kiệt là thực yêu thực mến, mà tôi đối cậu luôn luôn hơn vài phần khoan nhượng cùng tôn kính, yêu như vậy có thật có thể dài lâu trường cửu sao? Cái loại luyện ái mà cậu muốn, tôi thực có thể cho cậu sao?

Nghĩ vậy, chẳng biết tại sao trong tim đột nhiên tuôn ra một tia phiền muộn, tôi ôm cậu cũng vô tình dụng lực mạnh hơn, Hứa Kiệt nức nở một tiếng, tôi vội vàng buông cánh tay ra, cậu ở trong ngực tôi cọ cọ, đáng đáp lười nhác như chú mèo nhỏ, thật đáng yêu.

Cười nhẹ nhàng không tiếng động, tôi hôn lên môi rồi lại hôn lên trán cậu, sau đó nhắm mắt lại, ngủ say.

Hôm nay tôi có một giấc mộng, tôi đột nhiên mơ tới Hứa Khả mà tôi đã quên, cô ta vẫn là bộ dáng năm 16 tuổi ấy, một thân quần áo trắng trong, tóc dài phiêu nhiên, đứng ở nơi đó biểu tình thuần khiết xinh đẹp, tôi đạp xe đạp đi qua bên người cô ta, liếc mắt nhìn thấy đôi mắt thanh thuần quyến rũ của cô ta, từ nay về sau liền rơi vào bể tình. Cô ta đối tôi mỉm cười, nhẹ nhàng gọi Hàn Hiểu, Hàn Hiểu... Đáo mắt tôi lại nhìn thấy bản thân đầy huyết nằm trên

mặt đất, Hứa Khả ở trên lầu thét chói tai...

Giữa giữa từ trong mộng tỉnh lại, sau một hồi mới nhìn thấy trời đã tối rồi, tâm chậm rãi bình tĩnh trở lại, nhiệt độ cơ thể ấm áp trong lòng khiến tôi đầu tiên là cả kinh sau đó mới nhớ ra là Hứa Kiệt.

Bật lên cái đèn ở đầu giường, Hứa Kiệt đang an tĩnh ngủ, khoe miệng mang theo ý cười, đưa tay nhẹ vuốt mặt cậu, là Hứa Kiệt, không phải Hứa Khả.

Cẩn thận thở ra rồi ngồi dậy, tôi đi tắm rửa qua, nhìn đồng hồ đã là hơn bảy giờ tối, suy nghĩ một chút, tôi mặc quần áo tử tế đi xuống lầu mua hai phần com.

Lúc quay về thì Hứa Kiệt đã tỉnh lại, cậu đang ngồi trong phòng khách, vẻ mặt đầy cô đơn, vừa nhìn thấy tôi con người hơi sáng ngời, cậu nói: “Em còn tưởng rằng anh đã đi rồi.”

Tôi sững sốt sau đó cười cười, nhắc lên hai cái túi trên tay: “Anh xuống phía dưới mua chút đồ ăn thôi mà.”(Hạ Nguyệt – Lai Khứ WP)

Cậu ngượng ngùng nở nụ cười.

“Được rồi, em cùng Âu Phong Minh bàn bạc thế nào rồi?” Ngồi bên cạnh cậu, vừa ăn tôi vừa hỏi, Hứa Kiệt hàm hồ ừm một tiếng rồi nhìn tôi nói: “Bàn cũng gần xong rồi anh, chi tiết thì phải suy xét kỹ đã, nhưng ở trường sắp thi cuối kỳ rồi nên em nghĩ thi xong sẽ bàn lại những chi tiết này sau.”

Tôi kinh ngạc nhìn cậu nói: “Hắn đồng ý thế à?” Âu Phong Minh hiện tại thuộc về thời đại nhân khí đề mê, tôi vốn tưởng rằng hắn sẽ làm đủ chuyện để Hứa Kiệt mau chóng lên đài.

“Không muốn cũng không có biện pháp mà, dù sao em cũng chưa phải chuyên nghiệp, còn phải tập trung huấn luyện nữa.” Hứa Kiệt vừa ăn rồi vừa nói, tôi gật đầu, đối với mấy thứ này tôi không hiểu rõ lắm, kiếp trước có chăng cũng chỉ xem qua mấy chương trình thi thố lĩnh vực gì đó, thành công cũng không phải do may mắn, phía sau thành công là cả một đoạn dài nỗ lực.

“...Chờ khi hợp đồng ký xong rồi, Âu Phong Minh nói trước nên đi tham gia một ít hoạt động thương nghiệp nhỏ lẻ hoặc đi đóng vai phụ, hắn hiện tại tuy rằng nghèo túng nhưng vẫn có chút lực ảnh hưởng, cũng có quan hệ hơi tốt với vài đạo diễn, hoạt động nhỏ hay mấy chuyện như thế thì vẫn cầm tới tay được, nhưng hắn nói em cũng phải chịu chút áp lực.” Hứa Kiệt trầm mặc rồi lại nói.

Tôi nhìn cậu, nhướn mày: “Như vậy không tốt sao? Có rất nhiều ngôi sao lớn đều đi ra từ vai phụ đấy. Em thích thì cứ làm thôi.” Nghĩ đến hình ảnh nổi tiếng sau này của cậu, tôi không nhịn được mà mỉm cười.

Hứa Kiệt gật đầu, con người tinh lượng: “Em thích nhất là hát và mấy chuyện như vậy, có điều... Có điều vẫn có chút sợ hãi, dù sao cũng chưa từng nghĩ tới có ngày mình sẽ đứng trên sân khấu, vì thế trong tâm luôn có chút bất an.”

Tôi nhẹ nhàng cười ra tiếng, nói: “Còn bất an cái gì nữa, dù tương lai có thành đại minh tinh thì em cũng là em thôi.”

Hứa Kiệt nghe đến đó, cậu để đĩa xuống chăm chú nhìn tôi nói: “Hàn Hiểu, em thích hát, thích biểu diễn, nhưng em cũng thích anh.”

Tôi hơi mị mị mắt, ừm một tiếng rồi nói: “Anh biết, tương lai dù em là ngôi sao, thành thần tượng mọi người theo đuổi, anh cũng sẽ không rời khỏi em đâu.” Trừ phi em tự mình nói muốn anh đi.(Hạ Nguyệt – Lai Khứ WP)

Cậu nhìn tôi, đôi mắt hơi tối sầm lại, nhưng khoe miệng vẫn nở nụ cười nhàn nhạt... Trong lòng tôi hơi đau nhói, mở miệng muốn nói gì đó nhưng nói không nên lời, tôi chung quy không thể đem câu kia của cậu đáp lại.

Đêm đó tôi không quay về trường, hai người nằm ở trên giường tùy ý nói chuyện, khi vừa nói tới bác sĩ cùng học trường, tôi thuận miệng hỏi cậu: “Bác sĩ kia nói gì với em thế?”

Hứa Kiệt nghe xong, thân thể nóng như lửa đốt, ôn độ thẳng tắp bay lên, đôi mắt đầy xấu hổ không chịu nhìn tôi, cậu quay đầu tựa lên vai tôi, mơ mơ hồ hồ nói: “Anh ấy nói một ít... kinh nghiệm...”

Tôi kinh ngạc nhú mày, kinh nghiệm, chẳng lẽ là kinh nghiệm trên giường...

“Hôm nào chúng ta cũng thử xem.” Tôi còn chưa nghĩ thấu triệt thì Hứa Kiệt đã thấp giọng nói một câu như thế. Tôi ngẩn người rồi đem cậu kéo vào lòng, nói: “Như vậy là tốt rồi.” Bác sĩ kia là dạy hư Hứa Kiệt rồi, những lời này nếu là dĩ vãng cậu sẽ không bao giờ nói khỏi miệng đâu.

Ngày thứ hai tôi trở lại phòng ngủ, Chu Quang cùng Tạ Minh còn đang chiến tranh lạnh, tôi suy nghĩ một chút lại thấy cũng không thể đem một mình Chu Quang bỏ lại trong phòng, hơn nữa sắp tới đợt thi cuối kỳ rồi, nên không tính chuyện dọn ra ngoài nữa.

Thi cử có chỗ tốt của thi cử, chính là làm cho thời gian trôi nhanh hơn bình thường, lý do tất nhiên bởi vì nhiều người ngày thường không chăm chỉ cứ cuối kỳ mới lao đầu vào học, cho nên cuối học kỳ là khoảng thời gian mọi người chăm chỉ liều mạng học nhất, bầu không khí trong phòng cũng bởi vậy mà hơi hòa hoãn vài phần, Tạ Minh đôi lần như có chuyện muốn nói với tôi mà lại thôi, tôi cũng lười suy đoán tâm tư của hắn.

Kỳ thi không dài cũng không ngắn, sau khi kết thúc, Chu Quang cùng ngày cũng về nhà, trước khi đi còn vỗ vỗ vai rồi tôi ôm một cái, Trần Thiện là người đi trễ nhất, Tạ Minh là người địa phương cho nên không có vội vàng.

Ngày đó Tạ Minh đang thu dọn đồ, Trần Thiện giúp hấn, cuối cùng Hứa Khả cũng tới, vẫn như cũ là trang nhà ôn nhu.

Tôi đứng ở một bên nhìn hai người, gật đầu chuẩn bị rời đi.

“Hàn Hiểu.” Tạ Minh đột nhiên gọi tôi một tiếng, tôi quay đầu lại nhìn về phía hấn, hấn luống cuống một hồi rồi nói: “Một lát nữa ba mẹ tôi tới đón, thuận tiện muốn mời cậu cùng Trần Thiện ăn một bữa cơm, có rảnh không?”

Ba mẹ hấn? Tôi nghe xong trong lòng hơi căng thẳng, sau đó nở nụ cười: “Được.” Ba mẹ hấn sao? Tìm tôi bỗng nhiên có rút.

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Chi Cửu Thiên* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 26

Ác mộng

Trước khi ba mẹ Tạ Minh tới, tôi ra khỏi phòng gọi điện thoại cho Hứa Kiệt báo mình tối nay về trễ, không biết có phải do thanh âm của tôi quá trầm hay vì cái gì khác, tôi mới vừa nói xong lời này thì Hứa Kiệt lộ ra vài phần lo lắng hỏi tôi: “Hàn Hiểu, anh làm sao vậy, đã xảy ra chuyện sao?”

“Không xảy ra chuyện gì đâu.” Tôi cười cười nói: “Ba mẹ Tạ Minh tới đón hấn nên thuận tiện mời mấy người trong phòng bọn anh đi ăn, cho nên mới...”

“Hứa Khả cũng ở đó.” Hứa Kiệt nói chắc nịch.

Tôi ngăn người nói: “Đừng vậy.” Sau đó nhẹ giọng cười hai tiếng nói: “Ghen tị à.”

“...Có chút.” Hứa Kiệt ở trong điện thoại có điểm rầu rĩ không vui: “Hàn Hiểu, mỗi lần anh nhắc tới cô ấy sẽ luôn luôn khổ sở, trong lòng em cũng khó chịu lắm, dù sao trước đó anh thích cô ấy nhiều tới vậy, em... em thực sự không thích anh cùng cô ấy thân cận nhau.” Hứa Kiệt chậm rãi nói, trong thanh âm có một loại cô đơn nói không nên lời, cậu luôn luôn thành thực như vậy, cả người lại满 cảm tình tề, đến càng gần cậu càng thấy cậu thuần phác.

Tôi trầm mặc một lát rồi nói: “Em đừng suy nghĩ nhiều, anh không phải vì cô ta mới cảm thấy khó chịu, chỉ là hôm nay phải xác định một chuyện quan trọng, em tin tưởng anh đi, anh... Thật lâu trước đây đã không còn thích cô ta rồi.”

“Vậy anh... Vậy anh uống ít rượu thôi nhé, sớm một chút trở về, em chờ anh.” Hứa Kiệt nói lòng vòng một hồi, lòng tôi hơi chan chát, tôi nghĩ cậu đã nói đúng, vậy tôi thích cậu không?

Thích Hứa Kiệt sao? Tôi nhắm nghiền mắt thờ dài, tôi không biết, có lẽ là thích đi.

“Hàn Hiểu.” Thu hồi điện thoại đi động, tôi mới lời được bao thuốc từ túi ra thì thanh âm Hứa Khả đã vang lên ở phía sau, tôi quay đầu lại, cô ta đi tới trước mặt của tôi, thoải mái khẽ mỉm cười nói: “Đã lâu không gặp.”

Tôi nhìn cô ta hơi nhú mày sau đó đi tới chỗ hành lang gấp khúc, cô ta tiến lên nhìn tôi một cái rồi nói: “Hàn Hiểu, chúng ta đều là đồng hương, không cần tuyệt như thế đi.”

Vậy được rồi, cô đã không sợ Tạ Minh hiểu lầm thì tôi cần gì phải chột dạ, vì vậy tôi tựa ở trên tường rút ra một điếu thuốc, liếc cô ta rồi hỏi: “Có chuyện gì sao?”

Hứa Khả cũng tựa trên tường nhìn tôi, con ngươi lúc sáng lúc tối, cô ta nói: “Bao giờ thì cậu về quê? Có thể về cùng đây.”

“Về đã lấy được rồi, không nhất định cùng đường.” Tôi thờ ơ nói, chỗ rẽ hành lang truyền đến một trận tiếng bước chân rất nhỏ, tôi nhìn điếu thuốc trên tay rồi nhếch miệng cười, khi ngẩng đầu, Hứa Khả đang nhìn tôi, con mắt cô ta khẽ giật giật, hé miệng đột nhiên nói một câu không đầu không đuôi.

Cô ta thần sắc ủy khuất nhìn tôi nói: “Hàn Hiểu, tôi tới đây là muốn nói cho cậu biết, lời nói của cậu lần trước như một cái dằm nằm giữa tôi cùng Tạ Minh, tôi không biết vì sao lúc đó cậu nói như thế, tôi hiện tại rất thích Tạ Minh, cho nên tôi nghĩ muốn...”

“Hứa Khả.” Tôi dập tắt thuốc, cắt đứt lời tự cho là đúng của cô ta: “Cô thích ai với tôi không quan trọng, tôi đã quên nói cho cô biết, tôi có người thích rồi.”

Thần tình Hứa Khả có thể xưng là khiếp sợ, tôi đem thuốc vùi tắt hấn rồi nói: “Chuyện giữa cô cùng Tạ Minh, từ nay về sau không liên quan tới tôi. Đem mọi chuyện nói rõ là tốt cho tất cả, lúc đầu là tôi theo đuổi cô mà cô không đáp ứng, cái này đâu cần gạt hấn. Nói hết là bởi vì tôi không muốn ngày sau có sóng gió.”

Nói xong, tôi miễn cưỡng đi trở về phòng ngủ, Tạ Minh đang tựa ở chỗ rẽ hành lang hút thuốc, đôi mắt hấn nhìn tôi dẫn theo một tia phức tạp.

Tôi đi tới bên cạnh hắn rồi dừng một chút, cuối cùng cũng không có nói gì cả. Hứa Khả muốn xướng kịch trung trinh, hắn cũng đã nghe được, hắn làm thế nào là chuyện của hắn, với tôi không quan hệ gì. Tâm tư Hứa Khả tôi cũng không rành trông nom nhiều, chỉ cần cô ta không thương tổn Hứa Kiệt, tôi đây có thể lơ cô ta đi. Trước đây ái hận dây dưa, đều cho qua hết đi thôi, đương nhiên điều kiện quan trọng là cô ta đừng chọc tới tôi.

Sau khi đi vào phòng ngủ liền thấy Trần Thiện đang chơi trò chơi.

Cậu ta thấy tôi thì mỉm cười, tôi gật đầu.

Nói thật nếu vẫn là 18, 19 tuổi của kiếp trước, tôi sẽ không phát hiện được thái độ Trần Thiện có gì không thích hợp, nhưng cuộc đời đã tới một lần rồi nên cách nhìn thêm thấu triệt mà thôi.

Lười nghĩ những thứ vô văn loạn xạ này, tôi nằm ở trên giường nhắm mắt nghỉ ngơi.

Ngày đó, Tạ Minh cùng Hứa Khả nói chuyện ra sao tôi không biết, chỉ biết sau khi hai người này trở về phòng thì càng thêm thân mật mà thôi. Đại khái là do lời nói của người yêu khiến trong lòng yên tâm được vài phần đi.

Có điều là thật tâm hay giả dối thì chỉ có tự mình hiểu được.

Tôi ở trên giường nằm mãi, điện thoại di động của Tạ Minh vang lên, hắn vội nhận, tôi nghe hắn nói một câu thế này: “Ba mẹ tới rồi ạ, vâng, con sẽ đi tới đón hai người.”

Hắn đi rồi, tôi chậm rãi từ trên giường ngồi dậy, Trần Thiện chỉnh trang quần áo đứng ở cửa, Hứa Khả vẫn nhả đứng ở nơi đó, cả người đẹp như một bức tranh.

Tôi thì lại thờ ơ ngồi dậy, tựa vào trên giường.

“Đây là phòng ngủ của các con à?” Rất xa nghe được một đạo nam thanh trầm, xen lẫn tiếng cười thập phần ôn hòa, Tạ Minh sang sảng cười đáp lại một tiếng.

“Nhìn qua cũng được nhưng có chút sơ sài quá đi, nhà chúng ta cũng cách đây không xa, hay năm sau con dọn về nhà đi.” Có thanh âm của phụ nữ vang lên.

Tôi nghe được Tạ Minh cười nói: “Mẹ, con cũng không thể cứ ở lì trong nhà, phải đi ra ngoài tiếp xúc chứ.”

Sau đó tôi nghe được tiếng hoan nghênh của Trần Thiện: “Con chào bác trai bác gái, con là Trần Thiện.”

“Con chính là Trần Thiện à, thường nghe Tạ Minh nhắc tới con đấy.” Ba Tạ Minh cười nói. Trần Thiện vội vàng mở miệng nói tiếng cảm ơn.

Tôi theo thanh âm nhìn về phía cửa, chỉ thấy một người đàn ông trung niên, có chút béo lại thấp, nhưng khuôn mặt ôn hòa, ăn mặc rất phổ thông, liếc mắt nhìn lại sẽ có rất ít người chú ý, mà bên cạnh ông đứng hai người nữ, một người là Tạ Đình về mặt thờ ơ, một người là phụ nhân trang nhã, phụ nhân kia mặt mày cùng Tạ Đình có bảy tám phần giống nhau, nhưng bà ta khá vênh váo, cao cao tại thượng.

“Con chào bác trai bác gái.” Hứa Khả nhu thuận tiến lên chào một tiếng.

“Con chính là Hứa Khả đấy sao?” Phụ nhân nhìn cô ta một cái khẽ nhíu mày, xem chừng có chút không thích, bất quá cũng không nói thêm cái gì mà thôi.

Tạ Đình thấy tôi rồi, chạy lên ôm lấy cánh tay tôi nói: “Hàn Hiểu, anh núp ở phía sau làm chi, chẳng lẽ sợ gặp người hay sao nha.”

Bị cô bé lôi kéo đi ra, tôi cười cười hướng ba mẹ cô chào một tiếng: “Bác trai bác gái, con là Hàn Hiểu.” Tôi thường nghe người ta nói mình cười có vài phần giống cha tôi, không biết rốt cuộc là giống cỡ nào.

Bọn họ nghe xong lại quay về nhìn tôi, tôi chú ý tới con người phụ nhân kia đột nhiên tròn lớn lên, một tia khản trương luống cuống từ bên trong toát ra, sau đó bị bà ta cúi đầu che giấu, tuy rằng chỉ là chuyện chớp mắt, nhưng với người vẫn luôn chú tâm tới bà ta như tôi thì rõ tới nhất thanh nhị sở.

Mỉm cười, trong tâm có đủ loại tư vị, tay nắm chặt vào nhau.

Đã làm vô số chuẩn bị, nhưng hôm nay thỉnh linh xảy ra thế này, thật tôi đánh giá quá cao năng lực thừa nhận của mình rồi...

“Bác trai bác gái, tiến vào ngồi đi, phòng ở của nam nên hơi có phần bừa bộn.” Cuối cùng tôi cũng không nhìn bà ta nữa, khẽ cười một tiếng rồi mời ngồi.

Ba Tạ Minh gật đầu đi đến nhìn một vòng rồi nói: “Bừa bộn mà cũng sạch sẽ thế này là được rồi nhá.”

“Có thể là do cha con cùng con có chút tính kiết phích ấy mà.” Tôi đứng một bên nói.

Ông ta gật đầu, phụ nhân kia vẫn luôn đánh giá tôi, tôi làm bộ không thấy được.

Mọi người tùy ý hàn huyên vài câu, Trần Thiện giúp đỡ Tạ Minh đem hành lý mang xuống phía dưới, Tạ Đình còn luôn lôi kéo tôi nói chuyện.

Bác Tạ như có điều suy nghĩ nhìn Tạ Đình cùng tôi, tôi cười không nói, nhưng cũng nhẹ nhàng cách xa Tạ Đình một chút, trong mắt ông ta lóe lên kinh ngạc rồi biến mất rất nhanh.

Khi hành lý đưa xuống xong rồi, đoàn người chúng tôi đi tới quán ăn gần trường để dùng cơm.

Đây đó tùy ý hàn huyên trò chuyện, tôi uống hơn hai ly rượu, Tạ Đình ngồi ở bên cạnh tôi ha ha cười nói: “Hàn Hiểu, nhìn không ra anh cũng biết uống đây.”

“Anh học ba anh.” Tôi thần nhiên nói.

“Hàn Hiểu, bác nghe Tạ Minh nói con cùng Hứa Khả đều tới từ X thị?” Bác Tạ chen lời nói: “X thị bác cũng tới qua rồi, hiện tại tỉnh ra cũng có mười mấy năm chưa tới lại, thay đổi khẳng định rất lớn đi.”

Tôi thờ ơ vừa ăn vừa nói: “Đúng vậy, con trước đây ở tại X thôn, sau đó mẹ của con... Sau khi mẹ con mất thì dọn vào thành phố, trước đây không biết, bây giờ cũng đẹp lắm bác ạ, khu vực thành thị cũng coi là phồn hoa.” Phụ nhân kia nghe xong sắc mặt hơi trắng, bà ta lập tức thở hắt ra.

Tôi rũ mắt trong lòng cười nhạt, nếu có thể, tôi thật hy vọng bà ta thật đã chết rồi.

Ăn đến nửa bữa, bác Tạ đi toilet, chờ ông ta đi rồi bà Tạ mới chăm chú đánh giá tôi.

“Hàn Hiểu đúng không, ba của con bao nhiêu tuổi rồi.” Bà ta bung ly rượu lên hướng tôi khẽ cười hỏi, khuôn mặt được bảo dưỡng nên tinh xảo xinh đẹp, một điểm cũng nhìn không ra là phụ nữ tuổi bốn mươi.

Tôi nhìn bà ta nhưng không nói gì, Tạ Đình một bên liền hờn giận nói: “Mẹ, mẹ đang tra hỏi khẩu độ à?”

Sắc mặt bà ta cứng đờ, sau đó không nói lại, tôi khẽ mỉm cười: “Bác gái, có lẽ bác hiểu lầm quan hệ giữa con và Tạ Đình rồi, con đã có người mình thích.” Bà ta nghe xong cười cười, mặt mày nhu hòa, Tạ Đình lại ở dưới bàn hung hăng đập tôi một cái.

Sau đó bác Tạ trở về, câu chuyện cũng được chuyển hướng, cơm xong thì quay về trường, Tạ Minh mang theo Hứa Khả cùng nhau trở lại, mẹ hấn sắc mặt rõ ràng có chút khó coi, có điều vẫn không nói gì, chỉ ngồi trên xe rồi đi. Tôi một bên nhìn một bên từ trong túi rút ra điều thuốc.

“Cậu nhóc này, cha mẹ Tạ Đình có ấn tượng không tồi với cậu đâu đấy.” Người đi rồi, Trần Thiện vỗ vai của tôi thấp giọng cười nói, tôi nhìn cậu ta một cái, cười như có như không: “Phải không?”

Trần Thiện ừ một tiếng, ánh mắt hơi phức tạp.

Tôi cười cười đi trở về phòng ngủ nhắc hành lý lên, nói: “Tôi đi tới chỗ bạn tôi ở một đêm.”

“Không phải chứ, cậu không ở lại với tôi à?” Trần Thiện vẻ mặt cầu xin nói: “Tôi sợ ở một mình lắm.”

“Không có biện pháp.” Tôi nhún vai: “Học trường ngày mai mời tôi đi ăn.” Trần Thiện à một tiếng, giúp tôi đem hành lý đặt lên xe rồi cũng xoay người trở về.

Nhìn cậu ta đã về, tôi mới đề cho tài xế lái xe.

Sau khi về nhà, bên trong phòng một mảnh đen kịt, trong bóng đêm tôi nhủ nhủ mảy, đem đèn bật lên, chỉ thấy Hứa Kiệt ngồi ở trên ghế salon trong phòng khách, chôn đầu vào hai đầu gối, cả người run run. Tôi sững sốt đi tới, chậm rãi nâng đầu cậu lên, chỉ thấy sắc mặt cậu kinh hoàng, còn không ngừng toát ra mồ hôi lạnh.

“Hứa Kiệt, em làm sao vậy?” Tôi nhẹ nhàng hỏi, ánh mắt cậu nhìn tôi mất hẳn tiêu cự, sau một hồi bỗng nhiên ôm cổ của tôi.

“Hàn Hiểu, em vừa mới nằm mơ.” Cậu thấp giọng nói: “Em mơ thấy anh... Anh chết rồi...”

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Chi Cưu Triền* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 27

Tôi mơ một giấc mơ, trong mộng Hàn Hiểu không nhận ra tôi, bên cạnh anh vẫn luôn là Hứa Khả, thẳng đến khi anh chết, mà tôi chỉ có thể nhìn cái chết của anh rồi bất lực.

Anh ngã xuống từ trên lầu, đầu đập xuống đất cả mặt đầy máu, anh mặc một chiếc áo trắng toát, giống hệt lần đầu tiên tôi gặp anh, thế nhưng cả người đầy máu đã thấm đỏ áo sơ mi của anh, còn nhiễm lên khuôn mặt sạch sẽ.

Tôi một bên tròng mắt thật lớn, muốn phát ra âm thanh nhưng không cất nên lời, cả người run rẩy nhưng lại không cách nào nhúc nhích. Tôi rất muốn chạy đến bên cạnh anh thế nhưng vô luận bản thân cố gắng như thế nào, đều không thể nhúc nhích dù chỉ một chút, tôi mở mắt trừng trừng nhìn anh, sức sống trên con người của anh dần dần suy yếu, cuối cùng chỉ là một cặp mắt vô hồn.

Anh đã chết, Hàn Hiểu đã chết.

Tôi cách anh gần như vậy, thế nhưng chỉ có thể bất lực nhìn anh chết ở trước mắt tôi. Tôi không biết đây là vì sao, tôi muốn chạy tới xoa lên khuôn mặt anh hoặc đi gọi điện thoại cầu cứu, thế nhưng tay nặng quá, nặng đến mức không nhấc lên nổi, tôi chỉ có thể nhìn anh ở trước mặt tôi chảy máu từ vong.

Sau đó tôi nghe được có người hét chói tai, tôi nhìn Hứa Khả chạy đến bên cạnh anh, nhìn cô khóc lóc gọi điện thoại, nhìn cô quỳ gối bên người Hàn Hiểu xoa xoa vết máu trên đầu anh, nhìn cho đến cuối cùng đều là Hứa Khả bởi ở bên cạnh anh.

Tôi thấy anh được đưa đi bệnh viện, nhìn bác sĩ bất lực lắc đầu, nhìn ba anh trong nháy mắt già yếu suy sụp.

Tôi đột nhiên rất hối hận, hối hận mình và anh không ở bên nhau, hối hận anh không biết tôi đã thích anh rất nhiều năm rồi... Tôi nghĩ nếu cuộc đời có thể quay trở lại, tôi sẽ nắm chắc tất cả cơ hội lưu lại ở bên cạnh anh, mà không phải bất lực nhìn anh rời đi như vậy.

Khi từ trong mộng giật mình tỉnh giấc, mồ hôi lạnh đầm đìa, tim đập bịch bịch, hình ảnh kia quá mức chân thực, chân thực đến mức khiến tôi không khỏi sợ hãi run rẩy, tôi sắp xếp ổn thỏa suy nghĩ rồi đi bật đèn, chân nhuyển vô pháp đi tới cửa.

Tôi rất muốn gọi điện thoại cho Hàn Hiểu kêu anh trở về, thế nhưng cầm lấy điện thoại di động lại thấy chung không gọi tới đây số kia, bởi vì anh hiện tại đang có việc, tôi không muốn quấy rầy anh, thế nhưng trong tâm rất sợ, tôi sợ anh sẽ thực sự tiêu thất ở trước mắt tôi như trong mộng.

Trong đêm đen suy nghĩ rất nhiều, đủ chuyện loạn thất bát tao, nghĩ tới cuối cùng lại nghĩ tới Hàn Hiểu không thích tôi.

Anh đại khái cũng đã quên tình cảnh lần đầu tiên chúng tôi gặp mặt rồi, năm ấy tôi mười sáu tuổi, năm anh thích Hứa Khả cũng là năm tôi thích anh.

Năm ấy toàn bộ thôn chỉ có tôi cùng Hứa Khả thi vào được trường cao trung trọng điểm. Lúc đó người tôi đăng ký vào trường nhiều lắm, hai người ở công trường tách ra, tôi muốn đi đăng ký một mình lại sợ Hứa Khả trở về không tìm được tôi, trong mờ mịt do dự có người nói với tôi: “Bạn nè, có cần giúp không?” Thanh âm của người đó rất êm tai, thanh thúy thanh thúy, người nọ chính là Hàn Hiểu.

Anh ngồi trên xe đạp, một chân chống xuống đất, mặc áo trắng cùng quần jean màu xanh, tóc bị gió thổi nên có điểm rối loạn che phủ ở trước mặt, khoe miệng ôm lấy nụ cười nhợt nhạt, cả người sạch sẽ nhu hòa một chút cũng không lạnh lùng như bây giờ.

Tôi sững sờ nhìn anh, trên mặt anh vẫn luôn lộ ra tươi cười xinh đẹp.

Kỳ thực tôi có chút phòng bị với đám thiếu niên thành phố, bởi vì phố quê bất đồng, điều kiện sinh hoạt bất đồng, tôi cảm thấy bông trong nhà, trong tay còn có một đám linh tinh tinh, vừa có mấy người đi qua cũng cười khê nói tôi là thằng nhà quê.

Nhưng anh lại không, anh chỉ mỉm cười với tôi, không giống như những người khác. Trong lòng tôi có chút cảm giác nói không ra lời, ề ề ề ề mang chút ngọt ngào, hơn nữa tim tựa hồ đập nhanh hơn thường lệ.

“Để tôi giúp bạn nha.” Hàn Hiểu nhảy xuống xe đạp giúp tôi ôm chăn, sau đó hỏi: “Bạn ở ban nào thế, phòng ngủ ở nơi nào?”

Tôi nói cho anh biết, dọc theo đường đi anh cùng tôi nói rất nhiều, tôi thường thường chỉ à ừ hai tiếng.

Sau khi đem đồ đạc để trong phòng, anh dẫn tôi đi đăng ký, anh là học sơ trung lên thẳng cao trung nên đối với ngõ ngách trong trường rất quen thuộc.

Dọc theo đường đi rất nhiều người cùng anh chào hỏi, tôi nghe người khác gọi anh là Hàn Hiểu. Hàn Hiểu, chỉ một khắc đấy thôi tôi đã đem cái tên này khắc vào trong tim, chưa bao giờ quên lãng.

Sau khi đăng ký xong tôi mới biết anh ở ban 1 tôi ở ban 2, rất gần, điều này làm cho tôi có chút vui vẻ mơ hồ.

Sau đó khi Hứa Khả tìm được tôi thì cô cũng đăng ký xong, bên cạnh còn có mấy người học trường.

Tôi không nói gì, trong lòng lại có chút vui vẻ vì cô không ở bên cạnh tôi, nếu không tôi cũng không gặp được Hàn Hiểu, lúc đó chẳng biết tia vui vẻ trong lòng này từ đâu mà có.

Bởi vì ban 1 và ban 2 gần nhau, mỗi lần Hàn Hiểu đi qua lớp chúng tôi, cả đám không nhìn được mà thảo luận, anh là nhân vật có tiếng trong trường, trong nhà có tiền, người lại tuấn tú, nhân duyên cũng tốt, thấy cô cùng học sinh đều yêu thích. Chỉ là, trong đó có người ngoại lệ, đó chính là Hứa Khả.

Toàn bộ trường học đều biết Hàn Hiểu đang theo đuổi Hứa Khả, nhưng Hứa Khả chẳng có biểu thị gì, cô chẳng bao giờ kể với tôi cảm giác của cô về Hàn Hiểu, luôn luôn vào lúc tôi cho rằng cô sẽ nhận lời thì hai người lại quay về như lúc ban đầu.

Nhưng Hàn Hiểu cũng thập phần có kiên trì, anh thường xuyên tìm đến Hứa Khả, Hứa Khả phần lớn thời gian cũng sẽ đồng ý, nhưng lại thường dùng lý

do học hành đề cử tuyệt, nói thật đoạn thời gian đó tôi không hiểu nổi Hứa Khả. Nhưng Hàn Hiểu cũng không thêm đề ý, mỗi lần thấy Hứa Khả thì anh luôn luôn mỉm cười, mặt mày cong cong, rất đẹp.

Anh cùng Hứa Khả đứng chung một chỗ thật xứng đôi. Thế nhưng tôi nhìn thấy hai người ấy như vậy thì lòng tràn đầy bức bối và đổ kỵ.

Chỉ là khi đó tôi hoàn toàn không biết mình đối Hàn Hiểu rốt cuộc là cái tâm tư gì.

Có một ngày, ở trong tiệm bán báo bên ngoài trường tình cờ tôi đọc được một cuốn truyện tranh, sách hơi cũ nhưng dù cũ cũng thấy rõ ràng nó về hai người đàn ông đang ôm lấy nhau, tay không tự giác mà vuron ra, lật sách xem thoáng qua, tranh vẽ bên trong thật phần kích tình.

Vội vàng buông sách, tôi mặt đỏ tới mang tai mà vội rời đi, trở lại phòng ngủ rồi mà tim của tôi vẫn luôn nhảy loạn, trong đầu vẫn luôn nghĩ tới hình ảnh mới nãy, đêm đó tôi có một giấc mơ, mơ tới người trong tranh vẽ biến thành tôi và Hàn Hiểu... Động tác thân mật, thanh âm ôn hòa, mồ hôi lăn dài trên mặt, thân thể giao triển...

Tỉnh lại tôi phát hiện dưới thân mình một mảnh ướt át, len lén vào buồng vệ sinh đem quần áo giặt sạch. Lúc đó trong tâm sợ hãi nói không nên lời, tôi lại... lại có thể mơ tới mình và Hàn Hiểu làm cái loại chuyện này, thế nhưng khi nghĩ tới khuôn mặt Hàn Hiểu trong mơ, tim lại càng đập mạnh hơn.

Sau đó tôi xem qua một ít sách về đồng tính, xem một ít tranh ảnh, đăng ký ghi danh ở trên một đồng diễn đàn gay, làm một ít trắc nghiệm, đủ loại dấu hiệu cho thấy tôi là một người đồng tính luyện ái.

Từ nhỏ tôi đã không thích con gái, khi người khác xem ảnh nữ sinh lơ đãng thể tôi không có cảm giác, trái lại có loại ác cảm. Hồi đó thì không cảm thấy thế nào, lúc này nghĩ đến chợt luống cuống.

Thất kinh hỏi qua những người trong diễn đàn rằng tôi nên làm gì bây giờ, có người cười nhạo, có người thoải mái, tôi nhớ rõ ràng, có người nói, đồng tính luyện ái không phải tội, đừng đem mình đẩy vào tuyệt cảnh.

Tôi suy nghĩ một chút rồi liều mạng nói với mình bản thân không sai, không sai, chẳng qua chỉ thích một người cùng giới tính mà thôi, suy nghĩ thoải mái mãi như thế, trong tâm cũng thực sự kiên định rồi, tôi thực sự không sai.

Tôi cố gắng không để ý Hàn Hiểu nữa, đem mọi tâm tư tôi có đặt trong việc học tập.

Thành tích của tôi vượt lên hàng đầu, bạn học đối tôi ước ao, chủ nhiệm lớp đối tôi khen ngợi, nhưng bọn họ không biết trong bụng tôi có tâm tư xấu xa như thế nào.

Một thời gian dài tôi đều thích ngắm nhìn khuôn mặt Hàn Hiểu, ở đêm khuya yên tĩnh thì phát tiết dục vọng của mình, tôi không dám đi gặp Hàn Hiểu, thậm chí ngay cả Hứa Khả tôi đều tận lực tách ra.

Thế nhưng tôi vô pháp ngăn cản bản thân tưởng nhớ hình dáng Hàn Hiểu, mỗi lần thấy anh cùng Hứa Khả đi chung một chỗ, tôi sẽ đổ kỵ, rất đổ kỵ, hận không thể biến bản thân thành Hứa Khả để bồi ở bên người Hàn Hiểu. Tôi thậm chí cũng muốn tỏ tình với Hàn Hiểu, bị anh khinh bỉ cũng tốt, bị anh mắng nhiếc cũng tốt, so với ngồi đây một mình ai điều thì tốt hơn nhiều. Thế nhưng mỗi lần cùng anh gặp nhau, anh đều cười cười gật đầu với tôi, những lời này tôi cũng không dám nói ra khỏi miệng. Hiện tại với anh mà nói, tôi chẳng qua là đồng hương của Hứa Khả, những phương diện khác thì không khác người xa lạ là mấy, anh đại khái từ lâu đã không nhớ tới tên gốc anh từng giúp đỡ khi mới bước vào cao trung rồi.

Ngày ngày chìm trong giày vò chậm rãi đi qua, tôi không ngờ cuộc đời tôi ở cuối những ngày tháng cao trung lại chuyển biến lớn đến vậy, cho tới tận bây giờ mỗi khi Hàn Hiểu hôn tôi, tôi đều nghĩ mình là đang nằm mơ, nhưng chúng tôi bây giờ là tình nhân.

Tình nhân...

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Chi Cưu Triền* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 28

Tôi chưa từng nghĩ tới chuyện tôi là đồng tính luyện ái sẽ bị cha mẹ biết, tôi cũng chẳng bao giờ sẽ nghĩ chuyện này làm họ ngã bệnh. Chị gái kéo tôi ra khỏi bệnh viện, những lời mắng nhiếc xen lẫn tiếng khóc của chị khắc sâu vào đầu tôi, khiến tôi hỗn loạn. Trong đầu trống rỗng, tôi muốn nói với chị tôi đâu sai, nhưng tôi nói không nên lời, chỉ có thể nghe chị la mắng.

Sau đó tôi nhìn thấy Hàn Hiểu, lúc đó chị tôi vẫn đang mắng tôi, chị rất tức giận nên không thêm quan tâm tới những bạn học đang đi ngang qua người chúng tôi. Thời khắc nhìn thấy Hàn Hiểu, tôi không biết mình đang có biểu tình gì, tôi thậm chí không biết dùng tâm trạng gì để đối mặt anh, ở lúc tôi luống cuống vì sự thực bị vạch trần. Anh nhìn tôi một hồi, trong mắt đầy phức tạp khó phân biệt, tựa hồ mang theo một tia kinh hi lại có một chút sợ sợ.

Chị gái cho tôi một cái tát rồi xoay người rời đi, Hàn Hiểu đi tới bên cạnh tôi, tôi còn chưa kịp mở miệng, chỉ cảm thấy đầu chóng váng, trong mông lung cảm thấy mình rơi vào một cánh tay cứng cỏi.

Dù tôi ngủ thật trầm nhưng vẫn mang theo bất an, trong mộng xuất hiện hình ảnh chị tôi khóc lóc, hết hồn mồ mồ ra, đập vào mắt là bức tường trắng bóc, còn chưa kịp phản ứng, tôi nghe được thanh âm Hàn Hiểu. Thời khắc đó tôi tưởng chính mình bị ảo giác, giật mình mồ mồ, anh đứng ở nơi đó, thần sắc có chút lạnh lùng nhưng ngoài miệng lại nói lời quan tâm.

Tôi mơ hồ thấy tâm tình của anh không hề tốt, muốn hỏi lại thấy mình không có tư cách gì.

Sau đó ngày ngày trôi qua như một giấc mộng, Hàn Hiểu và tôi chỉ tính là quen biết sơ nhưng nay lại đối xử với tôi vô cùng tốt. Anh thậm chí không giống người khác phi nhủ chuyện tôi là kẻ đồng tính.

Dần dần, tôi buông ra nút thắt trong lòng, khi đêm khuya nhân tĩnh tôi rốt cục có thể tự nói với mình, tôi thực sự không sai.

Lời đồn đại trong trường học càng nhiều lên khiến tôi thờ không nổi, nhưng Hàn Hiểu vẫn luôn bồi ở bên cạnh tôi, thật giống như mộng, anh đối xử với tôi thật tốt quá. Tôi phảng phất có loại cảm giác chỉ cần tôi mở miệng nói muốn, anh đều có thể cho tôi.

Tôi ở trong nhà anh, cùng anh ngủ chung một cái giường, tràn đầy trong mắt anh không còn là Hứa Khả anh vốn yêu say đắm mà là tôi, quan trọng nhất là khi lời đồn đại ngày một nhiều thì anh vẫn luôn bồi ở bên cạnh tôi, tôi không biết là vì sao, mơ hồ nghĩ rằng thế này không đúng, nhưng lại thấy vui mừng vì được anh quan tâm.

Tôi biết bác Hàn không quá thích tôi cùng Hàn Hiểu đi lại gần gũi, đại khái là bởi vì thanh danh của tôi, tôi cũng cẩn thận cất giấu phần tình cảm này, trải qua lời đồn đại, tôi không muốn Hàn Hiểu cũng bị chửi rủa giống tôi.

Hàn Hiểu tựa hồ thay đổi rồi, khoe miệng không còn tươi cười nhân nhậ ngày xưa, có chăng chỉ là đôi mắt đầy lạnh lùng đậm nhiên, anh tựa hồ đã đóng kín trái tim mình, mặc cho ai đều không thể đi vào. Anh né tránh Hứa Khả, cô bị bệnh anh cũng không lộ một tia cảm tình, một điểm cũng không si tình giống ngày xưa, tôi đã muốn hỏi anh từ rất lâu rằng rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, nhưng chung quy thì tôi không có tư cách.

Sau đó anh nói anh cùng Hứa Khả còn chưa bắt đầu nên không có kết thúc, trong lòng tôi dâng lên tất cả tư vị, cuối cùng không một lời nào có thể rời khỏi miệng.

Về sau tôi cùng Hàn Hiểu thi chung một trường đại học, anh biết rất nhiều chuyện mà tôi luôn giấu kín, tỷ như chuyện tôi thích hát. Kỳ thực từ rất nhỏ tôi đã thích hát, chỉ là, thân là một đứa trẻ nơi thôn quê thì làm sao có tiền hay có tình lực mà đi theo nghề ca hát, cha mẹ cũng kêu tôi đừng nghĩ bậy bạ mơ tưởng như thế, quan trọng nhất là chuyên tâm học hành. Cho nên cái ước mơ xa xỉ kia từ lâu tôi đã không còn nhớ rõ rồi, chưa từng nghĩ Hàn Hiểu lại từng bước một khiến tôi nhớ tới cảm giác khi hát.

Tôi trước đây từng nghĩ mình phải chăm chỉ tới trường, nỗ lực kiếm tiền, tương lai có thể cho cha mẹ sống sung sướng vui vẻ, tôi chẳng bao giờ nghĩ rằng sẽ để cho bọn họ bị thương tổn, thế nhưng mọi thứ hiện tại đều làm tổn thương những người đã sinh thành giáo dưỡng tôi rồi.

Tôi chỉ nguyện có thể sớm ngày kiếm tiền, để cho bọn họ có thêm ngày sung sướng.

Hàn Hiểu nói với tôi rằng giọng hát của tôi rất êm tai, tôi nghe xong trong lòng mơ hồ mừng rỡ, đêm đó trong KTV anh cười với tôi, rất nhạt nhưng rất dễ nhìn.

Ở đại học, Hàn Hiểu vẫn như cũ là nhân vật phong vân trong trường, tuy rằng không cùng một chỗ, nhưng tôi mỗi ngày đều có thể nghe được chuyện liên quan tới anh. Người khác đều nói anh đẹp anh khốc, kỳ thực tôi vẫn thích bộ dáng khê nhếch môi cười của anh. Anh thay đổi, tôi cũng thay đổi, Hứa Khả cũng thay đổi. Nhưng tất cả tại sao lại thành ra thế, tôi không biết.

Khi họp mặt đồng hương, Hàn Hiểu luống cuống, bộ dáng anh nhìn Hứa Khả không giống như đang nhìn người mình yêu mà là nhìn kẻ thù, trong lòng anh có chuyện, nhưng tôi biết anh sẽ không nói, ngày đó anh uống rất nhiều rượu, tôi ở một bên đau xót.

Trong nhà nghỉ tôi lên hôn anh, nhỏ giọng tỏ tình, lúc đó cũng chỉ nghĩ, làm tròn giấc mộng của mình một lần mà thôi.

Tôi chẳng bao giờ nghĩ tới Hàn Hiểu sẽ đồng ý cùng tôi kết giao, tuy rằng khi đó anh tựa hồ có chút say, tôi nhìn ngắm khuôn mặt anh mà một đêm không ngủ.

Tôi thích Hàn Hiểu, nhưng anh không phải người như tôi, nếu không lúc đầu sẽ không theo đuổi Hứa Khả, còn theo đuổi nhiều năm như vậy. Hiện tại tôi vẫn thích anh, thậm chí có thể nói rằng tôi thương anh, thế nhưng anh đột nhiên nói muốn cùng tôi kết giao, tôi vẫn không thể tin được.

Hàn Hiểu, anh có biết lời anh đã nói có ý gì không?

Ngày thứ hai tôi cẩn thận đề đặt hỏi ra, tâm trạng mang theo một tia chờ mong, Hàn Hiểu sững sờ nhìn tôi, biểu tình như vậy tựa hồ có chút kinh ngạc, lòng tôi lạnh lẽo, anh không muốn cùng tôi hẹn hò, anh không muốn mà.

“Cậu không muốn?” Ở trước khi tôi mở miệng, anh đột nhiên hỏi câu đó, tôi ngửa đầu nhìn anh. Anh mỉm cười, mặt mày cong cong, vẫn ấm áp nhu hòa như lần đầu tiên tôi gặp, chỉ là trong mắt không có nhu hòa mà lúc này là phiếm lãnh ý.

Thế nhưng mặc kệ thế nào, tôi vẫn thích anh.

Sau đó chúng tôi ở chung, lúc chúc mừng nhà mới tôi nói muốn anh lưu lại. Lúc đó tâm tư của tôi rất đơn giản, tôi muốn lưu lại cho mình một hồi ức trần

quý nhất, dù cho ngày sau không còn được như thế này cũng thật tốt.

Đêm đó ôm nhau rất đau đớn, nhưng tôi thật cao hứng. Ngày sau cho dù thành người xa lạ, tôi cũng mãi nguyện.

Sau đó bất an của tôi có lẽ ảnh hưởng tới anh, Hàn Hiểu chăm chú nhìn tôi nói, trừ phi tôi mở miệng yêu cầu, bằng không anh sẽ không bao giờ rời khỏi tôi. Tôi ôm anh, trong tim có một tia mất mát.

Hàn Hiểu không thương tôi, thậm chí có thể nói là không thích, cùng tôi ở chung luôn mang theo chiều cổ, theo thói quen chiều cổ tôi, theo thói quen đối tốt với tôi, theo thói quen đem tất cả những thứ tôi muốn đến cho tôi, thậm chí bao gồm chính anh, đây không phải là ái tình, nhưng cũng làm cho người ta cảm động.

Tôi không biết cứ mãi như thế, thói quen của anh có thể biến thành yêu thích hay không, hôm nay, tôi chỉ có thể cẩn thận bảo hộ phần tình cảm không thay đổi nhưng cũng chẳng công bằng này.

Nhưng ngẫu nhiên trong lòng lại rất mâu thuẫn, vừa mong muốn anh thích tôi mới ở chung với tôi, cùng lúc lại nghĩ như thế thật không tốt, cảm thấy ái tình của bản thân mình thật đáng khinh.

Tôi từng len lén nghĩ tới, bản thân thực sự thích Hàn Hiểu, nếu anh đã đồng ý rồi, tôi đây sẽ không buông tay, tôi vốn là một kẻ ích kỉ.

Anh cho tôi một lần cơ hội, đem quyền chủ động giao hết vào tay tôi, tôi mong muốn mình có thể vẫn luôn nắm chặt, kiên trì, thẳng đến khi anh yêu tôi, cũng không rời khỏi tôi.

Chỉ là Hàn Hiểu à, cứ bất an mãi như thế em thật sẽ đợi được đến lúc anh yêu em sao? Em từng nghĩ biết đâu có một ngày kiên trì không nổi nữa mà mở miệng nói với anh lời chia xa?

Nghĩ vậy thôi mà cả người tôi phát run, cái suy nghĩ này còn đáng sợ hơn cả ác mộng ban nãy.

Lúc này cửa bị đẩy ra, có ai đó mở đèn, tôi cảm giác được cảm của mình bị người nâng lên, Hàn Hiểu nhìn tôi hơi nhăn lại mi phong anh khí, thấp giọng nói: “Hứa Kiệt, em làm sao vậy?”

Tôi nhìn anh, trong lòng run rẩy không ngớt, sau đó tiến lên ôm cổ anh đem cái ác mộng kia nói ra.

Tuy rằng tôi càng muốn giao sợ hãi trong trái tim nói ra, nhưng chung quy nói không thành lời.

Hàn Hiểu, em thực sự rất thích anh

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Chi Cưu Triền* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 29

Dã thú trong lòng

Hứa Kiệt nói khiến trong lòng tôi hơi sùng sốt, quanh thân nổi lên một tia ớn lạnh. Hồi lâu tôi mới hồi thần, cậu nói cậu mơ thấy tôi chết rồi.

Những lời này lại càng khiến tôi chấn động hơn, cậu đại khái chưa từng nghĩ đến đó là thật.

Tôi thực sự đã chết một lần, hơn nữa lần chết ấy cực kỳ uất ức, những năm tháng bất lực không thể giãy giụa lần thứ hai hiện lên trong đầu tôi, tôi trừng mắt nhìn, rồi đem cậu ôm vào trong lòng, đôi mắt cậu khi chạm tới tôi thì bất giác nóng lên.

Hứa Kiệt, trong đoạn hồi ức về khoảng thời gian tôi bất lực nhất, là người cho tôi ánh sáng và hy vọng.

Cái ôm vội vàng và siết chặt, không chỉ vì muốn bình ổn hoảng loạn của cậu, cũng muốn cậu có thể cho tôi sức mạnh, ngày hôm nay đã xảy ra nhiều chuyện lắm, khiến tôi cả người mệt mỏi.

Sau một hồi, tôi cố gắng bình ổn tâm tình đang loạn lên, đem cậu ôm thật chặt, thấp giọng dùng ngôn ngữ an ủi: “Cũng chỉ là giấc mộng mà thôi, không phải người ta thường nói mộng tốt thì không phải thực sao, cảnh trong mơ sẽ là tương phản.”

Hứa Kiệt nghe xong ngẩng đầu nhìn tôi, trong con ngươi vẫn mang theo tia sợ hãi cùng luống cuống, đôi môi xinh đẹp căng mọng lúc này đây có vẻ cực kỳ tái nhợt, còn càng run rẩy không ngừng. Tôi lấy tay vuốt nhẹ khuôn mặt xinh đẹp đó, cúi đầu ở trên môi cậu ấn xuống một cái hôn không mang theo bất cứ tình sắc nào: “Đừng sợ, chuyện này sẽ không phát sinh đâu, anh vẫn ở đây mà.”

Cậu hơi nhắm mắt lại, lông mi thật dài run run, tay cố sức níu lấy quần áo tôi, nhỏ giọng nói: “Hàn Hiểu, anh... Anh đừng rời khỏi em, đời này cũng đừng

rời đi nha.” Tôi nghĩ đại khái là cái mộng kia dọa đến cậu rồi đi, vì vậy vội vàng đáp ứng, lúc này có thể làm cho cậu an tâm là tốt rồi.

Cậu nghe xong mở mắt nhìn tôi rồi xấu hổ cười cười, dung nhan đoan trang diễm lệ, lòng tôi hơi khẽ động, cúi người tiến đến, nâng đầu của cậu, hôn lên môi cậu.

Bất đồng với cái hôn không mang chút tình sắc nào lúc nãy, lúc này nụ hôn mang theo nặng nề mà tôi không cách nào nói ra, tôi rất muốn đem câu chuyện chôn sâu dưới đáy lòng nói ra, hôn thôi mà cũng cảm thấy kích động lên, lửa nóng đây đó trong thân thể dán vào cùng một chỗ.

Chờ tôi lấy lại tinh thần thì phát hiện mình đã đem cậu đặt ở trên ghế salon rồi, áo cậu đang mặc bị tôi cởi ra, thứ nhỏ xinh trước ngực đang run rẩy đứng thẳng trước không khí lạnh, mà tay tôi cũng đã cởi ra quần của cậu rồi.

“...Anh đi tắm” Trầm mặc một lúc, tôi nhả xuống dục vọng trong lòng, thấp giọng nói, bởi vì ngày mai phải lên máy bay, tôi không muốn cậu đi không được.

Ai biết tôi mới vừa đứng dậy, Hứa Kiệt bỗng nhiên đem tôi kéo xuống, cậu nhìn tôi, sắc mặt ửng đỏ, thần sắc trong mắt có chút ngượng ngùng, nhưng vẫn nhỏ giọng hỏi một câu: “Hàn Hiểu, anh không muốn à?”

Không muốn? Thế nào lại không muốn chứ, về đến nhà thì chúng tôi sợ phải cấm dục cả tháng. Lúc này tôi hận không thể đem cậu nhu tiến trong cơ thể. Nhưng là không thể mà thôi. (Hạ Nguyệt – Lai Khứ)

“Anh sợ ngày mai em sẽ đi không được.” Thấp giọng cười cười, tôi giải thích, Hứa Kiệt nhìn tôi, mắt cậu liếc qua một bên nhưng cái tay lười kéo tôi lại không buông ra, trái lại lại run rẩy chỉ dẫn nó bao trùm lên trên dục vọng ở giữa hai chân cậu. Cậu buông tay ra đem mắt nhìn sang hướng khác, thân thể hơi run lên rồi đỏ ửng.

Tôi hé mắt, con người bỗng nhiên tối sầm xuống, sau đó đem cậu kéo vào trong ngực, hung hăng hôn lên môi cậu, tay thuận thể thâm nhập quần lót của cậu, trực tiếp tiếp xúc với dục vọng kia.

Đại khái đã biết kết quả sau lần triển miên này, Hứa Kiệt dứt bỏ ngượng ngùng ngày xưa, rất thành thực rên rỉ, ở dưới thân tôi mở ra thân thể của mình, tôi ôm cậu đi tới phòng bên cạnh, áp cậu xuống giường.

(Dưới này là đoạn hài hòa, gạch men xử lý, mọi người xin tự tưởng tượng đi, khụ khụ. Có cơ hội sẽ bổ sung cho mọi người nha, hắc hắc)

(Ê đít: *cầm chai dầu hỏa* Tôi muốn đốt nhà chị tác giả ==//__//=

Ngao: anh tặng cô thêm chục lít xăng ==”=)

Chờ tôi rút cuộc từ trong bể dục vọng thanh tỉnh lại thì đã là ba giờ đêm, Hứa Kiệt đã mệt đến không mở mắt nổi mà nằm luôn trên giường tiến nhập mộng đẹp.

Tôi bình ổn hô hấp, chậm rãi từ trong cơ thể cậu rút ra dục vọng của mình, nhìn ấn ký lưu lại trên người cậu, tôi khẽ nhắm lại mi, mặt trên có cả dấu răng, thật y như là đang cắn xé vậy, xem ra bản thân đã rơi vào ma chương rồi.

Khi ôm cậu đi tắm rửa, cậu chỉ nức nở một tiếng, đôi mắt vẫn luôn nhắm chặt, giống y như con mèo lười ngủ trưa, bộ dáng thập phần khả ái. Cần thận tẩy trừ dịch thể trong cơ thể Hứa Kiệt, từ lần đầu tiên do sợ ý khiến cậu bị bệnh, hiện tại tôi đều cẩn thận vì cậu rửa sạch thân thể, rất sợ cậu lại bị vậy mà sinh bệnh lần nữa.

Tắm rửa xong, đem cậu ôm trở về trên giường, sau đó cầm lấy còn vì cậu chà lau những vết thương nhỏ mà tôi lưu lại trên người cậu.

Cậu cau mày giật giật thân thể, cuối cùng xích tới gần bên cạnh tôi rồi cũng chẳng động đậy gì nữa, nhìn cậu tin cậy chẳng hề phòng bị thế này, tôi không tiếng động cười cười, tay cẩn thận từng ly vuốt ve khuôn mặt cậu, sau đó ở trên trán cậu khẽ hôn một cái, mới nằm xuống rồi đem cậu ôm vào.

Nhưng chính mình cũng ngủ không được, trong đầu không ngừng nghĩ tới chuyện phát sinh ngày hôm nay, khuôn mặt của Hứa Khả, ba mẹ Tạ Minh, Tạ Đình cùng Tạ Minh từng người một cứ ở trong đầu tôi ập tới, cảm giác tất cả đều buồn cười, nhưng thật không cười nổi.

Hứa Khả giả tâm, Tạ Minh con mẹ nó giả cười, tất cả tất cả đều là hoang đường... Trong lúc nhất thời tôi đã phải xác nhận rồi, ở trên đời này tôi có một cô em gái cùng mẹ khác cha, thế giới này có thể không điên cuồng sao?

Một đêm này tôi không biết mình ngủ từ lúc nào, chỉ biết là đó cũng coi như ngủ, trong tâm vô cùng mệt mỏi.

Nhưng cho dù như vậy, ngày thứ hai tôi vẫn 7 giờ rời giường như thường lệ, bởi vì 10 giờ phải lên máy bay. Hơn nữa cũng sắp cuối năm, vì tránh bị tắc đường thì đi sớm một chút tốt hơn.

Hứa Kiệt còn đang nặng nề say ngủ, mặt mày thanh minh, nom rất đẹp.

Tôi thấp giọng cười hôn lên trán của cậu, sau đó cẩn thận giúp cậu mặc quần áo, dấu hôn trên người cậu rất rõ ràng, may mà bây giờ là mùa đông, có thể mặc áo cao cổ che đi, không thì một hồi về đến nhà bị cha thấy được, Hứa Kiệt sợ rằng sẽ xấu hổ và giận dữ đến mặt đỏ tới mang tai rồi.

Trong mộng lung cậu mơ hồ hỏi một cậu: “Lúc nào rồi anh?”

“Còn sớm, em ngủ thêm một lúc đi.” Tôi giúp cậu mặc quần vào, cậu ừ một tiếng, trở mình ngủ tiếp. Giúp cậu chỉnh lý tốt, tôi lại đi thu dọn đồ đạc của mình, nhưng vì cậu đã chuẩn bị sắp xếp giúp tôi hết cả rồi cho nên tiết kiệm được không ít thời gian.

Cuối cùng tôi gọi điện thoại kêu xe taxi chờ ở dưới lầu, sau đó đem hành lý kéo xuống phía dưới, đồ đạc của tôi với cậu không nhiều lắm, hai người chỉ một va ly nhỏ mà thôi.

Làm xong tất cả tôi mới gọi cậu dậy, cậu lẩn lóc lóc rồi mãi mới dậy, mơ hồ hỏi mấy giờ rồi.

“Tám giờ.”

Cậu gạt đầu xuống giường đi dép, đột nhiên trừng mắt to nhìn tôi: “Cái gì, tám giờ rồi? Sao anh không gọi em sớm hơn, giờ này đã muộn... Ai...”

Cậu đang nói bỗng nhiên đứng lên, nhưng lại lao đảo muốn ngã, tôi vội vàng đỡ lấy cậu thấp giọng nói: “Em khẩn trương cái gì, còn hơn một tiếng nữa, kịp mà.”

Tai cậu ửng đỏ, liếc mắt nhìn tôi, tự nhu nhu thất lung mình. Tôi thấp giọng cười cười nói: “Lát nữa có cần anh bế em xuống lầu không.”

Cậu tàn bạo trừng tôi, chớp mũi hơi đỏ, tôi hôn hôn cái trán trơn bóng của cậu.

Cậu vội vã rửa mặt rồi chạy tới tủ quần áo tìm kiếm chiếc áo cao cổ mặc vào, che khuất dấu hôn giữa cổ, tôi một bên nhìn rồi khoác thêm cho cậu một cái áo khoác đen: “Bên ngoài trời giá rét, mặc nhiều một chút không thì cảm đấy.”

Cậu nghe xong khóe miệng hé ra, lộ ra nụ cười xinh đẹp vẫn nhả.

Vốn định mua bữa sáng, nhưng Hứa Kiệt cứ lôi kéo lên xe, xem ra là bởi vì phải đối mặt với cha tôi nên cậu lại khẩn trương.

Trên đường đi, Hứa Kiệt đều cầm lấy tay tôi, sống chết nắm chặt, tôi an ủi cậu nhưng không được, không thể làm gì khác hơn là tùy ý cậu thôi.

Khi ngồi trên máy bay, cậu tựa ở trên vai tôi nhắm mắt lại, sắc mặt có chút khó coi, tôi nhìn tự dưng thấy yêu thương.

“Chờ một lát về đến nhà, để ba ba làm chút đồ ăn cho em tắm bồ nha.” Tôi thấp giọng nói, Hứa Kiệt giương mắt nhìn tôi, ừ một tiếng lại nhắm nghiền hai mắt.

“Còn mấy tiếng đồng hồ nữa mới tới nơi, em nghỉ ngơi chút đi.”

Cậu vô thức gạt đầu, tựa ở trong lòng tôi an tĩnh nhắm mắt lại, sau một hồi, hô hấp cậu trầm tĩnh hơn.

Bốn giờ nói dài cũng không dài lắm, bảo ngắn cũng chẳng phải ngắn, Hứa Kiệt ở lúc máy bay hạ cánh thì tỉnh lại.

Tôi xoa xoa mái tóc cậu, cùng cậu xuống máy bay.

Ra khỏi cửa bảo vệ, tôi tìm kiếm bóng dáng cha mà không thấy đâu.

Tôi còn đang nghi hoặc thì thấy Tiểu Lý lái xe của cha đi tới.

“Ba của tôi đâu?” Thấy chú, tôi vội hỏi một câu.

“Hàn tổng ông ấy mới nhận điện thoại phải đi họp đột xuất.” Tiểu Lý cười nói.

Lòng tôi hơi thả lỏng, Hứa Kiệt ở một bên cũng thờ phào nhẹ nhõm. Tôi hướng cậu nở nụ cười, cậu liếc mắt trừng tôi.

Về đến nhà, tôi cùng Hứa Kiệt cảm ơn Tiểu Lý, chú lái xe đi đón cha tôi, tôi trước đem hành lý để ở trong phòng, lại đi ra ngoài đem Hứa Kiệt đang cố gắng tựa ở trên tường không dám nhúc nhích ôm vào phòng khách.

“Anh... Bị người thấy được... Anh...” Khi đem cậu đặt ở trên ghế salon, cậu kéo tay của tôi khẩn trương nhỏ giọng nói, lại nhìn về phía xung quanh, rất sợ có ai nhìn coi.

“Có ai thấy đâu, đây là nhà anh mà.” Tôi cúi đầu cười ra tiếng, sau đó trầm mặc rồi nói: “Cho dù bị ba biết, anh cũng không sợ nói thật với ba.”

Hứa Kiệt bỗng nhiên ngẩng đầu nhìn tôi, con ngươi kinh nghi mở lớn.

Cậu miễn cưỡng cảm tôi sao không biết, cậu khẩn trương đều là vì sợ cha biết quan hệ giữa hai chúng tôi, nếu để cậu mãi chịu áp lực thì tôi là một tên khốn.

Tôi nói cậu muốn tôi sẽ cho, hôm nay sao có thể để cậu chịu đựng những áp lực này.

Hứa Kiệt bình tĩnh nhìn tôi hồi lâu, sau đó ôn nhu cười, ngáp một cái nói: “Hàn Hiểu, em mệt.”

Tôi nở nụ cười xoa xoa mái tóc mềm mại của cậu, đem cậu ôm trở về phòng mình.

Sau đó tôi đứng ở bên cửa sổ hút thuốc, một điếu thuốc hút xong mà thời gian vẫn còn sớm.

Tôi hít một hơi thật sâu, sau đó thuận theo suy nghĩ trong lòng đi tới phòng đọc sách, tìm kiếm hồi lâu, cuối cùng ở tầng sâu nhất của giá sách tìm được tờ giấy đăng ký kết hôn từ hai mươi năm trước.

Giấy chứng nhận màu đỏ nay đã ố vàng, nhưng người ở bên trong vẫn đoan chính anh tuấn, khi đó cha cùng mẹ ăn mặc trang phục sạch sẽ giản dị, cha tuổi còn trẻ nên dù trên mặt mang theo chút nghiêm túc, khóe miệng vẫn có ý cười, ngồi bên người là cô vợ đang xấu hổ, tay hai người nắm cùng một chỗ.

Mà hôm nay, cái người mang danh mẹ tôi kia, đã là một người vợ trang nhã quý khí, nhưng lại là của người đàn ông khác, không phải cha tôi.

Nhìn ảnh chụp tôi nhũn mày, sau đó cười nhạo, quả nhiên là trong tâm tôi tự có thiên ý, thế giới đúng là nhỏ, nếu tôi không sống lại một lần, nếu tôi không thấy bà ta rời khỏi cha tôi, nếu tôi không cùng Hứa Kiệt cùng nhau rời đi, tôi nghĩ tôi cả đời đều không biết mẹ mình còn sống. . . Hơn nữa sống tới phong quang vô hạn.

“...Hàn Hiểu?” Đang lúc tôi thất thần thì nghe được thanh âm của cha, quay đầu lại thấy ông đứng ở cửa phòng đọc sách nghi hoặc nhìn tôi. Vừa nhìn đến thứ trong tay tôi, sắc mặt hơi đổi.

Cha, cha còn tình cảm với bà ta sao?

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Chi Cưu Triền* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 30

Trước ác mộng

“Hàn Hiểu, con sao lại cầm cái này nhìn chăm chú như vậy? Thế nào, hiện tại muốn kết hôn rồi sao?” Cha lắc lắc thu hồi kinh ngạc, chậm rãi đi tới trước mặt của tôi, cười đùa một câu. (Hạ Nguyệt – Lai Khứ)

Tôi nhìn ông, tay cố sức nắm chặt lại sau đó buông ra, hơi rũ mắt thản nhiên nói: “Không ạ, chỉ là đang tìm vài thứ linh tinh thì bắt gặp thôi...” Nói đến đây tôi không tự chủ được lần thứ hai nhìn lại khuôn mặt hai người trên giấy đăng ký, sau một hồi chậm rãi ngẩng đầu nhếch miệng nhìn cha nói: “Ba, mẹ đều đã đi nhiều năm như vậy rồi, sao ba còn chưa quên mẹ?” Chữ ‘đi’ này có lẽ cha tôi sẽ vĩnh viễn không hiểu hàm ý trong đó, tôi cũng không muốn ông biết.

Cha nghe xong, trên mặt nội liễm trầm tĩnh như nước, tươi cười nói: “Vẫn lo ba một mình cô đơn đấy à ?”

“Ba, con chỉ muốn biết tâm tình của ba thôi...” Muốn biết ba có tình cảm gì với bà ta, có đúng hay không nhiều năm như vậy vẫn không buông quá khứ.

Cha nhìn tôi, dùng một chút rồi nhẹ giọng nói: “Kỳ thực... Cũng không thể nói là quên hay không quên, mấy năm nay vội vàng bận rộn quá nên đâu có thời gian nghĩ tới mẹ con.”

Tôi nhìn cha một bộ tĩnh nhả, trong lòng tê rần, ông đã thực sự không thêm để ý tới bà ta rồi đi.

Mấy năm nay không phải không có người thích cha, nhưng ông luôn luôn yên lặng tránh, nên bên cạnh cũng sẽ không có người nào. Cuộc sống trở lại một lần nữa khiến tôi không chỉ hận Hứa Khả, mà còn nghĩ rằng phụ nữ là không thể tin, vậy cha có phải cũng có cùng một dạng tâm tư như thế hay không?

“Ba, đi rồi thì sẽ không thể trở về nữa, cũng không thể cả đời nhớ mãi chuyện quá khứ, nhiều năm như vậy rồi mà ba vẫn không động tâm với ai sao?” Tôi nhìn cha hỏi.

Ông ngăn người sau đó tiến lên vỗ vỗ đầu của tôi hàm cười hỏi: “Cái tên nhóc thôi nhà con trong óc đang nghĩ loạn thất bát tao cái gì đó, biết xúi giục từ lúc nào rồi thế, hiện tại còn muốn làm mai mối cho cha, có phải có người yêu nên bên ngoài mà sợ ba phản đối nên muốn đẩy ba đi.”

Biết cha là đang lảng sang chuyện khác, tôi cũng không nói gì tiếp mà chỉ nhún vai hùa theo lời ông: “Không, chỉ là cảm thấy nếu cha có người bên cạnh thì con sẽ an tâm hơn.” Sau đó cầm giấy đăng ký trên tay đưa cho ông, ông tiếp nhận rồi tiện tay đặt ở trên bàn, thản sắc đạm nhiên, nhìn không ra chút lưu luyến nào.

Cha đại khái từ lâu đã buông bỏ bà ta rồi, chỉ là bên người còn chưa có một người thích hợp mà thôi. Hạng người gì mới có thể ở lại bên cạnh cha nhỉ? Tâm tư tôi khẽ dao động, nhưng cũng có chút mờ mịt, cha đủ cường đại đủ trầm tĩnh, ở bên cạnh ông hẳn cũng phải đủ dũng khí cùng tin tưởng.

“Được rồi, Hứa Kiệt đâu? Ba nghe Tiểu Lý nói con cùng cậu ấy trở về, sao giờ không thấy người đâu?”

Nghe được tên Hứa Kiệt khiến lòng tôi thấy ấm áp hơn, lấy lại tinh thần cười cười nói: “Cậu ấy ngủ rồi, hơi mệt chút.”

Cha nghe xong nhìn tôi gật đầu: “Như vậy cũng được, cũng do thân thể của cậu ấy không có mạnh khỏe như con, để cậu ấy thoải mái nghỉ ngơi chút đi.”

“Dạ.” Nghĩ đến nguyên nhân Hứa Kiệt mệt mỏi, ý cười trên mặt tôi càng sâu thêm.

“Con cũng mệt rồi đi, nghỉ ngơi chút đi, cha đi chuẩn bị ít đồ ăn, đêm nay sẽ không đi ra ngoài ăn.” Cha vỗ vỗ vai của tôi, vui vẻ nói.

“Dạ. Được rồi ba, thân thể của Hứa Kiệt không được tốt, ăn đồ cũng không thể quá nhiều chất dầu mỡ.”

Cha nghe xong nhìn tôi lắc đầu bật cười.

Sau khi cha xuất môn, tôi trở lại phòng, Hứa Kiệt đang nằm trong chăn bông mềm mại mà say ngủ. Nhưng cậu vẫn không có được an ổn, thường thường khê thì thảo lẩm nhẩm vài tiếng, cặp mí túm nhẹ nhàng nhắm lại. Tôi tiến lên giúp cậu chỉnh lại góc chăn, cậu giật giật thân thể, chậm rãi mở to đôi mắt xinh đẹp.

“Đánh thức em rồi à?” Tôi nhàn nhạt hỏi, cậu ngáp một cái ngồi dậy nhu nhu mắt, nói: “Không, em không muốn ngủ nữa, đủ rồi mà, bác Hàn còn chưa trở lại sao?”

“Ba vừa trở về rồi, nhưng lại đi ra ngoài mua thức ăn.”

“A?” Hứa Kiệt sùng sốt, sắc mặt đỏ lên, nói: “Bác trai đã trở về mà sao anh không gọi em tỉnh lại.”

Tôi nghe xong thấp giọng cười cười nói: “Ba của anh cũng sẽ không để ý đâu. Có muốn nghỉ ngơi một lát nữa không?”

Hứa Kiệt lắc đầu nói: “Không ngủ nữa, ngủ không được nữa đâu.”

Lý giải tâm tình lúc này của cậu nên tôi cũng không khuyên cậu ngủ tiếp, chỉ là nhìn cậu xoa thắt lưng, bộ dạng cậu có phần khó chịu, tôi thấp giọng nói: “Vậy anh giúp em xoa bóp nhé, sẽ thoải mái hơn chút.”

Hứa Kiệt nhìn tôi gật đầu.

Cậu nằm úp sấp trên giường, tôi ở phần eo của cậu bóp qua bóp lại, thường thường hỏi cậu lực đạo ra sao. Hứa Kiệt thuộc về hai chữ tinh tế, cả người rất tinh xảo, đương nhiên thân thể cũng thế, thắt lưng mảnh khảnh, cặp mông viên nhuận, còn có làn da trắng nõn, sờ lên rất có xúc cảm, lại đặc biệt dễ chịu.

Tay của tôi ở phần eo cậu vuốt ve, cổ Hứa Kiệt chậm rãi đỏ lên, đồ ửng kéo dài đến phía dưới lớp quần áo, làm cho tôi không khỏi đứng núi này trông núi nọ.

“Hàn Hiểu, được rồi.” Khi tâm tôi vừa động, Hứa Kiệt liền ngồi dậy đẩy tay tôi ra, trừng mắt liếc tôi nói: “Được rồi.”

Tôi nhẹ nhàng hé miệng không nói chuyện, nhìn cậu đem chính mình vây thật kín, chỉ lộ ra mỗi cái đầu.

“Hàn Hiểu, để về trường rồi làm có được hay không?” Cuối cùng ở khi ra khỏi cửa phòng, Hứa Kiệt đột nhiên kéo tay của tôi, ở bên tai tôi nói nhỏ một tiếng: “Lúc quay về trường, em sẽ bồi thường anh thật nhiều.”

Tôi nhìn cậu nhử mảy, trong tâm đầy cảm động, vì vậy néo néo khuôn mặt nóng rực ửng đỏ kia, thân nhiên nói: “Anh đâu phải loại người làm khó người khác, nhưng anh sẽ nhớ kỹ lời nói hôm nay của em, quay về trường sẽ tùy ý anh đấy nha.” Hứa Kiệt nhìn tôi cười cười, đồ ửng trên mặt chưa tiêu tan.

Tôi cùng Hứa Kiệt ra khỏi phòng thì cha vẫn chưa trở về, hai người ở trong phòng khách ngồi xuống, tôi mở TV rồi rót cho cậu một cốc nước nóng, cậu vốn không thích đồ uống có chất kích thích, không giống tôi cứ theo thói quen là cầm bia thay nước mà tu ừng ực.

Cùng cậu dựa vào nhau, hai người trò chuyện không bờ bến, không bao lâu cha mới mang theo đồ ăn trở về.

Vừa vào thấy Hứa Kiệt cha liền khê mỉm cười nói: “Thế nào, thân thể con tốt lên chưa?”

Hứa Kiệt vội vàng buông cốc nước đứng lên nói: “Con chào bác.” Dáng vẻ cung kính khiến cha ngăn người sau đó cười ra tiếng.

“Sao mới một hai tháng không gặp mà con đã khách khí như vậy, có chút xa lạ rồi nha.” Cha cười đùa một tiếng, sắc mặt Hứa Kiệt hơi đỏ lên, vì phản ứng quá khích của mình vừa rồi.

“Ba, con giúp ba rửa rau.” Nhìn cậu ngượng ngùng, tôi vội vàng đứng lên giải vây.

“Ồ, sao chịu khó thế?” Cha nhìn tôi cười cười nhưng cũng không phản đối, Hứa Kiệt vốn cũng muốn hỗ trợ lại bị tôi đặt lại trên ghế salon.

“Thân thể không tốt đừng cày mạnh, ngày sau vẫn còn cơ hội thể hiện mà.” Cha cũng ở bên cạnh phụ họa.

Lúc ở trong bếp rửa rau, thuận tiện giúp cha một tay, cha nhìn tôi thần sắc có chút phức tạp nói: “Mới chỉ ở ngoài nửa năm, nhìn không ra con đối việc bếp núc cũng lên tay rồi nha.”

Tôi nghe xong chỉ cười không nói.

“Con cùng Hứa Kiệt quan hệ rất tốt.” Cha đột nhiên nói một câu như thế.

Tôi không tiếng động ngẩng đầu nhìn ông, hỏi: “Không tốt sao ba?”

Cha dùng một chút lắc đầu nói: “Cũng không phải không tốt, ba biết con tự có chừng mực.”

Tôi một bên nhẹ nhàng dạ một tiếng, trong lòng lại âm thầm nghĩ, cha có phải đang muốn tôi cùng Hứa Kiệt bảo trì cự ly không? Ông đối tốt với Hứa Kiệt là do đồng tình cùng tán thưởng, có thể nói rằng ông đem cậu coi như nửa đứa con trai, thế nhưng dù sao cũng là một nửa, ông làm cha, đương nhiên không hy vọng tôi giống cậu, cho nên mới cần dẫn tôi như vậy đi. Nói vậy, hiện tại thật sự không phải thời cơ cho ông biết sự thật, chờ thêm một chút nữa.

Đêm đó dùng xong cơm nước, trong tâm âm áp, cha cùng tôi uống vài ly rượu đế, Hứa Kiệt ngồi bên cạnh uống nước trái cây.

Ăn cơm xong, cha vốn muốn thu dọn bát đĩa, Hứa Kiệt cùng tôi kêu ông đừng làm, sau đó tôi vào trong bếp thu dọn. Tuy rằng làm việc này hơi vụng, nhưng chí ít cũng không đánh vỡ bát.

Khi rửa sạch tay đi tới, cha đang cùng Hứa Kiệt nói chuyện, hai người thần sắc an bình, sắc mặt đầy ý cười.

Tôi phát hiện Hứa Kiệt có vài phương diện rất giống cha, cứng cỏi như nhau, ưu tú như nhau, tình nhiên như nhau, trái ngược với tôi, trong khung xương mang theo lãnh ngạo, trong mắt dung không được một hạt cát, đại thể là do di truyền từ mẹ.

“Hàn Hiểu.” Hứa Kiệt giương mắt thấy tôi liền nở nụ cười rồi gọi.

Cha quay đầu nói: “Hàn Hiểu, con đứng sững ở đó làm chi.” Tôi cười cười đi tới bên người Hứa Kiệt ngồi xuống, không nói gì.

Cha nhìn tôi cười nói: “Được rồi Hàn Hiểu, sắp tới cuối năm rồi, hai ngày nữa con cùng Hứa Kiệt đi mua ít đồ tết đi, thấy thích cái gì thì cứ mua, năm nay có thêm một người thì phải càng thêm náo nhiệt.”

Tôi gật đầu, Hứa Kiệt nhìn cha một chút lại nhìn tôi một chút, cuối cùng đem ly trà trong tay đặt ở trên bàn thủy tinh.

Tôi nhìn sắc mặt cậu có điểm không được tốt, cho rằng thân thể cậu khó chịu vội vàng mở miệng hỏi: “Làm sao vậy, có phải khó chịu ở đâu hay không? Có muốn đi nghỉ ngơi trước không?”

Cha cũng đứng lên nói: “Ngồi máy bay cũng cả nửa ngày rồi, đi nghỉ ngơi đi, có việc ngày mai nói tiếp.” Nói xong ông liền trở về phòng, bởi vì ông biết nếu mình không rời đi trước, Hứa Kiệt chắc sẽ không rời đi.

Cha đi rồi tôi cùng Hứa Kiệt cũng trở về phòng.

Sau khi đóng cửa, tôi đem cậu kéo vào trong ngực hôn nhẹ, thấp giọng nói: “Làm sao vậy? Thân thể rất khó chịu ư?”

Hứa Kiệt ngẩng đầu nhìn tôi cười khổ: “Hàn Hiểu, em phải về nhà đón năm mới.”

Tôi vốn muốn hỏi vì sao, nghĩ lại lại không hỏi ra miệng được.

Cậu dù sao cũng là người có cha có mẹ, nếu như ở nhà tôi đón năm mới tựa hồ có điểm không tốt.

“Anh cùng em trở về nhà, rồi quay lại đây.” Suy nghĩ một hồi tôi mới nói

“Nói cái gì ngốc thể.” Hứa Kiệt hướng tôi cười: “Người trong thôn đại khái cũng biết chuyện em là đồng tính luyến ái rồi, nếu anh tới nhà em mừng năm mới thì người ta sẽ nói thể nào đây, em không muốn làm cho bác trai cùng anh ở trước mặt người bên ngoài... Hơn nữa, bọn họ là cha mẹ cùng chị em mà, không phải người ngoài đâu.”

“Anh sợ cha mẹ em không hiểu em.” Tôi nhìn cậu tươi cười hạnh phúc, nhẹ giọng mở miệng nói, không phải cha mẹ nào cũng đều có thể tiếp thu con của mình đồng tính luyến ái, cho dù là cha, tôi cũng không nắm chắc được ông sẽ tiếp thu nổi, nhưng tôi biết ông sẽ không trách tôi, cũng sẽ không đem việc này truyền ra ngoài. Cha tôi luôn nuông chiều tôi một cách thâm kín.

“Anh đang nghĩ lung tung cái gì đấy.” Hứa Kiệt nhìn tôi buồn cười, cuối cùng cậu nhìn thần sắc tôi lo lắng thì chậm rãi thu hồi ý cười: “Em hứa với anh, nếu có chuyện em sẽ gọi cho anh ngay.”

Nghe cậu nói như vậy tôi mới hơi buông tâm, sau đó ghé vào lỗ tai cậu nói nhỏ: “Hiện tại cách lễ mừng năm mới còn sớm lắm, ở lại nội thành chơi vài ngày đi.” Hứa Kiệt gật đầu, tôi vươn tay ôm lấy cậu.

Rất nhiều năm sau, lần Hứa Kiệt về nhà này đều thành ác mộng của tôi, tôi luôn hỏi đi hỏi lại mình rằng lúc đó tại sao lại yên tâm mà để cậu trở về.

Rõ ràng là đã sống lại một lần, biết rõ sau khi cậu rời cao trung sẽ không có người nhà giúp đỡ, biết rõ chị cậu cùng người nhà đã đoạn tuyệt quan hệ với cậu, tôi lại tin lời cậu, cứ như thế để cậu đi về... Tôi nghĩ cũng chỉ là vài ngày, chỉ là không ngờ mấy ngày này sẽ trở thành ác mộng suốt đời không quên được của tôi.

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Chi Cưu Triền* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 31

Hẹn hò vào ngày lễ tình nhân

Tôi kể chuyện Hứa Kiệt nói muốn về nhà đón năm mới cho cha nghe, ông suy nghĩ rồi gật đầu đồng ý, dù sao từ phương diện nào đó mà nói Hứa Kiệt đối chúng tôi cũng chỉ là người xa lạ, chúng tôi cũng không thể giữ cậu lại không cho cậu về nhà.

Cửa ải cuối năm càng ngày càng gần, khí trời càng ngày càng lạnh, tôi lấy lý do lạnh nên ở nhà cùng Hứa Kiệt.

Hôm nay tắm rửa xong tôi xoa tóc đi ra phòng tắm, Hứa Kiệt đang đem mình co thành một đồng chui ở trong chăn, tôi vội vàng bật điều hòa, thấp giọng trách cứ cậu: “Lạnh như thế sao không mở điều hòa, bị cảm là mình em hưởng đấy.”

Hứa Kiệt nhìn tôi cười cười: “Anh lại không thích quá kín, đã mở điều hòa lại mở cả cửa sổ, lãng phí.” Tôi nghe xong chỉ cười, cầm lấy máy sấy tóc trên bàn ngồi hong tóc.

“Em giúp anh.” Hứa Kiệt từ trên giường nhảy xuống về mặt hăng hái bùng bùng.

“Không cần, em mau nằm xuống đi, cẩn thận cảm lạnh...” Lời của tôi còn chưa nói xong, Hứa Kiệt đã chạy tới bên cạnh đưa tay cầm lấy máy sấy rồi, tôi nhìn cậu một cái, tùy ý cậu.

Hứa Kiệt so với tôi thấp hơn một chút, tôi chỉ đành ngồi ở trên ghế, cậu đứng ở phía sau tôi mềm nhẹ giúp tôi hong khô tóc, động tác cẩn thận mang theo tình cảm tràn đầy, trong lòng tôi càng thêm ấm áp.

“Ngày mai chúng ta đi ra ngoài mua đồ đi.” Từ từ nhắm hai mắt, tôi thấp giọng nói.

“Ừ.”

Tôi nhếch miệng không nói gì nữa, ngày mai là một ngày lạnh.

Bên ngoài gió lạnh từng cơn, cây cối bị gió thổi trúng phát ra tiếng lao xao, thanh âm Hứa Kiệt vang lên ở trong tiếng chấp chòn của máy sấy cùng lao xao của cây cối: “Dự báo thời tiết nói hai ngày nay sẽ có tuyết nhỏ, bên ngoài lạnh như thế, ngày mai không biết có thể đi được hay không.”

“Em thích ngắm tuyết à?” Tôi ngửa đầu nhìn về phía cậu, cậu cười cười đáp: “Cũng không phải, chỉ cảm thấy nếu năm hết tết đến có thể ngắm tuyết thì sẽ là điềm lành, khi còn bé mỗi lần nơi nào có tuyết đều có dấu chân bọn em, hiện tại lớn rồi lại ít khi thấy trời mưa tuyết, có chút hoài niệm mà thôi.”

Tôi một bên gật đầu, kỳ thực tôi cũng rất thích tuyết. Khi tôi còn bé, cha mua không nổi một món đồ chơi nào cho tôi, nên tôi luôn luôn ở trong cái sân cũ nát đắp người tuyết khổng lồ để chơi đùa, bây giờ vẫn nhớ rõ hình dạng người tuyết kia, nhớ tới đây trong lòng dâng lên đủ loại tư vị.

Sau khi hong khô tóc, Hứa Kiệt đem máy sấy cất kỹ. Tôi nhẹ nhàng từ sau lưng đem cậu ôm chặt, thân thể Hứa Kiệt hơi cứng đờ, sau đó lại mềm nhũn, tùy ý tôi hành động, tôi hôn hôn lên mái tóc cậu, không mang theo dục niệm.

Ôm cậu không phải bởi vì kích động hoặc là tình dục, chỉ là muốn ôm cậu mà thôi.

Cậu chỉ mặc một bộ áo ngủ bằng bông, mặc dù có điều hòa, nhưng thân thể vẫn hơi phỉm lạnh như cũ, tôi đem cậu ôm trở về trên giường, hai người tiến vào trong ổ chăn.

Hai tay Hứa Kiệt ôm thắt lưng của tôi, đầu tựa ở trên vai tôi, cứ ôm ấp như vậy để hưởng chút tình cảm ấm áp mà người người vẫn truy cầu.

Tôi nhẹ nhàng hôn hôn lên môi cậu, nói: “Ngủ đi.”

Cậu gật đầu nhắm mắt lại, tôi vươn tay tắt đèn trên đầu giường, ôm cậu tiến nhập mộng đẹp.

Ngày thứ hai, khi vẫn còn ngủ say thì cảm thấy có người đẩy đẩy tôi.

“Hàn Hiểu, Hàn Hiểu...” Nghe thấy thanh âm Hứa Kiệt nhu hòa lại thêm tia hưng phấn, tôi mông mông lung lung mở mắt hỏi nhỏ một câu: “Làm sao vậy?”

“Hàn Hiểu, bên ngoài có tuyết rơi.” Hứa Kiệt hưng phấn nói. Tôi a một tiếng, nhìn về phía ngoài cửa sổ, đích xác hoa tuyết bay đầy trời.

“Hàn Hiểu, anh xem, hôm qua chúng ta còn nói về việc tuyết rơi, ngày hôm nay đã mưa xuống rồi, thật tốt.” Hứa Kiệt nhìn tôi lại nhìn hướng ra phía ngoài, sườn mặt thật đẹp dễ tính xảo.

Cậu luôn luôn đều là ôn nhu tinh nhã, ngày hôm nay cười lên lại thoải mái đến thế, rất đẹp.

Nhưng khi thấy cậu chỉ mặc áo ngủ mà nhảy chân trần xuống đất, tôi nhú nhú mảy, vội vàng xuống giường vì cậu phủ thêm áo bông, nhìn đồng hồ thấy mới bảy giờ sáng.

“Không muốn ngủ nữa phải không?” Tôi hỏi, Hứa Kiệt hướng tôi gật đầu.

Tôi thả màn cửa sổ xuống: “Vậy rồi giường đi, ăn cơm xong chúng ta đi dạo xung quanh một chút.”

“Ừ.”

Sau khi rửa mặt xong, tôi cùng cậu đi ra khỏi phòng, bật lên đèn phòng khách, Hứa Kiệt nhìn tôi mỉm cười chỉ chỉ phòng bếp, tôi gật đầu.

Hai người ở phòng bếp lục lọi hơn nửa giờ, Hứa Kiệt làm bữa sáng đơn giản, hai người thường thường thấp giọng nói nói mấy câu, rất là ấm áp.

“Ba đang nói sao đã ngủi thấy mùi hương thơm lừng rồi, nguyên lai là các con làm cơm nha.”

Đang bận rộn, đột nhiên nghe được thanh âm của cha, tôi vội vàng quay đầu lại cười nói: “Ba, ba ngồi chờ một hồi, lập tức có thể ăn rồi đây.”

“Ừ, vậy các con nhanh lên nha.” Cha sang sảng cười đi ra khỏi phòng bếp, Hứa Kiệt cùng tôi nhìn nhau cười.

Khi đang ăn cơm, cha vừa ăn vừa nhìn tôi cảm thán: “Hàn Hiểu, con hẳn nên học nhiều từ Hứa Kiệt nha. Cái tay nghề bếp núc của con siêu tài tề, uy heo heo cũng chả buồn ăn.”

Tôi hăm hồ dạ một tiếng, Hứa Kiệt một bên ha ha cười ra tiếng.

Tôi trên mặt giả xấu hổ, nhưng trong lòng lại nghĩ tôi học việc bếp núc làm chi, bên người có một người làm cơm cho tôi ăn là đủ rồi mà.

Sau khi ăn cơm xong Hứa Kiệt đem đồ đạc thu dọn, tôi cùng cha ngồi ở phòng khách.

“Ba, một hồi nữa chúng con đi ra ngoài dạo chơi, ba muốn đi cùng không?”

Cha nghe xong đẩy mắt kính nói: “Ba đi làm chi, đám thanh niên các con đi đi thôi. Ba lát nữa còn phải tới công ty.” Tôi gật đầu dạ một tiếng.

Cha nhìn tôi mặt mày như có điều suy nghĩ, có điều cuối cùng cũng không có nói gì.

Chờ ông đi rồi, tôi cùng Hứa Kiệt cũng xuất môn, hai người che chung một cái ô, tuyết rơi lên rất nặng.

Đi ở trên đường cái nhìn cả trai lẫn gái người đến người đi, tôi nhẹ nhàng cười, Hứa Kiệt nhìn nhìn tôi rồi tỏ vẻ khó hiểu.

Thẳng đến thấy có người đang bán hoa hồng tình nhân, cậu mới bừng tỉnh đại ngộ kéo tay tôi nói: “Hàn Hiểu, anh... Hôm nay là lễ tình nhân.”

Tôi xoa xoa tóc cậu cười nói: “Được rồi, muốn đi nơi nào, ngày hôm nay đều tùy em.”

Cậu nhìn tôi, hồi lâu mới lộ ra tươi cười xinh đẹp, nói: “Hàn Hiểu, chúng ta có tính là đang hẹn hò không?”

Tôi nghe xong gõ đầu của cậu, nói: “Cái gì gọi là có tính không, căn bản là đúng rồi đây.”

Cậu mặt mày rạng rỡ lôi kéo ống tay áo của tôi, cười nói: “Chúng ta đi chụp ảnh đi, sau đó đi... Ừm, xem phim có được hay không?”

Xem phim, loại phương thức hẹn hò này cũ mèm rồi, tôi cho rằng cậu sẽ nói thuê phòng linh tinh chứ... Được rồi, là tôi suy nghĩ bấy bạ.

Rất nhiều năm sau đó, tôi cùng Hứa Kiệt cũng ở bên nhau qua vô số lễ tình nhân, của Trung Quốc hay của nước ngoài cũng đều không bỏ lỡ. Nhưng vô luận bao nhiêu năm tôi vẫn nhớ kỹ lúc này đây, nụ cười trên mặt Hứa Kiệt ngày hôm nay hầu như không biến mất, vô luận là ở cửa hàng chụp ảnh hay là ở rạp chiếu phim, cậu y như một đứa trẻ, lôi kéo tay của tôi, mặt mày rạng rỡ.

Bộ phim ngày đó chúng tôi xem tôi cũng đã quên mất nội dung từ lâu, nhưng tươi cười của Hứa Kiệt vẫn khắc ở trong đáy lòng, chẳng bao giờ biến mất. Tình nhân, lễ tình nhân, tuy rằng bây giờ không thể quang minh chính đại nắm lấy tay cậu, thế nhưng cùng bước qua lễ tình nhân thì ai có thể nói cái gì chứ.

Xem xong phim đã là buổi chiều, trong rạp hai người chỉ ăn một túi bỏng, vì vậy ở bên ngoài tùy tiện ăn chút gì đó rồi mới về nhà. Trên đường về nhà, Hứa Kiệt nổi tính trẻ con mà đi ở trong tuyết rơi, tôi đem dù thu lại, cùng cậu sóng vai đi tới, hoa tuyết rơi vào trên vai chúng tôi, đáp lên mặt, cuối cùng che lấp đi những dấu chân của chúng tôi...

Sau khi trở về tôi để Hứa Kiệt đi tắm nước nóng trước, may mà cha không ở nhà nên không thấy chúng tôi cả người đầy tuyết, nếu không thì sẽ bị mắng chết mất.

Tôi tắm rửa qua loa rồi đi ra, Hứa Kiệt đang đem mấy tấm ảnh chụp chung của chúng tôi cắt ra, cầm một tấm dán vào trong ví mình. Tôi thấy cậu chuyên chú quá mà bật cười, cũng cầm một tấm đặt vào trong ví.

Hứa Kiệt nhìn tôi cười cười... Tôi tiến lên ôm cậu, hai người nằm ở trong ổ chăn ngắm nhìn bên ngoài hoa tuyết tung bay, thường thường sẽ hôn môi, vì là ở trong nhà, cho nên rất cẩn thận, có loại lỗi giác yêu đương vụng trộm... Đến sau đó thì ôm nhau ngủ.

Ngày đó đã là hai mươi bốn âm lịch, là tiểu niên rồi, sau đó Hứa Kiệt ở lại nhà tôi ba ngày.

Hai mươi bảy âm lịch tôi tiễn cậu lên xe, vốn định đem cậu tiễn tới tận thôn, nhưng cậu nói không cần, tôi nghĩ một chút rồi cũng đồng ý. Nếu đưa cậu về không biết cha mẹ của cậu sẽ nghĩ như thế nào, vì vậy không thể làm gì khác hơn là đem cậu đưa đến bến xe.

Trước khi đi tôi đem tiền lì xì của cha đưa lại cho cậu, cậu nhìn tôi cười cười nhỏ giọng nói: “Chờ em gọi điện nhé.” Tôi gật đầu, nhìn chiếc xe cậu rời bánh, cậu hướng tôi phất phất tay, tôi cũng giơ tay vẫy, thẳng đến khi cậu biến mất.

Hai mươi tám cha dẫn tôi đến chỗ mấy vị lãnh đạo thành phố ăn tiệc, tôi uống chút rượu. Sau khi về nhà cũng đã khuya nhưng vẫn gọi cho Hứa Kiệt, điện thoại mới vừa vang lên đã có người nghe, thanh âm của cậu hàm chứa ý cười, có vẻ rất tốt. Chỉ là đêm đó ngủ một mình, tôi cảm thấy lạnh quá, đột nhiên tôi có chút hoài niệm cảm giác lúc ôm Hứa Kiệt.

Hai mươi chín, tôi một mình tới nhà thầy giáo chúc tết, ngày đó trong điện thoại Hứa Kiệt vội vã nói với tôi hai câu liền cúp máy, tôi không có để ý, đại khái là cậu đang vội vàng.

Ba mươi đại niên, khu vực thành thị một mảnh quanh quẩn, ở ngã tư đường hầu như không còn ai đi lại, tiếng pháo nổ cùng pháo hoa xa xa vang vọng bầu trời đêm, tôi ở trên sân thượng vừa hút thuốc vừa gọi điện cho Hứa Kiệt, điện thoại của cậu tắt máy... Lòng tôi cảm thấy nôn nao, có chút mờ mịt.

“Hàn Hiểu, ăn cơm thôi.” Cha ở dưới lầu hô một tiếng, tôi dập tắt tàn thuốc, đề xuồng phiên muộn trong lòng, đi xuống lầu. Ăn xong cơm tôi cùng cha đón giao thừa, xem TV... Tôi đột nhiên có loại cảm giác sống một ngày bằng một năm.

Qua mười hai giờ, cha kín đáo đưa cho tôi một bao tiền lì xì thật to, tôi ôm chặt lấy ông, ông nắn tôi y như đứa trẻ trọc đầu [trọc đầu = không tóc = trẻ con 1 tuổi =)], sau đó đem tôi đá vào trong phòng.

Đêm đó tôi có một giấc mộng, mơ tới Hứa Kiệt, cậu đứng ở trong góc tối nhìn tôi, con mắt sáng rọi nhưng tự dưng làm tôi cảm thấy đau thương.

Từ trong mộng tỉnh lại, đồng hồ điện thoại di động đã chỉ hai giờ rưỡi, chẳng biết tại sao trong tâm tôi hoang mang rối loạn, kích động bấm số điện thoại của Hứa Kiệt...

“Xin lỗi, số máy quý khách vừa gọi hiện không liên lạc được...” Trong bóng tối điện thoại của tôi sáng lên ánh sáng ba màu, bên trong truyền đến tiếng tổng đài lạnh băng.

Hứa Kiệt em không có việc gì chứ, tôi khẽ nhủ mảy... Cậu không bao giờ không nhận điện thoại của tôi, cho dù là điện thoại bị hỏng hay không điện lại được thì cũng đã qua mấy giờ rồi, lẽ nào đã xảy ra chuyện...

Đêm đó, tôi trợn tròn mắt đến hừng đông... Trong đầu một mảnh hỗn loạn, tim đập rất gấp... Tựa hồ... tựa hồ có chuyện không tốt nào đó đã xảy ra... Chẳng lẽ người nhà cậu không tha thứ cho cậu, nghĩ tới khả năng như vậy lòng tôi bỗng co rút.

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Chi Cưu Triền* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 32

Hứa Khả nói tôi thích cậu

Sáng sớm tám giờ, sau khi tôi rời giường đi xuống lầu thì cha đã làm xong cơm, ông đang xem TV, nghe được tiếng bước chân liền vẫy tay ra ý chào tôi.

Năm nào chúng tôi cũng đón năm mới thế này, may mà cha không phải loại người trầm mặc ít lời, nhưng hai cha con lại không có chuyện gì để thảo luận, có thể nói dưới sự giáo dục như thế nào thì sẽ tạo ra một đứa nhỏ như thế ấy.

“Hàn Hiểu... Hàn Hiểu, sắc mặt con sao khó coi như thế? Khó chịu à.” Cha vốn đang mỉm cười nhìn về phía tôi, chỉ là vừa thấy sắc mặt tôi hơi trầm xuống thì ông lại lo lắng.

“Không có việc gì đâu cha.” Tôi ngồi đối diện ông, đem cả người dựa vào sofa, tay đỡ trán, nói: “Tôi hôm qua con ngủ không ngon mà thôi.”

“...Trong lòng có chuyện? Cùng ba nói một chút nghe xem.” Cha rót chén nước cho tôi rồi nói: “Nói ra đi, xem ba có thể hỗ trợ hay không.” Nghe được những lời này của cha tôi nắm chặt tay, nhìn về phía ông.

Từ khi tôi sống lại tới nay, tựa hồ cũng chưa cùng ông trò chuyện tâm sự nhiều lắm, nghĩ tới đây lòng tôi hơi đau, sau đó cười cười ăn ngay nói thật: “Ba, con có hơi lo lắng cho Hứa Kiệt.”

Cha nhìn tôi hơi nhương nhương mảy, hỏi: “Sao con lại có loại lo lắng này thế?”

“Điện thoại của cậu ấy tắt máy hơn hai ngày rồi, con sợ cậu ấy gặp chuyện không may.” Tôi chầm chước lời rồi cẩn thận nói: “Chuyện của cậu ấy là từ trong thôn truyền ra, cha mẹ của cậu ấy không giống như là người hiểu lý lẽ, bọn họ là kiểu người vì chuyện này mà tệ bạc với cậu ấy cũng là điều có khả năng.”

Cha nghe xong mi phong anh khí nhấn lại, gật đầu nói: “Điều này cũng đúng, người làm cha mẹ nào cũng không mong muốn con mình khác thường, sẽ phải chịu xoi mói của người đời, hơn nữa nếp sống ở nông thôn vẫn thường là vậy.” Nói xong những lời này cha lắc đầu, vẻ mặt cảm thán.

“Ba, con muốn đi thăm cậu ấy.” Tôi nhân cơ hội mở miệng nói.

“Thăm cậu ấy sao?” Cha ngẩn người nhìn tôi nhỏ giọng hỏi: “Hàn Hiểu con dự định đi tìm Hứa Kiệt?”

Tôi gật đầu, từ trong túi lấy ra điều thuốc, chầm rồi hút: “Con lo lắm.”

“...Hàn Hiểu, mặc kệ Hứa Kiệt xảy ra chuyện gì, nếu con hiện tại chạy qua đây thì đó là chuyện để người ta nắm thóp, con biết không? Người khác sẽ bàn tán về hai đứa con thế nào?” Cha trầm mặc rồi nói: “Thôi đừng nói nhiều nữa, cậu ấy chung quy vẫn là con người ta.”

“Ba...” Tôi nhìn ông một bộ trầm tĩnh, nhắm mắt nói: “Ba, ngoài ba ra, trên đời này Hứa Kiệt là người đối xử tốt nhất với con, không phải thế thì lúc đó con sẽ không kéo cậu ấy về đây ở chung, hiện tại con không thể chỉ vì cậu ấy là con người khác mà bỏ mặc. Hơn nữa, hơn nữa... Hơn nữa nhà của chúng ta cũng không phải không thể nuôi thêm một người nữa mà ba.” Kỳ thực tôi vốn định nói tôi cùng cậu là người yêu, nhưng nghĩ đến lời cha mới nói tôi liền đem câu này nuốt xuống.

Hiện tại tôi không biết ông có phản đối quan hệ của tôi cùng Hứa Kiệt hay không, việc khai thật này không nên vội, bây giờ cốt ruột chính là Hứa Kiệt, cậu ấy rốt cuộc thế nào rồi.

Cha nghe xong tôi nói chỉ hỏi: “Hàn Hiểu, ba biết con làm việc luôn luôn có nguyên nhân cùng chuẩn mực, chỉ là việc Hứa Kiệt cùng Hứa Khả, lại làm ba hồ đồ rồi, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?”

Câu hỏi của cha khiến tôi một trận trầm mặc, chẳng lẽ tôi phải nói cho ông, tôi đã chết qua một lần, nói cho ông biết Hứa Khả phản bội, nói cho ông biết Hứa Kiệt đã chiếu cố ông, những điều này là chuyện không thể nói ra, cho nên tôi chỉ có thể trầm mặc.

Cha nhìn tôi cuối cùng đứng dậy vỗ vỗ vai của tôi, ông nói: “Bây giờ con không muốn nói thì ba cũng không muốn nghe, về phần Hứa Kiệt, muốn quản thì con cứ quản, cậu bé ấy ba cũng thích lắm, nếu như thực sự đã xảy ra chuyện gì thì trong lòng ba cũng băn khoăn, con đã nghĩ như thế thì ba cũng ủng hộ, lời đồn đại cũng không thể đem người ta bức tử được.”

Nghe cha nói như thế, tôi bỗng nhiên đứng lên rúc đầu vào ngực ông, giống như thuở bé mỗi khi có người nói tôi không có mẹ, tôi sẽ cùng người khác đánh nhau, sau khi về nhà lại thập phần ủy khuất mà ôm chặt lấy cổ cha.

Mà giờ khắc này khi ôm ông, không phải ủy khuất mà là cảm động tràn ngập trong lòng, ông đích thực là một người cha vĩ đại.

Thân thể cha cứng đờ, sau đó vỗ vỗ lưng tôi an ủi, ha ha nói lớn: “Đã lâu không ôm con rồi nhỉ, hiện tại ôm một cái mới biết con cao hơn cả cha rồi, thật là, không quen nha.”

Tôi nghe xong cả mặt nóng bừng lên, vội vàng từ trong lòng ông đứng thẳng lại.

Cha hướng tôi cười cười: “Được rồi, được rồi, thích làm gì thì đi làm đó đi, Hứa Kiệt nếu phải chịu ủy khuất khi ở nhà cậu ấy, nếu không thể ở lại nhà nữa thì chúng ta giữ lại, thu làm con nuôi cũng rất tốt.”

Tôi nghe xong nhếch miệng cười, cha mỉm cười, vỗ vỗ vai của tôi.

Tôi vốn định lái xe đi, nhưng cha lo lắng, thứ nhất tôi không có bằng lái, thứ hai, nội thành cách quê Hứa Kiệt hơi xa, trên mặt đường lại có băng, nếu không cẩn thận sẽ gặp chuyện không may, cuối cùng không thể làm gì khác hơn là ngồi xe bus đến đó.

Trước khi đi tôi cầm đi mấy bình rượu ngon trong nhà, cha nói đã sang năm mới rồi, đi tới nhà người ta chính là đi chúc tết, tay trống trơn thì thật xấu hổ.

Lúc ngồi trên xe bus, tôi hơi thở phào nhẹ nhõm, không có gì to tát mà chỉ vì tôi sắp có thể thấy Hứa Kiệt rồi, vô luận phát sinh cái gì, chỉ ít tôi cũng ở bên cậu.

Xe bus đi tận một giờ mới tới một thị trấn nhỏ, từ thị trấn không có xe đi tới Hứa thôn. Tôi hỏi rõ đường rồi không thể làm gì khác hơn là tay cầm chai rượu chân cước bộ đến đích.

May mà Hứa thôn cách thị trấn chỉ có ba bốn dặm đường, một đường thẳng tắp không vòng vèo đi tới đầu thôn, dọc theo đường đi là cánh đồng bát ngát bị tuyết trắng bao phủ, ngẫu nhiên lộ ra một mảnh xanh biếc, cũng rất tươi đẹp.

Đi mãi như thế được tầm nửa giờ, mới đến đầu thôn của họ.

Một đám người đang vây quanh sưởi ấm, còn có người đang đánh bài, nhìn qua rất nhàn nhã thong dong.

Lễ mừng năm mới ở nông thôn luôn luôn náo nhiệt, không lãnh thanh giống như khu vực thành thị, tôi đang nghĩ nên đi hỏi đường ai, đột nhiên trong đám người có một cô gái đứng lên, khó tin hô lên: “Hàn Hiểu?”

Tôi khẽ nhú mắt nhìn cô ta, hồi lâu mới nhìn ra người nọ là Hứa Khả. Lúc này cô ta ăn mặc quá giản dị, tóc buộc gọn, rất phổ thông, nếu không phải cô ta gọi tôi thì tôi cũng chẳng nhận ra cô ta đâu, có lẽ do tâm tình không yên cho nên nhìn người cũng không nhận ra nổi.

“Hàn Hiểu, sao cậu lại tới đây?” Cô ta đi tới trước mặt của tôi, có chút khản trương hỏi han. Có mấy đứa bé ở một bên ồn ào, có mấy người già cũng nhìn chúng tôi mỉm cười.

Tôi nhìn cô ta, cười nhạt rồi nói: “Tôi đến thăm Hứa Kiệt...”

Hai chữ Hứa Kiệt vừa nói ra, rất nhiều người im bật, khiếp sợ vạn phần nhìn tôi, sắc mặt Hứa Khả sùng sốt, tươi cười cứng ngắc ở trên mặt.

“Nhà Hứa Kiệt ở nơi nào?” Tôi dạm mạc hỏi, Hứa Khả nghe xong lời này đem tôi lôi đi, đi tới một chỗ rất xa mới thấp giọng nói: “Hàn Hiểu, cậu tới đây chỉ vì tìm Hứa Kiệt sao?”

Không tìm Hứa Kiệt chẳng lẽ tìm cô sao? Tôi nhẹ nhàng nở nụ cười, thần nhiên nói: “Cô lôi kéo làm gì thế, tôi vội tới thăm cậu ấy, thuận tiện chúc tết cha mẹ cậu ấy.”

“Hàn Hiểu, cậu không biết danh tiếng của Hứa Kiệt trong thôn này như thế nào đâu, mọi người ngoài mặt không nói gì nhưng sau lưng ai cũng nói cậu ta là thổ nhĩ (gay), cậu hiện tại đột nhiên tìm đến nhà cậu ta thì sẽ khiến người ta nhìn cậu ra sao, khẳng định sẽ nói cậu cùng cậu ta có quan hệ không sạch sẽ.” Hứa Khả hướng tôi rống lên, vành mắt đột nhiên đỏ ửng, tôi như có điều suy nghĩ nhìn cô ta.

Cô ta nhìn tôi hồi lâu rồi nói: “Hàn Hiểu, cậu đi về trước đi, nếu như có chuyện tôi sẽ gọi cho cậu, có được hay không?”

“Không cần, cô không nói cho tôi, tôi hỏi người khác là được, tôi cùng Hứa Kiệt làm chuyện ngay thẳng, không có gì mờ ám tăm tối, cũng không cần phải che giấu lấp liếm cái gì, quan hệ của chúng tôi cũng không có gì không sạch sẽ.” Nghe xong lời của cô ta, tôi lạnh lùng nói, trong lòng dâng lên một đợt toan thủy, đây chính là người con gái mà đời trước tôi từng bồi bằng cả mạng sống, là người con gái tôi từng yêu tha thiết đấy sao... Hiện tại tôi một phút cũng không muốn thấy cô ta nữa.

Khi tôi xoay người chuẩn bị rời đi, Hứa Khả níu lấy cánh tay của tôi, cô ta hướng tôi hét lên: “Hàn Hiểu, cậu rốt cuộc có ý gì? Lúc đầu theo đuổi tôi là cậu, cuối cùng đột nhiên lạnh lùng với tôi cũng là cậu, đây rốt cuộc là vì cái gì? Tôi làm sai cái gì rồi sao? Tôi nghĩ cậu lạnh nhạt với tôi là vì muốn thử tôi, thế nhưng ở trường đại học cậu vẫn lãnh vẫn dậm như thế, tôi tiếp cận Tạ Minh cậu đều không quan tâm, cậu đối xử với Hứa Kiệt còn tốt hơn với tôi, có phải đúng như những người khác nói hay không, là cậu ta xen vào giữa hai chúng ta, hoành đao đoạt ái...”

“Hứa Khả, mấy lời cô nói này làm tôi thực sự buồn nôn quá.” Tôi gần từng chữ rồi quay đầu lại nhìn cô ta, trách không được người ta thường nói vật hợp theo loài, cô ta cùng Lưu Quyên quả nhiên là cùng một loại người.

Hứa Khả khiếp sợ nhìn tôi, môi chậm rãi tái nhợt, vẻ mặt ngơ ngác, tay chậm rãi buông lỏng ra.

“Hôm nay tôi nói rõ ràng với cô nhé.” Tôi nhìn cô ta, nhấn xuống buồn nôn trong lòng rồi nói: “Tôi mặc kệ cô thích ai, cũng không cần biết nguyên nhân cô tiếp cận Tạ Minh. Cô cùng tôi đã là quá khứ, đừng đem người khác kéo vào. Còn Hứa Kiệt, cậu ấy không ở trước mặt tôi nói xấu cô một lời nào, ở trong mắt tôi cô so với cộng tóc của cậu ấy còn kém xa.” Nói xong tôi xoay người rời đi, lúc mới sống lại tôi đối xử tệ với cô ta chỉ vì thành kiến kiếp trước, thế nhưng lúc này cô ta lại làm tôi cảm thấy buồn nôn, cực độ buồn nôn.

“...Hàn Hiểu, cậu sẽ hối hận.” Hứa Khả ở phía sau tôi hét lên: “Hàn Hiểu, tôi nhất định sẽ làm cho cậu hối hận.”

Tôi nghe xong dừng lại một chút, nhắm mắt rồi đi, hối hận, còn có chuyện nào hối hận hơn chuyện hai thế làm người đều phải quen biết cô ta?

Hứa Khả, cô cũng đừng đùa giỡn với tôi, bằng không tôi cho cô sống không bằng chết.

Tìm được một đứa bé để hỏi đường, tôi đi tới nhà Hứa Kiệt, nơi này so với những nhà khác bất đồng, nhà cậu phỉm một tia lãnh khí, đại môn mở rộng nhưng một người cũng không có.

Hứa Phương đang ngồi ở bậc thang trên sân, vành mắt hồng hồng, một người phụ nữ hiền lành ngồi bên cạnh cô, trong sân sạch sẽ có một ông lão già

nua đang ngồi dưới gốc cây lựu mà rít từng điều thuốc, ông ta hẳn là cha Hứa Kiệt rồi, nhưng lại không thấy Hứa Kiệt. Lòng tôi chợt thấy lo lo.

Gõ cửa rồi đi vào, mấy người nhìn về phía tôi.

“Bác trai bác gái, xin chào, con là bạn học của Hứa Kiệt, con tên Hàn Hiểu.” Lúc vào tôi nhìn người phụ nữ hiền lành, khề mỉm cười nói.

Bà vội vàng đứng lên nhìn tôi, tay phui phui ở trên ống tay áo.

“Bác trai bác gái, sao không thấy Hứa Kiệt?” Tôi đặt đồ lên mặt đất, hỏi một câu.

Trên mặt Hứa Phương cùng người phụ nữ xuất hiện một tia kinh hoàng, không nhịn được hướng cha Hứa Kiệt nhìn lại, cha Hứa Kiệt nhìn tôi lạnh lùng cười nói: “Đã chết.”

Hứa Phương nghe xong con người chợt lóe, hít vào một hơi cũng không nói gì nữa.

“Bác trai, Hứa Kiệt chết hay chưa không quan hệ, nhưng cậu ấy vì đi học đã vay của nhà chúng con mấy vạn đồng, nếu như các bác không muốn trả giúp cậu ấy, cũng nên để con gặp cậu ấy một lần đi, dù sao tiền nhà con cũng không phải từ gió to thổi tới.” Suy nghĩ xong tôi nhẫn xuống lo lắng trong lòng, trầm thấp cười nói: “Hay là các bác giúp cậu ấy trả?”

Tôi nói xong mọi người một trận trầm mặc, lúc này bên trong phòng đột nhiên truyền đến một trận tiếng vang, tôi mơ hồ nghe được tiếng thở nhẹ của Hứa Kiệt.

Không chút suy nghĩ tôi chạy vọt vào, đi vào cũng không cần tìm kiếm gì tôi đã thấy Hứa Kiệt rồi.

Tôi sững sờ nhìn cậu, cậu mặc quần áo rất đơn bạc, cả người nằm trên mặt đất thân thể cuộn tròn, trên ống chân trái đều là vết máu, vốn là khuôn mặt thanh tú xinh đẹp nay lại sưng đỏ bất kham, khoe miệng còn chảy ra tơ máu.

Khi thấy tôi cậu cố hơi héch miệng, chỉ là cười còn chưa ra mà nước mắt đã tuôn rơi...

Tôi đi tới bên cạnh cậu ngồi xổm xuống, muốn vuốt nhẹ mặt cậu nhưng tay lại run không ngừng.

“Hàn... Hiểu.” Cậu thì thào gọi tôi một tiếng, tôi hít vào một hơi nhẫn xuống kinh hoàng trong lòng, đem cậu ôm lấy đặt ở trên giường, giường của cậu rất bừa bộn, trên chăn còn có vết máu.

Lúc tôi ôm cậu, cậu hít mạnh một hơi, xem ra chân bị đau.

Đem cậu đặt nằm hoàn chỉnh, tôi quay đầu nhìn Hứa Phương cùng mẹ cậu vẫn đi theo tôi cùng vào.

“Các người đã làm gì cậu ấy?” Tôi lạnh lùng nhìn bọn họ, Hứa Phương hít vào một hơi, nước mắt tí tách rơi xuống.

“Mày cút, nó là con tao, tao muốn làm thế nào cũng được.” Ba cậu lúc này đột nhiên vọt vào quát lên với tôi: “Mẹ nó, nuôi ra đứa con trai lớn như vậy lại là một thằng bê đê, làm tao mất mặt, làm người ta chọc ngoáy sau lưng tao, đời trước là do tao nợ nó.”

Ông ta nói đến mức sắc mặt trắng bệch, tay cầm thiết côn đang muốn hướng về phía Hứa Kiệt, Hứa Phương cùng mẹ Hứa Kiệt ngăn ông ta lại. Tôi thì không thể tin được động tác của ông ta, ông ta thực sự không muốn để Hứa Kiệt sống?

“Hàn Hiểu đúng không, cậu đi đi, ở đây không có chuyện của cậu đâu.” Hứa Phương nhìn tôi nói: “Cậu đừng giận ba tôi nhé, bệnh của ông lại tái phát rồi đây.”

Tôi hé miệng nhìn bọn họ, rồi xoay người đem Hứa Kiệt ôm vào trong ngực muốn rời đi.

Ba cậu đẩy ra Hứa Phương đi tới trước mặt tôi, ông ta nói: “Mày muốn làm cái gì.”

“Tôi dẫn cậu ấy rời đi. Các người không muốn, tôi muốn.” Tôi nhàn nhạt nói, khắc chế kích động muốn giết người trong lòng.

“Nó là con tao, mày muốn mang nó đi đâu.” Ông ta hướng tôi cười lạnh nói: “Nó có chết cũng chỉ có thể chết tại nhà, đừng mơ tưởng ra ngoài làm tao mất mặt.”

Tôi hít mắt nhìn ông ta, ông ta lui lại một bước, có lẽ thấy sợ hãi.

“Đưa cậu ấy cho tôi, hai ngày nữa tôi sẽ gửi cho mấy người 10 vạn đồng.” Tôi nhìn ông ta cười lạnh.

Con mắt của ông ta trợn lên, mẹ Hứa Kiệt ở một bên kéo ống tay áo ông ta, dùng ánh mắt ra hiệu, sau đó ông ta nói một câu khiến tôi muốn cho ông ta một cái bạt tai, ông ta nói: “Tao lấy gì tin tưởng mày?” Tôi nguyên tưởng rằng ông ta sẽ do dự, sẽ... Nguyên lai ở trong lòng bọn họ Hứa Kiệt chẳng là cái gì cả.

“Có tin hay không là tùy ông.” Tôi nhìn ông ta lạnh lùng nói: “Không tin thì ông có thể chọn cách đón năm mới ở cục cảnh sát.”

Tôi vừa nói hết lời ông ta liền khựng lại, một cái liếc cũng không cho Hứa Kiệt, chỉ lạnh lùng nói: “Mày muốn dẫn nó đi, vậy rút cho xa, cả đời đừng trở về, Hứa gia chúng tao nuôi không nổi một thằng con đáng xấu hổ như thế.”

Tôi ổn định lại tinh thần, trước khi ôm Hứa Kiệt đi nhìn cha mẹ cùng chị của cậu, gần từng chữ: “Cậu ấy là con trai, là em trai của các người, trên đời này ai cũng có thể đánh cậu ấy mắng cậu ấy chửi rủa cậu ấy, chỉ có các người không thể, trên đời này mọi người có thể ghét bỏ cậu ấy, trên đời này mọi người cũng có thể khinh thường cậu ấy, chỉ có các người không thể...”

Hứa Kiệt ở trong lòng tôi liên tục run rẩy, tôi hít vào một hơi rồi nói: “Những lời này các người có thể coi như chưa từng nghe đến, từ nay về sau cậu ấy cùng các người không liên quan gì nữa, yên tâm, cậu ấy cả đời này sẽ không xuất hiện trước mặt các người để các người đánh các người mắng nữa.”

Nói xong tôi mang theo Hứa Kiệt, cũng không quay đầu lại mà rời đi cái địa phương quý quái này... Đi ra khỏi Hứa gia, tôi cẩn thận ôm cậu bằng một tay, gọi điện thoại tới cho cha.

Khi điện thoại được kết nối, tôi vội nói: “Ba, ba tới đón chúng con về nhà đi.”

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Chi Cưu Triền* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 33

Trong sinh mệnh của em chỉ có mình anh

Khi cha tới đón chúng tôi, tôi đang ở trên bệnh viện trên thị trấn trông Hứa Kiệt truyền nước biển, ga giường trắng nõn bị máu trên chân cậu làm nhiễm bẩn hệt hệt rồi.

Ngày đông, Hứa Kiệt chỉ mặc một kiện y phục mỏng manh, khi từ nhà cậu đi ra tôi không mang đi cái gì, lúc đó trên người cậu đã có điểm nóng lên. Phòng khám bệnh ở trong Hứa thôn cũng không muốn khám bệnh vào mùa đông, sợ xui xẻo. Tôi chỉ đành đem áo khoác của mình cho cậu, sau đó ôm cậu đi lên thị trấn truyền nước biển...

Lúc đưa Hứa Kiệt tới đây thì cậu đã sốt tới 38 độ rồi, bác sĩ râu bạc đem tôi mắng đến cả huyết lâm đầu, ông nói sốt đến nghiêm trọng như vậy cũng không đem người đưa tới đây sớm hơn, có phải không muốn cậu ấy sống nữa hay không, tôi nghe mà trong lòng run lên.

Tôi đang suy nghĩ nếu như tôi tới muộn hai ngày, Hứa Kiệt có phải thật vậy hay không... Nghĩ đến cái giả thiết đó tôi thấy lòng sợ run, Hứa Kiệt là người mà tôi cảm kích cùng muốn bảo hộ nhất trong cuộc đời này, kết quả người khiến cậu rơi vào hoàn cảnh này cũng là tôi, nói gì thì chính tôi cũng là tên khốn nạn.

Vị bác sĩ già cẩn thận dùng cồn lau vết thương trên đùi cùng trên mặt cho cậu, tàn bạo trừng mắt nhìn tôi, tựa như tôi là một tên khốn tội ác tày trời vậy, cuối cùng còn chia vào người của tôi nói: “Cậu làm cái gì thế hả? Có người đập hư đứa nhỏ như cậu thế này sao? May là chân không có việc gì, nếu như đứt rồi thì chẳng phải cậu đem cuộc đời người ta phá nát sao?”

Nhìn bộ dáng của bác sĩ, khiến tôi không nhận được nhớ tới vị kia của học trưởng, chẳng lẽ tôi nhìn qua không giống người tốt đến thế sao? Khóe miệng giãn giãn, đời này tôi cùng bác sĩ có cừ oán nha.

Bác sĩ mắng xong rồi cũng mệt mỏi, cuối cùng dặn dò Hứa Kiệt mấy ngày tới phải cẩn thận chú ý, thường xuyên xoa bóp, bình thường phải giảm nhiệt, tôi nghe xong vội vàng tạ ơn ông, bác sĩ hướng tôi hừ lạnh một tiếng mới rời đi.

Ông đi rồi, tôi ngồi ở đầu giường nhìn Hứa Kiệt, nói thật thì khuôn mặt cậu hiện tại nom rất xấu, bầm tím xanh xanh tím tím che hết cả mặt, hầu như nhìn không ra xinh đẹp tinh xảo vốn có.

Mặc dù đang là đầu năm mới, nhưng lúc này vẫn có nhiều người tới khám bệnh, mấy đứa trẻ thấy Hứa Kiệt dạng này đều sợ đến phát khóc. Hứa Kiệt ơi, em phải mau chóng khỏe lên nhé, bằng không sẽ dọa hết bọn trẻ con mất thôi, trong lòng tôi thầm nghĩ.

Đưa tay muốn vuốt mặt cậu, cậu hơi nghiêng đầu né tránh, con người tình lương lóe ra nhìn xung quanh. Tôi biết cậu không phải là muốn tránh né tôi, chỉ là không muốn người khác biết quan hệ giữa tôi cùng cậu mà thôi.

Người này... Cho dù trong thời điểm như thế này cũng không quên lo lắng cho tôi, cùng Hứa Khả quả thực là hai người đối lập.

Cậu nếu không muốn, tôi cũng không làm khó, nhưng tay vẫn nắm lấy tay cậu. Hứa Kiệt hướng tôi nhìn thoáng qua rồi cầm chặt lấy tay tôi, lúc này thân thể cậu vẫn còn khẽ run rẩy, tôi nghĩ là do cậu vẫn còn sợ hãi.

Trong lòng ần ần khổ sở, tôi nghĩ năm đó cậu khẳng định cũng có quay về nhà, khi đó tôi không ở bên cậu, là ai đem cậu cứu ra ngoài? Hoặc là cậu mạng lớn... Nghĩ tới đây tôi rất muốn đem cậu kéo vào trong lòng mà ôm thật chặt.

“Hàn Hiểu, anh mặc áo khoác đi, hôm nay lạnh lắm đó, em đắp chăn là đủ rồi.” Hứa Kiệt khịt khịt mũi muốn đem y phục trả lại cho tôi.

Tôi cười cười dùng tay kia xoa đầu cậu rồi nói: “Anh thân thể tráng kiện mà, không việc gì cả đâu, huống hồ còn mặc áo lông nữa, em chiều cổ chính mình là được rồi.”

Trong bệnh viện này hình như không có chăn mỏng, cậu vốn đã nóng rần lên, đang cảm lạnh ai biết sẽ xảy ra chuyện gì.

Hứa Kiệt nhìn tôi khẽ nhấp khóe miệng, vành mắt trong nháy mắt lại đỏ, nhưng không rơi nước mắt, cậu hít một hơi rồi nhìn tôi mỉm cười.

Tôi biết trong lòng cậu khổ sở, bị cha mẹ cùng chị gái đối xử như thế, cốt nhục thân tình còn không bằng cả người xa lạ, nhưng tôi nói không nên lời an ủi, không thể làm gì khác hơn là cầm lấy tay cậu, nắm lấy thật chặt. Sau này tôi mới biết được, lúc đầu khi cậu trở về vốn không có việc gì, sau đó có người giới thiệu cho chị cậu một đối tượng tốt lắm, trong nhà có tiền lại lễ phép, vốn đã dạm ngõ rồi, ai biết người ta đi quanh một vòng nghe được chuyện của Hứa Kiệt, đầu năm mới đã vội chạy tới từ hôn, cha cậu liền thấy Hứa Kiệt không vừa mắt, từ hôm hai mươi chín đã đánh Hứa Kiệt không ngừng, Hứa Kiệt sợ tôi lo lắng nên không hề rằng, sau đó cha cậu lại uống say, mướn rượu đánh đập cậu... Chân cậu bị một cái côn đập vào liên như muốn gãy nát... Cậu muốn gọi cho tôi, nhưng điện thoại di động cũng bị cha cậu quăng vỡ. Vì vậy cậu không thể làm được gì... Mà tôi thì không biết. Nhưng vô luận bao nhiêu năm qua đi rồi, tôi đều cảm thấy may mắn, lần đó là chính tôi đem cậu ôm ra khỏi cái nhà kia.

“...Các con đã xảy ra chuyện gì?” Cha xông tới khi tôi đang cùng Hứa Kiệt thấp giọng nói lời này, cha liếc mắt nhìn tôi, vội vàng đem áo gió trên người cởi ra phủ thêm cho tôi, sau đó lại nhìn Hứa Kiệt, con người mang theo khiếp sợ: “Đây... Thế nào biến thành như vậy?”

Tôi lắc đầu không muốn nói.

Cha nhíu mi thu hồi kinh ngạc, nhìn tôi nói: “Các con đợi một lát, ba đi coi xem có chỗ nào mua quần áo hay không.” Nói xong ông chuẩn bị rời đi, tôi hô một tiếng, cha quay đầu lại nhìn tôi.

“Ba, mừng một đầu năm nào có người mở tiệm bán đồ, ba cũng không mặc nhiều quần áo mà, mau trở lại trên xe đi, cẩn thận cảm mạo, bằng không chúng ta lại có hai người bệnh.” Tôi nhìn ông khẽ mỉm cười: “Một lúc nữa là Hứa Kiệt truyền nước xong rồi, chúng ta lập tức đi thôi.” (Hạ Nguyệt – Lai Khứ WP)

Tôi một khắc cũng không muốn ở lại chỗ này. Cha nhìn Hứa Kiệt lại nhìn tôi, cuối cùng ngồi ở bên cạnh tôi thấp giọng thở dài nói: “Vây cùng nhau đi thôi.”

Hứa Kiệt nhìn cha, hồi lâu khóe miệng mới hơi nhếch lên một cái.

Cha khe khẽ thở dài, trong thanh âm mang theo thương tiếc. Tôi không nói gì, chỉ nắm tay Hứa Kiệt thật chặt, Hứa Kiệt cẩn thận đáp lại tôi.

Khi nước biển truyền xong, tôi đem Hứa Kiệt ôm trở về trên xe, cha đem điều hòa trong xe mở lên, lập tức lái xe rời đi cái trấn nhỏ này, tôi nghĩ chỉ cần tôi còn ở đây, đời này tôi cũng sẽ không để Hứa Kiệt trở về chỗ này nữa.

Từ thị trấn lái xe về nhà cũng tốn một khoảng thời gian, Hứa Kiệt tựa trước ngực tôi nhắm mắt ngủ, tôi cẩn thận ôm cậu.

Về đến nhà, tôi cẩn thận giúp Hứa Kiệt cởi quần áo ra, sau đó đem cậu xích lửa đặt vào bên trong chăn, lúc đó cậu cũng tỉnh rồi, tôi nhìn cậu nhẹ nhàng cười cười: “Trước ngủ một hồi đi, lúc ăn cơm anh sẽ gọi em.” Cậu gật đầu, hai mắt nhắm nghiền, tay nắm tay tôi không buông.

Tôi nhẹ nhàng hôn lên trán cậu, chờ cậu ngủ say mới nhẹ nhàng rời khỏi phòng, thuận lợi đem quần áo cũ của cậu vứt vào thùng rác.

Tôi muốn đem cậu cùng cái nhà kia đoạn tuyệt sạch sẽ, không còn có bất luận cái liên hệ gì nữa.

Rời khỏi phòng nhẹ nhàng đóng cửa lại, thấy cha đang đứng ở phía trước cửa sổ hút thuốc, ông liếc mắt nhìn tôi rồi đem tàn thuốc dập tắt, nhỏ giọng hỏi một câu: “Hứa Kiệt ngủ rồi à?”

Tôi gạt đầu ngồi ở trên ghế salon, cả người uể oải mệt mỏi như mới vừa đánh một trận chiến gian nan, tâm tình tới giờ mới được thả lỏng đôi chút, chỉ ít Hứa Kiệt đã ở nơi tôi có thể thấy rồi.

Cha ngồi ở đối diện tôi, nhìn tôi thở dài: “...Ba mẹ cậu ấy đánh sao?”

Tôi gạt đầu nói: “Phòng chừng nếu con muộn vài ngày, bọn họ sẽ tùy ý để cậu ấy bệnh chết, cả người cậu ấy đều là máu, nhớ tới cũng không dám tin tưởng.”

Cha cũng gạt đầu nhìn tôi, ánh mắt phức tạp nhưng không nói gì.

“Ba, có người thực sự ác độc mà ngoan tâm với con mình thế sao? Thực sự không muốn tha thứ cho con của mình sao?” Tôi nhìn ông nhẹ giọng hỏi, ba mẹ Hứa Kiệt là như vậy, mẹ của tôi cũng thế, trên đời này thật sự có người cha người mẹ ác độc và ngoan tâm với con mình đến thế sao?

Nói thật thì những chuyện này ở kiếp trước tôi chưa từng trải qua, khi tôi còn bé cũng nghịch ngợm, cũng giật tóc của mấy cô bé con, cầm gậy dọa bọn họ, cũng cùng đám nhóc trai đánh nhau, cũng vì thế từng hủy đi mấy bản hợp đồng mà cha mới vừa ký xuống, thế nhưng ông chưa từng đánh tôi quá đáng, cho dù ngẫu nhiên thực sự tức giận cũng chỉ đánh vào mông tôi, tôi ngang ngược không kêu la, ông cũng nhìn con tức xuống... Ngoại trừ không có mẹ, tình yêu mà cha dành cho tôi không thua gì so với tình yêu của những đứa trẻ có cả cha lẫn mẹ nhận được, cho dù là bây giờ tôi biết bà ta là vì

tiền nên rời khỏi chúng tôi, nhưng tôi cũng không thiếu thương yêu... Thế nhưng Hứa Kiệt... Cậu có cha mẹ cùng chị gái, nhưng không ai hiểu cậu, yêu người đồng giới thật sự khó chấp nhận tới thế sao? Vậy cha sẽ tiếp thu chuyện tôi cùng Hứa Kiệt chứ?

Nghĩ vậy, lòng tôi bỗng nhiên rối loạn...

“Hàn Hiểu, cha mẹ sinh con cái ra nhưng không có quy định phải yêu nó, sinh mệnh là của bản thân mình, chính mình yêu hay không yêu là chuyện của mình, cha mẹ yêu hay không yêu là chuyện của cha mẹ, người khác yêu hay không yêu lại là chuyện của người khác, biết không? Vô luận như thế nào cũng phải học cách yêu lấy bản thân mình. Được rồi, đừng nghĩ nhiều như vậy nữa.” Cha đi tới bên cạnh vỗ vỗ vai tôi, ông nói: “Loại chuyện này không thể cưỡng cầu.”

Tôi nghe xong gật đầu, tâm lại hơi thả lỏng thêm một ít, kỳ thực cũng không phải đau lòng hay làm sao, chỉ là có chút không hiểu mà thôi, lời này của cha thật ra lại khai sáng được một ít cho tôi, không ai quy định người khác nhất định phải yêu bạn, quan trọng nhất vẫn là tự yêu lấy mình.

Cho dù nói như vậy, kỳ thực tính tình của tôi cùng cha có tám chín phần tương tự, cha cũng là người rất lạnh lùng...

Sau đó cha đứng dậy đi siêu thị mua đồ ăn, ông đi rồi, tôi cũng đứng dậy trở về phòng bởi Hứa Kiệt.

Trở lại gian phòng tôi liền thấy Hứa Kiệt ngồi co lại một góc, thần sắc đại ra, nghe được tiếng vang liền sợ hãi, con mắt cậu nhắm chặt, sau đó khi nhìn thoáng thấy là tôi mới hơi thả lỏng thân thể.

Tôi vội vàng đi qua, đem cậu đỡ lên tựa vào gối đầu, sau đó lại nhìn chân cậu, chỗ thụ thương đầy vết bầm tím xanh nhạt, tôi nhú nhú mày giúp cậu đắp chăn lên, xoa nhẹ mặt của cậu, thấp giọng hỏi: “Em không ngủ nữa à?”

Hứa Kiệt bình tĩnh nhìn tôi, bỗng nhiên cả người vuron ra, từ trong chăn ôm chặt lấy cổ tôi, tôi vội vàng ôm lại cậu, lúc tôi đang muốn nói cái gì đó, đột nhiên cảm thấy ở cổ một trận nóng nong, bên tai truyền đến thanh âm Hứa Kiệt thì thầm, cậu nói: “Hàn Hiểu, từ nay về sau, trong sinh mệnh của em chỉ có một mình anh, chỉ có một mình anh thôi.”

Nghe xong lời này trong lòng tôi đau xót, chậm rãi đem cậu ôm vào trong ngực: “Anh biết, từ nay về sau nhà của anh chính là nhà của em, anh đi nơi nào cũng sẽ mang em theo, không bao giờ sẽ để em đối mặt với những chuyện như thế này nữa.”

Hứa Kiệt nghiêng đầu đặt lên vai tôi, không nói gì nữa, tôi sợ cậu lạnh nên vội vàng phủ thêm chăn cho cậu.

Muốn kêu cậu đi ngủ, nhưng cậu lại cứ gắt gao ôm cổ tôi không buông tay, cuối cùng tôi chỉ đành chui vào trong ổ chăn cùng cậu ngủ...

Lúc ăn cơm chiều, cha mới đánh thức chúng tôi, Hứa Kiệt lúc ấy tinh thần cũng đã khá hơn rồi, nhưng cũng không ăn được nhiều mấy, cậu vốn là cái loại người ăn ít như mèo, cuối cùng dưới sự ép buộc của tôi mới uống được hết chén canh gà.

Tôi cùng cha ở bên cạnh nhìn thấy cậu như thế, cũng chẳng có tâm tình ăn uống nổi thứ gì.

Cuối cùng cha nói chúng tôi đi ngủ sớm một chút, tôi gật đầu, sau khi đem Hứa Kiệt ôm trở về phòng, cha gõ cửa, khi tôi ra mở cửa ông đưa cho tôi hai bộ quần áo mới: “Năm mới cuộc sống mới, ngày mai mặc vào quần áo mới, đuổi đi xui quẩy, nếu như số đo sai, mai con tới cửa hàng XX mà đổi nhé.” Tôi nhận lấy rồi cảm ơn cha, sau đó cùng ông nói một tiếng ngủ ngon.

Cha vỗ vỗ vai tôi rồi mới rời đi.

Đêm đó Hứa Kiệt vốn nói muốn tắm, có điều bị tôi ngăn trở.

“Em phát sốt còn chưa tốt đâu, không tắm là tốt nhất.” Tôi hôn trán của cậu khẽ cười nói: “Chờ em khỏe rồi, chúng ta sẽ tắm uyên ương dục, lo gì.” Hứa Kiệt nghe xong sắc mặt hơi đỏ lên, cậu hướng tôi cười cười.

Tôi đem cậu ôm thật chặt.

Chỉ là khi màn đêm buông xuống cậu bắt đầu phát sốt, toàn bộ đồ ăn lúc tối đều ói ra, tôi cùng cha vội vàng đem cậu đưa đến bệnh viện hàng đầu thành phố, bác sĩ nói là do hoảng sợ quá độ, bị lạnh chuyển thành viêm phổi, phải nằm viện...

Tôi nghe xong lại rất bình tĩnh, trong tâm một điểm gọn sóng cũng không có, sau đó cha nói cho tôi biết, tôi bộ dạng như thế rất chi là lạnh khốc, làm cho người ta sợ hãi.

Màn đêm buông xuống, cha vốn muốn cùng tôi ở lại chăm sóc cậu, tôi nhìn ông cười nói: “Ba, ba trở về đi, trong này có con được rồi mà, con cũng không thể chăm sóc cậu ấy cả một ngày, cha con mình thay phiên.”

Cha nghe xong gật đầu kêu tôi cẩn thận một chút, tôi dạ một tiếng, cuối cùng ông lại tìm bác sĩ trưởng tới chăm lo cho Hứa Kiệt, người nọ thập phần hòa ái, đối xử với cha rất khách khí, cuối cùng khi hỏi Hứa Kiệt là ai, cha hướng tôi nhìn lại rồi nói: “Con nuôi tôi đây.” Bác sĩ cùng ông nói giỡn vài câu rồi cả hai ha ha cười.

Hứa Kiệt nằm ở trên giường tới tận ngày thứ ba mới tỉnh, ba ngày này tôi cùng cha ngày đêm liên tục chiếu cố cậu, mọi người trong bệnh viện nói cậu có cha cùng anh trai thật tốt... Tôi nghe xong chỉ cười nhạt.

Khi Hứa Kiệt tỉnh lại, tôi vẫn đang nắm tay cậu, ghé vào đầu giường chợp mắt, trong lúc ngủ mơ cảm thấy tay cậu ở trong lòng bàn tay tôi hơi động đậy, trong lòng tôi cả kinh, vội vàng ngồi dậy, hướng cậu nhìn lại, chỉ thấy cậu đã mở mắt, bốn mắt nhìn nhau cả hai đều không nói gì. Chợt nghĩ lúc này hết như cả hai chưa gặp mặt từ hơn cả thế kỷ vậy.

Cuối cùng tôi cười cười, cậu cũng cười cười.

Sau khi cậu tỉnh lại, bệnh cũng nhanh chóng tốt lên, cũng có thể dùng một ít thức ăn, dần dần khôi phục nhu thuận ôn hòa ngày xưa, trên mặt cũng mang theo hồng nhuận.

Có điều vì tránh cho loại chuyện này lại phát sinh, ở dưới sự cường liệt yêu cầu của tôi, cậu ở lại bệnh viện vài ngày...

Năm mới cứ như thế qua đi, thời tiết bắt đầu ấm lên, băng tuyết hòa tan, mùa xuân tới, tất cả đều đã tốt đẹp lên...

Hôm nay là ngày cậu xuất viện, cậu mặc bộ đồ mới, máu ứ trên mặt đã dần biến mất, nhưng chân bước đi cũng chưa thuận, tôi vừa nghe bác sĩ chúc phúc vừa chờ cha đến đón chúng tôi về nhà.

Đợi hồi lâu cha mới vội vã chạy tới, thấy chúng tôi ông cười nói: “Đều chuẩn bị tốt rồi đi.” Tôi gật đầu, Hứa Kiệt hướng cha ôn nhu cười nói: “Cảm ơn bác Hàn.” Cha nhìn tôi đột nhiên nhếch miệng cười nói: “Khỏe lên là tốt rồi, nói cái gì mà cảm ơn nữa.”

Hứa Kiệt mỉm cười, tác động vết thương khoe miệng, mặt cậu nhăn lại, tôi nhìn thấy mà nhịn không được cười lên, cậu liếc mắt trừng tôi.

Cha cũng cười, đột nhiên sắc mặt quý dị nói: “Một hồi cho các con một món quà, tin rằng các con có nghĩ nát óc cũng không ra đâu?”

Món quà? Tôi cùng Hứa Kiệt hai mắt nhìn nhau, món quà gì mà đặc biệt thế? Cha lúc nào lại đi làm những chuyện quý dị rồi?

Chờ khi ra khỏi bệnh viện, khi vừa nhìn thấy người đứng trước xe của cha, tôi cùng Hứa Kiệt bỗng nhiên trừng lớn mắt...

“Hàn Hiểu, Hứa Kiệt.” Người nọ hướng chúng tôi phát phát tay, mặc cho tướng tượng thế nào thì...

Hứa Kiệt kinh hô một tiếng, mà tôi thì nghĩ, sao hắn lại ở chỗ này?

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Chi Cưu Triền* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 34

Một năm rồi tỉnh rồi mù

Người nọ là Âu Phong Minh hồi lâu không thấy, lúc này hắn mặc đồ quả thật như đang thách đấu với thời tiết, áo lông mỏng, quần jean, trên quần jean còn rách hai lỗ, tóc trên trán được nhuộm mấy lọn, nhìn xa thì tưởng lưu manh, nhìn gần mới biết hóa ra là... lưu manh thật.

Tôi nhìn hắn sừng sốt hồi lâu, nhớ tới lần đầu tiên gặp mặt hắn đã mặt dày bắt tôi mời ăn, sẽ không phải cũng dùng cái thủ đoạn ấy để bắt cha tôi mời ăn một bữa, sau đó trò chuyện trò chuyện đến tôi cùng Hứa Kiệt, cuối cùng phát hiện thế giới này rất nhỏ, đạo qua một vòng hóa ra toàn người quen chứ.

Nghĩ tới một khả năng như vậy, tôi hung hăng nhú mi, lúc này Hứa Kiệt ở một bên đẩy tôi, tôi mới nhìn thấy cha đang đứng bên xe vẫy tay, tôi đỡ Hứa Kiệt chậm rãi đi tới.

“...Anh ta sao lại tới nơi này?” Lúc đi tới, Hứa Kiệt nhỏ giọng hỏi một câu.

“Trời biết, có lẽ là vì em đấy.” Tôi cũng thấp giọng hồi đáp. Hứa Kiệt trầm mặc, tôi nhìn cậu nhú mày nói: “Em sao thế? Có phải có việc gì gát anh không?”

Sắc mặt Hứa Kiệt hơi đỏ lên, con ngươi có chút né tránh nhìn về phía khác.

“...Chờ về nhà chúng ta sẽ tính sổ sau ha.” Tôi ghé vào lỗ tai cậu thấp giọng nói, Hứa Kiệt nhẹ giọng ho khan một tiếng không thèm nhìn tôi nữa.

“Đã lâu không gặp.” Chúng tôi đi qua, tay Âu Phong Minh dứt ở trong túi quần, hắn lên tiếng chào hỏi, nhìn hắn một bộ dáng lưu manh, tôi nghĩ Âu Phong Minh trời sinh chính là để tôi khiêu chiến thần kinh vững chắc của tôi.

Đại khái là kiếp trước cái bộ dáng khéo léo của hắn đã ăn sâu bám rễ vào lòng tôi, lúc này lại nhiều lần bị phá vỡ khiến tôi thật sự có điểm không thể thừa nhận.

Hắn nhìn thoáng qua Hứa Kiệt, bất ngờ là hắn không kinh ngạc gì mấy, sau đó hướng tôi nở nụ cười, cũng không có hỏi nhiều.

Tôi hướng hấn gật đầu, Hứa Kiệt hữu lễ hơn mà nói câu: Anh hảo.

Âu Phong Minh nghe xong câu chào kia, khoe miệng co rút, nhìn Hứa Kiệt nghiêm túc nói: “Tôi không hảo tạo nào, một điểm cũng không hảo, ngủ không được ăn không ngon.”

Hứa Kiệt a một tiếng rồi ngáy ngẩn cả người, có chút xấu hổ cười cười.

Tôi nâng mi nhìn hấn, Âu Phong Minh nhìn tôi rồi lại nhìn thoáng qua cha, thương cảm hề hề khụt khịt nói: “Thời tiết lạnh quá nha, chúng ta về nhà rồi nói sau.”

“Hàn Hiểu, về nhà rồi nói sau.” Cha ở một bên cũng nhàn nhạt nói một câu, Âu Phong Minh nghe xong vội vàng đi tới ghế phó lái ngồi xuống. Hấn một bộ tự nhiên hơn ruồi.

Tôi cùng Hứa Kiệt chậm rãi ngồi ở phía sau.

Dọc đường, Âu Phong Minh thường thường cùng cha nói chuyện, cha cũng thường thường đáp lại hai tiếng, tôi cùng Hứa Kiệt phần lớn thời gian đều trầm mặc. Hứa Kiệt ngồi bên cạnh tôi, nhưng cậu ngồi rất quy củ, tôi không hề chột dạ mà nắm tay cậu, cậu hướng tôi nhìn lại, trên mặt lộ ra một nụ cười rất đẹp, tay hơi nắm thật chặt, tôi cũng cười cười.

Âu Phong Minh ở phía trước đang cười ha ha ngu ngốc, đối cha nói mấy câu rất không đầu không đuôi: “Nguyên lai anh thật là ba của Hàn Hiểu nha, thật khó tin.”

“Thế nào, còn chưa tin được?” Cha một bên cười khê hai tiếng, ông nói.

Âu Phong Minh gật đầu quay lại liếc mắt nhìn tôi, hấn nói: “Hàn Hiểu cậu ta quá từng trải, tôi vẫn luôn cho rằng cha của cậu ta là một ông già bảy tám mươi tuổi mới có thể dạy ra người như thế, thật không ngờ anh còn trẻ như vậy.”

Cha nghe xong cười cười không nói gì.

Mà tôi thì có chút hờn giận rồi, hấn là đang chê tôi già? Hay là đang khen cha tôi trẻ? Nhíu mi, Hứa Kiệt một bên cũng thấp giọng cười, tôi nhìn cậu, cậu nhìn lại tôi cười rất thoải mái, tui cười lạc ở trong con người, lưu quang bốn phía.

Nhìn cậu cười, tôi cũng nhếch lên khoe miệng mà chính tôi còn chưa phát giác... Tim đập nhanh hơn một chút, tôi nghĩ tôi thích nhìn nụ cười của cậu, rất hạnh phúc.

Cha đem xe đỗ ở ga ra, Hứa Kiệt vốn muốn tự mình đi xuống nhưng bị tôi ngăn cản: “Để tôi ôm cậu xuống.” Cậu a một tiếng rồi mặt đỏ bừng, con người hàm một tia xấu hổ. (Trước mặt cha Hàn Hiểu xưng tôi – cậu)

Cha lúc này cũng xuống xe nhìn cậu cười nói: “Đừng cố chống đỡ, để Hàn Hiểu ôm con vào nhà đi, lúc này thân thể là quan trọng nhất.”

Hứa Kiệt lúc này mới thả lỏng thân thể ôm lấy cổ tôi, nghiêng đầu chôn trong ngực tôi, vành tai trắng nõn dần dần trong suốt, tôi thấp giọng cười cười, nếu như cha không ở đây, tôi nghĩ tôi sẽ ôm cậu hôn môi một phen.

Về đến nhà tôi đem Hứa Kiệt đặt ở trên ghế salon, lại từ trong phòng cầm ra cái chăn phủ thêm cho cậu, Hứa Kiệt trên mặt đỏ ửng, tuy rằng mặt còn có chút máu ửng động nhưng đã dễ nhìn như trước rồi.

“Hàn Hiểu, sao không cảm thêm cái chăn cho anh bạn này đắp thêm.” Cha vội vàng nói.

Tôi nhìn Âu Phong Minh, mặt của hấn đã lạnh tới mức phát xanh phát xao, tôi rót cho hấn một ly nước nóng rồi mới vào phòng lấy cái chăn ra cho hấn phủ thêm.

Âu Phong Minh vội vàng đem mình bọc kín trong chăn, chỉ lộ ra một cái đầu, cả người bao kín như bánh chưng, cha ở bên cạnh nhìn thấy nhẹ nhàng cười cười: “Các con tâm sự đi, ba đi làm chút gì ăn nhé.”

“Ba, cần con giúp không?” Tôi hỏi cha, cha lắc đầu, rồi hướng Hứa Kiệt nói: “Con cũng không cần hỗ trợ đâu, nghỉ ngơi đi.” Hứa Kiệt gật đầu.

Sau khi cha vội vàng tiến vào phòng bếp, tôi hỏi Hứa Kiệt: “Mệt không?” Cậu nhìn Âu Phong Minh rồi xấu hổ gật đầu, tôi nghĩ cậu sợ đi gật đầu phần lớn nguyên nhân vì không muốn thấy Âu Phong Minh.

Sau khi đem cậu ôm trở về trên giường tôi thấp giọng nói: “Có chuyện gì ăn cơm xong đã, buổi tối em chuẩn bị tiếp nhận hình phạt đấy nhé.”

Mặt cậu hơi đỏ lên, chui đầu chôn ở trong chăn.

Nhìn cậu một bộ dạng đà điểu, tôi lắc đầu bật cười thầm nghĩ, có việc mà dám gạt tôi, hiện tại mới sợ, chậm rồi.

Ra khỏi cửa phòng, tôi bị Âu Phong Minh bánh chưng kéo tới bên cạnh cửa sổ, hấn bọc kín chăn rồi hỏi tôi: “Thật là cha mẹ của cậu ấy đã hạ thủ à? Thế nào lại ác độc như vậy, đánh người như đánh heo vậy đó.”

Nghe xong hần so sánh, tôi lần thứ hai nhủ mày, anh mới là heo ấy.

“Không nói chuyện này nữa, làm sao anh tìm được nhà tôi?” Tôi đậm mặt hỏi.

“Còn không phải vì Hứa Kiệt sao.” Âu Phong Minh vẻ mặt đau lòng nói: “Tôi là tới tìm cậu ấy. Năm trước tôi đã nói rồi, lúc năm hết tết đến tôi sẽ vì cậu ấy tranh thủ tìm lấy một chỗ trong tiết mục nhỏ, ai biết cậu ấy không nói một tiếng đã về nhà. Tôi gọi điện thoại tìm không được người lại cũng không có số của cậu, không thể làm gì khác hơn là tự thân xuất mã đối phó thôi. Chỉ có điều thật vất vả tìm mới được nhà Hứa Kiệt, vừa nói đến tìm Hứa Kiệt đã bị ba mẹ cậu ấy cầm côn gỗ ra đánh đuổi. Sau đó tôi ở chỗ đó nghe người ta nói Hứa Kiệt bị người mang đi rồi, còn có người nói vài câu khó nghe, cuối cùng tôi suy nghĩ một chút thì hần chỉ có mình cậu là có thể tới mang người đi. Cho nên tôi mới chạy tới đây, mà nhà cậu cũng khó tìm lắm nhé, may mà đụng phải ba cậu, ông ấy hỏi tôi vài câu rồi mang tôi tới bệnh viện cùng đón các cậu.” Âu Phong Minh vừa nói xong liền xoa xoa cánh tay mình, tôi nhìn thấy chỉ cười nhạt, hần còn tốt hơn Hứa Kiệt, chỉ chịu chút xúi khở sở thôi.

Mặc dù nghĩ như vậy, nhưng thấy mặt của hần, trong lòng hơi khê động, hần coi trọng Hứa Kiệt như thế sao, kiếp trước có phải là người mang Hứa Kiệt rời khỏi cái nơi kia không? Nghĩ vậy, trong lòng tôi hơi căng thẳng, có chút cảm kích, nhưng ngoài miệng vẫn hỏi: “Anh trực tiếp gọi điện cho tôi là xong rồi mà, lại còn tự mình đến đón người nữa.”

Âu Phong Minh cười cười, một người đã ba mươi tuổi, lúc này tươi cười sạch sẽ như đứa trẻ con: “Tôi cũng muốn tới chơi mà.”

Tôi cười nói: “Được rồi, anh dự định đem tới cho Hứa Kiệt cái tiết mục gì?”

“Một tiết mục văn nghệ, cũng không phải cái gì đại minh tinh, thế nhưng cũng có chút danh tiếng.” Âu Phong Minh nhàn nhạt nói.

Tôi gật đầu nga một tiếng: “Anh dự định lấy cách gì cho cậu ấy tiến nhập giới giải trí?”

“Đương nhiên là từng bước một từ từ sẽ đến nha, tôi tuy rằng xem trọng cậu ấy, thế nhưng nhân khí là phải tích lũy.” Âu Phong Minh nhìn tôi buồn cười nói. Tôi cười cười không hề rầy.

“Cậu đây là cái biểu tình gì, Hàn Hiểu, trong lòng cậu đang suy nghĩ cái gì thế?” Hần ta đột nhiên tới gần tôi chớp con mắt xinh đẹp hỏi, tôi lui về phía sau một bước, nhủ nhủ mày về mặt chán ghét nói: “Cách tôi xa một chút.”

Ngoại trừ Hứa Kiệt tôi không thích cùng người đồng giới khác gần gũi, điều này làm cho tôi rất khó chịu.

Âu Phong Minh vẻ mặt thụ thương nhìn tôi: “Hàn Hiểu, cậu đã thương lòng người rất mạnh nha. Lẽ nào tôi lớn lên khó coi như thế?”

Tôi cười lạnh một tiếng.

“Được rồi được rồi, cậu cũng nói đi, cậu đang đánh cái chủ ý gì thế.” Âu Phong Minh nhìn tôi, quang mang trong con ngươi chợt lóe rồi biến mất.

Tôi cười cười: “Hiện tại không nói cho anh, chờ tôi liên hệ được người rồi nói sau.”

Hần chỉ nhún vai một cái.

Lúc này đã là mừng năm tháng giêng, Âu Phong Minh ở lý nhà tôi, khẳng khẳng muốn cùng chúng tôi quay về trường, cha nò nự cười nói là chỉ có thể đem phòng khách cũ trước kia cho hần ở, Âu Phong Minh ngược lại lòng dạt dào vui vẻ, cả người phi thường cao hứng.

Mấy ngày nay tôi vội vàng chiếu cố Hứa Kiệt, vết thương trên đùi cậu dần tốt lên, cậu không nói chuyện về cha mẹ mình, tôi không hỏi, Âu Phong Minh cũng làm bộ không biết.

Mùng sáu đầu năm công ty cha bắt đầu làm việc, ông để Tiểu Lý đưa tới mười vạn đồng cho cha mẹ Hứa Kiệt.

Âu Phong Minh mấy ngày này nhàn rồi không có việc gì làm đến nỗi sắp thành cái nắm siêu bự rồi. Cha liền nói nếu như không việc gì thì có thể đến công ty ông dạo chơi, vốn là một câu ứng phó cho có lẽ mà thôi, nhưng Âu Phong Minh lại nghe thành lời thánh hiền, nghe xong liền ngày hôm nay đi, ngày hôm sau đi, cuối cùng thậm chí tự nguyện thành tài xế của cha, cha không lay chuyển được hần nên đành đồng ý. Nói thật thì tôi thật lâu chưa thấy được trên mặt cha xuất hiện cái biểu tình bất đắc dĩ này rồi.

Một bên nhìn Âu Phong Minh, thấy hần là người rất khó hiểu.

Nguyên tưởng rằng hần là loại người mặt than nghiêm túc, vài lần tiếp xúc thì thấy người này không phải như vậy, là người có tâm tư, là cái loại trong mắt hiểu rõ nhưng ngoài miệng lại không hề rầy, có chút khéo léo, vô luận ở nơi nào đều có thể hòa nhập.

Hứa Kiệt từ ngày đó có thể ăn được ngủ được, nghĩ vậy lòng tôi hơi hơi thả lỏng.

Hôm nay Hứa Kiệt ở bên trong phòng ngủ, tôi ở trong phòng đọc sách lên mạng, Âu Phong Minh đột nhiên đi đến, vẻ mặt kích động, tôi nhìn hần một cái, đem cái máy tính khép lại, hỏi: “Có chuyện gì sao, vội vội vàng vàng như thế?”

Hần đặt mông ngồi bên cạnh, rút một điếu thuốc, nhìn tôi nói: “Không có việc gì a, Hứa Kiệt đang ngủ, tôi tới tìm cậu thương lượng chuyện này.” ...Hần đây không phải là có việc, là có vấn đề, tôi cau mày không nói gì.

Hắn hút xong một điếu thuốc nhưng cũng không có hé răng, biểu tình trên mặt hơi chút nghiêm túc, tôi một bên bấu môi nhìn hắn cả người lười nhác tựa ở trên ghế đệm, hít một hơi thật sâu rồi hỏi: “Anh rốt cuộc tới làm gì? Cha tôi đâu?”

Hắn nhìn tôi nói: “Cha cậu à, đi dự tiệc, kêu tôi trở về trước.” Không biết có phải ảo giác hay không, tổng thấy hắn lúc nói lời này có chút thất thần.

Lười trông nom hắn, tôi cầm lên cốc nước để uống, hắn đột nhiên đứng bên cạnh tôi, yếu ớt nói một câu: “Hàn Hiểu, tôi có thể làm cha dượng của cậu không?”

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Chi Cưu Triền* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 35

Ngày đoàn viên

Âu Phong Minh nói: “Hàn Hiểu, tôi có thể làm cha dượng của cậu không?” Vì câu nói kia, một ngụm nước nghẹn ở trong cổ họng tôi, cuối cùng từ trong lỗ mũi phun ra, tôi ho khan tiện tay kéo cái khăn mặt lên lau mặt, sau đó trừng mắt nhìn hắn không lên tiếng.

“...Hàn Hiểu, không được sao?” Hắn nhấp miệng, trên khuôn mặt anh khí mang theo một tia vô cùng đau đớn, cẩn thận hỏi lại tôi.

Tôi hơi giương mắt nhìn về phía hắn, hồi lâu mới cười nói: “Anh nói thật đấy à?”

Hắn vội vàng gạt đầu, tôi cười cười: “Được nha.”

Hắn bỗng nhiên khiếp sợ nhìn tôi, hắn còn chưa kịp toe toét tôi lại chậm rãi gần từng chữ: “Làm cha dượng của tôi thì tôi không phản đối, nhưng anh đại khái cũng biết, mẹ của tôi đã mất thật nhiều năm rồi, nếu anh muốn xuống dưới kia bồi bà, bà khẳng định sẽ rất vui vẻ, không bao giờ tịch mịch nữa... Đương nhiên hàng năm tôi cũng sẽ đốt chút tiền giấy cho anh dùng, cha dượng!”

Mặt Âu Phong Minh trong nháy mắt suy sụp xuống, tôi nhìn hắn mỉm cười, người muốn bồi ở bên người cha dù là nam hay nữ thì tôi cũng không thêm để ý, nhưng hắn lại làm tôi rất để ý.

Đối Âu Phong Minh, trong lòng tôi thủy chung có một vương mắc, ngày trước chiếu cố cha chính là Hứa Kiệt, hắn chỉ ở bên cạnh bận tâm tới tiền đồ của bản thân, luôn luôn giục Hứa Kiệt rời đi, tôi có thể hiểu được, hắn không muốn vì người xa lạ lãng phí thời gian cùng tâm tình, thế nhưng lý giải không có nghĩa là có thể chấp nhận.

Hắn hiện tại với tôi mà nói bất quá là người hộ tống trên con đường tương lai của Hứa Kiệt, là một người cùng giao dịch, hôm nay người xa lạ này đột nhiên nói cho tôi biết, hắn muốn vào nhà của tôi, muốn có quan hệ thân thuộc với tôi, khiến tôi không thể nào đồng ý.

“...Nếu như không còn chuyện gì khác, tôi còn bận lắm.” Tôi nhẹ nhàng mỉm cười với hắn: “Nếu không anh về phòng khách nghỉ ngơi đi.”

Âu Phong Minh thu hồi biểu tình trên mặt, bình tĩnh nhìn tôi, tôi cũng nhìn hắn, khóe miệng hơi nhếch lên.

“Hàn Hiểu, cậu hình như hơi bất mãn gì đó với tôi phải không?” Hắn mân môi kiên nghị nói: “Tôi thừa nhận thanh danh của tôi không được tốt, nhưng chuyện tình cảm tôi sao lại có thể lấy ra làm trò đùa. Tôi thích là ba cậu, không phải người mẹ đã mất của cậu. Nếu như cậu không muốn tôi là cha dượng cậu, vậy làm mẹ kế tôi cũng không ngại đâu.” Hắn chậm rãi nói, thần sắc cực kỳ chăm chú.

Tôi phì cười một tiếng nói: “Anh thích ba tôi ở điểm nào? Anh mới quen ông có vài ngày mà? Anh hiểu ông ấy sao? Người đem yêu thích giống ăn cơm như anh có mấy lời nói ra có thể khiến người ta tin tưởng. Ba của tôi khác với người ta, tình cảm không chắc chắn sẽ không sa vào.”

Hắn nghe xong trầm mặc, hồi lâu xoay người rời đi, đi tới cửa bỗng nhiên quay đầu lại hướng tôi phẫn hận hừ một tiếng, hắn nói: “...Hàn Hiểu, cậu, tôi nhất định phải khiến cậu gọi tôi một tiếng cha.”

Tôi cũng hướng hắn lạnh lùng cười, gọi hắn là cha ư, đời này không có khả năng, kiếp sau, kiếp sau sau nữa đều không có khả năng.

Hắn đóng sầm cửa rồi rời đi, tôi lại chậm rãi ngồi xem máy tính, chăm chú nhìn vào biểu đồ trên đó, thật lâu cũng không động, đầu óc một mảnh lộn xộn, lần thứ hai tôi dám khẳng định Âu Phong Minh là tới khiêu chiến thần kinh của tôi, nghĩ tới đây, tôi cạch một tiếng đem máy vi tính khép lại, cũng không muốn kiểm tiền nữa.

Đi ra khỏi phòng đọc sách đã thấy Âu Phong Minh đang đứng trên sân thượng lầu hai hút thuốc, giữa khói thuốc lượn lờ, bộ dáng anh khí của hắn cũng mờ ảo theo làn khói, có chút mờ nhạt, cũng có điểm cô đơn.

Đàn ông hơn ba mươi là độ tuổi phong lưu, vốn nên là phong quang vô hạn, thế nhưng hiện tại hắn chỉ có thể dựa vào một mình Hứa Kiệt, một cậu trai

còn chưa thể làm nên điều gì... Bởi vậy tôi đột nhiên nghĩ hân cũng có phần tội nghiệp đáng thương.

Nhưng người đáng thương tất có chỗ đáng trách, tôi cũng sẽ không bởi vì hân đáng thương mà đem cha gửi gắm cho hân... Nghĩ vậy trong lòng tôi một trận ác hân, vội vàng chạy trở về phòng.

Trong phòng, Hứa Kiệt vừa lúc từ phòng tắm đi ra, sắc mặt bị nước nóng hun đến phỉn hồng xinh đẹp, tôi nhìn rồi kéo cậu vào lòng, Hứa Kiệt là tốt nhất, ôn nhu lại xinh đẹp.

Cậu đẩy tôi ra nhỏ giọng nói: “Hân Hiểu, anh làm gì thế? Trên người của em vẫn còn ẩm ướt đấy.”

Tôi hơi thối lui, khẽ cười nói: “Thì tính sao.” Bất quá lời tuy nói như vậy, tôi vẫn giúp cậu lau khô thân thể, cậu đỏ ửng cả người nhưng cũng không ngăn cản tôi.

Sau khi lau khô cho cậu, đem cậu ôm trở về trong chăn, mình cũng chui vào đó luôn.

“Hân Hiểu, biểu tình mới nãy của anh thật kỳ quái, phát sinh chuyện gì rồi sao?” Hứa Kiệt nghiêng đầu tựa vào ngực tôi, cười hỏi, ngón tay vô tư ở trên người tôi vẽ vòng tròn.

Tôi suy nghĩ một chút, thờ dãi nói thật: “Là do tên Âu Phong Minh kia, cóc mà đòi ăn thịt thiên nga.” Hứa Kiệt a một tiếng bỗng nhiên ngồi dậy nhìn tôi khăn trương hề hề nói: “Anh ta coi trọng anh à?”

“Hân có dũng khí đấy sao?” Tôi mi phong khẽ nhủ, trên đời này trừ cậu ra, thật đúng là tìm không ra ai đối xử với tôi tốt như thế.

Hứa Kiệt thở phào nhẹ nhõm, nằm xuống hàm hàm hồ hồ nói: “Vậy là tốt rồi. Nhưng anh ta coi trọng ai vậy? Chẳng lẽ là bác Hân?” Tôi nghĩ cậu vốn là thuận miệng nói thôi, chỉ bất quá là trúng giữa hồng tâm.

Hứa Kiệt mở trừng hai mắt nhìn tôi, hồi lâu trên mặt lộ ra một tia cười nhạt, cậu nói: “Thực sự là nghĩ không ra.” Tôi hừ lạnh một tiếng.

“Vậy anh tính thế nào? Ngăn cản anh ta sao?”

“Đương nhiên rồi, ba của anh, không nói tới việc ông không thích đàn ông, cho dù thích cũng sẽ không thích loại người như hân. Quả thực là tư văn bại hoại.” Tôi thần nhiên nói.

Hứa Kiệt thân thể hơi cứng đờ, à một tiếng, không nói gì nữa. Trong lòng tôi hơi căng thẳng, tôi nghĩ mình đã nói bậy rồi.

Gục đầu xuống, Hứa Kiệt từ từ nhắm lại hai mắt, tay cậu ôm chặt lấy tôi... Tôi há miệng muốn nói nhưng lại không nói gì.

Chẳng biết tại sao, câu kia ghen ở trong cổ họng, tôi vô luận mở miệng như thế nào cũng đều nói không nên lời, kiếp trước tôi nói với Hứa Khả trăm câu thích ngàn câu yêu, thế nhưng lúc này đối mặt với Hứa Kiệt lại không thể mở miệng nói gì... Cuối cùng chẳng thể làm gì khác hơn là ôm chặt cậu vào lòng.

Hôm nay khi tôi cùng Hứa Kiệt rời khỏi phòng, cha đã trở về, ông tựa người trên ghế salon, mặt hơi có chút hồng, thần sắc có phần mệt mỏi rồi, Âu Phong Minh đang đứng phía sau giúp ông xoa vai.

Đó vốn là động tác bình thường, nhưng trong mắt của tôi hiện tại, thì là Âu Phong Minh đang ăn đậu hũ của ông... Nghĩ tới đây đầu tôi nóng lên.

Chờ tôi lấy lại tinh thần đã kéo Hứa Kiệt đi qua, chính mình đẩy ra Âu Phong Minh, thay cha xoa bóp, ông nhìn tôi khẽ mỉm cười rồi nói: “Tình rồi à con.” Tôi gạt đầu, trong tâm có điểm xót xa, mấy năm nay cha luôn một mình cô đơn, tự mình làm khổ mình rồi.

Âu Phong Minh đứng ở một bên bữu mô, khinh thường nói: “Cậu đấy gọi là xoa bóp sao? Cậu là bấm người. Xoa bóp là phải có kỹ xảo.”

Cha nghe xong phì cười ra tiếng, Hứa Kiệt cũng hướng tôi nhìn lại, mặt mày ôn nhu.

Tôi tàn bạo trừng Âu Phong Minh. Cho dù tôi là bấm người, cũng sẽ không cho hân thừa dịp chen vào, hết hy vọng đi.

Sau đó vài ngày, hiềm khích giữa tôi cùng Âu Phong Minh càng lúc càng lớn, không kìm được trong tôi mà suýt thì ra chỗ sáng, nhưng nể mặt cha nên hai người cùng nhịn.

Thẳng đến hôm nay, qua mười lăm tháng giêng, cảnh đẹp ý vui, ánh trăng tròn vành vạnh.

Bởi vì ở trong nội thành nên không thể đốt pháo hoa tự do, nhưng có thể đốt trên quảng trường, chúng tôi mấy người đứng ở trên sân thượng ngắm nhìn, pháo hoa rất đẹp, mọi người cùng đứng chung một chỗ cũng là chuyện vui.

Cha nhìn một hồi rồi đi vào phòng khách, tôi vội vàng đi theo, lưu lại Hứa Kiệt cùng Âu Phong Minh, cũng để cho bọn họ có cơ hội tâm sự.

“Sao con không xem nữa đi.” Cha ngồi ở trên ghế salon nhìn tôi cười cười hỏi.

“Cũng chẳng có gì hay ba ạ.” Tôi nhàn nhạt nói.

Cha gật đầu, cuối cùng nhìn thoáng qua sân thượng, khẽ với tôi nói: “Con cùng Âu Phong Minh có phải có hiểu lầm gì hay không?”

“Không ạ.” Trong lòng tôi cả kinh trên mặt lại không có gì mà hỏi lại: “Chỉ là, anh ta không tốt thôi.”

Cha nghe xong vui vẻ nói: “Cậu ta đã làm chuyện gì khiến con không vui thế? Ba thấy cũng là người không tồi.”

Tôi trừng lớn mắt nhìn cha, ông hướng tôi cười cười: “Nhiều bạn bè thì sau này cũng nhiều thêm một con đường.”

Tôi yên tâm gật đầu.

“Anh ta là con lai đi?” Cha lại hỏi một câu.

“Đúng vậy.” Tôi à một tiếng chưa kịp nói, Âu Phong Minh đột nhiên xuất hiện như du hồn, không thèm để ý chút nào mà cầm quả quýt bóc vỏ, hướng cha nhe răng cười nói: “Sao anh nhận ra thế?”

“Đôi mắt.” Cha mỉm cười: “Đôi mắt cậu có phần hơi nhạt.”

Âu Phong Minh gật đầu: “Rất nhiều người đều nhận ra.” Cái rất nhiều này đương nhiên bao gồm cả tôi, cha cũng cười không nói. Tôi ở một bên hờn giận nhìn hai người. . .

Cha liếc mắt nhìn tôi nhướng nhướng mày không đồng ý lắm mà nói: “Hàn Hiểu, con thích ăn quýt thì ăn đi, đừng lãng phí nha, con xem, quả quýt sắp biến dạng rồi.”

Âu Phong Minh một bên cười ra tiếng, tôi vội vàng bỏ ra quả quýt sắp bị bóp biến dạng rồi đi vào phòng bếp, khi đi ra Hứa Kiệt cũng đã từ sân thượng trở về, bốn người ngồi không có việc gì làm liền cùng đánh bài, cha mặt mày hồng hào, tôi nghĩ dĩ vãng đều là hai người chúng tôi mừng năm mới, hôm nay nhiều hơn hai người, vô luận nam nữ, cái thân phận gì, đích thực là ít hơn phân tích mạch cô đơn.

Đánh tới nửa đêm, cha cố gắng không nổi nữa, đứng lên trở về phòng, tôi nhìn bóng lưng cô độc của ông, trong tâm có chút xót xa. Hứa Kiệt một bên nắm tay tôi, Âu Phong Minh cũng nhìn cha vào phòng, thẳng đến cha đóng cửa lại hẳn mới quay đầu nhìn tôi nói: “Các cậu đi ngủ đi, tôi hút thuốc đã.” Tôi hừ lạnh một tiếng lôi kéo Hứa Kiệt về phòng. Tôi thật sự không biết hẳn thích cha tôi ở điểm nào, cũng như không biết Hứa Kiệt thích tôi ở điểm nào, lúc nào rảnh phải hỏi cậu cho rõ mới được.

Đêm đó, tiếng pháo hoa nổ rộ bên ngoài vẫn luôn không ngừng, tôi ôm Hứa Kiệt ngủ đến mộng mộng lung lung, cảm thấy trong lòng có chút khó chịu, hình như có cái gì vẫn luôn đặt ở trên ngực của tôi, khiến tôi thấy khó thở. . .

Trong mộng lung, tôi nghe được có tiếng gì đó rất nhỏ, bỗng nhiên mở mắt ra, chỉ thấy Hứa Kiệt thoát ly khỏi ôm ấp của tôi, đang ở một đầu khác của giường, đưa lưng về phía tôi, thân thể đang run nhè nhẹ, trong miệng rên rỉ rất nhỏ không ngừng. . . Tôi nhìn bóng lưng của cậu, trong tim hơi ảm áp, nhích người đem cậu kéo vào trong lòng.

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Chi Cưu Triền* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 36

Đã xảy ra chuyện gì

Tiếng rên rỉ rất nhỏ xen lẫn cùng tiếng gọi thì thầm: “Hiểu.”

Chẳng biết tại sao trong lòng tôi hơi ảm áp, sau đó bỗng nhiên đưa tay đem cậu ôm lấy. Hứa Kiệt vì động tác của tôi mà thân thể đột nhiên cứng ngắc, dựa lưng vào trong ngực tôi, cả người vẫn không nhúc nhích, hô hấp tựa như ngừng lại.

Tôi cười không ra tiếng, đưa tay đem đèn bàn trên đầu giường bật lên, sau đó xoay người đặt cậu dưới thân.

Mặt đối mặt, cậu nhìn tôi, thần sắc khiếp sợ, cả người không dám động, hồi lâu cậu bỗng nhiên đem tôi đẩy ra, xoay người vùi đầu vào trong gối y như đã điều, tôi khẽ cười ra tiếng, ôm cậu nhẹ giọng trách cứ: “Em muốn đem mình làm khó chịu tới chết à.”

“.....” Cậu giật giật thân thể, không nhìn tôi.

Cậu không muốn đụng vào thì tôi liền nghe theo, cái tư thế này kỳ thực rất tốt, tôi bao trùm ở trên người cậu. Cậu bỗng nhiên khựng lại, tôi cười cười hôn lên vành tai cậu, thấp giọng lầm bầm: “Người ta thường nói nói, nguyệt viên nhân mãn, bên ngoài ánh trăng tốt như vậy, chúng ta cũng viên mãn đi.”

Thanh âm càng nói càng thấp, nụ hôn dần dần nặng thêm, vành tai là nơi cậu cực kỳ mẫn cảm, tôi mút lấy, bàn tay tiến vào trong áo ngủ của cậu, một tác

một tác xoa lên thân thể ấy, thuận thế cởi ra nút áo...

Hô hấp của cậu bắt đầu nặng thêm, không tự giác ngừng đầu lên, tay của tôi thường thường di động qua nơi mẫn cảm của cậu, nhưng lại dừng chạm như có như không. Số lần càng thêm nhiều lên, cậu rút cuộc quay đầu nhìn về phía tôi, con ngươi phảng phất như có một làn khói mỏng, mỏng lung xinh đẹp.

“Thật muốn trừng phạt em.” Tôi cúi đầu ghé vào lỗ tai cậu mà nói: “Anh là một người sống sờ sờ ở bên cạnh, em không nên hết lần này tới lần khác... Lẽ nào anh không so được bàn tay của em sao...”

Cậu nghe xong ôn độ thân thể bỗng nhiên cao lên, hơi nhấp miệng, trong con ngươi dẫn theo tia ngượng ngùng, khàn giọng nói: “Em... Em không phải cố ý đâu.”

“Anh biết...” Tôi hàm hàm hồ hồ nói một câu, sau đó thay đổi tư thế, hai người đối mặt. Cậu hít vào một hơi, đưa tay ôm lấy thắt lưng tôi, chủ động hôn lên môi tôi.

Môi lưỡi giao triền mang theo âm hưởng bất minh, tay tôi đã thâm nhập vào trong quần ngữ của cậu, chậm rãi mềm nhẹ vuốt ve dục vọng đứng thẳng, cậu nức nở một tiếng, cái hôn bắt đầu trở nên có chút không yên.

Tôi buông môi cậu ra, hôn xuống cái cổ trắng nõn, xương quai xanh xinh đẹp, hồng anh trước ngực, da thịt ven bắp đùi... Chẳng qua lần này tôi thật cẩn thận không lưu lại dấu vết ở nơi quần áo không thể che lấp, không thì ngày mai cậu sẽ xấu hổ ngượng ngùng không muốn gặp người

Sau khi ở trên người cậu lưu lại ấn ký, tôi lần thứ hai bao trùm ở trên người cậu, động tác tay càng thêm khéo léo, cậu ngửa đầu rên rỉ, lại vì ở nơi không tiện này mà cật lực ẩn nhẫn.

Ở cực hạn cuối cùng, cậu bỗng nhiên cắn cánh tay của mình, thân thể cong lên rồi hạ xuống, con ngươi trong suốt một mảnh.

Tôi cầm lấy khăn tay đầu giường để lau sạch tay, sau đó lại ôm cậu vào phòng tắm tẩy trừ, khi lần thứ hai trở lại trên giường, tôi đem ga giường thay đổi mới ôm cậu vào trong ngực nằm xuống.

“...Hàn Hiểu, anh không sao chứ?” Cậu ngừng đầu ở bên tai tôi nhẹ giọng hỏi.

Tôi đương nhiên rất muốn, nghĩ tới thân thể nóng chát của cậu, tôi hận không thể cứ như thế tiến nhập, nhưng mà, tôi cười khổ hạ thấp giọng nói: “Đừng ở đây không có thứ gì bôi trơn, anh không muốn làm em bị thương, nếu thực sự làm, ngày mai sợ rằng em sẽ đứng dậy không nổi.”

Cậu hàm hồ ừ một tiếng, đầu ở trong lòng tôi giống như chú heo bé nhỏ mà ừ nha ừ: “Cái kia... Nếu không em giúp anh...”

“Đừng nghĩ loạn nữa, ngủ đi.” Tôi khẽ cười một tiếng rồi nói.

Cậu trầm mặc, khẽ hỏi: “Hàn Hiểu, vừa nãy anh có nghĩ em... rất phóng đảng... hay không?” Tôi sững sốt sau đó lấy tay đẩy cảm cậu lên, nói: “Trong đầu em đang suy nghĩ chuyện vớ vẩn gì thế... Nếu như thực sự muốn nói ra cảm giác, đó chính là anh thật cao hứng, bất cứ lúc nào em nghĩ đến cũng là anh.”

Lời tôi nói đây là cực kỳ nghiêm túc, nghĩ đến lúc nãy cậu khẽ gọi tên tôi, trong tâm thật ảm áp.

Cậu gương mặt nhìn tôi, mặt hơi hồng lên, nom đẹp lắm, tôi lấy tay vuốt sườn mặt cậu, vết bầm tím trên mặt đã phai nhạt, nhưng nếu tỉ mỉ xem kỹ thì vẫn có thể nhìn ra, tôi cúi người hôn lên, cái hôn không mang theo tình dục, sau đó thấp giọng nói: “Ngủ đi.”

Cậu nhu nhu mắt nhắm một cái rồi gật đầu, cả người nép ở bên cạnh tôi, không qua bao lâu thì ngủ say, thẳng đến khi cậu ngủ, tôi mới đem đèn tắt đi, sau khi dẹp xuống dục vọng trong lòng tôi mới an tâm nhắm mắt lại...

Vì đêm nay xảy ra chuyện như thế, ngày hôm sau tôi cùng Hứa Kiệt thức dậy hơi muộn, sau khi rời giường chỉ thấy bữa sáng đã đặt trong phòng khách, không thấy cha cùng Âu Phong Minh đâu.

Tôi nghĩ cha lúc này hẳn đã đi làm rồi, dù sao năm mới cũng kết thúc từ ngày hôm qua, nên vội vàng phải đi làm cũng là tất yếu, về phần Âu Phong Minh, đại khái lại theo sau rồi.

Nghĩ như vậy, tôi cùng Hứa Kiệt ngồi ở trên ghế salon chuẩn bị ăn điểm tâm, sau đó tôi dự định đến công ty cha xem xét, ai biết mới vừa ngồi xuống, sữa bò còn chưa đổ được vào miệng thì...

Thanh âm Âu Phong Minh từ phòng khách lầu hai đột nhiên truyền đến, hắn nói: “...Điểm nhẹ, có chút đau nhức...” Bánh mì trong tay Hứa Kiệt bịch một tiếng rơi trên mặt bàn, ngẩn tò te nhìn tôi, sau đó khuôn mặt xinh đẹp của cậu đỏ bừng.

Tôi trấn định buông đôi đũa trong tay nhìn qua lầu hai, cuối cùng chậm rãi đứng dậy đi tới, Hứa Kiệt cũng đi tới lôi kéo tôi, cậu đỏ bừng mặt khẽ nói: “... Không tốt đâu.”

Có cái gì không tốt, cha tôi mới sẽ không phải là người như thế, sao có thể đơn giản bị mỹ sắc mê hoặc, huống chi bộ dạng Âu Phong Minh kia cũng không tính là đẹp, ánh mắt cha cũng sẽ không kém như thế đi, vừa nghĩ như thế thì thanh âm của cha truyền đến: “Như thế này thì sao? Được không? Dễ chịu chút nào chưa?”

“Ừm, như vậy là tốt rồi, đừng, hướng lên trên một ít, ừm, rất thoải mái.” Âu Phong Minh thỏa mãn rên rỉ một tiếng.

Ngôn ngữ ám muội vô cùng khiến tôi thật sự là có chút nhịn không được rồi, hít vào một hơi đi tới lầu hai, Hứa Kiệt chạy theo.

Cửa phòng Âu Phong Minh chỉ là khép hờ, tôi nhìn thoáng qua, thấy hắn đang nằm úp sấp ở trên giường, con mắt híp lại, sườn mặt đỏ ửng có phần đầu đầu độc nhân tâm, trong miệng thường thường thốt ra mấy tiếng rên rỉ nhỏ vụn, mà cha đang ngồi ở bên giường, hai tay ôm thắt lưng của hắn... Động tác kia rất đứng đắn... Tôi hơi thờ phào nhẹ nhõm, nhẹ giọng ho khan một tiếng, gõ cửa đi vào.

Nghe được thanh âm, hai người hướng tôi nhìn lại, cha nhìn thoáng qua rồi lại quay đầu lại, hai tay liên tục ở eo của Âu Phong Minh mân mê, Âu Phong Minh còn hướng tôi lộ ra một nụ cười khiêu khích.

Tôi nhếch miệng cười lạnh rồi hỏi: “Ba, hôm nay không phải đến công ty sao?”

Cha quay đầu lại liếc mắt nhìn tôi, ông nói: “Không đi nữa, thắt lưng Phong Minh bị trẹo rồi.” Phong Minh? Hai người lúc nào thân thiết như vậy rồi. Tôi bỗng sồn gãi óc.

Có rút khoe miệng nhìn Âu Phong Minh đang cười như có như không, tôi nói: “Sao lại trẹo thắt lưng thế, hẳn là do tuổi tác lớn rồi, xương cốt rã rời hết, nên bồi bổ nhiều thêm đi.”

“Hàn Hiểu, sao con lại nói như thế?” Cha khẽ nhú mày nhìn tôi không vui: “Đây là do ba làm khổ người ta.”

Do ba làm khổ? Tôi trừng mắt nhìn, hút một ngụm nước miếng, ba làm khổ anh ta kiểu gì thế?

Muốn mở miệng hỏi, nhưng cuối cùng không dám hỏi ra tiếng, không thể làm gì khác hơn là trở mắt nhìn Âu Phong Minh đắc ý dào dạt, may cho hắn là cha tôi giải thích ngay, ông nói: “Hồi nãy nhàn rồi không có việc gì nên ba muốn xuống nhà đánh cầu lông, Phong Minh cùng cha đi xuống, không thấy tuyết trên mặt đất nên trượt ngã trẹo thắt lưng.”

Tôi à một tiếng, trên mặt không biểu tình nhưng trong tâm thầm nghĩ, thật quá yếu ớt. Ngày lạnh như thế còn đi đánh cầu lông, thực sự là rồi quá nên mới đi tìm việc.

“Vậy anh có muốn tới bệnh viện khám qua không, nếu như nặng quá thì ba có nhu nhu xoa xoa cho anh cũng không tác dụng.” Tôi thờ ơ nói.

“Không cần đâu, tôi không đi bệnh viện.” Âu Phong Minh mím môi rồi đột nhiên nói: “Tôi ghét bệnh viện, nói chung là cũng không bị thương nặng lắm.” Nói xong hắn ngồi dậy, sau đó sắc mặt trắng nhợt, cả người sụp xuống, nhìn qua thậm chí có một bộ đáng thương hề hề.

Cha vội vàng đem hắn ấn xuống dưới, nói: “Không muốn đi bệnh viện thì không đi, cậu cùng đừng tự làm khổ bản thân nữa.”

Tôi ở một bên đảo mắt trắng dã, già yếu đuối, già vô tội.

Nhưng nói đi nói lại thì chiều này rất hữu hiệu với cha tôi, ông liên tục nhỏ giọng an ủi hắn vài câu, cuối cùng cha nhìn tôi cùng Hứa Kiệt chứng mắt liền phát tay kêu chúng tôi xuống lầu, chính mình tiếp tục cầm rượu thuốc vì Âu Phong Minh bóp thắt lưng...

Trở lại phòng khách, tôi thực không nuốt nổi bánh mì, Hứa Kiệt ở đối diện cười khế, tôi nhìn cậu mà không hiểu vì sao.

Cậu bung ly sữa lên, thấp giọng nói: “Cái biểu tình này của anh nom như là một đứa bé không được ăn kẹo ấy.” Tôi hé miệng muốn nói cái gì đó, điện thoại di động đột nhiên vang lên, cầm lên xem thì thấy là học trưởng.

Tôi vội nghe rồi hỏi: “Học trưởng, thế nào bây giờ lại gọi điện thoại cho em, năm mới vui không?”

“Hàn Hiểu, cậu còn ở nhà à?” Thanh âm học trưởng nghe không giống ngày thường, tựa hồ có chút lãnh khốc, tôi nhìn Hứa Kiệt nói: “Đừng vậy, hai ngày nữa bọn em mới quay về trường.”

“Vậy cậu cùng Hứa Kiệt có cất chìa khóa phòng ở đây không, anh cùng bảo bồi đến ở nhờ hai ngày.” Học trưởng thấp giọng nói, trong thanh âm mang theo tia uể oải khó nén.

Tôi nhú nhú mày nói: “Địa chỉ thì chắc anh biết rồi, sau khi lên lầu, ở dưới chậu hoa bên trái có một cái, anh tìm xem, mật mã cửa là 8xxxxx.”

“Cảm ơn người anh em nhé, chờ cậu về bọn anh sẽ mời cơm.” Học trưởng chậm rãi nói, sau đó liền gác máy, tôi nghe trong âm thanh của anh có chút vội vàng, sau đó nghĩ rằng mình bị lừa, không khéo là tôi phải ‘thỉnh’ bọn họ dùng cơm...

“Làm sao vậy?” Hứa Kiệt hỏi tôi, tôi cười nói với cậu: “Không có việc gì đâu, học trưởng chuẩn bị đến phòng của chúng ta ở hai ngày.” Hứa Kiệt gạt đầu.

Tôi trên mặt không gợn sóng, trong lòng đã có chút kinh ngạc, nếu như vừa nãy nghe không sai, đầu kia điện thoại còn có một người đang rên rỉ, thanh âm kia không phải phát sinh khi động tình, trái lại giống như là đang bị thương.

Học trưởng cùng bác sĩ đã xảy ra chuyện gì sao?

Chương 37

Lão đại thành Tây – Phương Thiên

Qua mười lăm tháng giêng cũng là đến khai giảng rồi, hai ngày này tôi cùng Hứa Kiệt thu dọn đồ đạc, Âu Phong Minh thì luôn quần quýt lấy cha như cũ. Tôi thỉnh thoảng châm chọc khiêu khích hỏi hấn thất lưng bị trọ sao rồi, sao còn có sức sống như thế, cha nếu nghe được tất nhiên là sẽ kêu tôi phải giữ ý. Dần dần tôi cũng lười đấu lý với hấn, quần quýt thì cứ quần quýt đi, có quần cũng chỉ có hai ngày nữa thôi, để hấn thoải mái đi vậy.

Buổi tối trước khi đi, tôi từ phòng bếp đi ra thì không thấy Âu Phong Minh cùng cha, Hứa Kiệt đang ngồi ở trên ghế salon xem TV, hướng tôi vẫy vẫy tay, tôi đi tới thờ ơ hỏi một câu: “Ba đâu em?”

“Vừa nãy anh Phong Minh nói muốn đi thăm thú đây đó, bác trai cũng đi cùng anh ấy rồi.” Hứa Kiệt mỉm cười nhìn tôi nói. Tôi nhếch khóe miệng, anh Phong Minh á hả, trâu già gặm cỏ non.

Lúc tôi ngồi xuống cạnh Hứa Kiệt, cậu kinh ngạc nhìn tôi: “Em cứ nghĩ anh sẽ tức giận.”

“Anh là người dễ cáu giận như thế sao?” Mắt nhìn TV, tôi đem cậu ôm vào lòng, cười nói. Hứa Kiệt cười cười nhìn bốn phía một chút, cuối cùng tựa ở trên vai tôi.

Tôi xem tiết mục giải trí trên TV một lát rồi lại nhìn Hứa Kiệt, bộ dạng cậu rất tuần tú, nếu như cũng đứng trên sân khấu hấn là cảnh đẹp ý vui.

“Làm sao vậy? Trên mặt em có gì bẩn sao?” Cậu thấy tôi vẫn luôn nhìn mình, không khỏi lấy tay xoa xoa mặt, ngượng ngùng hỏi.

Tôi mỉm cười lắc đầu nói: “Không, chỉ là đang nghĩ lần này quay về trường rồi thì em tính thế nào?”

Hứa Kiệt cười với tôi, tay cầm ly trà ôn hòa nói: “Em nghỉ xong rồi, lần này trở lại sẽ theo anh Phong Minh đi thử xem, về phần trường học, nếu như thực sự không thể vẹn toàn đôi bên, vậy không đi nữa, nói chung thì em cũng muốn học lên chuyên nghiệp.”

Tôi nghe xong nhìn về phía cậu, nghiêm túc hỏi: “Thực sự suy nghĩ kỹ rồi đấy chứ?”

Cậu gật đầu, đôi mắt xinh đẹp hơi nháu lại, nói: “Ừ, mấy ngày nay em đã nghĩ kỹ lắm rồi, người sống trên đời này không thể cứ mãi lo trước lo sau, hơn nữa nói thật thì em đối với trường học không có nhiều hứng thú bằng ca hát, nếu như có thể chọn một con đường mình thích để đi tới thì cũng tốt.” Nói tới chỗ này, cậu nhìn về phía tôi: “Chỉ cần anh mãi ở bên em, em sẽ chẳng sợ điều gì nữa.”

Tôi nghe xong trong lòng thất chặt lại, xoa đầu cậu thấp giọng nói: “Hứa Kiệt, em thật khờ.” Cậu nghe xong chỉ cười, tình nhả như hoa sen.

Cha cùng Âu Phong Minh đi tới khuya mới về, khi trở về, khuôn mặt luôn luôn trầm tĩnh tuần nhã của cha lại biến thành nỗi giận đùng đùng, tôi cùng Hứa Kiệt hơi sùng sốt.

Cha thấy chúng tôi sắc mặt hơi trầm xuống, ông nói: “Ngày mai máy bay bay sớm đấy, các con đi nghỉ đi.”

Tôi gật đầu.

Chờ sau khi ông đi vào phòng, Âu Phong Minh mới từ bên ngoài lão đảo đi đến, tôi nhìn thấy má trái của hấn sưng đỏ, vừa nhìn liền biết là bị người đánh.

Tôi đè xuống tất cả tâm tình trong lòng, ôn hòa nói với Hứa Kiệt: “Hứa Kiệt, em về phòng nghỉ ngơi trước đi.” Hứa Kiệt nhìn Âu Phong Minh một chút rồi lại nhìn tôi một chút mới gật đầu rồi đi, bất quá trước khi đi cậu bắt lấy tay của tôi, hướng tôi lắc đầu.

Chờ sau khi cậu vào phòng, tôi kéo Âu Phong Minh lên sân thượng.

Dưới ánh đèn chói sáng, nửa bên mặt sưng tấy của hấn càng có vẻ quỷ dị.

Hấn chẳng hề để ý mà chỉ cười, từ trong túi rút ra một điều thuốc.

“...Anh thích cha tôi ở điểm nào?” Nhìn hấn hồi lâu, tôi đậm mạc mở miệng hỏi.

Hấn nhìn tôi, trên mặt hiện lên nét ưu thương: “Tôi nghĩ rằng cậu sẽ mắng tôi đánh tôi không ngừng chứ.”

“Tôi hiện tại không có tâm tình ấy.” Tôi thản nhiên nói.

Bờ vai của hắn chùng xuống, trên mặt mang theo tia chán chường, hắn nói: “Kỳ thực tôi cũng không biết tôi thích anh ấy ở điểm nào, dù sao ở cái tuổi giống như tôi bây giờ, không còn có khả năng ôm mộng tưởng về ái tình hoàn mỹ như ngày còn trẻ, hắn nên nói là nhất kiến chung tình.”

Nói tới chỗ này Âu Phong Minh phì cười một tiếng, tôi nhủ mày, không biết hắn cười chính hắn, hay cười mấy câu mà hắn mới nói ra.

“Hàn Hiểu, cha cậu kỳ thực rất khổ cực.”

Sau khi hắn cười xong, quay lại nhìn tôi, nói: “Lần trước tôi đưa anh ấy đi dự tiệc, nhìn anh ấy mặt không đổi sắc mà uống từng chén từng ly rượu, thì thấy có phần yêu thương. Trái tim này thật lâu không hề rung động qua, không nghĩ tới khẽ động là thành kinh thiên như thế này, một lão già thì có gì tốt nhỉ, thích giả kiên cường, lại không thích nói ra những điều luôn giữ kín trong nội tâm, miệng lưỡi còn cứng rắn...”

Xong hắn lại bắt đầu oán giận, cuối cùng chỉ nói: “Quan trọng nhất lại là thẳng, người đàn ông kém như thế, nói không chừng tôi thích anh ấy chỉ là ảo giác, cậu nói đúng không, Hàn Hiểu.”

Tôi nghe xong lạnh lùng cười, đột nhiên nghĩ rằng hai má của hắn thiệt so le, vì vậy tiến lên cho má phải của hắn một quyền.

Hắn bị tôi đánh lui hai bước, cả người tựa ở trên tường không nói lại, chỉ là chán chường nhìn ra ngoài cửa sổ.

Tôi vỗ vỗ tay thấp giọng tàn bạo mà nói: “Cách cha tôi xa một chút.” Nói xong xoay người trở về phòng, phía sau truyền đến một tiếng thở dài như có như không của Âu Phong Minh.

Sau khi tôi trở về phòng, Hứa Kiệt đang cuộn tròn ở trên giường, tôi đi lên trước đem mình thả xuống giường.

Hứa Kiệt đắp chăn cho tôi, cùng tôi nằm chung một chỗ.

Tôi vươn tay đem cậu ôm lấy, hôn lên môi cậu, sau đó buông ra nhìn chăm chú cậu mà không nói gì.

“Hàn Hiểu, không phải anh đã nói không quan tâm người bên cạnh bác trai là nam hay nữ hay sao?” Hứa Kiệt kéo tay của tôi ôn nhu nói: “Vì sao không để cho anh Phong Minh có cơ hội một lần.”

Tôi nhìn cậu nhưng không hé răng, cơ hội cũng không phải thứ người khác có thể cho, là tự mình đoạt tới, hôm nay cũng chỉ là một ngăn trở nhỏ nhỏ mà hắn đã muốn buông tay, hướng hồ ngày sau. Còn dám hỏi tôi đúng hay không, nếu không phải sợ kinh động tới cha, tôi thật muốn đánh chết hắn.

Hứa Kiệt ở bên tai tôi khẽ thở dài một cái, tôi ôm lấy cậu thấp giọng nói: “Đừng nghĩ nhiều như vậy nữa, ngủ đi, ngày mai còn phải đi sớm.”

Cậu nhìn tôi gật đầu.

Hôm sau tỉnh lại, sắc mặt cha không được tốt lắm, như là một đêm không ngủ, hai bên trái phải trên mặt Âu Phong Minh sưng đỏ thật sự... quá dễ nhìn, rất là đối xứng. Tôi thầm hận mình đánh hơi nhẹ.

Sau khi ăn cơm xong, cha đứng dậy nói là công ty bận rộn, hôm nay sẽ không tiễn chúng tôi.

Tôi dạ một tiếng, lần đầu tiên chúng tôi đi mà không có ông tiễn, là thật bận rộn sao, lần đầu tiên... Nghĩ tới đây tôi trừng mắt nhìn Âu Phong Minh, hắn ta nhún vai không chút để ý, đứng lên lao đảo đi theo phía sau cha, thấp giọng nói: “Tôi tiễn anh.”

Cha không thể tin tưởng mà nhìn hắn, Âu Phong Minh kéo ông ra cửa, sau khi cửa bị đóng, tôi chạy lên sân thượng nhìn hai người bọn họ – hai người đàn ông cao lớn cùng ngồi vào một cái xe, chạy thẳng.

Phương hướng kia không phải là hướng đến công ty, tôi nhủ nhủ mày, sau đó trở lại phòng khách, Hứa Kiệt đứng ở nơi đó nhìn tôi.

“Không ăn nữa sao?” Tôi hỏi cậu, Hứa Kiệt lắc đầu, tôi nhún vai nói: “Vậy chúng ta đi thôi.”

“Không đợi anh Phong Minh à?” Hứa Kiệt chần chờ rồi hạ thấp giọng hỏi, tôi phì cười một tiếng, nói: “Yên tâm, hắn chạy tới đây từ Bắc Kinh, đâu có thể nào không quay về.”

Hứa Kiệt gật đầu.

Tại sân bay, tôi cùng Hứa Kiệt ngồi ở trong phòng đợi thường thường trò chuyện vài câu, Hứa Kiệt rất lo lắng Âu Phong Minh tới trễ, tôi ở một bên cười nhạt.

Trước khi máy bay cất cánh nửa giờ thì Âu Phong Minh cũng xuất hiện, mặt tựa hồ lại bên thũng bên cao, nhưng thần sắc cũng rất đắc ý, tôi liếc mắt trừng hắn.

Trên phi cơ, Hứa Kiệt rất xấu hổ mà ngồi giữa chúng tôi, tôi nhìn Âu Phong Minh, hắn lại nhắm mắt nghỉ ngơi. Dọc đường chúng tôi đều trầm mặc không nói gì.

Lúc máy bay hạ cánh, Âu Phong Minh lôi kéo tôi mà nói: “Tôi đối với cha cậu là nghiêm túc, tuy rằng anh ấy thích ngụy trang, không thích nói thật, nhưng

tôi vẫn thích, nhất kiến chung tình là thứ quả nhiên có thật.”

Tôi nhìn hần nhủu mày, hần cười cười rút một điều thuốc rồi nói: “Tuong lai, tôi sẽ chiếu cố Hứa Kiệt, cậu ở trong trường cũng không cần quá lo lắng.”

Tôi hừ lạnh một tiếng rồi kéo Hứa Kiệt rời đi...

Trở lại nơi ở, mới vừa mở cửa phòng, bỗng có cái gì đó lạnh băng dí lên đầu tôi, Hứa Kiệt a một tiếng, phía sau cửa bị đóng sầm lại, tôi bất động thanh sắc nắm chặt tay Hứa Kiệt.

“Xin lỗi Hàn Hiểu, đã liên lụy cậu rồi.” Học trưởng lúc này đang ngồi ở trên ghế salon hướng tôi cười nhạt, phía sau anh là bốn năm người áo đen, cầm súng dí vào đầu anh, người ngồi đối diện anh là một người đàn ông trẻ tuổi rất đẹp.

Tôi vẫn luôn cho rằng Hứa Kiệt đã đủ đẹp rồi, nhưng dung mạo người này càng đẹp hơn, chỉ là mặt mày lãnh liệt cả người tản ra khí tức căm dục. Y mắt lạnh nhìn tôi, vừa nhìn thấy tôi cùng Hứa Kiệt nắm chặt tay nhau, con ngươi hiện lên một tia trầm thống cùng tàn nhẫn.

“Các người có quan hệ gì?” Y lạnh lùng hỏi.

“Người yêu.” Tôi thần nhiên nói, mắt phượng xinh đẹp của y hơi khẽ động, biểu tình trên mặt mang theo một tia trầm tư, hồi lâu bỗng nhiên đứng lên, nhìn học trưởng thần nhiên nói: “Tôi tin tưởng mấy người, nhưng sai là mấy người sai, bán mạng cho tôi mười năm.” Dứt lời xoay người rời đi, mấy người áo đen cũng nhanh chóng thu lại súng đi theo.

Chờ sau khi bên trong phòng một mảnh an tĩnh, tôi chợt nghĩ có phải vừa nãy tôi mới nằm mơ hay không, không nhận được nhìn về phía học trưởng, học trưởng cũng mở to hai mắt nhìn tôi, biểu tình là mười phần không biết làm sao.

“Học trưởng, anh ta là ai? Các anh đang đóng phim à?” Tôi nhướn mày hỏi.

Học trưởng nhìn tôi hơi cười khở, anh nói: “Đóng phim thì tốt rồi, y là lão đại Phương Thiên của thành Tây.” Tôi à một tiếng, chưa nghe nói qua, nhưng tuổi y rất trẻ.

“Còn rất trẻ, mới hai mươi ba tuổi thôi.” Học trưởng rút một điều thuốc cười nhạt nói.

“Các anh có cừu oán à.” Tôi nhướn mày hỏi, học trưởng trầm mặc rồi cười khở nói: “Nói ra rất dài dòng...”

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Chi Cựu Triền* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 38

Tôi muốn cùng cậu tâm sự

Về Phương Thiên, học trưởng nói rất nhiều, tôi tổng kết sơ qua thì thế này, y bây giờ là lão đại của thành Tây, năm hai mươi tuổi cha y bị người phản bội, Phương Thiên một mình đào tẩu, hai mươi một tuổi y huyết tẩy thành Tây cùng thành Đông, ở hắc đạo một bước thành danh, cho tới bây giờ cũng chưa có kẻ nào mất không trông mà lại đi trêu ghẹo y.

“Kỳ thực cũng không phải không ai dám trêu vào y, chỉ là mỗi lần y cùng người ta ác chiến với nhau thì cứ như phát điên, bị thương đầy người là máu cũng không quan tâm mà tiếp tục chém chém giết giết, y hung ác như thế thì ai còn dám động vào.”

Cuối cùng học trưởng tổng kết một câu như thế thôi, nói xong câu ấy trên mặt anh gần như co rút, tựa hồ lâm vào trong ký ức không mấy tốt đẹp.

Tôi thờ dãi gật đầu, kỳ thực trong lòng tôi không tin nổi người đẹp như y lại ác chiến với người ta, cũng không tưởng tượng ra bộ dạng hung ác của y, nhưng nghĩ lại khi tôi nói với y rằng tôi cùng Hứa Kiệt là người yêu, trong mắt y hiện lên một tia tình tự nặng nề, lòng tôi cũng cảm thấy nặng nề theo. Trên đời này, trong lòng mỗi người đại khái đều có một đoạn chuyện xưa khó có thể kể ra, người khác không thể truy vấn cũng không có tư cách truy vấn.

“Vậy anh có cừu oán gì với bọn họ thế?”

Cuối cùng tôi mới hỏi câu quan trọng này, học trưởng nghe xong trên mặt hơi trầm xuống, sau đó anh cười khở nói: “Anh không phải đã nói với cậu nhà anh xuất thân từ hắc đạo rồi sao, kỳ thực nói tới thì nhà của anh cùng Phương gia cũng có chút giao tình, khi còn bé anh còn gọi y là anh Phương Thiên kia. Nhưng sau đó ba của anh độc môn một nhà, quan hệ hai phe cũng vì thế phai nhạt, từ lúc cha Phương Thiên chết thì cũng không lui tới nữa. Ba của anh là kẻ thích khoe mẽ lại ưa sĩ diện, luôn luôn muốn thân phận đại ca của mình bất biến, tiền hô hậu ủng đủ loại, gần đây trong bang phái có vấn đề, chẳng biết thế nào mà ông ta lại cùng Phương Thiên đối nghịch. Sau đó ông chạy tới chỗ bọn ngân hàng tư nhân ngầm vay tiền... Lão đại của ngân hàng tư nhân đó chính là Phương Thiên, hậu quả thì như vậy đó.”

Nói xong học trưởng chỉ nhún vai ra vẻ không hề gì, tôi phân không rõ lời anh nói là thật hay giả, đại khái là thật thật giả giả đều giống nhau, anh không muốn tôi biết mà thôi. Nếu Phương Thiên đã nói không truy cứu rồi, vậy thì nói thật hay nói dối cũng không liên quan tới chúng tôi.

“Vậy bác sĩ Thẩm thì sao?” Hứa Kiệt nhẹ giọng hỏi, biểu tình trên mặt là thập phần lo lắng.

Học trưởng nhếch miệng cười nhạt nói: “Em ấy à, đi làm bác sĩ tư nhân cho Phương Thiên rồi.”

Làm bác sĩ tư nhân, là giam cầm hay là bắt cóc? Tôi nhìn học trưởng, trên mặt anh không có bất luận biểu tình gì, cũng không giống như là lo lắng, tôi cũng sẽ không đi truy vấn, dù gì đây cũng là việc riêng tư của anh, tôi không có quyền hỏi đến mà thôi.

Hứa Kiệt cũng chỉ a một tiếng, bộ dáng rất là lo lắng, tôi nhìn cậu một hồi, hơi nắm chặt tay cậu, Hứa Kiệt cười ôn nhu với tôi.

Học trưởng một bên nhìn, anh mỉm môi hướng chúng tôi làm bầm lều bầu hờn dỗi hai tiếng, tôi lắc đầu.

Cái phản nhạc dạo này tới đây là kết thúc, đêm đó học trưởng liền rời đi, trước khi đi phất tay nói với chúng tôi: “Gió hiu hiu nước sông Dịch lạnh. Trăng sĩa ra đi sẽ trở về*, mười năm nữa gặp lại.” Tư thái như thế rất có phong phạm của cổ nhân, tôi lắc đầu bật cười.

Chờ anh đi rồi, Hứa Kiệt đột nhiên ôm thắt lưng của tôi, tôi tùy ý cậu ôm.

“Em có chút lo lắng cho bác sĩ Thẩm.” Nghe cậu thì thảo, tôi nhẹ giọng cười nói: “Có cái gì mà lo lắng chứ, người tên Phương Thiên kia đã nói sẽ không tìm bọn họ gây phiền phức nữa.”

Hứa Kiệt ừ một tiếng.

Đêm đó Hứa Kiệt xuống bếp làm cơm, tủ lạnh bên trong phòng đầy đủ đồ ăn, đều là đồ do học trưởng cùng bác sĩ lưu lại, cũng đủ chứng tỏ trù nghệ của anh cũng rất tốt.

Đêm nay, tôi cùng Hứa Kiệt ôm nhau, không có ràng buộc như ở nhà, Hứa Kiệt thả lỏng, mở ra thân thể, rên rỉ vang vọng ở trong căn phòng rộng rãi an tĩnh, có vẻ phá lệ mê người. . .

Làm xong, hai người nằm ở trên giường, ngọn đèn màu cam rọi sáng phía trên, tôi như có như không vuốt ve bờ vai cậu, Hứa Kiệt mặc tôi vuốt ve, không hề nói gì.

“Một mối à.” Hồi lâu cũng chưa nghe thấy tiếng thở đều đặn khi ngủ của cậu, tôi thấp giọng hỏi.

Hứa Kiệt nhẹ giọng cười: “Có điểm mệt, thế nhưng không muốn ngủ.”

Tôi phì cười ra tiếng hôn lên vai cậu rồi nói: “Chỉ là khai giảng thôi, cũng không phải sinh lý tử biệt, sao lại nghe thương cảm như thế.”

Hứa Kiệt cũng cười cười, cuối cùng tiến lên hôn nhẹ môi tôi, mới an tĩnh nhắm mắt lại. Tôi nhìn đáng vẻ của cậu mà mỉm cười. . .

Ngày hôm sau khi rời giường, tôi cùng Hứa Kiệt đến trường học điểm danh, trước khi đi cậu nhận được điện thoại của Âu Phong Minh, hắn nói là phải bắt đầu huấn luyện, Hứa Kiệt nhìn tôi một chút, cuối cùng con người sáng ngời thấp giọng nói: “Vâng, sau khi điểm danh xong tôi sẽ gọi lại cho anh nhé.”

Tôi một bên nhìn cậu trầm tĩnh không nói gì, là hùng ung thi phải được bay cao.

Ngày đó vốn định cùng cậu đi điểm danh, nhưng Hứa Kiệt ngăn cản, cậu nhìn tôi thấp giọng nói: “Hàn Hiểu, anh đi trước đi, em đi một mình cũng được.” Tôi trừng mắt nhìn, cậu hướng tôi khẽ mỉm cười, nói: “Bởi vì cái loại cảm giác này như là cách biệt, em ghét lắm.”

Tôi nhếch miệng cười, tiến lên xoa xoa đầu cậu rồi rời đi, vô luận đi bao lâu đều có thể cảm thụ được cặp mắt nồng cháy phía sau đang chăm chú nhìn mình, trái tim tôi vẫn luôn an bình.

Khi trở lại phòng, Chu Quang đã tới, trong phòng được quét dọn sạch sẽ bóng loáng, hắn đang ngồi ở trên giường vừa gặm táo vừa xem phim, thấy tôi thì đặt táo trên giường rồi nhảy xuống, cho tôi một cái ôm cùng vỗ vai đầy nhiệt tình: “Cái thằng này, đầu năm mới mà cũng tiếc rẻ một cuộc điện thoại cho tôi, dễ giận như vậy đấy, một chút tin tức cũng chả có.”

Tôi bất động thanh sắc thoát ly khỏi ngực của hắn, đem valy cất kỹ, cười cười nói: “Đoạn thời gian ấy bận quá.”

“Eo.” Chu Quang biểu tình hoàn toàn không tin, sau đó lại cầm quả táo lên gặm tiếp, hằm hằm hồ hồ nói: “Muốn ăn không? Trong tủ treo quần áo có đấy, tự mình đi lấy đi.”

Tôi gật đầu, đem giường chiếu trải ra.

Tôi làm xong những chuyện này thì Chu Quang cũng gặm xong quả táo, hắn đi rửa tay tiện thể cũng kéo tôi đi cùng, sau đó hắn ngồi trên giường tôi nhìn tôi rồi nói: “Hàn Hiểu, không phải cậu muốn dọn ra ngoài sao? Lúc nào dọn? Tôi giúp cậu nhé.”

Tôi kinh ngạc nhìn về phía hắn: “Sao thế, nhanh vậy đã muốn đuổi tôi ra khỏi phòng rồi à?”

“Không phải...” Chu Quang dừng một chút, cắn răng nói: “Vừa nãy Tạ Minh cùng Trần Thiện đã tới, còn có cái con gì kia cũng tới rồi, nói cái gì lúc tết cậu về thôn cô ta, rồi tạo thành hiểu lầm gì đấy, sắc mặt Tạ Minh đen tại chỗ luôn.”

Chu Quang mím môi, khinh thường nói.

Tôi phì cười một tiếng thân nhiên nói: “Tôi đúng là có đi tới thôn cô ta nhưng không phải tìm cô ta.”

Hứa Khả càng ngày càng giúp tôi xem thấu cô ta, nếu như cô ta nghĩ rằng cái tình anh em gì đó có thể uy hiếp tôi thì sai lầm rồi, hoặc là cô ta muốn Tạ Minh ngáng chân tôi một cái. Nhưng tôi nghĩ không ra Tạ Minh thì có gì để uy hiếp tôi đây, tiền tài tôi không quan tâm, danh tiếng và vân vân đã sớm không còn gì để nói... Quên đi, khỏi cần suy nghĩ chi cho nhiều, bình đến tướng thì đánh, lũ lên thì chặn lại là được rồi.

Chu Quang vỗ vỗ vai tôi, có chút đồng tình nói: “Người anh em, tôi biết, thế nhưng mấy thằng con trai lúc yêu thì đều là thằng mù cả.”

Tôi nhìn hần rồi nói: “Cậu yên tâm, không có việc gì đâu, tôi tận lực né cậu ta là được mà.”

Chu Quang nghe thế cũng gật đầu.

Ngày đó Tạ Minh cùng Trần Thiện trở về cũng không có gì xảy ra, tôi nằm ở trên giường thân nhiên xem sách.

Sau khi khai giảng vài ngày, Hứa Kiệt xin nghỉ dài hạn, theo Âu Phong Minh tiến hành cái gọi là huấn luyện bí mật, Âu Phong Minh còn cố ý vì cậu tìm thêm một căn phòng trọ nữa, nói là che giấu tai mắt người khác, tôi nghe xong chỉ cười.

Mới vừa khai giảng vài ngày nên tương đối thanh nhàn, tôi mời Ban Đạo ăn bữa cơm, đây đó hàn huyên trò chuyện, hỏi kế hoạch mai sau, anh nói mình đang trong thời gian khảo nghiệm, có thể nói rằng cả đời sẽ ở trong trường thôi.

Tôi nghe xong gật đầu... Mọi người có lựa chọn của mình, thích là tốt rồi. Sau đó Ban Đạo vỗ vỗ vai tôi, mong tôi nỗ lực thật nhiều hơn, tôi chỉ cười không nói.

Mấy ngày nay Hứa Kiệt bẽ bộn nhiều việc, nhưng hàng ngày vẫn gọi cho tôi một lần, kể những chuyện lý thú khi huấn luyện, sau đó lại nói cậu đối với âm nhạc có hiểu biết thiếu hụt nhiều quá, tôi lắng lắng mà nghe. Đôi khi con người ta chỉ cần người lắng nghe chứ không phải vài câu an ủi suông. Hứa Kiệt rất nỗ lực, tôi đây cũng phải bắt đầu nỗ lực rồi... Tôi muốn cho cậu một hoàn cảnh tốt nhất, để cậu tự do tự tại mà diễn dịch cuộc đời mình.

Hôm nay từ hội sinh viên vội vàng quay lại, mới vừa vào phòng thì thấy Tạ Minh, trong phòng cũng không có người nào, hần liếc nhìn tôi, biểu tình nhàn nhạt sau đó xoay người rời đi.

Tôi lắc đầu cười khê, người, phải ở khi tuổi trẻ lông bông ngã đau một lần mới biết nặng nhẹ, chỉ hy vọng hần có thể sớm ngày nhìn thấu Hứa Khả, đừng nên giống như tôi ngày đó, thật sự là không xứng phải trả giá vì cô ta như thế... Nhưng tôi chẳng muốn nói mấy lời không tốt về Hứa Khả với hần, có nói, cũng chẳng ai tin.

Nghĩ như vậy, tôi rút ra một điều thuốc, đúng lúc này điện thoại của tôi đột nhiên vang lên, tôi tưởng Hứa Kiệt, nhìn xem thì thấy là một dãy số xa lạ.

Hơi nhú mày, nhận lấy, alo một tiếng, đầu kia điện thoại một trận trầm mặc, sau đó truyền đến một tiếng lãnh thanh: “Hàn Hiểu đúng không, bác là mẹ Tạ Minh, bác đang ở nhà hàng XX, bác muốn cùng con tâm sự một chút.”

Tôi dừng một chút rồi à một tiếng.

Thu hồi điện thoại, một trận bưng bình... .

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Chi Cưu Triền* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 39

Một ngày bận rộn

Cất kỹ điện thoại đi động, tôi ngồi ở trên giường hơi nhú mày, kỳ thực trong lòng tôi cũng không quá nguyện ý đi gặp bà ta, nhưng nghĩ tới cái bộ dạng xinh đẹp trang nhã quý phái của bà ta hiện giờ, lại nghĩ tới cảnh cha tôi ngồi một góc hút thuốc ngày trước, trong mộng mộng lung lung có chút giật mình, cuối tôi đứng lên đi tới nơi mà bà ta đã hẹn trước...

Hôm nay, bà ta là một phu nhân ưu nhã, không còn là người phụ nữ trong cái thôn nhỏ nghèo nàn, cái ăn cái mặc xưa đâu bằng nay. Nơi bà ta hẹn gặp mặt cũng là một quán cà phê nổi tiếng trong thành phố này, tôi đứng ở nơi đó cười khổ, bà ta cho tới bây giờ chưa từng suy nghĩ qua, nếu như tôi bây giờ còn là một thiếu niên hai bàn tay trắng đến từ nông thôn, nơi này đâu có thể để cho tôi bước vào, nếu có thì trong lòng tôi hẳn tràn đầy tự ti, đương nhiên những chuyện này không nằm trong phạm vi lo lắng của bà ta.

Nghĩ tới đây, tôi ha ha cười, sau đó đi vào.

Dưới sự chỉ dẫn của người phục vụ tôi đi tới ghế lô lâu hai, nơi đó cực kỳ an tĩnh, các cửa phòng đều đóng chặt, hiệu quả cách âm phi thường tốt.

Khi gõ cửa đi vào, bà ta đang uống trà, thần sắc an tường xinh đẹp, sau khi thấy tôi, con người hiện lên một tia phức tạp, ngay lập tức thần sắc lại trở nên cực kỳ lãnh tĩnh.

Tôi ngồi xuống phía đối diện, người phục vụ tiến lên hỏi tôi có muốn dùng gì không, tôi lắc đầu thấp giọng cười: “Tạm thời không cần.” Người phục vụ dạ một tiếng rồi nhìn về phía bà ta, bà ta cũng lắc đầu, người phục vụ lập tức xoay người rời đi, thuận lợi đóng cửa lại.

Bên trong phòng không một tiếng động, tôi lẳng lặng nhìn bà ta, người đàn bà vốn là mẹ tôi.

Sau khi bà ta uống xong một ly trà, chậm rãi đem cái chén tinh xảo đặt trên bàn gỗ, lại chậm rãi ngẩng đầu cười nhạt với tôi: “Hàn Hiểu đúng không, bác nghe Tạ Minh nói con cùng Hứa Khả đều tới từ thị trấn XX.”

Tôi khẽ mỉm cười rồi nói: “Tạ phu nhân cũng đã biết rồi, hà tất phải hỏi nhiều.”

Bà ta hơi nhíu lại đôi mày xinh đẹp trên cái trán trơn bóng, sau đó bình tĩnh nhìn tôi, vẻ mặt không rõ thần sắc, tôi lẳng lặng tựa ở trên ghế nhìn lại.

“...Nghe nói con không có mẹ?” Bà ta nhìn tôi lộ ra tươi cười xinh đẹp.

Tôi cũng nhếch miệng cười lạnh, tay vừa nghịch ly trà miệng vừa nói: “Nghe cha tôi nói, mẹ tôi mất lúc tôi mới một tuổi, nhưng đây dù gì cũng là việc riêng của nhà tôi, Tạ phu nhân vì sao lại điều tra thân phận tôi vậy, chẳng lẽ cảm thấy hứng thú với việc nhà của chúng tôi sao?”

Bà ta nhướng nhướng mày à một tiếng, cười nhọt nhọt: “Cũng không phải, chỉ là Tạ Minh ấy, nó nặng tình quá thôi.”

Nói xong những lời này, bà ta dùng hai tay trắng nõn mà xinh đẹp nâng lên ly trà, thường thường nhìn tôi, đối diện ánh mắt lạnh lùng của tôi thì bà ta nhìn sang hướng khác.

Trầm mặc hồi lâu, tôi nhàn nhạt thở dài nói: “Tạ phu nhân, bà có chuyện gì thì nói thẳng đi. Tôi nghĩ thời giờ của bà so với thời giờ của một thành viên như tôi thì quý báu hơn nhiều, sẽ không muốn cứ ngập ngừng ở đây phải không, tôi cũng không dám làm bà chậm trễ đâu.”

“Tốt lắm.”

Nghe xong lời này, thần sắc bà ta hơi buông lỏng, ánh mắt nhìn về phía tôi cũng trở nên nghiêm túc, đôi môi xinh đẹp đỏ mọng nhẹ nhàng mở ra, tôi nghe được thanh âm nhu hòa nhưng lạnh lùng của bà ta vang lên bên tai, bà ta nói: “Mấy ngày nay tâm tình Tạ Minh không tốt lắm, tôi tìm hiểu mới biết cùng người bạn gái tên Hứa Khả của nó có liên quan, có người nói bạn gái nó có dính dáng tới con?”

Cắt lời bà ta nhướng mi nhìn lại tôi, tôi thần nhiên cười nói: “Tôi nghĩ là Tạ Minh cùng bà đều hiểu lầm rồi.”

“Bác cũng nghĩ thế, bác thấy con bé kia cũng chẳng có gì tốt cả, không đáng được hai con theo đuổi.” Bà ta chậm rãi buồn bã nói: “Nhưng nếu Tạ Minh thích, làm mẹ thì luôn muốn cho con mình thứ tốt nhất, con mình bạch ý bác chứ?”

“Tôi không hiểu rõ lắm, Tạ phu nhân có chuyện nói thẳng đi.” Tôi xong tôi thần nhiên nhìn bà ta, tay đặt dưới bàn đã nắm chặt lại.

“Hàn Hiểu, con rất thông minh, bác nghĩ con hiểu rõ mà.” Bà ta cười cười, từ trong túi xách đẹp để lấy ra một tấm chi phiếu, đặt ở trên bàn thần nhiên nói: “Làm mẹ mà con, là bác ích kỷ, bác mong con dọn ra khỏi phòng KTX, số tiền này hẳn có thể giúp con tìm được căn phòng trọ tốt hơn. Chỉ là một chút tâm ý, mong con nhận lấy.”

Tôi nhìn tấm chi phiếu, hồi lâu mới ngăn được để không tiếng cười ra tiếng, chậm rãi tựa bàn đứng dậy đi tới bên cạnh bà ta cầm lấy tấm chi phiếu: “Tôi hiểu rõ ý của bà rồi, mong bà cứ yên tâm, tôi cùng Hứa Khả không có quan hệ, sẽ không quấy rầy hạnh phúc của con bà, cũng sẽ không...” Cũng sẽ không dính dáng gì tới bà... Lời này tôi thủy chung cũng không thể nói thành lời, biểu tình của bà ta vì lời nói của tôi mà có chút kinh ngạc, tựa hồ mang theo tia trào phúng cùng bất mãn. Nhưng như thế thì liên quan gì tới tôi, tôi chậm rãi xoay người rời đi.

Khi rời đi, người phía sau chần chờ nói: “...Nếu có khả năng, bác mong muốn con cũng cách Tạ Đình xa một chút, bác... bác không hy vọng các con có bất cứ quan hệ gì cả...”

“Tôi đã biết.” Tôi cứng nhắc nói: “Tạ phu nhân, nếu có khả năng phiền bà cũng cách xa khỏi cuộc sống của tôi, tôi cũng không muốn cùng bà có bất cứ quan hệ nào nữa, chuyện Tạ gia các người đừng bao giờ kéo tôi vào, cảm tạ.” Nói xong tôi rời đi, từ đầu đến cuối không quay đầu lại.

Ra khỏi quán, ngồi trên xe, tôi nhàn nhạt nhìn chi phiếu trong tay, mười vạn, đối một sinh viên mà nói thì thật sự không tính là nhỏ, vừa lúc có thể đem tiền thuê nhà tháng này thanh toán, tôi nhàn nhạt nghĩ.

Trở lại phòng, Tạ Minh không có mặt, Trần Thiện cũng không ở, tôi vỗ vỗ vai Chu Quang rồi nói: “Người anh em, giúp tôi dọn nhà đi.”

Hắn đang ăn mì, vừa nghe tôi nói thì trừng to mắt rồi ngốc ngốc gật đầu.

Đồ đạc của tôi cũng không nhiều, chần mẫn lung tung cũng không cần mang theo, đi ra phòng ngủ chỉ có một cái valy, khi đem cái valy để lên xe, thanh âm Chu Quang lo lắng từ phía sau lưng truyền đến: “Hàn Hiểu, có muốn tôi tiễn cậu hay không?” Tôi quay đầu nhìn hân khê mỉm cười nói: “Cũng được. Vừa lúc biết đường tới nhà mới của tôi, sau này có thể chạy tới chỗ tôi chơi.”

Hân cười hắc hắc, người này sắp cao tới một mét chín rồi mà giờ này lại có ba phần ngốc nghếch nhưng bảy phần nghĩa khí.

Lúc ngồi trên xe, tôi tựa đầu vào ghế, từ từ nhắm hai mắt, chỉ là cho dù từ từ nhắm hai mắt lại nhưng tôi cũng có thể cảm thụ được ánh mắt thăm hỏi từ Chu Quang, cuối cùng tôi quay đầu lại nhìn về phía hân, Chu Quang gãi gãi đầu xấu hổ cười.

“Muốn hỏi tôi vì sao đột nhiên dọn ra sao?” Tôi nhếch khóe miệng nhàn nhạt hỏi, Chu Quang nhìn tôi chần chờ rồi cuối cùng chậm rãi gật đầu.

“Đột nhiên nghĩ thông suốt mà thôi.” Tôi đạm mạc nói. Hân nhìn tôi, bỗng nhiên cho tôi một quyền, hân nói: “Cái thằng này, biểu tình kiểu gì thế hả, sao lại như đi chết thế, đi thì đi thôi, tương lai tôi cũng dọn ra ngoài, lúc ấy nhớ thu lưu tôi đấy.”

Tôi xoa xoa cái tay có chút phát đau, Chu Quang này vẫn là hấp tấp như thế, nhưng như thế lại giúp người ta chữa trị tâm tình trong thời gian ngắn nhất.

Nửa giờ sau, chúng tôi tới nơi, lúc thanh toán tiền, Chu Quang giúp tôi đem hành lý lên lầu. Vào phòng xong, Chu Quang nhìn bốn phía một chút thấp giọng nói: “Kháo, Hàn Hiểu, ở đây tốn bao nhiêu tiền nha.”

Tôi cười cười nói: “Không nhiều như cậu nghĩ đâu.” Nói xong từ trong tủ lạnh lấy ra hai lon bia, một lon đưa cho hân, hân nhận lấy rồi cả người ngã vào trong salon, hắc hắc cười nói: “Nơi này tốt quá, so với trong phòng mình thì xa hoa hơn nhiều, nếu tôi là cậu đã sớm dọn tới đây rồi.”

Tôi ngồi ở cậu đối diện mỉm cười không nói.

“Hàn Hiểu, ở đây chỉ có một mình cậu sao? Có muốn thêm bạn phòng không?” Ánh mắt của cậu ta nhìn tôi sáng rực, biểu tình hăng hái bùng bùng.

Tôi còn chưa kịp mở miệng cậu ta đã lại nói: “Quên đi, chờ ngày sau tôi không có chỗ ở rồi tính, lúc đó cậu nhớ thu lưu tôi đấy.”

Tôi nghe xong khóe miệng nhếch lên: “Cam tâm tình nguyện cực kỳ.”

Cuối cùng tôi mời Chu Quang đến quán lần trước gặp học trưởng dùng cơm, trước khi đi, cậu từ trong xe ló ra, hé miệng nói: “Hàn Hiểu, lần sau lại đi ăn nha.”

Tôi cười gật đầu.

Chờ cậu đi rồi, tôi chậm rãi thu hồi ý cười, chậm rãi trở về.

Trở lại phòng đọc sách, tôi xem biểu đồ trên máy tính, thật lâu cũng không nói gì, thật lâu không nhúc nhích dù chỉ một chút, việc dọn ra khỏi phòng KTX cũng là điều tôi dự đoán được ngay từ đầu, thậm chí còn được ‘lời’ thêm hơn mười vạn đồng, chỉ là vì sao trong tim có chút rầu rĩ nhỉ, thậm chí có thể nói là bị đè nén... Không tự giác mà lấy tay vuốt ngực, nhịp đập nơi con tim vẫn là như thế, nhưng tiếng tim đập lại vang hơn ngày thường...

Nghĩ tới đây, tôi nhắm mắt lại, trước mắt hiện lên bộ dáng của mẹ Tạ Minh, sau đó là cha tôi, sau khi mọi người ở trong đầu tôi hiện lên một lượt, trong óc một mảnh hắc ám... Cứ như đã bị nước biển bao phủ ngập tràn rồi.

Đúng lúc này, bên ngoài đột nhiên truyền đến tiếng mở cửa, tôi vội vàng ngồi dậy đi ra khỏi phòng đọc sách, mới vừa ra ngoài còn chưa kịp phản ứng, đột nhiên bị người ôm cổ, tôi ngăn người trở tay ôm lại, thấp giọng hỏi: “Sao em đã về rồi?”

“Hàn Hiểu, Hàn Hiểu.” Hứa Kiệt ôm chặt tôi thấp giọng nói: “Em gọi cho anh rất nhiều nhưng anh không bắt máy, em sợ anh gặp chuyện không may.”

Lúc này tôi mới phát hiện cả người cậu là mồ hôi, y phục có chút ẩm ướt, hơi đẩy cậu ra, lại thấy con người lẫn vành mắt cậu đều đã hồng hồng, tôi nhìn thấy mà tim tê rần, tay nhẹ vuốt ve mặt cậu, thấp giọng nói: “Em tới trường rồi à?”

Cậu gật đầu.

Tôi cười cười, trong tâm âm áp, ngoài miệng chậm rãi nói: “Anh lớn thế này rồi thì còn xảy ra được chuyện gì nữa chứ, em chạy tới đây như thế thì Âu Phong Minh còn không tức giận đến giờ chân sao.”

“Em mặc kệ, em chỉ muốn xác định anh không có việc gì, không thì em không an tâm được.” Hứa Kiệt lắc đầu thấp giọng nói, đầu rũ xuống như là một cậu học tiểu học phạm sai lầm.

Tôi xoa đầu cậu, đem cậu kéo lên ngồi ở trên ghế salon, cầm lấy điện thoại mới biết nó đã hết pin từ bao giờ rồi, dùng điện thoại của cậu gọi cho Âu Phong Minh, điện thoại vang lên một giây thì liền được nhận, tôi còn chưa mở miệng, bên kia liền truyền đến tiếng gầm gừ của Âu Phong Minh: “Hứa Kiệt, cậu đang làm cái gì thế, cậu điên rồi à, đột nhiên bỏ đi, cậu có biết tôi khó khăn thế nào mới mời được thầy thể hình về cho cậu không, cậu rốt cuộc còn muốn tập luyện nữa hay không hả?”

Chờ sau khi hân phát tiết xong, tôi trầm mặc rồi hạ thấp giọng nói: “Xin lỗi...”

“...Hàn Hiểu?”

“Hứa Kiệt là do quá lo lắng cho tôi, xin lỗi, không có lần sau đâu.” Tôi thản nhiên nói.

Âu Phong Minh thở hắt ra, gian nan nói: “Hàn Hiểu, cậu có thể hiểu được là tốt rồi, đêm nay cậu ấy còn có buổi huấn luyện, cậu đưa cậu ấy tới nhé... Quên đi, để chính tôi tự thân xuất mã thôi, cậu không cần đi đâu.”

Tôi ừ một tiếng, sau đó cúp điện thoại.

Đôi mắt Hứa Kiệt đầy trông mong nhìn tôi, tôi nhìn cậu không nói gì, sau đó đem cậu ôm thật chặt.

Hai người cứ in lặng mà ôm nhau như thế, nghe tim đập đây đó, an tĩnh tường hòa.

Nửa giờ sau, Âu Phong Minh gọi điện thoại cho tôi.

“Hàn Hiểu, nhà các cậu ở chỗ nào thế?” Thanh âm của hắn mang theo nghi hoặc nồng đậm. Tôi nói ra địa chỉ, hắn à một tiếng, vừa đi lên lầu vừa nói điện thoại với tôi, cuối cùng hắn nói: “Hàn Hiểu, mở cửa ra đi, tôi đứng trước cửa nhà cậu mà gọi điện thoại cho cậu thực quá kỳ quái.”

Hứa Kiệt nghe xong vội vàng đứng lên đi mở cửa, tôi lắc đầu ngất máy.

Âu Phong Minh đi vào, hắn quan sát bốn phía rồi hỏi: “Không phải bây giờ cậu đang lên lớp sao?”

Tôi thấp giọng cười cười: “Có chút việc, nhưng đã giải quyết được rồi.”

Hắn gật đầu như có điều suy nghĩ rồi lại nhìn tôi: “Vây là tốt rồi.” Sau đó nhìn về phía Hứa Kiệt có chút nghiêm khắc nói: “Hứa Kiệt, chúng ta phải đi mau thôi.”

Hứa Kiệt nhìn tôi một cái, tôi khẽ mỉm cười nói: “Đi đi em, anh ở nhà sạc pin, có gì cứ gọi cho anh nhé.”

Cậu lúc này mới gật đầu, trước khi đi tôi hôn nhẹ lên trán cậu, Âu Phong Minh đứng ở cửa nhìn, lạnh lùng cười: “Hàn Hiểu, cậu có việc thì phải nói với tôi đấy nhé, cha cậu không ở đây, tôi sẽ thay anh ấy trông nom cậu.”

Tôi nhìn hắn không thém nói, Âu Phong Minh có chút ngây ngốc trừng mắt nhìn, sau đó nở nụ cười... Hứa Kiệt không cho tôi tiễn cậu rồi đi, tôi nhìn bọn họ đi rồi mới đóng cửa lại, sau đó đứng ở trước cửa sổ nhìn hai người kia lên xe, trước khi đi Hứa Kiệt hướng tôi phát phát tay, tôi mỉm cười cũng phát phát tay...

Sau khi đem điện thoại đi sạc pin, tôi đứng dậy đem quần áo trong valy mang vào trong phòng ngủ, đúng lúc này lại nghe thấy phòng khách truyền đến một ít tiếng động, tôi hơi kinh ngạc, chẳng lẽ Hứa Kiệt đã trở về.

Vội vàng đi ra ngoài, một đạo bóng đen đột nhiên ôm lấy tôi, thấp giọng ở bên tai tôi nức nở nói: “Hàn Hiểu.” Thanh âm kia vô cùng quý dị, khiến tôi nổi da gà toàn thân...

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Chi Cưu Triền* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 40

Hiệp nghị ngẫu nhiên

Vội vàng đem người nọ đẩy ra, tôi cau mày nhìn kẻ bị tôi đẩy ngã trên mặt đất, nhưng cả mặt cười co quắp như rút gân, trên mặt Âu Phong Minh không còn biểu tình như khóc tang, rõ ràng là tươi cười sáng lạng ngời ngời, bởi vì thanh âm quá cao hứng nên tôi lầm tưởng là tiếng nức nở, thật là có bệnh mà.

Nhìn hắn một bộ dạng như thế, tôi không nhịn được hỏi một câu: “Âu Phong Minh anh thần kinh cái gì thế, có bệnh thì tới khoa thần kinh đi, đừng tới nơi này làm loạn.”

Sau khi hắn cười hắc hắc hai tiếng, đứng lên nắm chặt lấy cánh tay của tôi, nói: “Hàn Hiểu, có phải cậu không phản đối việc tôi theo đuổi cha cậu nữa không?”

“Anh điên rồi sao?” Tôi đẩy tay hắn ra, khẽ nhủ mày không vui nói: “Trong óc anh nghĩ cái gì thế hả? Anh không đi cùng Hứa Kiệt sao? Tại sao lại trở về, Hứa Kiệt đâu rồi?”

Âu Phong Minh nghe xong lời của tôi thì cười ngây ngô hai tiếng, nói ra một câu chẳng ra ngô ra khoai gì: “Cậu đã đáp ứng rồi đấy nhé, vậy không được đổi ý đâu nha.”

Mày của tôi ngày một nhẵn thêm, lần thứ hai xác nhận người này điên rồi, tôi lúc nào đáp ứng cho hắn theo đuổi cha tôi chứ.

Hắn cười ngây ngô xong thì liền xoay người chuẩn bị rời đi, tôi kéo tay hắn, híp mắt có chút không tin nhiệm mà nhàn nhạt hỏi: “Tôi hỏi đã, làm sao anh có chìa khóa nhà tôi thế?” Sau khi nói xong, lại thấy bản thân có điểm ngốc, hắn ở bên cạnh Hứa Kiệt, đương nhiên là do Hứa Kiệt đưa cho rồi.

Quả nhiên, vừa nghe tôi hỏi, Âu Phong Minh trừng lớn mắt nhìn tôi nói: “Cậu đây là biểu tình kiểu gì thế, cứ như tôi là cường đạo không bằng, tôi đi tới dưới lầu mới hiểu hiểu được thái độ của cậu, cho nên hỏi mượn Hứa Kiệt chìa khóa rồi đi lên.”

Tôi nghe xong nhấp hé miệng thâm nghĩ, đã thế sao không mang Hứa Kiệt cùng lên luôn đi.

“Hàn Hiểu, cậu thật không phản đối tôi theo đuổi Tín nữa sao?” Âu Phong Minh nhìn chăm chăm tôi, cẩn thận hỏi.

Tôi nhìn nhú nhú mày, không nhịn được nói: “Tôi phản đối thì anh không theo đuổi à?”

“Đương nhiên sẽ không.” Âu Phong Minh nghe xong lập tức phản đối, biểu tình thề son thề sắt, khiến tôi đột nhiên nhớ tới người đàn bà kia, ưu nhã trầm tĩnh nhưng vĩnh viễn chỉ vì mình mà suy nghĩ.

Tôi không thèm nhìn hắn nữa, đi tới trước solon ngồi xuống, sau khi nhắm mắt lại thần nhiên nói: “Cha tôi không phải người trong giới này, bên cạnh ông vẫn luôn là những người phụ nữ, anh theo đuổi thì có ích gì chứ.”

Âu Phong Minh nghẹn lại hồi lâu cũng đạm thanh nói: “... Thì cũng phải thử một lần chứ, cậu cũng không phải người trong giới đó thôi, Hứa Kiệt cũng đem cậu kéo tới tay rồi. Còn tôi đây, lăn lộn suốt bao năm trong giới này rồi, gặp được một người có thể khiến mình động tâm thật không dễ dàng, Hàn Hiểu, tôi thực sự thích anh ấy, tôi cũng biết nếu cậu không thích thì cho dù anh ấy có thiện cảm mấy với tôi cũng sẽ không nhận lời, cho nên tôi mới mong có được sự đồng ý từ cậu, chỉ sợ anh ấy khó xử, chứ không phải sợ gì cậu.”

Tôi nghe xong trong lòng mờ mịt, sau một hồi nhẹ giọng nói: “Hứa Kiệt ở dưới lầu chờ lâu sẽ tự mình đi lên đây đấy, không phải các anh còn phải đi tập luyện gì đấy hay sao.”

Âu Phong Minh ở phía sau tôi, hô hấp hắn bỗng nhiên gấp gáp vài phần, sau đó nhẹ giọng mà kiên định nói ra: “Vô luận như thế nào, lần này tôi sẽ không buông tay.” Sau đó tôi nghe được tiếng cửa được nhẹ nhàng đóng lại.

Chờ khi bên trong phòng an tĩnh, tôi tựa đầu lên sofa, vẫn không nhúc nhích, trong đầu trống rỗng. (Hạ Nguyệt — Lai Khứ WordPress)

Lúc này cửa lại được mở ra, trong lòng một trận phiền muộn, bỗng nhiên quát: “Tại sao anh còn quay lại làm gì?”

“Hàn Hiểu, làm sao cậu biết tôi tới?” Thanh âm học trưởng nghi hoặc vang lên sau lưng, tôi sững sốt vội vàng đứng lên nhìn về phía anh, anh cầm chìa khóa nhà của tôi đứng ở nơi đó, cả người thập phần tiêu tụy, như là mới vừa trải qua một hồi kiếp nạn vậy.

“Học trưởng, anh có chuyện gì thế này?” Nói thật thì, học trưởng ở trước mặt tôi vẫn luôn là thần thái phi dương, tôi chưa từng thấy qua anh chật vật đến thế, cả người ủ rũ, sắc mặt xấu xí, lần trước bị người dí súng vào đầu cũng không đến nỗi thế này.

Học trưởng ngồi đối diện tôi, tôi từ trong tủ lấy ra mấy lon bia ướp lạnh, sau đó hai người cùng uống.

Học trưởng một mực than thở, thần sắc khó coi căng thẳng, tôi cũng không nói gì cả, hôm nay dù mọi loại chuyện phiền muộn ập đến, tôi không thể duy trì cái biểu tình trầm tĩnh ngày xưa nữa rồi.

“Hàn Hiểu, cậu nói xem, một người phải làm như thế nào mới có thể trong một đêm trở thành phú ông.” Sau một hồi, học trưởng nhìn tôi mà hỏi.

Tôi nhướng nhướng mày nhẹ giọng cười: “Một người trong một đêm có tiền, đơn giản là bánh rớt từ trên trời, tỷ như mua vé xổ số, hoặc tiền tài bất nghĩa, cũng có thể là từ cỗ phiếu, đương nhiên cái này thì cần đầu tư.”

Học trưởng nghe xong ha ha cười nói: “Vẫn còn một dạng, tiền đen.”

Tôi nhếch miệng cười nói: “Tiền đen, em nói qua rồi đấy thôi, tiền tài bất nghĩa.”

“Đừng, đừng.” Học trưởng vỗ tay nói với tôi, trên mặt tuy rằng mang theo ý cười nhưng con ngươi lóe ra uể oải. Tôi híp mắt thờ ơ xoay xoay lon bia: “Thế nào, là anh bỗng nhiên có tiền bất chính sao?”

Học trưởng vội vàng nhìn tôi, thần sắc trên mặt bỗng nhiên căng thẳng, trong con ngươi mang theo một tia phòng bị, sau đó lại chậm rãi gỡ xuống sự phòng bị đó, khoe miệng từ từ kéo ra nụ cười khô sở, anh nói: “Hàn Hiểu, anh vẫn cảm thấy cậu là người không đơn giản, hiện tại càng thấy là đúng, chính xác, anh cậu hiện tại nói ra quả thật là một kẻ có tiền, trong một đêm có được gia tài hàng trăm triệu, cậu tin không?”

Tôi nghe xong ha ha cười: “Có cái gì là tin hay không tin ở đây, em chỉ sợ anh anh có tiền mà không thể xài thôi.” Vừa dứt lời, học trưởng giống như một quả bóng bay xẹp hơi, ủ rũ hẳn.

Tôi nhìn anh không nói gì cả, học trưởng nghiêng đầu tựa vào ghế salon, thần nhiên như không mà kể: “Ngày hôm qua Phương Thiển, Phương lão đại mở cho anh một tài khoản, bên trong có gia tài hàng tỉ, y kêu anh cầm số tiền này ra ngoài phát triển rồi mới được quay trở về. Anh cầm cái thẻ kia một đêm không ngủ, cũng không dám ngủ, không tìm được người để mà thương lượng, hôm nay lại nhớ tới cậu, Hàn Hiểu, cậu nói, anh cầm số tiền này rồi đi làm

cái gì bây giờ?”

Tôi bỏ lon bia xuống rồi cười nhàn nhạt, nói: “Y kêu anh rửa tiền.” Tiền, là phải sạch sẽ, muốn trở nên sạch sẽ thì phải rửa, nhưng quan trọng là rửa kiểu gì.

Anh vì câu này của tôi mà thần sắc lại có chút phức tạp, hơi ngồi thẳng lên nhìn tôi, sau đó cười nói: “Quên đi, chúng ta uống bia đã, đừng nghĩ mấy chuyện phiền lòng này nữa.”

“Không, em lại rất có hứng thú.” Tôi thân nhiên nói, anh nhìn tôi con ngươi lóe lóe, rất sáng.

“Cùng nhau đầu tư không?” Tôi không quanh co lòng vòng mà nói trắng ra, anh nhướn mày nhìn tôi không nói gì.

“Học trưởng, anh nghĩ chúng ta đầu tư cái gì hay nhất?” Tôi không nhìn anh, trái lại nhìn trần nhà, thờ ơ nói.

“...Hàn Hiểu, anh chỉ là muốn tìm người tâm sự chuyện trong lòng, không muốn dụ dỗ cậu đâu, việc này cậu cứ quên đi.” Học trưởng chậm rãi nói, tôi nghe xong trong lòng hơi ấm áp, vô luận trong lời anh nói có mấy phần thật mấy phần giả, lúc này nghe vào đều là tình cảm ấm áp.

Tôi nhìn anh, trầm thấp nở nụ cười nói: “Học trưởng, em cũng là nói thật tâm, anh nghĩ chúng ta nên làm như thế nào?”

Anh hé miệng nói: “Muốn đem cả tí tiền đây ra ngoài cũng không phải chuyện dễ, hay nhất là tìm mấy hạng mục lớn, một lần tốn tới mấy nghìn vạn.”

Tôi nghe xong mỉm cười gật đầu nói: “Học trưởng, anh nghĩ bây giờ đầu tư cái gì là tốt nhất?”

Anh suy nghĩ một hồi rồi nói: “Anh thấy bất động sản cũng không tồi đâu, dễ làm, đầu tư cũng tiện, chính là chúng ta không quen thuộc về phương diện này, tiền này là phải thu hồi được, vạn nhất xảy ra sai lầm, tính mệnh của bản thân anh cùng gia đình cũng sẽ nguy hiểm.” Nói xong câu cuối cùng, anh giả một bộ chẳng hề để ý.

Tôi nghe xong lời anh nói cũng khá tán thành, nhớ kiếp trước khi tôi còn chưa chết, rất nhiều người đều nói, nếu như có thể trở lại mười năm trước, cho dù là đập nồi bán sắt cũng phải mua cho bằng được một căn nhà để ở.

Nhưng còn có một thứ, đó chính là giải trí đại chúng, ai cũng sẽ không nghĩ tới một kẻ vô danh mai kia lại trở thành minh tinh được hoan nghênh nhất, mà lại là thịnh hành toàn quốc nữa nha.

Vì vậy tôi nhìn học trưởng rồi nói: “Bất động sản là cái loại nếu không hiểu biết gì thì tiền lời không đến tiền vốn cũng đi, em nghĩ nên đầu tư vào giải trí.”

“Giải trí?” Học trưởng ngẩn người, bỗng nhiên ngồi dậy vỗ đùi mà nói: “Giải trí nha, chết tiệt sao anh lại không nghĩ tới.” Nói xong anh lại có chút lo lắng nói: “Nhưng mà, cái này cũng phiêu lưu lắm, nếu như đầu tư vào đấy cũng không phải là một số tiền nhỏ đâu.”

Tôi cười cười: “Đúng thế, một bộ phim đầu tư mấy nghìn vạn, nói không chừng đến cuối cùng chỉ còn lại có một tăng da.”

Học trưởng nhìn tôi, sau một hồi chậm rãi nói: “Hàn Hiểu, anh sao lại cảm thấy cậu sớm đã có kế hoạch này rồi?”

Tôi nhìn anh không hề hề rằng, đúng thế, từ lúc ở bên Hứa Kiệt tôi đã để gọt kế hoạch này rồi, Hứa Kiệt nếu muốn vào giới giải trí, vậy cũng phải ở dưới quản chế của tôi, quy tắc trong giới giải trí quá phức tạp, tôi không muốn cậu phải đối mặt với chúng.

Tôi muốn cậu cứ tiến lên mà không cần sợ hãi lo âu, nhất định phải có đế quốc giải trí của chính mình, như vậy cậu mới có thể hoàn toàn phát huy tài năng, mà tôi cũng không cần quá mức lo lắng.

Tôi vốn định chậm rãi kiến thiết trong bốn năm học này, nhưng hiện tại có cơ hội làm sớm, cũng chưa chắc đã là chuyện không tốt.

“Vậy Hàn Hiểu, cậu dự định làm như thế nào?” Học trưởng nhìn tôi phe phẩy lon bia, nói.

“Đầu tiên, anh phải có một công ty.” Tôi thân nhiên: “Quan trọng là phải thành lập công ty trước đã rồi mới có cơ hội tiến hành các loại đầu tư.”

Học trưởng gật đầu, vẻ mặt như có điều suy nghĩ, sau đó bình tĩnh nhìn tôi rồi nói: “Hàn Hiểu, nếu như cậu đã thực sự quyết định, vậy cứ thế đi.”

Tôi nhếch miệng cười: “Công ty thành lập, em và anh bỏ vốn phân nửa.”

Học trưởng nhìn tôi, cong cong mi mắt mà hỏi: “Ý của cậu là muốn hòa vốn để bình đẳng với tôi? Dựa vào cái gì? Cậu chỉ bỏ vốn, tương lai nếu đầu tư thì đều là anh bỏ tiền, vậy lợi ích làm sao phân chia.”

“Dựa vào cái gì sao? Bằng việc em có thể đem nó phát triển đi lên mức tốt nhất.” Tôi nhẹ nhàng gần từng chữ: “Bằng việc em có thể đem tiền của anh phát ra rồi thu hồi lại, đương nhiên đây là giai đoạn trước, chờ tiền của anh trắng rồi, sạch sẽ rồi, lợi ích phân phối cứ dựa theo tỷ lệ đầu tư của anh với em mà chia làm hai phần, thế nào?”

“Nếu như anh không đáp ứng?” Học trưởng thân nhiên nói.

Tôi nhún vai nói: “Học trưởng nếu anh không đáp ứng, em cũng không có biện pháp, nói thật thì chính em cũng có thể đối phó, thế nhưng như vậy thì em

phải tự mình đứng ra làm ông chủ, em hiện tại không có cái tâm tình đấy nên mới cùng anh nói thẳng.”

“Ý của cậu là, cậu muốn đứng phía sau màn?”

Tôi gật đầu nói: “Em dù sao cũng chỉ là một sinh viên đại học thôi, gây chú ý quá sẽ không tốt, em cũng không giống anh, có người che chắn cho.”

Học trưởng nhìn tôi cười: “Hàn Hiểu, cậu thật là một con hồ ly.”

“Chắc vậy.” Tôi cười khẽ đáp lại một tiếng.

“Ok, việc này bàn tới đây thôi, cậu để anh suy nghĩ kỹ đã, sau đó sẽ cho cậu một câu trả lời thuyết phục.”

Tôi gật đầu nói: “Có thể.” Học trưởng đứng lên vỗ vỗ vai tôi rồi rời đi, chờ anh đi rồi, tôi an tĩnh ngồi ở trên ghế salon, hồi lâu mới nhếch miệng cười nhạt.

Tôi nghĩ anh ấy sẽ đồng ý.

Ba ngày sau học trưởng nói rằng anh đồng ý, tôi nghe xong lẳng lặng nở nụ cười nói một câu hợp tác vui vẻ, học trưởng hỏi tôi có phải tôi làm những điều này là vì Hứa Kiệt không, tôi nói không, tôi nghĩ trên bàn của anh đại khái đang có một tập văn bản điều tra về tôi, những người bên cạnh tôi cũng sẽ không bỏ qua đâu, về phần Hứa Kiệt, chưa bao giờ là điều tôi muốn giấu giếm.

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Chi Cưu Triền* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 41

Trong TV lóe qua hình ảnh của cậu

Trong lúc chuẩn bị, tôi quay về trường đi học như cũ, cũng không tận lực tránh né đám người Tạ Minh. Chu Quang mỗi lần thấy tôi đều vẫy tay từ xa, tôi trầm tĩnh không nói ngồi bên hần, ánh mắt Tạ Minh nhìn tôi đầy phức tạp, tôi làm bộ không biết.

Bởi vì xác định thật sự muốn tiến vào giới giải trí, mấy ngày nay tôi cùng học trưởng vẫn luôn dùng điện thoại liên hệ.

Hôm nay mới vừa tan học, tôi liền nhận được điện thoại của học trưởng, vội vàng tách khỏi đoàn người để nghe.

“Hàn Hiểu, công ty thành lập rồi đấy nhưng chưa ký hợp đồng được với ai cả, cũng chẳng có phương hướng đầu tư.” Ở bên đầu kia điện thoại, học trưởng thở dài mà nói.

Tôi cầm điện thoại di động thấp giọng cười nói: “Cũng không hẳn vậy, ký hợp đồng với Hứa Kiệt đi.”

“...Hàn Hiểu, cậu muốn tiến vào giới giải trí có phải vì Hứa Kiệt hay không?” Thanh âm học trưởng ở bên kia lộ ra một tia quỷ dị.

“Sao anh lại nghĩ như vậy.” Tôi nhàn nhạt nói: “Em sở dĩ tiến công vào giới giải trí vì nó kiếm được nhiều tiền, mà Âu Phong Minh nói Hứa Kiệt tuyệt đối có tiềm chất nổi tiếng, dù sao thì nước phù sa không thể chảy ruộng ngoài, ký hợp đồng với cậu ấy thì có gì xấu đâu.”

“Hàn Hiểu, cậu thực sự nghĩ như vậy.”

“Bằng không anh cho là sao.”

Nghe tôi đàm mạc nói, học trưởng ở bên kia cười cười: “Cứ cho là tên Âu Phong Minh kia nói không sai, thế nhưng Hứa Kiệt bây giờ không danh không tiếng, ký hợp đồng với cậu ấy cũng coi như không công.”

Tôi thấp giọng cười nói: “Giải trí, không thiếu nhất chính là tin tức, vô luận tốt hay xấu đều là người nổi tiếng.”

“...Hàn Hiểu, ý của cậu là hy sinh danh tiếng của Hứa Kiệt để đổi lấy địa vị xã hội cho cậu ấy sao?” Học trưởng trầm mặc rồi chậm rãi hỏi.

Tôi khẽ nhún mày lạnh lùng nói: “Sao anh lại nghĩ như thế? Em sao có thể để cậu ấy làm vật hy sinh chứ.”

“Vậy ý của cậu là gì?” Mơ hồ nghe được tiếng thở phào nhẹ nhõm của học trưởng qua điện thoại, tôi hơi hé miệng, hình tượng của tôi trong mắt anh chẳng lẽ kém tới thế sao? Tôi cho dù không phải người tốt đẹp gì nhưng chắc chắn sẽ không hy sinh Hứa Kiệt, nghĩ tới đây trong lòng một trận ảm ức.

“Hàn Hiểu, cậu nói thẳng ra đi.” Học trưởng ở bên kia thiếu kiên nhẫn mà hỏi.

“Anh lo cái gì, Âu Phong Minh đương nhiên sẽ vì Hứa Kiệt an bài một loạt hoạt động, chậm rãi bồi dưỡng để người của hắn nổi tiếng, còn anh chỉ cần

lặng lẽ đầu tư cho cậu ấy, sau đó ở lúc cậu ấy hơi nổi tiếng thì ký kết hợp đồng với cậu ấy.” Tôi thu hồi tất cả tâm tình trong lòng, chậm rãi đáp.

Học trưởng trầm thấp cười: “Hàn Hiểu, anh phát hiện cậu thật sự là một tên hồ ly, cậu cũng đã có quyết định này rồi vì sao không trực tiếp nói cùng Hứa Kiệt, còn muốn đi một vòng lớn như vậy, để anh đứng ra? Anh nghĩ nếu là cậu mở miệng, cậu ấy sẽ vô cùng nguyện ý.”

Tôi nhú nhú mày cũng chưa nói thêm, học trưởng lại nói rồi: “À, anh đã biết, cậu đòi đứng sau màn là vì sợ sau này có ảnh hưởng không tốt tới Hứa Kiệt? Hàn Hiểu, không nghĩ tới cậu là kẻ lãng mạn thế nha.”

“Đừng nói lung tung nữa, chuyện Hứa Kiệt là đồng tính luyến ái sớm muộn gì cũng sẽ truyền ra, nguyên nhân em sở dĩ làm như vậy... Em cũng không biết.” Lại chậm rãi từ từ nói: “Học trưởng, anh bắt đầu chuẩn bị đi, hai ngày nữa em cũng khá rảnh rồi, có thời gian thì gặp mặt nói chuyện nhé.”

Anh ừ một tiếng, tôi cũng cúp điện thoại, sau đó cả người tựa ở trên cột nhà không nói gì cả, trong lòng từng trận khó chịu, tôi cũng không biết vì sao mình không chịu nói rõ nguyên nhân với Hứa Kiệt, ả ả cảm thấy tôi cũng không giống như bề ngoài biểu hiện, không tin nhiệm cậu đến như vậy...

Thế nhưng tôi rõ ràng tâm đã động trước tình cảm của cậu, sẽ cảm động, sẽ bối vì cậu thụ thương mà khó chịu, sẽ bối vì cậu vô ý tui thân mà trong tâm yêu thương, thế nhưng liên quan tới tiền bạc, thì người đầu tiên tôi phòng bị lại là cậu. (Tại con mụ Hứa Khả cả thôi anh à, anh đừng buồn nha)

Tôi có thể vì cậu mà lựa chọn hoàn cảnh, tôi có thể thay cậu làm hết tất cả những gì cậu muốn, tôi có thể cho cậu tất cả những gì cậu thích, thế nhưng tôi lại để phòng cậu... Tôi biết rõ mình có loại tâm tính này nhưng lại không ngăn cản bản thân, tôi đã vậy còn quá ích kỷ. Tôi thật là một tên khốn nạn... Hơi nhắm mắt lại. Trong tim từng hồi khó chịu dâng lên.

Sau một hồi, tôi dẹp xuống tâm tình của mình, cho dù ích kỷ thế nào, tôi cũng sẽ không thương tổn Hứa Kiệt, tôi cũng nói không rõ tâm tình bản thân mình rốt cuộc là như thế nào, chỉ là thấy rất buồn khổ.

Chậm rãi đi khỏi nơi vắng vẻ, mới vừa ra ngoài rẽ qua liền thấy Hứa Khả, Tạ Minh còn có Lưu Quyên, ba người đứng chung một chỗ đang cười vui vẻ, Lưu Quyên liếc mắt thấy tôi liền biến sắc, Hứa Khả theo ánh mắt của cô ta cũng nhìn về phía tôi, tôi nhấp miệng, mi phong khẽ nhuỵ xoay người rời đi.

Hiện tại, tâm tình tôi thật sự rất không tốt, không muốn thấy bất luận kẻ nào ngoài Hứa Kiệt.

Chỉ là, không nghĩ tới mới chỉ đi được vài bước, Tạ Minh đột nhiên đuổi theo, hần lòi kéo cánh tay tôi, mi phong anh khí nhẫn lại rồi nói: “Hàn Hiểu, cùng nhau nói chuyện chút đi.”

“Có cái gì để nói đây?” Tôi nhìn hần nhuỵ mày, Tạ Minh ngờ ngác nhìn tôi, Hứa Khả cùng Lưu Quyên đi tới, ánh mắt hai người đều rất phức tạp.

Tôi đẩy tay Tạ Minh ra, thản nhiên nói: “Thật ngại, tôi còn có việc, nếu như không có gì chuyện quan trọng thì tôi đi trước.”

“Hàn Hiểu, cậu gặp qua mẹ tôi rồi sao?” Tạ Minh tiến lên kéo cánh tay của tôi rồi hỏi.

Tôi liếc nhìn hần, hần nhìn tôi, trên mặt hần có khăn trương cũng có xấu hổ.

Tôi lạnh lùng liếc nhìn Hứa Khả đang trang nhã đứng ở bên cạnh hần, dần dần từ từ gạt tay hần xuống khỏi cánh tay tôi, sau đó đậm mạc nói: “Gặp qua rồi, bà ta sợ tôi và bạn gái cậu có cái gì đen tối, cho nên hẹn tôi ra gặp. Hôm nay mấy người đều ở đây nên tôi muốn nói rõ ràng, Hứa Khả, tôi cho cô biết, dù trên đời này chỉ còn lại một người con gái là cô thì tôi cũng không thích cô, về phần Tạ Minh, tốt nhất là từ nay về sau đừng nên xuất hiện ở trước mặt tôi, tiền của mẹ cậu tôi thu rồi, mười vạn, bà ta an tâm, cậu an tâm, thỉnh cũng để tôi an tâm.”

Nói xong tôi không thèm nhìn sắc mặt xấu xí của ba người đó, xoay người rời đi.

Ở chỗ rẽ, tôi đột nhiên phát hiện tâm tình của mình thật tốt. Có đôi khi, phát tiết cảm xúc, lại thấy thật nhẹ nhõm...

Sau đó trong trường có đủ loại tin đồn, dù sao sân trường nhiều người như thế, muốn không ai nghe thấy cũng khó, hơn nữa thanh danh của tôi đã không mấy tốt, giờ chỉ là thêm một cái danh xấu tham tiền mà thôi.

Chỉ là, sau khi Hứa Kiệt nghe được thì vội vàng gọi điện thoại an ủi tôi, tôi nghe lời cậu nói nhưng ngược lại lại là người đổ dành cậu, Hứa Kiệt ở trong điện thoại cười không ngừng.

Sau đó tôi bắt đầu bận rộn, bắt tay vào công tác chuẩn bị mở công ty, mở công ty cũng không phải chuyện dễ dàng, may mà phía sau học trưởng có chỗ dựa vững chắc đủ cường đại, sự tình tuy rằng vụn vặt, thế nhưng công việc cũng thập phần thuận lợi.

Mướn một khu văn phòng cao cấp trong thành phố này, tầng trệt được sửa sang lại rất đẹp, nhưng tên công ty thì... học trưởng lấy cái tên rất tầm thường, là Lạc Địa Song, nhìn ba chữ đầy xong, nói thật tôi nói không nên lời phản đối.

Sau khi đăng ký xong công ty, tất cả thể lực ở công ty của Phương Thiển toàn bộ tiêu thất, trước khi đi một người tên là Cường Tử đem toàn bộ giấy tờ chứng từ đặt trên bàn, sau đó vỗ vai học trưởng cười nói: “Lão đại kêu tôi chuyển lời này cho anh, công ty này từ giờ là của anh rồi, anh muốn vắn lắn xuống thế nào cũng được miễn là đem tiền về, kỳ hạn mười năm đi qua thì nó hoàn toàn là của anh.”

Học trưởng nghe xong hơi mân khóe môi kiên nghị, tôi ngồi ở một bên không nói gì.

Sau khi mọi người rời đi, học trưởng cầm lên đám chứng từ trên bàn, thấp giọng cười cười, mặt mày hiện lên một tia tàn nhẫn, anh nói: “Hàn Hiểu, mặc

đủ trong tay của tôi có tiền, đáng tiếc, nói đúng ra thì là kẻ không xu dính túi, còn chẳng bằng cậu đâu. Chỉ ít lời lải ở đây có một nửa là của cậu.”

Tôi đứng lên thân nhiên nói: “Anh nghĩ thoáng chút đi, mười năm sau là tự do rồi.”

Anh nhìn tôi nhẹ nhàng cười, mặt mày có phần khổ sở.

“Ngày công ty cất bằng khánh thành em sẽ không xuất hiện.” Tôi nhìn anh chậm rãi nói: “Tự anh lo liệu đi.”

Anh nhìn tôi cười nói: “Đương nhiên có thể mà, nhưng tiệc rượu khánh thành cậu phải đi, ngày đầu tiên làm việc thì cái tên đứng sau màn như cậu cũng phải lác lác đi vài vòng, tương lai ký kết với các nghệ sĩ, cậu cũng phải ở đây.”

Tôi gật đầu nói: “Cái này đương nhiên, nhưng em không xuất hiện trước giới truyền thông đâu.”

Tôi có ấn tượng vô cùng không tốt với đám truyền thông, lúc gia đình tôi tan nát, bọn họ đưa tin gì đến nay tôi còn nhớ kỹ, đám người hả hê cũng không phải số ít.

“Được, thành giao.” Học trưởng cười sang sảng nói. Tôi nhìn anh cũng chậm rãi nở nụ cười.

Đêm nay về đến nhà, Hứa Kiệt gọi điện thoại cho tôi, cậu hưng phấn nói: “Hàn Hiểu, anh mở TV xem kênh XX đi.”

Tôi nằm ở trên giường mềm mại, cười nhạt nói: “Sao mà em hưng phấn thế, lên TV rồi à?”

Cậu dạ một tiếng nói: “Tuy rằng xuất hiện trước ống kính chỉ vài giây thôi, thế nhưng em thực sự rất cao hứng...”

Tôi tìm thấy cái kênh cậu nói, bên trong là một đoạn quảng cáo, người phát ngôn là đại minh tinh hiện nay, rất nhiều người đi qua bên cạnh anh ta để làm nền, diễn viên quần chúng đương nhiên chỉ có một giây xuất hiện, nhưng tôi mới liếc mắt đã thấy Hứa Kiệt mặc áo trắng trong đám người, mặt mày thanh minh, thập phần nhu hòa.

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Chi Cưu Triền* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 42

Một ngày như chuyện đồng thoại

Cùng Hứa Kiệt nói chuyện xong, tôi đến phòng đọc sách tìm quảng cáo kia trên máy tính, sau khi xem đi xem lại, tôi cẩn thận đem đoạn có Hứa Kiệt cắt ra... Sau đó tôi tạo một thư mục để những hình ảnh này vào. Tôi nghĩ hẳn không bao lâu nữa, thư mục này sẽ ngày càng đầy thêm.

Lúc này đây là tôi chứng kiến cậu thành danh, từ không có tiếng tăm gì đến cuối cùng vang danh toàn quốc, tôi muốn chứng kiến từng bước nhỏ một, nghĩ tới đây, tôi nhẹ nhàng cười.

Lúc này điện thoại vang lên, tôi nhìn một chút, trên màn hình hiện ra ba chữ Âu Phong Minh, suy nghĩ một lát tôi mới nhận cuộc gọi, đầu dây bên kia rất ồn, còn có người đang nói chuyện loạn thất bát tao gì đó.

Tôi hỏi: “Hứa Kiệt đã xảy ra chuyện à?”

“Nói lung tung cái gì đó, cậu ấy tốt lắm.” Âu Phong Minh thân nhiên nói.

Tôi à một tiếng: “Vậy anh gọi điện thoại cho tôi có chuyện gì không?”

“Chỉ là muốn nói cho cậu biết một tiếng, ngày hôm nay Hứa Kiệt dự định về nhà. Mặc dù là lần đầu tiên xuất hiện trước ống kính nhưng mà hiệu quả cũng không tệ lắm, cậu ấy hưng phấn cả ngày, cậu ấy về đến thì cậu nhớ cổ vũ cậu ấy nhiều vào nhé.” Âu Phong Minh nhàn nhạt nói.

“Tôi đã biết.” Tôi thân nhiên nói: “Ngày mai tôi sẽ đưa cậu ấy về đây.”

“Vậy là tốt rồi.” Âu Phong Minh nói, sau đó trầm mặc rồi lại khàn tiếng thấp giọng hỏi: “Hàn Hiểu, cha cậu còn có... số điện thoại cá nhân nào không?”

“Anh hỏi cái này làm gì?” Tôi khẽ cười.

Âu Phong Minh ập a ập ứng: “Mấy ngày nay tôi gọi điện thoại về anh ấy đều không nhận, gọi điện thoại đến công ty thì thư ký nói anh ấy bận lắm, thế nhưng để người khác gọi tới thì lại không hề vội vàng bận rộn cái gì, dần dà thư ký thấy điện thoại từ Bắc Kinh gọi tới liền nói anh ấy bận rồi, cho nên tôi mới muốn hỏi cậu một chút, anh ấy có xài số điện thoại riêng không?”

Tôi nghe xong lẳng lẳng cười cười, thản nhiên nói: “Không có.”

“...Hàn Hiểu, chính cậu đục cầu bắt mất nha, cũng đừng liên lụy tôi đi tìm kiếm tương tư chứ, cậu làm như vậy hơi quá đáng rồi đi...”

Nghe lời hắn nói, lông mày của tôi hầu như thành hình chữ xuyên. Vì vậy không đợi hắn nói xong tôi liền gác máy.

Sau đó điện thoại lập tức lại vang lên, thấy tên Âu Phong Minh, tôi đem điện thoại tắt âm vút vào sau ghế salon, điện thoại vang lên một phút đồng hồ rồi tự động không vang nữa, sau đó hắn cũng không gọi thêm, tôi cũng không quan tâm tới nữa. (Hạ Nguyệt – Lai Khứ WordPress)

Nghĩ đến Hứa Kiệt muốn về đây, tôi nhủ nhủ mày nhìn đồng hồ, giờ mới là bốn giờ chiều, cậu vội vội vàng vàng trở về hẳn là chưa ăn cái gì, liền đứng dậy đến tủ lạnh trong phòng bếp nhìn qua, nguyên liệu bên trong rất phong phú, cái này là do cậu mua mà. Từ lúc Hứa Kiệt ở bên ngoài huấn luyện mấy ngày nay, tôi cũng chẳng động đến đồ gì trong đây. Nhớ tới lần kia vì Hứa Kiệt pha mì, nhớ tới cậu mặt mày tươi cười, tôi cũng không nhìn được mà nhếch miệng cười, sau đó cầm lấy đồ ăn sống bên trong, chuẩn bị vì Hứa Kiệt làm một bữa cơm... Hẳn là không khó đi? Tôi nhìn củ cà rốt trên tay mà nghĩ, sau đó bỏ dao xuống, củ cà rốt xiêu vẹo luôn rồi...

“...Hàn Hiểu, anh đang làm gì thế?”

Nửa giờ sau, Hứa Kiệt đứng ở cửa phòng bếp hỏi tôi, tôi nhìn quanh phòng bếp y như bãi chiến trường lại quay sang nhìn cậu, cậu giương mắt nhìn tôi, quả cà chua mềm nhũn trên tay tôi rơi xuống, tôi vội vàng nhặt lên rửa sạch, cuối cùng nhẹ nhàng ho khan hai tiếng không nói gì, nói thật thì thật sự có chút xấu hổ, phòng bếp vốn là sạch sẽ chỉnh tề, lúc này bị tôi làm cho rối tinh rối mù, cà rốt, cà chua, hành lá ném lung tung... Thấy những thứ này, mặt tôi đỏ lên.

Hứa Kiệt nhìn tôi, chậm rãi đi đến, hồi lâu mới ôn nhu cười nói: “Anh làm cơm cho em đấy à?”

Tôi lẳng lẳng gật đầu, nụ cười trên mặt Hứa Kiệt càng lúc càng lớn, cuối cùng cậu tiến lên bỗng nhiên ôm lấy thắt lưng của tôi, nhỏ giọng ở bên tai tôi nói: “Em rất vui.”

Tôi nhìn đồ ăn bị ‘thái’ đến lộn xộn xộn, cười khổ một tiếng, giọng ngừng mà nói: “Được rồi, em vui vẻ là tốt rồi, nhưng chúng ta hẳn phải đi xuống dưới lầu tìm đồ ăn thôi. Quan từ xa nhà bếp, cô nhân nói thật có đạo lý nha.”

Hứa Kiệt ghé vào trên vai tôi rầu rĩ nở nụ cười, cậu nói: “Ý của anh là nói em không phải quân tử sao.”

“Không...” Tôi cười gượng hai tiếng, Hứa Kiệt thối lui nhìn tôi, sau một hồi bật cười ha ha, trong mắt hàm chứa ý cười thật sâu, sau khi cười xong mới hơi nhích ra bên cạnh rồi nói: “Anh đi ra ngoài đi, để em làm, tin chắc sẽ khiến chúng trở thành mỹ vị ngon miệng.”

Tôi nhìn cậu mỉm cười, trong tim hơi có chút không được tự nhiên, cuối cùng tiến lên nhẹ nhàng nâng cằm cậu, ôm cậu hôn cậu một hồi, Hứa Kiệt hơi nhắm mắt lại, tùy ý tôi.

Cái hôn qua đi tôi ghé vào tai cậu thấp giọng nói: “Vậy anh đi ra ngoài trước nhé.” Hứa Kiệt đỏ mặt đem tôi đẩy ra.

Từ trong phòng bếp ra ngoài, tôi thật sâu thở hắt ra, cái phòng bếp này tôi nghĩ tương lai trừ khi bị bắt buộc hết cách, tôi sẽ không chạy vào bên trong đó nữa, thối lui một vịn bước mà nói, thì là đi vào vì Hứa Kiệt pha mì mà thôi, về phần làm cơm, quên đi.

Nghĩ tới đây trong lòng hơi thờ phào nhẹ nhõm, đem hành lý của Hứa Kiệt đặt ở phòng trong, sau đó ngồi ngoài phòng khách xem TV.

Nửa giờ sau, Hứa Kiệt đem thức ăn bung ra, tôi cũng hỗ trợ lấy chén bát.

Nhìn cà chua bị tôi xắt thành hình thù kì dị bây giờ lại một lần nữa quay về hình dáng đẹp đẽ, lần thứ hai tôi cảm thán không phải ai cũng có khiếu đầu bếp, trời cho mới là trọng yếu nhất, trời cho mới là trọng yếu nhất nha.

Lúc ăn cơm, trên người Hứa Kiệt mơ hồ mang theo một tia hưng phấn nói không nên lời, thường thường nhìn tôi, tôi lại chỉ lẳng lẳng ăn bữa cơm mỹ vị, thậm chí có lúc gì thì để khi ăn xong rồi nói mới tốt.

Ăn cơm xong, Hứa Kiệt ngồi bên cạnh tôi, tôi vòng tay ôm cậu thấp giọng hỏi: “Đêm nay không về phải không?”

Cậu gật đầu, lại chần chờ rồi nhìn tôi nhẹ giọng nói: “Ngày mai bắt đầu luyện tập phát âm”(HN-LK WP)

Tôi gật đầu nói: “Cố gắng nỗ lực nha, nhưng em không được quá sức, sẽ mệt mỏi, từ từ đến là tốt rồi.”

Cậu mỉm cười, mày nhướn cao, tôi nhìn mà con mắt tối sầm, sắc mặt Hứa Kiệt nhìn tôi thì cũng đỏ dần lên, đỏ ửng lan từ cổ tới tận phần da thịt gấu trong quần áo, thế nhưng cậu vẫn cùng tôi đối diện như cũ, từ lần đầu tiên cậu thổ lộ với tôi tới tận bây giờ đều vẫn vậy, cậu cho dù sẽ đỏ mặt nhưng con mắt vẫn y như lần đầu tiên, luôn nhìn thẳng vào tôi...

Tôi rời mắt đi chỗ khác, thản nhiên nói: “Mấy ngày nay mệt mỏi rồi, em đi nghỉ ngơi đi thôi.”

Cậu chậm rãi đáp lại một tiếng, cuối cùng nghiêng đầu tựa ở trên vai tôi thấp giọng rầu rĩ: “Hàn Hiểu, lời đồn đại trong trường học ngày một nhiều, chắc hẳn mấy ngày qua anh sống không vui vẻ, em có đôi khi hận chính mình vì sao không thể luôn ở bên cạnh anh.”

Nghe cậu nói như trẻ con, tôi không nhịn được bật cười: “Chuyện trong trường anh căn bản không để ở trong lòng, em lo lắng làm gì, hiện tại em cố gắng hướng về phía mục tiêu của chính mình phần đầu là tốt rồi.”

“Vậy thì anh phải luôn ở bên cạnh em nhé.” Cậu ngẩng đầu bình tĩnh nhìn tôi nói.

Tôi gật đầu, ở trên môi cậu nhẹ hôn rồi thấp giọng nói: “Anh sẽ, em nghỉ ngơi đi, anh ở bên cạnh ngắm em.”

Nghe xong lời này, cậu ngáp một cái, cuối cùng oa ở trong ngực tôi rồi nhắm mắt lại. Tôi đem cậu ôm vào trong ngực, vì cậu điều chỉnh một tư thế thoải mái, sau đó chậm rãi ngắm nhìn cậu. Mặt cậu có chút đen, dưới vành mắt cũng thâm quầng, mấy ngày nay hẳn rất khổ cực đi. Tiến nhập vào một lĩnh vực mà bản thân chưa bao giờ tiếp xúc qua, không có bất luận cái gì để dựa vào, muốn thành công thì chỉ có thể không ngừng nỗ lực, không ngừng phấn đấu, cứ tiếp tục như thế thì người cũng sẽ gầy đi vài ký mất, như thế thật làm người ta đau lòng.

Nghĩ mãi, tôi không tự giác mà thở dài, sau đó ở trên mí mắt đã đóng chặt của cậu ấn lên một cái hôn nhẹ.

Hôm đó Hứa Kiệt ngủ rất sâu, tỉnh lại đã là ngày hôm sau rồi, Âu Phong Minh cũng đã ở bên ngoài chờ đón cậu đi, sau khi cậu rửa mặt xong thì có chút không muốn rời đi, cậu chạy tới ôm chặt lấy tôi một cái rồi mới rời đi. Ngoài cửa, Âu Phong Minh nhìn thấy chúng tôi dây dưa như thế thì cũng mím lại khóe môi kiên nghị.

Tôi khiêu khích nhìn hấn một cái, Âu Phong Minh nhìn tôi, nheo lại đôi mắt đẹp, cuối cùng nhếch miệng cười, bỗng nhiên hấn đi lên phía trước nói nhỏ ở bên tai tôi: “Hàn Hiểu, cậu chờ cho tôi, tôi nhất định sẽ theo đuổi được cha cậu, chờ gọi tôi là ba ba đi.”

Tôi phì cười một tiếng, chỉ là còn chưa cười xong, Âu Phong Minh một chương vỡ vào trên đầu tôi, sắc mặt hấn đột nhiên thay đổi, hai tay cầm lấy cổ áo của tôi tàn bạo nói: “Nghe nói danh tiếng của cậu ở trong trường rất ‘nổi’ nha, cậu không thể yên tĩnh hai ngày được sao. Cứ truyền ra mấy cái tin ‘hay ho’ nữa đi, tôi sẽ thay cha cậu chinh cậu. Dù sao sau này ở trước mặt cậu tôi cũng lưng đeo chữ ‘dượng’, người xưa có câu cha dương mẹ kế không phải kẻ tốt lành, ba cậu không nở nhưng tôi xuống tay được đấy.” Nói xong hấn bỏ tôi ra, lôi kéo Hứa Kiệt đi xuống lầu.

Hứa Kiệt một đường quay đầu lại nhìn tôi, tôi bị những lời này của Âu Phong Minh làm cho mơ mơ hồ hồ, chờ hấn đi rồi mới nghĩ đến hấn mới vừa chiếm tiện nghi của mình... Còn nói là mang theo chữ ‘dượng’, sao hấn không nói là mang theo chữ ‘kế’ đi...

Lúc này điện thoại di động vang lên, tôi tiếp máy, nghe được thanh âm Chu Quang, hấn nhỏ giọng nói: “Hàn Hiểu, sao cậu còn chưa đi học, ngày hôm nay là tiết của mụ phù thủy đấy nha, cô ấy bắt đầu điểm danh rồi...”

“Giúp tôi báo danh giùm đi, hai mươi phút sau tôi sẽ đến.”

“Cậu đùa à, ở đây có ai là không nhận ra cậu chứ, tôi báo giùm là tự tìm được chết đấy, cậu mau tới đi, a, mụ phù thủy đâu rồi? Sao lại biến mất rồi?”

Sau đó tôi còn chưa kịp hé răng đã nghe tiếng Chu Quang kinh hô, tôi nghe được hấn cả kinh kêu lên: “Giáo sư, cô chừng nào thì đứng phía sau em thế, em cũng không phải nói cô là mụ phù thủy đâu, đây là mọi người đều biết...”

Nghe được trong phòng học cười thành một đoàn, tôi tuyệt vọng ngắt máy, trong tâm thầm nghĩ Chu Quang, cậu bảo trọng nha...

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Chi Cưu Triền* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 43

Chớp mắt

Thời gian vùn vụt qua đi, từ sau khi tôi dọn ra ngoài thì cũng ít liên hệ với người trong phòng KTX. Nhưng thỉnh thoảng sẽ cùng Chu Quang cùng đi hát hò uống rượu một chầu, Hứa Kiệt một mực bận rộn, mà tôi cũng như vậy.

Công ty mới vừa thành lập nên có rất nhiều thứ cần học hỏi nghiên cứu, tôi cùng học trường ở phương diện này có suy nghĩ như nhau, thà thiếu chứ không ầu, cho nên vẫn luôn rất cẩn thận.

Hứa Kiệt ở năm thứ hai đại học được mời làm nam diễn viên trong một MV của một cô nàng minh tinh trẻ, xuất hiện trên màn ảnh cũng chỉ có vài giây, học trường lập tức xuất kích, anh dùng giá không tôi ký hợp đồng với cậu, thuận tiện đem kim bài người đại diện nghèo túng Âu Phong Minh cũng ký kết luôn, sau đó công ty vẫn luôn không có động tĩnh, vẫn duy trì thần bí lại cẩn thận.

Lúc đó cùng mong muốn như nhau, vẫn chưa thấy có hiệu quả gì, dù sao một kẻ là một người mới toanh ở trong giới giải trí, một kẻ là người đại diện nghèo túng, một bên lại là công ty mới thành lập, người khác không nhất định phải tin bạn, bạn cũng không thể làm ra chuyện gì khác người, dù sao ở đâu cũng phải theo quy củ ở đó.

Đoạn thời gian kia, công ty thập phần khiêm tốn nhún nhường, thẳng đến khi Âu Phong Minh nói tới việc ngôi sao trẻ Liễu Nguyên vì vấn đề hợp đồng

cùng thân thể mà muốn đơn phương hủy hợp đồng với công ty vốn có.

Liễu Nguyên là một người mới nổi tiếng, nhân phẩm nhân khí đều có, tôi tra xét về hắn từ rất nhiều phương diện, cuối cùng thương nghị với học trường, dùng một cái giá cực cao để kéo hắn về dưới trường, sau đó lại thay hắn bồi thường hợp đồng trước kia... Lúc này giới giải trí một trận ồn ào, đối với công ty mới này lại càng thêm hứng thú.

Đương nhiên giới giải trí chính là nhiều thị phi, đối với Hứa Kiệt cùng Âu Phong Minh thậm chí Liễu Nguyên, có rất nhiều người không ngừng suy đoán, báo chí ngẫu nhiên cũng viết một bài rất khó đọc, nói bọn họ bị học trường dùng quy tắc ngầm và vân vân, thiếu chút nữa thì viết thành học trường tọa ủng tam cung rồi, đoạn thời gian kia bây giờ nghĩ lại quả nhiên là buồn cười muốn chết.

Có điều đối với loại đưa tin nhăng nhít này, công ty cũng không có phát biểu hay thanh minh gì cả, mà là lẳng lặng thỉnh luật sư đem mấy tên nhà báo kia tố cáo ra tòa... Kết quả cuối cùng mặc dù cũng không giải quyết được gì, dù sao Hứa Kiệt cũng không phải nhân vật lớn, đào móc về cậu thì chẳng bằng đi đào móc về Liễu Nguyên còn tốt hơn... Thế nhưng chuyện này đối với công ty mà nói cũng là khuếch trương không tồi... Đương nhiên cũng có người ở trong giới ngoài sáng trong tối ngấm ngầm châm chọc đã kích, may mà... công ty tài chính hùng hậu...

Sau đó công ty cũng không ký thêm nhiều người mới, mà là tốn một lượng thời gian dài cùng tiền tài như nước đầu tư cho Hứa Kiệt cùng Liễu Nguyên, toàn diện bồi dưỡng, tận lực vì bọn họ tăng tỷ lệ xuất hiện trước ống kính, trong một năm công ty hầu như đều ở trạng thái lỗ, có điều bù lại Liễu Nguyên ở nơi công cộng không chỉ một lần rơi lệ cảm tạ công ty đào tạo, dần dần danh khí công ty cũng đi lên.

Liễu Nguyên là người nổi tiếng trước, hắn mang theo Hứa Kiệt tham gia đủ loại tiết mục ở thương nghiệp hoặc diễn xuất, lúc hắn quay phim, Hứa Kiệt cũng theo diễn vai phụ, thời gian lâu dần, Hứa Kiệt cũng chậm rãi lộ xác... Hôm nay đào mất một cái, cậu đã bước vào thế giới giải trí này ba năm rồi, vẫn ôn nhu nho nhã chậm rãi tích lũy sự nổi tiếng nhất định, ba tháng trước đã ra một album cá nhân gây được tiếng vang tốt lắm, hôm nay cũng đang chuẩn bị phát hành album... Mà tôi cũng bận rộn như học trường năm đó, vội vàng thi tốt nghiệp.

Những ngày đó vội đến long trời lở đất, bận rộn không tưởng.

Hôm nay lúc tiếng chuông điện thoại vang lên, tôi vẫn còn say ngủ, từ gối đầu phía dưới lục lọi ra điện thoại để ở bên tai, thanh âm Hứa Kiệt từ bên trong truyền đến: “Hàn Hiểu, anh tỉnh chưa?”

“Anh chưa.” Tôi ngáp một cái rồi nói.

“Tối hôm qua anh lại thức đêm à?” Trong giọng nói Hứa Kiệt mang theo tia lo lắng kín đáo, cậu so với tôi còn hiểu tôi hơn, vì thế nên tôi cũng không giấu giếm, ngồi dậy nhìn đồng hồ đã gần đến buổi trưa rồi.

“Hàn Hiểu, anh không làm cơm thì nhớ xuống dưới lầu ăn đấy nha, cứ không ăn bữa sáng là không tốt đâu.” Cậu thấp giọng nói.

Tôi ừ một tiếng rồi hỏi: “MV của em quay xong rồi à?”

“Còn một phần cuối nữa, buổi chiều quay xong em sẽ trở về.” Hứa Kiệt trầm tĩnh nói.

Tôi cười cười đáp: “VẬY anh chờ em.”

Cậu cũng cười, thấp giọng nói một câu: “Em rất nhớ anh.” Tôi ho nhẹ một tiếng, đối với lời tâm tình như thế này, nếu là mặt đối mặt thì tôi có đủ can đảm nói tôi cũng nhớ cậu, nhưng qua điện thoại thì lại có ba phần không nói nên lời.

Sau đó chúng tôi chuyển đề tài khác nói thêm dăm ba câu, cậu lại cẩn thận căn dặn tôi một phen rồi mới gác máy. Nhìn màn hình điện thoại di động biến thành màu đen, tôi khẽ thở dài một cái, muốn ngủ nhưng ngủ không được nữa rồi, không thể làm gì khác hơn là ngồi dậy bắt đầu làm báo cáo...

Mở máy vi tính, thấy tập tin bí mật ngày trước, tôi không nhịn được mở ra xem, khuôn mặt Hứa Kiệt dần dần xuất hiện, từ ngày xưa ngây ngô cho tới bây giờ trưởng thành, cậu thay đổi rất nhiều, mặt mày vẫn xinh đẹp như cũ, thể nhưng thêm một tia cứng cỏi thành thực cùng ưu nhã, cậu hiện tại cả người như một khối ngọc phát sáng, hấp dẫn đông đảo ánh mắt cả nam lẫn nữ... Nhìn cậu như vậy, tôi mỉm cười, tâm tình bỗng nhiên sáng sủa hơn vài phần, đầu cũng thanh minh hẳn.

Làm xong những chuyện này, buổi chiều tôi quay về trường đem mấy việc của hội sinh viên ra xử lý đơn giản, sau đó gọi điện thoại cho Chu Quang, hẹn cùng ra ngoài ăn cơm.

Tính ra cũng đã ba năm rồi, tôi vẫn cùng Chu Quang liên hệ, mà còn là thân hơn trước vài phần, sau cái lần hắn gọi giáo sư là mục phù thủy thì cũng đã trở thành ‘danh nhân’ trong trường... Mà nhờ thế, biệt danh mới của cô giáo cũng được phân tán khắp trường.

“Hàn Hiểu, cậu hình như lại gầy đi.” Trong quán cơm nhỏ, Chu Quang ngồi đối diện tôi, hướng tôi cười hắc hắc hai tiếng, tôi cười cười không nói.

“Gần đây Hứa Kiệt thế nào? Lần trước tôi thấy cậu ấy diễn chung với Liễu Nguyên đó, hiện tại Hứa Kiệt càng ngày càng nổi nha, là bạch mã vương tử của mọi người. Lần sau cậu ấy trở về phải nói với tôi một tiếng đây, tôi sẽ cầm tới nhiều quyển vở cùng poster để cậu ấy ký, sau đó bán cho các bạn học khác.”

Bộ phim kia là phim cổ trang, Liễu Nguyên là diễn viên chính, Hứa Kiệt là gã sai vặt bên cạnh hắn ta, coi như là nam nhân vật số hai đi, vai diễn của cậu là một tên nhóc lóc cha lóc chóc lại cổ cổ quái quái, nhưng cậu diễn rất tốt nên lần này được đề cử giải nam phụ xuất sắc của X thị. Thấy cậu ở trong đây lại liên tưởng tới Hứa Kiệt bên ngoài, chợt thấy có chút không thực.

Nghĩ vậy, tôi thu hồi tâm tư thân nhiên nói: “Không cần lần sau đâu, ngày mai đến nhà chúng tôi ăn cơm, để cậu ấy ký cho cậu.”

Chu Quang gật đầu, thần sắc vẫn như xưa, cũng không bởi vì thân phận Hứa Kiệt mà thay đổi suy nghĩ về cậu, một tấm lòng son khó cầu.

“Được rồi Hàn Hiểu à, đêm nay có cử hành cái cuộc giao lưu gì đó đấy, cậu đi không?”

Trong lúc ăn, Chu Quang ngẩng đầu hỏi tôi, tôi hơi nhủ mảy nói: “Tôi không đi đâu, buổi chiều trong hội sinh viên còn bề bộn công việc, tôi còn có việc phải làm.”

Chu Quang nhìn tôi, bữu môi: “Nhiều mỹ nữ như vậy, cậu lại không đi.”

Tôi nhẹ nhàng cười nói: “Mỹ nữ thì làm sao, tới lúc này rồi thì đều là mỗi người một ngã.”

Chu Quang cau mũi nói: “Hàn Hiểu, trong miệng cậu không thể phát ngôn những câu vui vẻ sao? Cái gì mà mỗi người một ngã, chỉ ít trước khi tàn ra phải hưởng thụ cuộc sống chứ.”

Tôi lắc đầu không hé răng, TV trong quán đang bật, vừa lúc là giờ đưa tin về giải trí, sau đó tôi nhìn thấy Hứa Kiệt từ sân bay đi tới, cậu thoát nhìn có chút đen, nhưng mà khuôn mặt vẫn tinh xảo như cũ, một thân áo khoác màu trắng ngà rất ưa nhìn, Âu Phong Minh đi theo bên cạnh cậu, thần sắc nghiêm túc, có fan tiến lên tặng hoa, Hứa Kiệt lộ ra một nụ cười nhàn nhạt, Âu Phong Minh thay cậu đem hoa thu hồi.

Nhìn cậu trầm tĩnh nội liễm, tôi cũng nhếch lên khóe miệng.

“Hàn Hiểu, Hứa Kiệt bây giờ là người của công chúng rồi nha, danh tiếng càng ngày càng tốt, lại còn phải ra album này nọ, cậu với cậu ấy đi lại gần, nhớ cổ vũ cậu ấy đấy nhá, kêu cậu ấy cẩn thận một chút nữa.” Chu Quang cũng nhìn qua, sau đó nhỏ giọng nói với tôi: “Lúc trước trường học có rất nhiều người thảo luận trắng trợn về tính hướng của Hứa Kiệt, dù sao khi đó cũng huyền ảo sôi sục lắm mà, ngôi sao không phải sợ nhất cái này sao?”

Tôi nhìn đáng vẻ lo lắng của cậu ta, cũng gật đầu cười nói: “Tôi đã biết.”

Chu Quang lúc này mới yên tâm. Tôi hơi rù rứt, tính hướng của Hứa Kiệt là điều không thể giấu được, ba năm qua cũng có người đề cập tới, bắt quá đều là chọt lóe qua, không có bao nhiêu người lưu ý, còn có hơi chút kịch liệt thì đều bị học trưởng mượn thế lực Phương Thiên đè ép xuống, bởi vậy ba năm qua Hứa Kiệt cũng được sống qua những ngày thái bình.

Nhưng hiện tại bất đồng, Hứa Kiệt là một ngôi sao mới, sự nghiệp phát triển không ngừng, không thể dung được điều này, trong trường học nhiều người như thế, nhiều người nhiều miệng, hôm nay Chu Quang nhắc nhở tôi, vậy ngày mai không chừng đã tạo thành tin đồn rồi.

Âu Phong Minh đã sớm ngờ tới điểm này rồi, cho nên mấy năm nay, scandal của Hứa Kiệt hầu như là không có... Ý tứ của Âu Phong Minh chính là muốn nói năm đó Hứa Kiệt cũng không hề thừa nhận cái gì, đó cũng chỉ là tin đồn thôi.

Nhưng tôi cùng Hứa Kiệt đều không đồng ý nói như vậy, dù sao tôi cùng cậu cũng vẫn muốn ở bên nhau cả đời, ngày sau nếu lời nói dối bị vạch trần, vậy hậu quả sẽ không thể tưởng tượng, thế nhưng nếu thừa nhận chuyện này thì đám papazari chắc chắn sẽ không bỏ qua đời sống riêng tư của Hứa Kiệt, trừ phi... trừ phi tôi dám cùng cậu tay trong tay quang minh chính đại đi giữa đoàn người, hướng thế nhân tuyên bố chúng tôi là một đôi... Nhưng cho dù tôi có can đảm, thì sự nghiệp mới vừa khởi bước của cậu chẳng lẽ cứ như vậy bị nghiền nát hay sao?

Nghĩ tới đây, tôi hơi nhủ nhủ mảy, tay nắm chặt cái ly, quên đi, loại sự tình này vô pháp phòng bị, đi một bước tính một bước là được rồi.

Ăn cơm xong, tôi hỏi sau khi tốt nghiệp tính toán làm ở đâu, cậu ta nói sẽ ở lại thành phố này, tôi đem danh thiếp học trưởng đưa cho cậu, cậu kinh ngạc nhìn tôi.

“Bên đó đang thiếu người đó, có hứng thú thì thử đi.” Tôi nhàn nhạt nói, cậu nhếch miệng cười, tinh thần như cũ.

Đêm nay khi trở lại, Hứa Kiệt đã về tới, tôi mới vừa vào cửa liền bị cậu ôm cổ, cậu ghé vào trên vai tôi thấp giọng nói: “Hàn Hiểu, anh nhớ em không?”

Tôi thẳng thắn nói nhớ, nhớ rất nhiều.

Cậu hi hi nỏ nộ cười, tôi ôm bờ vai của cậu, nói: “Không phải còn cái hộp bảo gì nữa sao, sao em đã trở về rồi.”

Hứa Kiệt thề lưỡi nói: “À, trùng với một siêu sao nào đó rồi, cho nên anh Phong Minh cũng hủy luôn.”

Tôi gạt đầu xoa nhẹ khuôn mặt hơi ngăm đen của cậu, vẫn như cũ là mi thanh mục tú nhưng càng thêm thuần nhiên.

“Ngày mai em chắc không còn việc gì chứ?” Tôi khàn tiếng hỏi, nhẹ xoa động mạch trên cổ cậu. Mặt cậu ửng đỏ, lắc đầu.

“Tốt.” Tôi đem cậu đặt ở trên ghế salon, thanh âm ám ám, sau đó đem người đặt ở dưới, hôn lên... Khuôn mặt xinh đẹp của cậu đã thêm sự khôn khéo, nhưng ẩn sâu trong đó vẫn không mất tia hồn nhiên.

Hơn một tháng chưa từng tiếp xúc, khi tiến nhập cậu cực kỳ không thích ứng, thân thể khít chặt như xử nữ, tôi nhẫn nại chờ một chút để cậu thích ứng, cuối cùng ôm cậu trái tim phải đập, Hứa Kiệt cũng ôm chặt lấy tôi...

Sau khi tắm rửa, tôi ôm cậu ngồi ở trên ghế salon xem TV, cậu ngáp một cái thì thảo hỏi: “Cuối tuần có một lễ trao giải, anh có đến không? Em có vé vào đó.”

Tôi thấp giọng cười cười nói: “Được mà.” Cậu hi hi cười cười rồi tựa vào ngực tôi ngủ say... Đây là giải thưởng đầu tiên trong sự nghiệp của cậu, tôi đương nhiên phải đến rồi.

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Chi Cưu Triền* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 44

Tâm tình bực bội

Bởi vì Hứa Kiệt phải quay về X thị sớm hơn hai ngày, một mặt là vì linh thưởng, về phương diện khác thì là vì tiến thêm một bước tuyên truyền cho mình, tôi cũng đi theo nhưng không đi với cậu, mà là đi cùng học trường.

Đây là giải thưởng đầu tiên của Hứa Kiệt, đại diện Tỉnh Quang ở X thị cũng coi như có tiếng trong giới giải trí, học trường lại tự mình đi cùng đến đó để tiếp sức cho Hứa Kiệt, cứ như vậy, Hứa Kiệt tất nhiên sẽ trở thành tiêu điểm... Dù sao danh tiếng của học trường trong ba năm nay cũng không hề nhỏ...

Cùng học trường ngồi ở khoang hạng nhất trên máy bay, tôi lẳng lặng từ từ nhắm hai mắt nghỉ ngơi, học trường ở một bên than thở, anh vẫn luôn nhúc nhích liên tục, cuối cùng tôi đành chậm rãi mở mắt nhìn anh rồi nói: “Dưới móng anh có đinh đấy à?”

Học trường nghe xong lườm tôi, sau đó tà cười nói: “Làm sao cậu biết?”

Tôi lắc đầu bất đắc dĩ nói: “Học trường, anh không thể tỏ ra vui vẻ một chút sao, cái mặt quan tài như thế, ai không biết tương có người nợ anh tiền chưa trả đấy.”

“Đúng vậy, cậu là ông chủ đứng sau màn thi tiêu dao thành thạo rồi, tôi thì phải dính chặt với công ty, thân thể là tiền vốn, nếu thật sự phải bàn luận rõ ràng thì cậu thật đúng đã nợ tôi tiền rồi đấy.” Học trường nhìn tôi râm rì nói nhỏ một trận.

Tôi nhìn anh nhẹ nhàng cười rồi thấp giọng nói: “Em xem học trường là dục cầu bất mãn đi, chẳng lẽ Phung Thiên Phung đại bang chủ lại gọi bác sĩ của anh đi mất rồi?”

Tôi vốn là tùy ý nói vậy thôi, không nghĩ tới sắc mặt học trường hơi đỏ, hàng mi anh tuấn nhãn thành hình chữ xuyên, tôi nâng mi lên rồi lại hạ xuống, học trường cúi đầu thờ dài nói: “Cái tên Phung Thiên đó hình như tháng nào không bị thương thì trong tháng đó tâm tình nhứt nhối hay sao ấy, bảo bối nói với anh, cứ tiếp tục như thế, thân thể của y tới trung niên rồi khẳng định sẽ suy sụp lắm. Ngày hôm trước Cường Tử gọi tôi kêu vết thương của y suốt nửa bị người chém thành hai nửa, y cũng chả chịu phối hợp với người ta gì cả. Cậu nói coi, nếu y muốn thoát ly khỏi hắc đạo thì tại sao hết lần này tới lần khác mỗi lần đều phải ác chiến đến thế, còn tự mình đi đầu, còn nếu như y muốn chết ở hắc đạo thì sao còn phải rửa tiền, nếu muốn chết thì sao còn gọi bác sĩ tới cứu, bác sĩ khổ sở cứu y ra thì y lại dày vò bản thân mình tiếp, thực sự là quái nhân.”

Tôi nghe xong không hé răng, Phung Thiên, người này quả nhiên là quái dị lắm, nói đến nói đi tôi cũng chỉ gặp y một lần. Chuyện tình ở Lạc Địa Song y cũng chưa bao giờ nhúng tay, chỉ cần gửi tiền tới tài khoản ngân hàng của y là đủ rồi, về phần lời lãi bao nhiêu y cũng chưa bao giờ hỏi đến. Nếu không phải bác sĩ nhà học trường thường bị y gọi đi, học trường bởi vậy nổi bão, tôi còn thật sự cho rằng con người xinh đẹp kia đã không còn tồn tại.

Có điều mỗi lần nghe được tin tức của y thì đều là y bị thương này thương kia, mấy năm nay tính ra cũng đã vô số lần rồi, người này quả nhiên là rất quái... Y là người chơi mất như thế, có nhiều bản lĩnh đến thế, vậy mà lại như có ý định tìm chết chứ không muốn sống.

“Hàn Hiểu cậu đang suy nghĩ gì thế, nghĩ gì mà chăm chú như thế, lời nói của anh cậu nghe được không?” Mặt học trường đột nhiên phóng đại ở trước mắt, tôi thu hồi tâm tư liếc sang chỗ khác, rồi lại quay qua anh nói chuyện: “Anh nói gì cơ?”

Mặt học trường tối sầm, hít thật sâu một hơi rồi hạ giọng nói: “Chính là, cậu chừng nào mới xuất hiện ở trước màn đây? Lúc đầu chúng ta cũng bàn bạc tốt rồi mà, cậu có thể đứng ở sau màn nhưng hoạt động trọng đại thì cậu phải có mặt, thế nhưng trong ba năm nay cậu chưa bao giờ xuất hiện dù chỉ một lần, trước đây cậu nói cậu bãi bỏ học hành bận rộn, anh nhin, hiện tại cậu cũng sắp tốt nghiệp rồi đi, có thể đối phó rồi đi.”

Tôi nghe xong nhấp hé miệng nhìn học trường, nói: “Anh bảo em đột nhiên xuất hiện ở trước mặt cậu ấy, nói cho cậu ấy biết rằng công ty này có phần nửa là của em sao?”

Chuyện này vẫn luôn là thứ chặn ngang họng khiến tôi phun không ra cũng nuốt không trôi, tôi không thể tưởng tượng sẽ có một ngày tôi đứng ở trước mặt Hứa Kiệt nói cho cậu biết đây là công ty của tôi, cậu sẽ nghĩ cái gì, có thể thất vọng với tôi hay không, hoặc là tự hoài nghi chính mình...

“Hiện tại đã biết rồi chứ, tự làm bậy không thể sống.” Học trường nhìn sang, có chút hả hê nói: “Lúc đầu anh kêu cậu nói rõ cho Hứa Kiệt, cậu lại chết

cũng không chịu cơ, hiện tại hối hận cũng đã muộn.”

Tôi nghe xong thở hắt ra, học trưởng ở bên cạnh cũng thở dài: “Hàn Hiểu à, tôi nghĩ cậu nên tìm một cơ hội nói rõ với cậu ấy đi, bằng không nếu cậu ấy hiểu lầm cậu dẫn tới cãi nhau to thì thực sự không đáng.”

Tôi nhìn anh một cái, tay hơi nắm thật chặt, như cũ không nói chuyện, chỉ là thầm mắng cái anh này miệng quạ đen... Sau đó tôi tựa ở trên ghế, nhắm mắt lại, trong đầu trống rỗng.

Máy bay hạ cánh ở X thị là lúc thành phố đang mưa phùn nhỏ, lúc xuống máy bay tôi gọi điện thoại cho Hứa Kiệt nói chúng tôi tới rồi, cậu nhẹ nhàng cười cười, kêu tôi chú ý thân thể, tôi đáp lại vài tiếng, sau đó cúp máy.

Tôi cùng học trưởng đi tới khách sạn tốt nhất thành phố. Tới khách sạn rồi, học trưởng bắt đầu cùng bác sĩ nói chuyện điện thoại, tôi một người ngồi ở trong phòng nên cảm thấy rất nhàm chán, cuối cùng nằm ở trên giường chơi trò chơi, chơi một hồi lại thấy chán hơn. Tôi từ trên giường đứng lên thì vẫn thấy học trưởng cầm máy cười toe toét, anh đã nấu cháo điện thoại lâu lắm rồi.

“Em ra ngoài đi dạo nhé.” Tôi thuận miệng nói, anh phát phát tay, tôi nhấp miệng đi xuống lầu.

Ngoài phòng trời đang mưa, tôi ở cửa khách sạn đứng một hồi, nhìn thời gian thấy còn sớm, Hứa Kiệt có cuộc gặp mặt giao lưu với các fan vào lúc bốn giờ ở quảng trường X, cách nơi này không xa... Ở cửa khách sạn do dự hồi lâu, tôi gọi xe đi qua đó.

Cậu hiện tại tuy rằng không phải là siêu sao hay gì đó, thế nhưng cũng coi là người nổi tiếng rồi, lúc tới nơi này tôi thấy rất nhiều fan cả nam lẫn nữ đều đứng ở đó, cũng khoảng vài trăm người đi, thậm chí có người không thêm bung ô, cứ đứng ở đó lao xao ồn ào trò chuyện.

Tôi ở bên cạnh đứng một hồi, có một nhân viên công tác mặc đồ màu xanh lam đi lên: “Cậu là fan phải không, vậy đứng ra kia xếp hàng đi.”

Tôi nhìn anh ta một cái mỉm cười cảm ơn rồi rời đi, cuối cùng cũng không đi xếp hàng, sau đó đi tới bên cạnh cột trụ của quảng trường, đứng ở nơi đó...

Tôi tới cũng là muộn rồi, đợi một hồi, toàn trường đột nhiên vắng vẻ sau đó mọi người lập tức hô hào lớn tiếng, chẳng biết tại sao nữa. Đám người vốn đứng ở trước tôi xông lên trước, còn tôi lại chẳng động đậy gì cả.

Sau đó tôi nghe được thanh âm ôn nhu của Hứa Kiệt từ microphone truyền đến, đơn giản là một ít lời cảm ơn mọi người, còn ngẫu hứng hát vài bài hát lúc cậu mới xuất đạo...

Tôi đứng ở xa xa len lén nhìn cậu một lúc, cuối cùng cảm áo khoác xoay người rời đi... Đến đột nhiên đi cũng bất chợt. Tôi cũng không biết loại tâm lý này rốt cuộc nên giải thích như thế nào, rất là rối ren.

Đi tới chỗ rẽ tôi đụng phải một người, hai người đều ngã ngồi dưới đất, tôi giương mắt thì thấy là Âu Phong Minh, hần mang theo kính râm, lúc thấy tôi vội vàng đem kính râm bỏ ra rồi kéo tôi đi, đưa tôi tới chỗ hậu trường không người.

“Sao cậu lại ở đây?” Đi vào phòng hóa trang của Hứa Kiệt, hần cầm cánh tay tôi thấp giọng hỏi.

“Tùy ý đến coi chút thôi.” Tôi nhàn nhạt nói.

“Cậu ấy chưa thấy cậu đi?” Âu Phong Minh vội hỏi một câu, sau đó lại cười cười nói: “Xem bộ dáng này thì là không, nếu như đã thấy được cậu rồi, cậu ấy khẳng định sẽ không trấn định như vậy, sợ rằng đã làm ra động tác luống cuống nào đó rồi.”

Tôi nhìn hần không nói gì, Âu Phong Minh này trong ba năm qua lại khôi phục địa vị kim bài ngày xưa, nam nam nữ nữ nhưng nhớ hần cũng không ít, chỉ là không thấy mấy tin tức trai gái vợ vẫn. Kỳ thực ba năm qua ai cũng khổ cực, tôi cũng biết hần bị người ta kính trọng, cũng biết hần vì lần đầu tiên xuất hiện trước ống kính của Hứa Kiệt mà tìm trăm nghìn loại phương pháp, cầu người cầu việc cũng nợ ân tình của biết bao nhiêu người... Nhưng sự thực chứng minh ánh mắt của hần đích xác không sai, chỉ ít Hứa Kiệt thực sự không hề tồi.

“Tối hôm qua anh có nghỉ ngơi tốt không?” Nhìn hần vẻ mặt tiêu tụy, tôi nhủ mảy mò một câu.

Hần nhìn tôi, sau đó trầm thấp cười nói: “Thế nào? Quan tâm tôi đấy à. Ngày hôm qua cùng Tín buôn điện thoại, khuya rồi cũng chưa ngủ.”

Tôi nghe xong hít vào một hơi, chuyện của hần cùng cha tôi, dù không hỏi thăm nhưng tôi cũng biết ba năm qua tuy rằng cha không cho hần một câu trả lời thỏa mãn, nhưng thái độ của ông so với lúc ban đầu không nghe không thấy mặt hần mà nhỏ trốn né né đã tốt hơn rất nhiều. Thình thoảng hai người thậm chí sẽ nói về vài chuyện bình thường trong cuộc sống, rất nhiều chuyện cha không nói với tôi nhưng lại kể cho hần... Tôi nghĩ cứ như vậy cha tôi sẽ bị quần tôi chết, sẽ bị đánh bại mất thôi, nhưng không hiểu sao khi nghĩ tới mấy chuyện kiểu thế mắt tôi lại cay cay, trong tâm có chút rầu rĩ, rất khó chịu, cũng không biết vì ai mà khó chịu.

“Được rồi, sao anh không đứng ở phía trước, yên tâm để Hứa Kiệt một mình hay sao?”

Tôi thu hồi tâm tư hỏi một câu, Âu Phong Minh cười cười, từ trong túi áo ngực lấy ra một điều thuốc, thuận lợi đưa cho tôi một cái, hít hai hơi rồi nói: “Không cần đâu, cậu ấy cũng không phải là đứa trẻ mới lên sân khấu lần đầu của hồi nọ nữa, Hứa Kiệt cậu ấy đã trưởng thành rồi.”

Cái này tôi đồng ý, chỉ là ở khi tôi đang chuẩn bị gạt đầu, chợt nghe hần nói: “Huống còn còn có Liễu Nguyên ở cùng cậu ấy mà.”

Tôi nhìn hắn, hắn lại hướng tôi cười hi hi hai tiếng, thần sắc đắc ý nói không nên lời, giống y như một hồ ly.

Tôi hừ lạnh một tiếng, quay đầu đi.

“Thế nào? Không lo lắng sao? Hứa Kiệt như là một khối ngọc, chậm rãi phát sáng, luôn luôn hấp dẫn đông đảo ánh mắt người khác, tôi biết cậu rất yên tâm về cậu ấy, nhưng Liễu Nguyên đối với cậu ấy cũng là một tồn tại khác thường, cũng có thể nói như vậy, không có Liễu Nguyên sẽ không có cậu ấy hôm nay, Hứa Kiệt rất cảm kích hắn...”

“Thì tính sao.” Tôi hút điều thuốc, có chút bực bội hỏi một câu, Âu Phong Minh chớp chớp đôi mắt đẹp đẽ, hắn nói: “Không có gì đâu, chỉ cảm thấy Hàn Hiểu cậu tựa hồ tự tin thái quá rồi, nhưng tự tin quá sẽ không thấy rõ mọi chuyện, cho nên làm gia trưởng tương lai của cậu, có trách nhiệm phải nhắc nhở cậu một chút.”

Tôi đảo trắng mắt xoay người rồi đi, nhưng mà, vẫn còn chút buồn bực...

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Chi Cưu Triền* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 45

Hàn Hiểu, mặt anh đỏ kìa.

Sau khi đi ra khỏi phòng hóa trang, tôi dựa ở trên vách tường bên ngoài rút ra một điều thuốc, vốn nghĩ sẽ rời đi, nhưng lúc này đột nhiên không muốn động nữa. Vì vậy thờ ơ đứng ở chỗ này, cách Âu Phong Minh một cánh cửa... Một hồi nếu hắn đi ra mà còn thấy tôi đứng đây hắn sẽ trào phúng một phen, nghĩ vậy tôi không nhịn được nhú nhú mày, cùng Âu Phong Minh ở lâu sẽ dễ điên đầu, nhú mày nhiều sẽ có nhiều nếp nhăn...

Đứng ở chỗ này đại khái năm sáu phút, cửa đột nhiên truyền đến một trận tiếng động ầm ỉ, mơ hồ còn nghe được tiếng gào diên cuồng của fan, lúc này Âu Phong Minh từ bên trong phòng hóa trang đi ra, thấy tôi thì mi hắn nâng lên, sau đó trên mặt lộ ra một tia cười nhạt, vỗ vỗ vai của tôi thấp giọng nói: “Còn tưởng rằng cậu đã về rồi chứ.” Biểu tình cùng giọng điệu thật quá không giống nhau, rõ ràng biểu tình đang khẳng định tôi không trở lại, ngoài miệng lại nói như thế. Thật là một tiêu nhân.

Nhưng tôi là đại nhân đại lượng, chỉ nhìn về phía hắn không thêm nói gì, bên kia lại truyền tới tiếng nhu hòa của Hứa Kiệt, cậu nói: “Đàn anh, lần này đa tạ anh rồi.”

“Khách khí với anh làm gì.” Liễu Nguyên cười khế.

Âu Phong Minh hất cằm với tôi rồi xoay người lại. Tôi đứng ở phía sau, qua bờ vai hắn nhìn thấy hai người Hứa Kiệt cùng Liễu Nguyên đang nói chuyện đến là vui vẻ, nụ cười nhu hòa xinh đẹp trên mặt Hứa Kiệt vốn là thuộc về tôi, nụ cười thế này Hứa Kiệt cũng thường thường lộ ra khi trên màn ảnh, dĩ vãng tôi cũng không thấy có gì không đúng, ngày hôm nay chẳng biết tại sao lại thấy nó quá chói mắt, nhất là bên cạnh cậu còn có Liễu Nguyên cũng đang rất thoải mái vô tư.

Liễu Nguyên là cái loại người anh tuấn, đứng trong đám người cũng là hạc giữa bầy gà, đẹp trai sáng chói, rất được, cùng Hứa Kiệt đứng chung một chỗ rất xứng đôi... Cái ý niệm trong đầu này khiến trong lòng tôi dâng lên một cổ vị chua lôm.

Nhưng tôi vẫn rất quân tử nhé, đứng im lặng nhìn hai người kia, họ nói chuyện quá mức ăn ý, Hứa Kiệt một chút cũng không trông thấy tôi.

“Anh Phong Minh.” Thẳng đến khi đi vào rồi, Liễu Nguyên hướng Âu Phong Minh lên tiếng chào hỏi, sau đó kinh ngạc nhìn tôi: “Anh Phong Minh à, vị này chính là?” Cũng khó trách hắn kinh ngạc, dù sao hậu trường là nơi người bình thường không thể vào được, nhất là ở dưới tay Âu Phong Minh.

Hắn hỏi xong, Hứa Kiệt mới từ cúi đầu nhú mày lấy lại tinh thần, theo ánh mắt của hắn nhìn về phía tôi.

Lúc thấy tôi cậu ngẩng ngẩng cả người, sau đó trừng mắt nhìn rồi lại chớp nha chớp, Liễu Nguyên một bên đẩy cậu, chậm rãi mà hỏi: “Ngày giao lưu hôm nay cũng thành công nhỉ?”

“Hàn Hiểu...” Hứa Kiệt bình tĩnh nhìn tôi, sau đó trên mặt lộ ra tươi cười, con ngươi đột nhiên sáng lên, so với lúc này hơn thêm mấy tia tình ý, điều này làm cho tôi có chút vui vẻ, khoe miệng cũng nhếch khế lên, tiến lên xoa xoa đầu cậu.

Liễu Nguyên ngạc nhiên nhìn tôi rồi lại nhìn Hứa Kiệt, tôi hướng Liễu Nguyên gật đầu coi như chào hỏi.

“Hàn Hiểu, sao anh lại tới đây, sao lại chẳng nói với em gì cả.” Hứa Kiệt một bên kéo tay tôi một bên hưng phấn nói, biểu tình như là một đứa bé được người ta cho kẹo ngọt mà cao hứng.

Tôi hơi nắm lấy tay cậu thân nhiên nói: “Em bận quá cho nên anh không muốn quấy rầy.”

Hứa Kiệt gãi gãi đầu ngây ngốc cười, tôi lắc đầu, ở trong xã hội lộn lộn ba năm rồi, thế nào còn ngốc nghếch như thế.

“Tôi mang Hứa Kiệt đi ăn cái gì nhé.” Tôi nhìn Âu Phong Minh thần nhiên nói, hất gật đầu.

“Đàn anh, vậy em đi trước, gặp lại sau nhé.” Hứa Kiệt quay đầu tùy ý hướng Liễu Nguyên lên tiếng chào hỏi rồi kéo tôi đi, động tác này của cậu khiến lòng tôi tốt lên khá nhiều.

Cậu vốn là của tôi, mặc kệ cậu có quan hệ thế nào với người khác.

“Chờ một chút.” Liễu Nguyên tiến lên, bỗng nhiên kéo ống tay áo Hứa Kiệt rồi hỏi: “Hứa Kiệt, anh đây là...?” Tuy rằng nói là hỏi Hứa Kiệt, nhưng ánh mắt lại nhìn về phía tôi, bên trong bùng lên mấy tia lửa.

Hứa Kiệt nhú mày đẩy tay hất ra, nhìn tôi một chút rồi thấp giọng nói: “Bạn của em...”

“Tôi là bạn trai cậu ấy.” Tôi ở một bên cắt đứt lời Hứa Kiệt, thần nhiên nói: “Tôi nghe Hứa Kiệt nói anh đã giúp em ấy rất nhiều, đa tạ.”

Liễu Nguyên ngây ngẩn cả người, loại chuyện này ở giới giải trí cũng không phải đại sự gì, không cần thiết phải gật hất, tôi nghĩ hất cũng sẽ không hé răng nói gì đâu, đương nhiên cũng không ngoại trừ việc tôi đang tuyên cáo quyền sở hữu.

Nói xong tôi ôm vai Hứa Kiệt xoay người rồi đi.

Bởi vì dù sao cũng là nơi công cộng, Hứa Kiệt lại là người của công chúng, Âu Phong Minh đã giúp cậu chuẩn bị một thể thân rồi, chờ sau khi ánh mắt của fan bị phân tán, chúng tôi cùng nhau rời đi.

Hứa Kiệt mang theo kính râm, tay đút trong túi, bên ngoài còn đang mưa phùn, chúng tôi cũng không bung dù, lúc này cũng chẳng còn ai cả, tôi nắm lấy tay cậu từ từ dạo bước.

“Đi tới chỗ anh ăn chút gì nhé?” Tôi quay đầu nhìn về phía cậu, chậm rãi nói. Cậu nhìn tôi gật đầu, kính râm che mắt đôi mắt của cậu, chẳng biết tại sao tôi lại nghĩ trong ánh mắt bị che khuất kia chứa ý cười rất sâu, tôi quay đầu đi chỗ khác rồi hỏi: “Em với Liễu Nguyên quan hệ tốt lắm à?”

Cậu nhìn về phía tôi rồi bỏ ra kính râm, con người gọn sóng, hơi dựa vào người tôi thấp giọng nói: “Hàn Hiểu, em có thể cho rằng anh đang ghen có được không?” Nói xong cậu bình tĩnh nhìn tôi.

Tôi nhẹ nhàng cười nói: “Sao em lại nghĩ như thế nhỉ?”

“...Bởi vì... Hàn Hiểu, mặt của anh đỏ kia.” Cậu một bên hi hi cười ra tiếng, sau đó đột nhiên lại nói, giọng điệu là vừa mừng vừa sợ.

Tôi không tự giác mà sờ sờ gương mặt có chút nóng nóng, hướng cậu nhàn nhạt hỏi: “Có sao?”

Cậu trịnh trọng gật đầu, tôi buông tay cậu ra chậm rãi đi về phía trước.

“Không cho em xem mặt anh đỏ cũng được, dù sao vành tai cũng hồng hồng như nhau, đều rất dễ nhìn nha.” Hứa Kiệt ở phía sau tôi cười hi hi nói.

Tôi hé miệng, quay đầu nói: “Nhanh lên một chút đi, bằng không không còn gì cho em ăn đâu đấy.” Nói xong lời này, tôi lại đối mặt với đôi mắt Hứa Kiệt, thấy trong mắt của cậu có mình, lúc này sợ rằng chỉ có một từ ‘ngốc’ là đủ để hình dung tôi thôi.

Phía sau truyền đến một tiếng còi ô tô, tôi cùng Hứa Kiệt song song quay đầu lại, chỉ thấy chiếc xe chậm rãi đi tới bên người tôi, Âu Phong Minh từ bên trong đi ra, đem cái chìa khóa đưa cho tôi rồi nói: “Đi xe của tôi đi, dù sao cũng là người của công chúng mà.”

Tôi tiếp nhận nói câu cảm tạ, Âu Phong Minh phát phát tay xoay người rồi đi.

Hứa Kiệt lên chỗ phó lái, tôi giúp cậu thắt dây an toàn rồi lái xe rời đi, dọc theo đường đi Hứa Kiệt khẽ hát nho nhỏ, tôi không nhìn cậu nhưng cũng biết bây giờ cậu đang rất vui vẻ, nhớ tới nguyên nhân cậu hài lòng, tôi chỉ cảm thấy mặt mình như lửa đốt...

Tôi cùng Hứa Kiệt ở chung đã lâu nhưng đây là lần đầu tiên trầm mặc như vậy, hơi thở thần nhiên tỏa ra khắp đây đó, khiến cho tim người ta đập thật nhanh... Nghĩ vậy tôi mỉm cười.

Cùng cậu trở lại khách sạn, học trưởng lúc này đã nói chuyện điện thoại xong rồi, thấy Hứa Kiệt hơi sùng sốt nhưng anh vẫn bước lên phía trước vỗ vỗ bờ vai của cậu, anh nói: “Hứa Kiệt, có tiền đồ đấy nhé, ngày sau nỗ lực nhiều lên ha.” Nói xong như có điều suy nghĩ mà liếc mắt nhìn tôi, tôi đem mắt nhìn qua hướng khác.

Hứa Kiệt nói với học trưởng thập phần cung kính: “Học trưởng, em sẽ nỗ lực mà.” Sừng bái cử này chắc là đã đem học trưởng trở thành Bá Nhạc rồi đấy.

Tôi như rồng mảy nhìn học trưởng, học trưởng khó hiểu sờ sờ mũi hỏi lại tôi: “Hàn Hiểu, trên mặt anh có dính gì à? Biểu tình của cậu sao kỳ quái như thế chứ...”

Hứa Kiệt nghe xong mỉm cười liếc mắt nhìn tôi, tôi ho nhẹ một tiếng rồi nói: “Học trưởng, cùng nhau ăn cơm đi.”

Học trưởng gật đầu nói: “Để anh gọi điện kêu phục vụ mang thức ăn lên.”

Tôi gật đầu.

Học trưởng nhìn Hứa Kiệt lộ ra tươi cười khả cúc, anh nói: “Hứa Kiệt, cậu muốn ăn gì? Cứ gọi thỏa mái đi, Hàn Hiểu mời khách mà, cậu nghìn vạn lần đừng khách khí nhé.”

Hứa Kiệt một bên vội vàng nói: “Học trưởng ăn cái gì thì em ăn cái đó.”

Cầu kết với nhau làm việc xấu, tôi ở bên cạnh thăm nghĩ...

Ở phòng của tôi ăn cơm xong, học trưởng đứng dậy rồi đi, trước khi đi lại liếc mắt nhìn tôi, còn vỗ vỗ vai của tôi, cái ánh mắt kia của ánh chứa rất nhiều hàm ý đầy nha.

Hứa Kiệt một bên vội vàng tiễn anh ra cửa, sau khi học trưởng rời khỏi đây, tôi thở hắt ra, sau đó nhìn Hứa Kiệt mặt như bạch ngọc.

“Hứa Kiệt, hình như em rất sùng bái học trưởng.” Chờ sau khi cửa đóng, tôi đem Hứa Kiệt kéo vào trong ngực thấp giọng hỏi.

“Hàn Hiểu, chẳng lẽ ngay cả học trưởng anh cũng ăn dấm hay sao.” Hứa Kiệt ghé vào ngực tôi, cậu buồn cười nói, tôi không nói gì nhìn cậu, nâng cằm cậu rồi kéo dài thanh âm gọi: “Hứa Kiệt...”

Cậu vẫn nhìn tôi. Dùng lưỡi nhẹ liếm lướt qua đôi môi đỏ mọng sau đó cậu nhẹ nhàng kiễng gót chân ở bên tai tôi nói: “Hàn Hiểu, đối với học trưởng, em chỉ là cảm kích, em chưa từng nghĩ rằng anh ấy sẽ bồi dưỡng em tận tâm như thế, cho nên em nhất định sẽ không cô phụ mong muốn của anh ấy. Nhưng mà, ngày hôm nay em thực sự cao hứng, em còn tưởng rằng anh không bao giờ biết ghen cơ.” Nói tới chỗ này, cậu hôn lên môi tôi rồi lại tiếp tục: “Em thật cao hứng vì anh nói với mọi người rằng anh là bạn trai em. Dù sao đây cũng là lần đầu tiên anh thừa nhận thân phận của em nha.” Nói xong, miệng cậu cong lên mỉm cười.

Tôi nhìn cậu rồi cười nhàn nhạt, lấy tay gỡ đầu của cậu, nói: “Nói vớ vẩn gì đó, được rồi, ăn xong rồi chúng ta đi dạo xung quanh một chút nhé, lúc nữa anh còn phải đưa em về đây.”

Cậu gật đầu, mặt mày tinh xảo xinh đẹp...

Sau khi cậu cài trang một phen, tôi cũng mang theo kính râm, dù sao không sợ nhất vạn chỉ sợ vạn nhất, nếu ký giả chụp được hai chúng tôi thì thật không tốt. Hai người ở trên đường cái đi dạo một vòng, Hứa Kiệt còn ở quán vỉa hè cò kè mặc cả mua một cái túi da, tôi đứng một bên nhìn cậu, chỉ cười không nói.

Sau khi chơi đủ rồi, tôi nhìn đồng hồ thấy không còn sớm liền thấp giọng nói: “Anh đưa em trở về.”

Cậu nhìn tôi thấp giọng nói: “Để ngày mai rồi em về.”

“Thế nhưng...”

“Không được sao? Hàn Hiểu.” Cậu chớp đôi mắt xinh đẹp, nhìn tôi nói.

“Có thể.” Tôi thản nhiên nói, nếu như cậu không thêm đề ý, tôi cũng không cần lưu tâm.

Hôm nay tôi cùng cậu nằm chung trên một cái giường ở khách sạn. Tôi và cậu không hề làm gì cả, chỉ đơn giản ôm nhau mà ngủ. Cả hai đều không nói chuyện nhưng tôi biết cậu không ngủ, mà tôi cũng không buồn ngủ.

Cho dù không buồn ngủ nhưng tôi vẫn chớp mắt một lúc rồi say ngủ. Lúc mơ màng tôi nghĩ, hẳn là mình đã quên một chuyện rất quan trọng rồi nhưng có lẽ do ôm tâm tình may mắn lại hoặc giả là cố ý quên đi.

Ngày thứ hai khi tỉnh lại, trời đã sáng, Hứa Kiệt cũng đã rời đi, tôi ngồi trên giường trầm tĩnh không nói. Không biết cậu đi bao giờ, tôi rất ít từ trong mộng giật mình tỉnh giấc nhưng trước đây chỉ cần cậu khẽ động tôi cũng sẽ mở mắt tỉnh lại, hôm nay cậu rời đi lúc nào tôi lại không biết...

Lắc đầu cười cười, tôi đứng dậy mặc quần áo chỉnh tề rồi bước ra ngoài. Lúc ra cửa thì học trưởng cũng chỉnh chu quần áo rồi. Anh mặc một bộ tây trang màu đen tuyền, biểu tình trở nên cực kỳ trầm ổn, thấy tôi anh mỉm cười, tôi cũng cười cười. Thương trường lăn lộn bao năm, anh không còn như xưa mà tôi cũng thế.

Tôi lấy tư cách trợ thủ của anh để đi vào hội trường, hôm nay có không ít ngôi sao cũng tới, tuy rằng không phải siêu sao cỡ bự nhưng cũng là những cái tên nghe nhiều thành quen của mọi người, học trưởng mang tôi đi chào hỏi mấy ông chủ khác, nét mặt anh đều là mỉm cười, khách lễ đối phương. Tôi đứng bên cạnh nhẹ nhàng uống rượu.

“Chủ tịch Thẩm, vị này chính là?” Khi đang cùng một ông tổng hàn huyên, hần chỉ vào người của tôi mà hỏi học trưởng.

“Là Hàn Hiểu, niên đệ của tôi.” Học trưởng trầm ổn cười nói, ngoác tôi: “Hàn Hiểu, đây là chủ tịch Lý của Nhượng Hải truyền thông.”

“Chủ tịch Lý, xin chào.” Tôi cười cười bắt tay người nọ, Nhực Hải truyền thông cũng là một bảng hiệu có tiếng trong giới giải trí, nhưng danh tiếng của vị Lý Lực Lý chủ tịch này cũng cực tệ, mấy quy tắc ngầm trong giới giải trí đều được hắn ta sử dụng thích đáng. (Quy tắc ngầm ở đây nghĩa là ‘lên giường để nổi tiếng’ ^^)

“Hàn Hiểu đúng không, có hứng thú vào Nhực Hải của chúng tôi không, tuyệt đối giá cả cao hơn bên học trường của cậu.” Hắn cầm lấy tay tôi nói, tôi làm bộ như đổi tay cầm ly rượu, lẳng lặng rút tay ra, nhìn hắn thấp giọng cười: “Đa tạ ngài nâng đỡ, nhưng tôi sợ học trường không chịu thả người thôi.”

Học trường đứng một bên cũng cười cười.

Sau đó lại hàn huyên khách sáo vài câu rồi tách ra.

“Cậu cẩn thận đấy nhé, tên kia có sở thích không tốt đâu.” Đi tới một bên học trường thấp giọng nói với tôi.

Tôi hừ lạnh một tiếng không nói gì, học trường nhún vai như không có việc gì mà nói: “Đương nhiên là anh quá lo lắng rồi, dám đánh chủ ý tới cậu em Hàn Hiểu của anh thì là không kiên nhẫn sống nữa rồi.”

Tôi đảo mắt, anh hướng tôi hi hi cười hai tiếng, tôi không nói gì nhìn động tác trẻ con của anh.

Sau đó anh được người ta dẫn tới hàng đầu tiên, bởi vì không có vị trí của tôi, nên tôi chỉ đành đứng ở hàng cuối với đám ký giả.

Diễn lễ trao giải rất long trọng... Đương nhiên với tôi mà nói, có chút buồn chán. Trong buồn chán, tôi chỉ thấy được bóng lưng đang ngo ngoe của Hứa Kiệt...

May mắn lần này cũng chỉ kéo dài hai tiếng rưỡi, lúc học trường trao giải cho Hứa Kiệt tôi nhẹ nhàng vỗ tay, Hứa Kiệt hướng tôi cười cười. Nhưng học trường lại dám tận dụng cơ hội để ôm Hứa Kiệt... Ba chữ ‘ăn đậu hũ’ hiện lên trong óc của tôi, lần sau gặp bác sĩ, tôi phải ôm lại mới được...

Sau khi diễn lễ kết thúc, ký giả chen chúc đi vào phòng vấn, tôi lẳng lặng nhìn Hứa Kiệt ôn nhuận trả lời vấn đề, Âu Phong Minh ở bên cạnh cẩn thận che chở cậu.

Cậu cả người tinh nhả như liên hoa, dịu dàng xinh đẹp...

“Có thể mạo muội hỏi anh một vấn đề riêng tư hay không?” Đang khi phỏng vấn tiến nhập cao trào, có một ký giả ăn mặc mộc mạc đột nhiên tiến lên hỏi một câu.

Hứa Kiệt vẫn chưa trả lời, Âu Phong Minh đã tiến lên ngăn trở, hắn cười nói: “Xin lỗi, ngày hôm nay thời gian ngắn ngủi quá, nếu là vấn đề riêng tư thì xin hỏi lại vào lúc họp báo độc lập của cậu ấy.”

“Đại diện Âu là sợ hay là không dám để tôi phỏng vấn?” Ký giả kia lớn tiếng nói, có điểm đanh đá, chọc tới truyền thông bốn phía đều chú ý lại đây.

Tình huống trở nên rất thú vị, tôi bung ly rượu đi tới trước mặt học trường, học trường không nhìn tôi mà nhìn qua Lý Lực nâng lên ly rượu, Lý Lực hòa ái tươi cười, rất hiền lành.

“Chuyện gì xảy ra vậy anh?”

“Không sao, đồng hành cạnh tranh. Không cần lo lắng, Âu Phong Minh sẽ đối phó, không được thì anh lên sân khấu vậy thôi...”

Tôi còn chưa hé răng, liền nghe được ký giả kia hỏi Hứa Kiệt: “Chúng tôi có nhận được một thông tin nói anh Hứa Kiệt là đồng tính, xin hỏi có thật vậy không?”

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Chi Cưu Triền* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 46

Giới giải trí quý dị

Câu hỏi của gã khiến toàn trường im bật, học trường đứng ở bên cạnh tôi hừ lạnh một tiếng. Quy tắc trong giới giải trí tôi đương nhiên hiểu rõ, mấy vấn đề này chắc chắn sẽ không bao giờ có ai dám hỏi ra miệng, mà kẻ dám hỏi thì phải có người chống sau lưng, mà người này phải có thực lực hùng mạnh.

Nghĩ tới đây tôi nhẹ nhàng cười nhìn về phía Hứa Kiệt, cậu đầu tiên là dừng một chút sau đó hướng gã ký giả kia ôn hòa cười nói: “Xin hỏi anh là người của truyền thông nào vậy? Nếu như không có chứng cứ, ông tổng của chúng tôi sẽ nổi giận đấy nhé.”

Nói xong còn hướng học trường cười cười, học trường vội vàng đem hóp rượu trong miệng nuốt xuống, anh lại khoác lên người một bộ dạng lãnh ngạo.

Người xung quanh đều nở nụ cười, vì câu này của Hứa Kiệt cũng khá là hài hước. Cũng khó trách, lúc đầu học trưởng cũng đã làm ra một vụ kiện đình đình đám đám dù chẳng ra được kết quả gì, thế nhưng ở giới giải trí vẫn lưu truyền thật lâu...

Ở trong tiếng cười của mọi người, Hứa Kiệt ôn hòa nói: “Đồng tính luyến hay dị tính luyến thì tôi đều không phản đối, chỉ cần là gặp đúng người thì đồng tính cũng có ngại gì đâu.”

“Nói cách khác anh không phản đối chuyện mình chấp nhận đồng tính? Vậy tôi có thể nói rằng anh song tính luyến không?” Gã ký giả kia vội vàng nói lại.

Hứa Kiệt hơi nghiêng đầu rồi hỏi: “Song tính luyến ư? Tôi không biết anh định nghĩa cái này ra làm sao, nói chung tôi sẽ không kỳ thị người thiểu số, xin lỗi mọi người, về trọng tâm câu chuyện này tôi chỉ nói tới đây thôi.” Nói xong, cậu hướng máy quay lộ ra tươi cười xinh đẹp, thần sắc rất hoàn mỹ. Âu Phong Minh cùng cậu đứng dậy rồi đi, phía sau đây ánh đèn chớp nhoáng.

Từ đầu đến cuối cậu cũng không hề nhắc tới vấn đề tính hướng của mình, cũng không hề phủ nhận, tôi đứng ở bên cạnh cười khế.

Học trưởng quay sang tôi thấp giọng nói: “Chúng ta cũng đi thôi.”

Tôi gật đầu.

Sau khi rời đi, tôi cùng học trưởng ngồi chung một xe, tôi lái xe, học trưởng làm lão đại, ngồi trên ghế phó lái ung dung tự tại.

“Ngày mai nói không chừng cậu sẽ được lên báo đấy.” Học trưởng một bên thích ý nói: “Mặt trên sẽ viết là, bên người ông Tổng của Lạc Địa Song xuất hiện nam sĩ anh tuấn thân bí, sau đó sẽ là một loạt suy đoán.”

“Cái giới này vẫn luôn thú vị như thế.” Tôi nhếch miệng thần nhiên nói.

Học trưởng nhướn mày nhìn tôi rồi nói: “Cậu đây là cái biểu tình gì thế? Hàn Hiểu, anh càng ngày càng thấy cậu giống con hồ ly đấy.”

Tôi đảo mắt rồi nói: “Em nói học trưởng nhé, hồi nọ em không phản bác là vì em đem mọi trọng trách đều đổ sang cho anh, hiện tại em xuất hiện trước mặt người khác rồi, anh còn nói em giống hồ ly, thế giờ anh muốn thế nào đây?”

“Hàn Hiểu, cậu đừng nói với anh thế, cậu nói thế anh sẽ cho rằng cậu đang làm nũng đấy, anh sẽ xấu hổ.” Học trưởng khần trương hề hề nhìn tôi cười nói.

Tôi nhìn anh bày ra biểu tình quý dị, trong tâm thực 囧.

Khi tôi lái xe quay về khách sạn, học trưởng vẫy tay chào tôi nói câu gặp lại. Tôi vừa mở cửa phòng đã thấy có valy hành lý ở gần cửa, tôi cười khế, sau đó đóng cửa phòng lại.

Lúc này Hứa Kiệt từ trong phòng ngủ đi ra, nhìn tôi mỉm cười, tôi đi lên trước vài bước ôm lấy cậu, hôn môi hồi lâu rồi mới buông ra, cậu chỉ nhìn tôi cười không lên tiếng.

Tôi khẽ ho khan một tiếng rồi hỏi: “Ngày mai lên máy bay rồi, đêm nay muốn làm cái gì không? Anh đi cùng em”

Cậu cười gật đầu nói: “Hiện tại cũng không có việc gì nữa rồi, cùng em đi ra ngoài dạo chơi được không. Có mấy thứ em xem trúng, rất muốn mua nha.”

Tôi gật đầu nói: “Ừ”

Cậu nghe xong nhếch miệng cười, mặt mày nhu hòa.

Tôi nhìn cậu, cũng cười cười. Hứa Kiệt là một người rất tiết kiệm, cho dù hiện tại cậu đã có tiền nhưng chưa bao giờ lãng phí. Quần áo của cậu trừ khi cần thiết lắm thì cậu sẽ dùng một ít tiền để mua đồ hàng hiệu xa xỉ, cũng sẽ không cùng người khác so xe quý đồng hồ đẹp, cậu đem tiền của mình gửi vào trong một cái thẻ tiết kiệm ngân hàng, mặt mã là sinh nhật của tôi. Lúc đó cậu còn tính dùng tên tôi để mở thẻ, thật không biết cậu nghĩ thế nào nữa.

Những chuyện này người khác không biết, thế cho nên trong giới giải trí gọi cậu là quỷ keo kiệt... Nhưng người quen cậu đều biết, cậu tuy rằng đối xử với chính mình keo kiệt nhưng lại hào phóng với bạn bè và người thân thiết, nhất là với cha tôi, có lần cha còn mắng tôi qua điện thoại, nói rằng lắm lúc Hứa Kiệt còn giống con đẻ của ông hơn...

Nghĩ như vậy, tôi không nhịn được vươn tay vuốt ve khuôn mặt nhu hòa trước mắt, sau đó đem cậu ôm chặt, thật lâu không nói gì.

“...Hàn Hiểu.” Cậu ôm tôi khẽ gọi một câu, tôi ừ một tiếng, cậu lại gọi, tôi lại ừ một tiếng nữa, sau đó cậu trầm mặc, tôi cũng trầm mặc theo.

Tôi nghĩ cậu là có chuyện muốn hỏi tôi, hẳn là vấn đề miễn cảm, tôi thậm chí còn nghĩ kỹ càng xem tôi sẽ trả lời cậu thế nào. Vì vậy khi cậu nhẹ nhàng rời khỏi ôm ấp của tôi, tôi nhìn cậu không chuyển mắt.

Hứa Kiệt cười ôn hòa với tôi: “...Chúng ta đi ngay bây giờ đi anh, thời gian cũng không có nhiều lắm đâu.”

(◦◦)! Tôi trừng mắt nhìn, lại chớp nha chớp, cuối cùng ho nhẹ một tiếng rồi gật đầu nói: “Ừ.”

Cậu nhìn tôi mỉm cười, tươi cười từ từ tàn ra, rất đẹp, nhìn cậu như vậy trong lòng tôi mơ hồ có chút mất mát.

Thấy cậu xoay người, tôi vội vàng thu hồi tâm tư, mới vừa đi hai bước thì Hứa Kiệt đột nhiên ngồi xổm trên mặt đất, đầu cậu ghé vào trên đầu gối, vai không ngừng run rẩy. Tôi cho rằng cậu khó chịu nên vội vàng chạy lên trước nhìn xem cậu có sao không. Nâng đầu cậu lên, chỉ thấy trên mặt cậu che giấu không được ý cười, cuối cùng ghé vào ngực tôi mà cười thật to, nhiệt khí cách lớp quần áo thổi vào trong ngực tôi, khiến tôi thấy ấm áp trong lòng, mà cũng theo đó tâm có chút ngứa.

“Hàn Hiểu, em phát hiện, em càng ngày càng hiểu anh rồi.” Trong tiếng cười, cậu dứt quãng nói: “Té ra biểu tình của anh thật phong phú.”

Tôi nghe mà sắc mặt hơi nóng lên, sờ sờ mũi đem cậu từ trên mặt đất kéo lên, tôi nói: “Đi nhanh thôi, nếu không sẽ đến muộn.”

Cậu ngã trái ngã phải, nghiêng người tựa vào ngực tôi rồi thấp giọng nói: “Vâng.”

Nhìn cậu mềm nhũn như vậy, tôi bỗng nhiên lắc đầu, đem cậu kéo ra khỏi cửa phòng rồi đi vào trong lối nhỏ. Cậu lại bảo toàn hình tượng vương tử của mình, không cười nữa.

Đi tới bãi đỗ xe, Hứa Kiệt mang theo kính râm ngồi ở trong xe, tôi lái xe học trường rồi đi.

“Anh không sợ ký giả theo dõi sao?” Xe vừa chạy, Hứa Kiệt thấp giọng nói: “Những ký giả này thật sự là chỗ nào cũng chui vào được đó.”

Tôi nhìn cậu một cái, thản nhiên nói: “Em không để ý là được rồi.”

Cậu hướng tôi nhếch miệng cười: “Em thì chẳng sao cả, chỉ sợ liên lụy anh thôi, dù sao anh bây giờ còn là sinh viên, trong giới giải trí thì chuyện gì cũng nói ra được... Em cũng sợ bác trai thấy được, sẽ bị kính hách.”

Nghe lời này tôi lắc đầu, chăm chú lái xe, dựa theo sự chỉ đường của Hứa Kiệt, cuối cùng xe của chúng tôi dừng lại ở một cửa hàng bán đồng hồ đeo tay.

Sau khi đem xe đến bãi đỗ xe, Hứa Kiệt mang kính râm, từ hầm ngầm trực tiếp đi thang máy lên lầu hai. Trên đường, Hứa Kiệt đem áo khoác cởi ra, sau đó đem tóc vò cho rối xù, cậu như thể có phần rất bụi bặm, tôi cực thích. Nói chung là cho dù cậu như thế nào thì tôi cũng thích.

Cuối cùng cậu nhìn tôi cười cười nói: “Đi thôi, anh Phong Minh đã cùng chủ quán này nói trước rồi, lúc này sẽ không có ai đâu.”

Tôi gật đầu, trong lòng lại nói, không sợ nhất vạn chỉ sợ vạn nhất, nhưng ngoài miệng cũng không hé răng một lời.

Đi tới cửa hàng đồng hồ đeo tay, Hứa Kiệt đến thẳng một quầy hàng, bên trong bày đủ loại đồng hồ danh tiếng, Hứa Kiệt chỉ vào một đôi trong đó rồi hướng người bán hàng gật đầu.

“Tiên sinh thật có mắt thẩm mỹ.” Người bán hàng kia vươn tay vào trong tủ kính lấy ra đồng hồ đưa cho Hứa Kiệt rồi bắt đầu nói khoác, cái gì mà đồng hồ danh tiếng của Thụy Sĩ, trên thế giới chỉ có vài đôi, rồi phù hợp với khí chất của cậu thế nào thế nào gì gì đó.

Hứa Kiệt nhìn tôi rồi hỏi: “Anh thấy sao?”

Tôi cũng nhìn lại chiếc đồng hồ, đồng hồ thiết kế rất đơn giản nhưng không tồi. Vì vậy gật đầu, Hứa Kiệt cười tủm tỉm lấy ra thẻ tính tiền, người bán hàng vẻ mặt thoải mái, tôi một bên ừ ừ cạc cạc, cuối cùng mới nhớ nó là đồng hồ tình nhân, chẳng lẽ cậu định tặng cho tôi... .

Lúc mua xong, Hứa Kiệt cùng tôi rời đi, ngồi trên xe, cậu cười hi hi, thần sắc thập phần khả nghi... . Biết rõ đây là quà tặng tôi nhưng tôi vẫn thấy rất cổ quái, ngày hôm nay cũng không phải ngày gì đặc biệt.

Trở lại khách sạn, Hứa Kiệt lấy ra một chiếc đeo vào cho tôi, vốn là một chiếc đồng hồ đeo tay thiết kế đơn giản, thế nhưng mang vào tay rồi lại trở nên cực kỳ đẹp đẽ.

Tôi nhìn cậu cười cười nói: “Sao lại tặng đồng hồ cho anh thế?” Lời tuy hỏi như vậy, tay cũng tự động đeo cái còn lại vào cho cậu.

Hứa Kiệt lắc đầu nói: “Anh quên không nay là ngày gì rồi à?”

“Ngày gì cơ?”

“Sinh nhật của anh đó.” Hứa Kiệt lộ ra tươi cười thật to, cậu nói: “Em biết chắc anh lại không nhớ rõ sinh nhật của mình rồi. Trước nay em vẫn muốn mua cùng anh một đôi đồng hồ đeo tay, nay thì đã mua được rồi.”

Tôi suy nghĩ rồi sau đó nở nụ cười, đích xác tôi là cái kẻ không mấy nhớ rõ sinh nhật của mình. Nghĩ như vậy, tôi vội vàng mở máy điện thoại lên, có mấy cuộc gọi nhớ đều là của cha, vội vàng gọi lại, cha ở trong điện thoại chúc mừng tôi đã già thêm một tuổi, tôi cung kính đáp lời... .

Chờ sau khi nói chuyện với ông xong, tôi mới thở hắt ra, thu hồi điện thoại di động, Hứa Kiệt từ phía sau lưng ôm lấy tôi thấp giọng nói: “Sinh nhật vui vẻ!”

Tôi xoay người, ôm chặt cậu... Hôn dọc đường tới phòng ngủ, nhưng bởi vì đây là khách sạn nên tôi cũng không mấy phóng túng, chỉ hôn môi một hồi mà thôi.

Ngày thứ hai tôi mới vừa thức dậy thì điện thoại đã vang lên, tôi thấy là học trưởng liền nhủu mày bấm nghe.

“Hàn Hiểu, cậu dậy chưa thế?” Anh thấp giọng hỏi, trong thanh âm hàm chứa hưng phấn khó hiểu.

“Mới vừa dậy thôi anh.”

“Vậy cậu tới mở cửa đi, anh cho cậu xem cái này hay lắm.” Anh thấp giọng nói: “Thật sự là quá mạnh rồi.” Trong thanh âm nói không nên lời cổ quái, tôi cau mày đi ra phòng ngủ mở cửa. Ở trước cửa, anh đem tờ báo nhét vào trong tay của tôi xoay người rồi đi, một bộ như có quỷ đuổi theo sau lưng.

Thật là khó hiểu.

Tôi lắc đầu tùy ý nhìn tờ báo trên tay, chỉ liếc mắt thôi... Tôi trong nháy mắt tròn tròn mắt.

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Chi Cưu Triền* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 47

Đầu đề giải trí

Chỉ thấy đầu đề tờ báo có một dòng chữ viết thật lớn: Tình nhân bí mật của tổng giám đốc Lạc Địa Song đã được tiết lộ, Hứa Kiệt trở thành tiền nhiệm. Phía dưới có một dòng chữ phụ, là chứng cứ để chứng minh dòng chữ lớn kia là sự thật cho quảng đại dân chúng.

Tiêu đề phía dưới là đủ loại căn cứ chính xác về sự ‘thân mật’ của tôi cùng học trưởng.

Chứng cứ thứ nhất: Tôi lái xe, học trưởng ở bên tai tôi thấp giọng nói chuyện.

Chứng cứ thứ hai: Đại diện Tỉnh Quang, khi học trưởng cùng tôi chạm cốc đều nhìn nhau mỉm cười.

Chứng cứ thứ tư: Học trưởng ôm một người ở cửa phòng hôn môi, động tác thập phần nóng bỏng, tấm ảnh này có phần nhìn không rõ ràng lắm nhưng có thể cam đoan đối phương là nam... Tôi liếc mắt biết ngay đó là bác sĩ, phỏng chừng là chịu không nổi nỗi khổ lưỡng địa tương tư, vừa thấy mặt là hôn nhau tôi không biết đất trời gì nữa, cả hai người này đều không nghĩ tới mình bị chụp lên thành công.

P phía dưới còn viết: Mọi người đều biết, Thẩm tổng Thẩm Lạc của Lạc Địa Song – Tần quý của giới giải trí – tính tình vô cùng khiêm nhường, ngày trước sau khi tin tức anh ký hợp đồng với niên đệ Hứa Kiệt của mình bị đồn ra, anh lẳng lặng nhưng không kém phần vang dội kéo tờ báo XX lên tòa. Sau đó trải qua song phương hòa giải, đến tận bây giờ cuộc sống của anh Thẩm Lạc vẫn luôn rất khiêm tốn, chẳng bao giờ thấy anh cùng người khác có scandal, trong giới đều cho rằng anh kim ốc tàng kiều. Hôm qua ký giả báo tôi ngẫu nhiên thấy Ferrari màu bạc của Thẩm Lạc lướt qua bên người, lái xe cũng không phải là anh ấy, bên trong xe hai người trò chuyện với nhau thật vui vẻ. Sau khi ở đại diện Tỉnh Quang mới biết người này là niên đệ của Thẩm Lạc, tên Hàn Hiểu, dường như có ý đồ tiến vào làng giải trí.

Ký giả báo tôi sau đó gọi điện thoại tới trường học cũ mới biết được quan hệ giữa Thẩm Lạc cùng Hàn Hiểu vẫn luôn rất tốt, bình thường vẫn kết bạn du ngoạn, mà vừa khéo chính là Hứa Kiệt cùng Hàn Hiểu là đồng hương, quan hệ hai người này cũng rất tốt, hơn nữa lời đồn đại của Hàn Hiểu ở trường học rất nhiều, trước kia còn có tin đồn cậu cùng một vị tiểu thư của xí nghiệp nào đó ở Bắc Kinh có quan hệ rất tốt... Căn cứ vào tinh thần cầu thị sự thực, ký giả báo tôi đã tiến hành một loại hoạt động truy tin, cuối cùng ở khách sạn thấy Thẩm Lạc ôm ấp người đẹp, dù Thẩm Lạc vừa nhìn thấy ký giả bản báo thì vội vàng đem tình nhân đặt ở trong ngực, tuy rằng chưa chụp được chính diện, nhưng từ bóng lưng thì xem ra...

Dòng đưa tin cuối cùng chính là Hứa Kiệt cúi đầu đi vào khách sạn, hai bên trái phải có dòng chữ nhỏ: Người kia là loi tiểu tụy, đi tới níu kéo người tình cũ lại gặp phải tình địch trong truyền thuyết.

“Hàn Hiểu... Anh làm sao vậy?” Giữa lúc tôi cảm báo nhìn đến há miệng tròn mắt, Hứa Kiệt từ trong phòng đi tới gọi tôi một tiếng, tôi ngẩng đầu nhìn cậu rồi nhấc tay đưa qua tờ báo, Hứa Kiệt nhận lấy nhìn thoáng qua, lập tức sắc mặt đại biến. Sau khi đem tờ báo lật qua lật lại xem kỹ một lần, đôi tay đang cảm báo của cậu nắm chặt đến mức xương cũng nhô hẳn ra, mặt mày sắc bén lên.

“Khốn nạn.” Cậu bỗng nhiên đem tờ báo vứt xuống đất, lại hung hăng giẫm mấy cái đá mấy cái, hai mắt trừng trừng nhìn tờ báo trên đất.

Tôi ngây ngẩn cả người, trong trí nhớ, đây là lần đầu tiên tôi thấy Hứa Kiệt nổi giận. Cậu tính tình luôn luôn ôn hòa nho nhã, tôi chưa từng thấy qua bộ dạng tức giận của cậu, trong lúc nhất thời thậm chí có hai phần khiếp sợ, nhưng cũng không có ngăn cản cậu lại.

“Hàn Hiểu, em lập tức gọi điện thoại cho anh Phong Minh, kêu anh ấy lập tức đề tin này xuống.” Hứa Kiệt phát tiết xong rồi, tiến lên ôm tôi rồi bĩu môi nói.

“Tin tức cũng đã tuyên bố ra ngoài rồi, áp thế nào được hả em” Tôi ôm cậu thân nhiên nói, tay lảng lảng xoa xoa sau lưng cậu, giúp cậu nhuận khí.

“Bọn họ thật quá đáng!” Hứa Kiệt tàn bạo nói: “Thật là quá đáng!”

“Vi lượng tiêu thụ mà thôi.” Tôi khẽ cười nói: “Được rồi, đừng nóng giận nữa, cũng đã như vậy rồi, không nên suy nghĩ nhiều.”

“Hàn Hiểu, anh không tức giận sao?” Cậu nghiêng đầu chôn ở trên vai tôi nhỏ giọng hỏi.

“Không có gì hay để mà tức giận, chỉ có chút kinh ngạc mà thôi.” Tôi ăn ngay nói thật, không nghĩ qua sức tưởng tượng của giới truyền thông lại phong phú như thế, nếu như không phải hoài nghi tôi cùng học trưởng có cái gì, mà là hoài nghi tôi cùng Hứa Kiệt có cái gì, như vậy ngày hôm qua thấy được chỉ sợ không phải chuyện tôi cùng học trưởng, mà là Hứa Kiệt cùng tôi đi dạo trên đường rồi... Đây là chia mũi nhọn, tòa soạn báo này chia vào học trưởng thì đó chính là chuyện thương trường, nói như vậy, quả nhiên là thú vị hơn rất nhiều.

Tôi đang miên man suy nghĩ như thế, chợt nghe Hứa Kiệt thì thào nói nhỏ, cậu nói: “Hàn Hiểu, anh không tức nhưng em tức, thực sự rất tức, em biết mấy tờ báo trong giới giải trí rất vô trách nhiệm nói chuyện không căn không cứ, nhưng bọn họ dựa vào cái gì nói anh như thế, anh không phải người trong thế giới hỗn độn này, họ đâu biết gì về anh, sao có thể nói anh như thế...”

Tôi thu hồi tâm tư, nâng mặt cậu lên ngắm nhìn.

Hứa Kiệt mím môi rất chặt, vành mắt cũng đỏ, cậu nhìn tôi rồi chỉ vào tim mình: “Hàn Hiểu, những lời nói về em thế nào em cũng không quan tâm, bởi vì em đã ở trong thế giới hỗn độn này. Thế nhưng em lại quan tâm anh rất nhiều, ở đây thực sự rất đau, em chẳng thể làm gì được cho anh cả...” Nói xong nước mắt của cậu lăn dài xuống, chảy xuống khóe miệng của cậu.

Cậu như vậy, khiến tôi nghĩ tới ‘cậu’ khi đứng trước mộ tôi, khuôn mặt hai người lồng vào với nhau. Vô luận là kiếp trước hay bây giờ, người này đều ở trước mặt tôi mà khóc như thế, chỉ vì tôi mà khóc.

Tôi đưa tay dùng ngón trỏ lau đi nước mắt cho cậu, sau đó lấy ngón tay đặt ở trong miệng, vị nước mắt mặn chát. Hứa Kiệt nhìn tôi, chớp đôi mắt xinh đẹp.

Tôi cười cười, tiến lên đem mặt của cậu lau thật khô: “Đi rửa mặt đi em, chuyện này cũng không to tát gì cả đâu, nếu như ngày hôm nay là anh cùng em thì cũng sẽ bị nói thành như vậy thôi. Em đây là đang bức chính em đấy, suy nghĩ thoáng mới tốt nhất, huống chi anh cũng coi như là bước một chân vào cái giới này rồi. Mau đi đi, chờ em tốt hơn chúng ta sẽ đi tìm học trưởng tính sổ.”

Hứa Kiệt mím môi nhìn tôi hồi lâu, mới xoay người đi vào toilet, khi cậu đi vào, tôi nhấn một tin nhắn gọn cho học trưởng: Tắm rửa sạch sẽ mà chờ đi, A-men!

Cách cửa, tôi tựa hồ cũng có thể nghe được tiếng kêu ai oán của học trưởng.

Chờ Hứa Kiệt chỉnh trang xong rồi, tôi cùng cậu đi ra khỏi cửa, cậu mang theo kính râm, che đi hai vành mắt hồng hồng.

Xảy ra chuyện báo chí thế này, tôi tin tưởng học trưởng đã đem nơi này bố trí tốt rồi, chỉ ít ký giả sẽ không dễ dàng vào được đây.

Gõ cửa phòng học trưởng, qua một phút đồng hồ anh mới ra mở cửa, trên mặt mang kính râm, hơi hé cửa cho chúng tôi đi vào, sau khi đi vào liền thấy bác sĩ đang ngồi ở trên ghế salon, trên bàn trà trước mặt bày đầy mấy tờ báo, sắc mặt bác sĩ có thể so với than ở đáy nồi, một bộ lão Bao Chửng nha.

Thấy chúng tôi tới bác sĩ hơi nhăn lại mi, hít sâu một hơi rồi quay sang tôi nói: “Xin lỗi Hàn Hiểu, là cái tên khốn nào đó tình trùng thượng nào nên làm việc không biết chừng mực, liên lụy cậu rồi.”

“Tôi cũng chẳng để ý đâu.” Tôi nhẹ nhàng cười cười nói: “Nhưng mà Hứa Kiệt lại rất lưu ý đấy.”

Tôi nói xong bác sĩ sững sốt, lập tức ho nhẹ hai tiếng, Hứa Kiệt đi tới trước mặt bác sĩ nói: “Thẩm đại ca, em cũng không quá lưu ý gì đâu, chỉ là đám báo chí nói Hàn Hiểu như là một người được bao dưỡng vậy, nên em đau lòng, không có trách Thẩm Lạc đại ca cùng anh đâu...”

Bác sĩ nghe xong sờ sờ đầu Hứa Kiệt rồi lại trừng mắt nhìn học trưởng, học trưởng biểu thị rất ủy khuất, tôi đi qua đem Hứa Kiệt kéo qua ngồi trên ghế đối diện bác sĩ, sau đó nhìn học trưởng nói: “Dưới kia khẳng định đứng đầy ký giả, anh định làm như thế nào?”

Học trưởng ho khan một tiếng, muốn đến ngồi bên người bác sĩ, nhưng mới vừa nhìn thấy bác sĩ nhú mi thì học trưởng sờ sờ mũi ngồi cách ra rất xa...

“Chuyện này, Hàn Hiểu à, cậu định làm như thế nào?” Học trưởng ngồi xuống rồi hỏi tôi, tôi cười cười nói: “Không cần nói gì hết cả, nếu như vậy rồi cứ như vậy đi.”

Học trưởng gật đầu nói: “Anh cũng nghĩ như vậy đấy, mấy cái này chỉ là lời bịa đặt với vắn, tuy rằng không có ảnh chụp có mặt bảo bối, nhưng nếu như tỉ mỉ nhìn kỹ sẽ phát hiện không phải cùng một người, những người này chẳng lẽ bị mù hết rồi à.”

“Quan tâm chỉ bọn họ làm cái gì, đi từng bước một, giới nào có quy tắc của giới đó, ai nắm giữ được quy tắc thì là kẻ thắng cuộc.” Tôi tựa ở trên ghế salon thân nhiên nói: “Em cũng không phải là người chưa chịu qua cảnh bị người đồn đại bịa đặt, cũng không muốn làm sáng tỏ, càng giải thích thì người ta càng muốn nhắc chuyện lên, giới giải trí chính là như vậy.”

Học trưởng nghe xong cười ha ha, hoa chân múa tay vui sướng vô cùng kích động, kính râm trên mặt rớt hơn phân nửa, sau đó tôi nhìn thấy một vành mắt của anh đen sì sì — mắt gấu mèo trong truyền thuyết là đây.

Hứa Kiệt ở bên cạnh tôi phì cười ra tiếng, sắc mặt bác sĩ hơi đỏ lên rồi quay đầu sang một bên, mặt học trưởng bỗng nhiên hồng rực, dứt khoát đem kính râm bỏ xuống lộ ra con mắt gấu mèo, đáng thương hề hề nhìn về phía bác sĩ.

Bác sĩ mím môi muốn cười lại có chút không nỡ, nói chung là phức tạp. Tôi lắc đầu bật cười, bác sĩ không chỉ mồm miệng tàn nhẫn, hạ thủ cũng đủ nặng nhạ.

Hứa Kiệt cầm tay của tôi, tôi nhìn cậu lắc đầu, cậu nhìn tôi cười cười. Nhìn cậu khôi phục ôn nhả ngày xưa, trong lòng tôi dần dần trầm tĩnh lại.

Âu Phong Minh từng nói Hứa Kiệt chỉ cần là chuyện có liên quan tới tôi đều không thể không chế được, hiện tại tôi rõ cuộc hiểu rõ rồi, trong tim người này đều là tôi, trần đây, thậm chí không có vị trí của chính cậu, cho nên mới sẽ không thể không chế được, mới có thể khổ sở, mới có thể rơi nước mắt.

Tình cảm của con người có thể cường liệt như thế sao? Cường liệt đến mức trong sinh mệnh chỉ có một người?

“Được rồi, thời gian không còn sớm nữa, chúng tôi phải lên máy bay. Hàn Hiểu cậu cùng anh đi trước đi, bọn họ đi chuyến sau, Âu Phong Minh đã chuẩn bị ở sân bay rồi.” Tôi đang nghĩ như vậy, học trưởng đứng lên nói.

Tôi gật đầu, Hứa Kiệt kéo tay của tôi có chút không vui, tôi nghiêng người hôn hôn môi cậu, cuối cùng thấp giọng cười cười nói: “Đừng nghĩ nhiều như vậy, làm tốt việc của em là được rồi.”

Cậu lúc này mới gật đầu.

Học trưởng cũng ôm bác sĩ hôn môi, cuối cùng thu dọn rồi cùng tôi đi ra khỏi cửa.

Kỳ thực tôi cũng chẳng nghĩ gì nhiều, đại khái là đã trải qua một lần sinh tử rồi nên có nhiều chuyện nghĩ rất thoáng, mấy thứ này đều không tổn thương tôi được, không cần lo lắng.

Đi ra khỏi khách sạn, quả nhiên có rất nhiều ký giả, tranh nhau hỏi tôi cùng học trưởng quan hệ thế nào, tôi nhìn về phía ánh đèn chớp lóe, nhàn nhạt nói, anh là học trưởng của tôi và chỉ vậy thôi.

Học trưởng cũng nhàn nhạt gật đầu, tôi lên chiếc xe Ferrari của anh để rồi đi thành phố này.

Tối sân bay, vẫn có rất nhiều ký giả không ngừng phỏng vấn, trong lúc xô đẩy, có người làm rớt kính râm của học trưởng. Vì vậy toàn trường kinh hô, ở trong tiếng kinh hô học trưởng nhu lại mày, tôi đứng bên cạnh nhìn khuôn mặt của mọi người, có người kêu tôi phát biểu một câu, tôi chỉ nhìn gã cười khề không lên tiếng... Cuối cùng người nọ quay lại hỏi học trưởng, dù sao tôi cũng chỉ là tiểu nhân vật, học trưởng mới là đại nhân vật.

Cuối cùng tôi cùng học trưởng vội vã lên máy bay, chờ máy bay cất cánh học trưởng mới thờ hất ra, nhu nhu cái trán nói: “Thật sự là nhân quá* mà.”

“Cuộc đời mà, cũng chỉ cái dạng đó thôi.”

“Hàn Hiểu, sao mà cậu giống lão tăng ngồi thiền thế, rất giống Bồ Tát sống đã sống mấy trăm năm.” Học trưởng nhìn tôi cau mày nói.

Tôi khẽ cười nói: “Anh nên suy nghĩ xem nên thu dọn chuyện này như thế nào cho tốt đi, chuyện sau khi trở về không ít hơn hiện tại đâu.”

“Thu dọn, có cái gì mà phải dọn, anh với cậu cũng đâu làm chuyện gì xấu xa đâu. Hơn nữa chân ái vĩnh hằng, anh rất tự nhiên mà công nhận anh yêu đàn ông, nhưng cùng cậu không liên quan gì hết.”

Nghe anh nói như vậy, tôi ừ một tiếng không nói nữa, trong lòng học trưởng nắm chắc là tốt rồi... Tùy ý người khác đánh chửi mà không đánh trả không phải phong cách của anh, càng không phải của tôi.

Ngày đó trở lại Bắc Kinh, rất nhiều chuyện ngoài sức tưởng tượng xảy ra, tôi vốn tưởng rằng học trưởng sẽ bị người mắng, uy tín công ty sẽ giảm xuống một chút. Nhưng chẳng ai ngờ được có rất nhiều người viết bài ủng hộ anh, thậm chí còn có người chạy tới trường học an ủi khuyên nhủ tôi nỗ lực cùng anh ở chung, yên tâm có họ ở phía sau bảo vệ ủng hộ chúng tôi... Tôi nghe được khoe miệng rút gân.

Người không hiểu chân tướng chung quy là chiếm đa số.

Đương nhiên mọi việc đều có hai mặt tốt xấu, cũng có người nói tôi vin vào việc này để bước chân vào giới giải trí... Chỉ là những chuyện này không liên quan gì tới tôi, tôi vẫn làm chuyện mình nên làm như cũ, vội vàng lo việc học hành cuối năm của mình, đêm khuya nhàn tĩnh lại cùng Hứa Kiệt gọi điện thoại, về phần học trưởng, cái sọt là anh tự đâm thủng, vậy thì phải tự mình giải quyết...

Bất quá Chu Quang lại thường thường gọi điện thoại hẹn tôi cùng đi ăn, không thêm quan tâm ánh mắt của người khác, điều này làm cho lòng tôi thêm ấm áp.

Lúc này, học trưởng gọi điện thoại nói sẽ chuẩn bị một cuộc họp báo, nhân dịp Hứa Kiệt chuẩn bị ra album, mục đích khác cũng là cho mọi người một lời giải thích, tôi nói thế thật tốt.

Mọi việc cho dù có hai mặt nhưng chỉ ít cũng không thương tổn đến Hứa Kiệt, chỉ ít là cậu vẫn rất tốt là được.

Hôm nay mới vừa tan học, liền nghe được có người gọi tôi, tôi nhìn lại, người nọ nhìn quen mắt, hơi suy nghĩ một chút tôi liền nở nụ cười.

Gã đi lên trước lạnh nhạt nói: “Cậu Hàn, xin hỏi hiện tại cậu rảnh không? Tôi có một người bạn muốn gặp cậu.” Gã lớn lên rất bình thường, thể nhưng con người cũng tinh lạng lách, rất sắc bén.

Tôi nhìn bốn phía một chút rồi nói: “Được thôi.” Có một số việc nên giải quyết thì phải giải quyết, có vài việc cũng phải nói cho thật rõ...

Tôi theo người nọ đi vài bước, gã quay đầu nói với tôi: “Cậu Hàn, cậu có hứng thú tiến nhập giới giải trí không?”

“Không có hứng thú.” Tôi thản nhiên nói.

“Vậy thực sự là đáng tiếc.” Gã cũng thản nhiên nói: “Nhưng mà, tôi sẽ không buông tha ngay đâu, tương lai sợ rằng phải quấy nhiễu cậu nhiều hơn rồi.”

Tôi cười khẽ, không nói tiếp nữa.

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Chi Cừu Triền* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 48

Thừa nhận ghen

Đối với lời người này nói tôi không thể phủ định mà chỉ nhún vai, sau đó gã cũng không nói thêm gì nữa, chậm rãi dẫn đầu đi tới trước một chiếc xe bình thường, còn xoay sang tôi khoa chân múa tay ra hiệu, tôi gạt đầu mở cửa xe ngồi vào trong. May là cái chỗ này đủ hẻo lánh, không bị người thấy được, nếu không không biết lại truyền ra cái tin đồn gì đó... Tuy rằng tôi không quan tâm.

Sau khi đi vào, bên trong như tôi dự liệu từ đầu, người ngồi bên trong chính là mình tinh điện ảnh đang nổi tiếng – Liễu Nguyên.

Hắn tháo kính râm xuống hướng tôi khẽ mỉm cười: “Anh tựa hồ cũng không ngạc nhiên mấy khi tôi tới tìm anh nhỉ.”

Tôi nở nụ cười, tôi có cái gì cần phải ngạc nhiên đây, đem hắn kéo về, giúp hắn huấn luyện, thậm chí đến cả người đại diện của hắn tôi cũng nhất nhất xem kỹ, tuyển chọn cẩn thận, tôi kinh ngạc cái gì. Nhưng mà thấy hắn, trong lòng tôi mơ hồ có chút khó chịu, cái bộ mặt thiếu đánh của Âu Phong Minh tựa hồ lại bắt đầu xuất hiện trước mặt tôi.

“Xin hỏi anh tìm tôi có chuyện gì?” Không muốn lãng phí thời gian, tôi nhìn hắn rồi hỏi.

Hắn nhìn tôi, hồi lâu lộ ra nụ cười anh khí, nói thật thì hắn trưởng thành rất anh tuấn, tính thần phần chân bưng bưng, so với đàn ông âm nhu thì hơn phần anh khí này, cũng không giống tôi luôn luôn là vẻ mặt lạnh lùng, nói chung hắn là loại người ai thấy cũng cảm thấy thoải mái.

Lúc này hai tay của hắn nhẹ nhàng khoanh lại đặt trên đầu gối, nâng cằm nhìn tôi lạnh nhạt mở miệng nói: “Nói thật thì, tôi thật sự không nhìn ra anh có điểm gì đáng để Hứa Kiệt yêu thương.”

“Đây là việc riêng tư của chúng tôi, nó đâu có liên quan gì tới anh.” Tôi nhìn hắn rồi khẽ cười, nói tôi lòng dạ hẹp hòi cũng tốt, nói tôi mồm miệng ghê gớm cũng tốt, dù sao nhìn thấy hắn tôi cũng không thích rồi, hắn lại thích cùng tôi gây khó chịu.

Sắc mặt Liễu Nguyên quả nhiên hơi thay đổi, sau đó gục xuống, cúi đầu cười ra tiếng nói: “Tôi biết anh đã giúp Hứa Kiệt rất nhiều, giúp cậu ấy trả tiền, giúp cậu ấy tới trường. Nhưng giúp đỡ cậu ấy như vậy lại ràng buộc cậu ấy thì có phải quá đáng quá không? Hơn nữa danh tiếng của anh ở trường hay ngoài xã hội đều không tốt lắm.”

“Anh nói có ý gì?” Tôi tựa trên ghế, miễn cưỡng nói: “Những lời này anh hẳn nên nói với Hứa Kiệt, nói với tôi có ích lợi gì? Hay là nói, anh đã từng nói với cậu ấy rồi nhưng lại bị cậu ấy phản bác, cho nên mới tới tìm tôi?”

Thần sắc trên mặt Liễu Nguyên có chút bối rối, cuối cùng hắn hé miệng, con người lại sáng lạn như ánh mặt trời, bên trong lấp lánh đầy quang mang phức tạp khó phân biệt, cuối cùng hắn nói: “Anh vì sao không thể cho Hứa Kiệt một vùng trời rộng lớn hơn, cậu ấy không phải không thể phát triển tiền đồ, thể nhưng luôn luôn thích đem mình ràng buộc ở trong một vòng tròn nhỏ hẹp, nổi tiếng cũng chỉ hạn định trong cái vòng tròn ấy. Nếu như cậu ấy có thể nhảy ra khỏi đó, tôi tin tưởng thành tựu của cậu ấy trong giới giải trí không chỉ đến vậy.”

Tôi nghe xong nhẹ nhàng cười cười, nhìn hắn chăm chú hỏi: “Thì tính sao? Có vài người thích hợp với cái vòng tròn này, có vài người lại thích hợp hướng chỗ cao bay tới, anh muốn bay lên cao nhưng không có nghĩa người khác cũng thế. Đương nhiên nói đi thì cũng phải nói lại, nếu cậu ấy muốn đi tới đâu thì tôi sẽ đi tới đó, nếu như cậu không muốn đi nữa thì tôi sẽ không thuyết phục cậu ấy phải đi tiếp. Quyết định số phận của mình là thuộc về chính mình,

người khác vĩnh viễn không thể nhúng tay, cho dù là người yêu cũng không thể.”

“...Anh nghiêm túc với cậu ấy sao?” Liễu Nguyên bình tĩnh nhìn tôi, sau một hồi nhẹ giọng hỏi: “Nghiêm túc đến mức không quan tâm gia đình, không quan tâm ánh mắt của người khác, không quan tâm đoạn tình cảm này sẽ bị phơi bày ra ánh sáng? Những chuyện này anh dám cam đoan đều là nghiêm túc sao?”

“Đây chính chuyện của riêng tôi rồi, không đến lượt anh quan tâm.” Tôi nhàn nhạt nói: “Liễu Nguyên, chuyện xấu giữa anh và đám nam lẫn nữ cũng chẳng ít đâu, tôi nghĩ những kẻ sẵn sàng lên giường với anh để thương vị cũng không ít. Nhưng anh nên hiểu cho rõ, Hứa Kiệt cùng những người đó không giống nhau, cậu ấy không phải cái loại người để cho người khác trêu đùa cười cợt, cho nên phiền anh cách xa cậu ấy một chút. Nếu như mục đích của anh hôm nay tới đây chỉ để nói những lời như thế này thì, tôi xin lỗi, đi trước.”

Nói xong, tôi đi xuống xe, Liễu Nguyên gọi một tiếng, tôi quay đầu lại nhìn hắn, hắn bình tĩnh nhìn lại tôi, nói: “Hàn Hiểu, tôi đây cũng ăn ngay nói thật, với Hứa Kiệt tôi cũng sẽ không đơn giản mà buông tay, giới giải trí rất phức tạp, có thể gặp được một người khiến mình động tâm thật không dễ dàng. Cho nên trong tương lai xin chỉ giáo nhiều hơn.”

Tôi không nói gì cả, xoay người rời đi.

Tương lai ư, tương lai của Hứa Kiệt cũng sẽ chỉ có mình tôi, cùng người bên ngoài không liên quan...

Sau khi rời đi, tôi tìm một chỗ núi giả yên tĩnh để hút thuốc, việc này tựa hồ đã thành thói quen, thích một mình hút thuốc. Nhìn tàn thuốc trong tay, tôi cười cười, nói thật thì tôi một điểm cũng sẽ không vì lời Liễu Nguyên nói mà hao tổn tinh thần, Hứa Kiệt là người như thế nào, tôi so với ai khác đều rõ ràng hơn, chỉ là trong tâm rất khó chịu.

Hứa Kiệt là nhân vật của công chúng, tôi có thể chịu đựng việc cậu được mọi người sùng bái, có thể chịu được cậu là vương tử trong lòng các fan, như vậy dù sao đều là cách TV, cách màn hình. Thế nhưng tôi có chút nhẫn chịu không nổi khi người gần gũi trong thực tế lại có điều mền mọ cậu.

Loại cảm giác này, đại thể chính là ghen tị trong truyền thuyết đi.

Ghen, cái từ này ở trong đầu hiện lên, tôi có chút mờ mịt, kiếp trước tuy rằng quá trình theo đuổi Hứa Khả không mấy thuận lợi, nhưng nói thật tôi cũng chưa bao giờ ăn dấm vì cô ta, thứ nhất, người xung quanh không ai có thể so sánh với tôi, thứ hai, người thích Hứa Khả mặc dù nhiều, thế nhưng biểu lộ với cô ta cũng không nhiều lắm, phải nói người chứng mắt cô ta thật sự nhiều hơn số người thích.

Sau đó ngày vẫn luôn bình an, cái từ ghen này với tôi mà nói hoàn toàn có phần xa lạ.

Nghĩ vậy tôi lắc đầu bật cười, đem thuốc bóp tắt, khê thờ dài một cái, khi đang chuẩn bị xoay người rời đi chợt nghe một tiếng bước chân dồn dập hướng về phía này, có thể là có người nào đó dự định tới đây tâm sự, tôi nghĩ.

Cái gọi là phi lễ chó nghe, tôi tuy không phải quân tử nhưng cũng không phải là kẻ ngồi góc tường nghe lén, vì vậy đã chuẩn bị rời đi. Chỉ là vừa mới xoay người thì bên tai đột nhiên truyền đến tiếng thảo luận quen thuộc, khi vừa nghe tới tên của tôi, tôi dừng một chút, thân thể cứng ngắc.

“Hứa Khả, bạn đang làm cái gì vậy? Bạn hỏi thăm Hàn Hiểu làm gì?” Thanh âm hơi lo lắng của Lưu Quyên truyền đến: “Bạn đang nghĩ cái gì thế, bạn đem Tạ Minh đặt ở đâu rồi.”

“Quyên.” Thanh âm ôn nhu của Hứa Khả truyền đến: “Mình cũng không biết mình đang làm cái gì nữa, chỉ là, chỉ là lúc ở chung với Tạ Minh, mình vẫn cảm thấy... cảm thấy thiếu vắng...”

“Hứa Khả, Tạ Minh là người tốt lắm, đối xử với bạn cũng tốt... Hứa Khả, nói thật thì tôi thấy cậu ấy tốt hơn Hàn Hiểu nhiều lắm, bạn nghìn vạn lần đừng nên không biết đủ nhà.” Lưu Quyên nói như vậy, sau đó hạ giọng nói: “Hứa Khả, có phải bạn đang coi Tạ Minh là bản đạp hay không, bạn thực sự còn thích Hàn Hiểu?”

“Quyên, người hiểu rõ mình nhất là bạn, mình... mình xác thực thích Hàn Hiểu, nói đến cũng thực sự là kỳ quái, lúc đầu mình cũng không nghĩ mình có tình cảm sâu nặng như thế với Hàn Hiểu. Thế nhưng từ sau khi cậu ấy rời đi, mình lại cảm thấy mình không bỏ xuống được nữa, nếu không thì thi xong cũng sẽ không chạy tới đây rồi...”

“Hứa Khả, bạn là không cam lòng, hay là thật sự yêu thích? Vậy bạn đem Tạ Minh để ở nơi nào? Bạn không cảm thấy chính mình hơi quá đáng sao? Bạn quá không có trách nhiệm với Tạ Minh rồi.” Trong thanh âm Lưu Quyên mang theo một tia phức tạp nói không nên lời, tôi một bên nghe chỉ nhủ mảy, những chuyện này cùng tôi không quan hệ...

“Quyên, mình biết mình rất ích kỷ, nếu như Hàn Hiểu có thể hồi tâm chuyển ý, mình sẽ lập tức cùng Tạ Minh chia tay, thế nhưng mình hiện tại không thể mất đi Tạ Minh.” Thanh âm Hứa Khả mang theo tia nức nở, tôi đứng ở bên cạnh nghe mà trong lòng dâng lên một đợt khó chịu.

“Hứa Khả, mình đã biết, những chuyện này mình sẽ không nói cho Tạ Minh, dù sao cũng là chuyện riêng của bạn, nhưng mà danh tiếng của Hàn Hiểu bây giờ cũng không tốt lắm, bạn đã biết chưa, nếu như cậu ta chịu hồi tâm chuyển ý thì ba năm trước đã không đối xử với bạn như vậy. Đừng nên cứ mãi cho rằng thứ không chiếm được mới là thứ tốt, người đối tốt với bạn mới là tốt nhất đấy.”

“Quyên, cảm tạ bạn, nhưng Hàn Hiểu không phải người như thế, cậu ấy ngạo khí như vậy, danh tiếng này cậu ấy cũng sẽ không thèm để ý đâu, cậu ấy sao có thể giống như những gì trên báo đã nói... Nhưng thật ra quan hệ giữa cậu ấy với Hứa Kiệt vẫn làm cho mình hoài nghi, nếu để mình biết được gì, mình nhất định phải làm cho Hứa Kiệt hối hận...”

“Chính bạn không hối hận là tốt rồi.”

“Mình biết mình đang làm gì mà... Quyên, bạn là bạn thân nhất của mình, người khác nói gì cũng được, chỉ cần bạn hiểu cho mình...”

Giữa lúc hai người đang nói đến ngày càng cảm động, điện thoại di động của tôi đột nhiên vang lên, chuông điện thoại di động là ca khúc đơn đầu tiên của Hứa Kiệt, từ khúc rất nhu hòa trơn tru, tôi lấy điện thoại ra, thấy là Âu Phong Minh gọi tới.

Giương mắt nhìn Hứa Khả cùng Lưu Quyên ở trước mặt một lúc, sắc mặt hai người đủ loại quỷ dị, tôi thờ dãi nhận điện thoại.

“Hàn Hiểu, cậu trở về một chuyến đi, chúng tôi đang ở trong nhà của cậu.” Thanh âm Âu Phong Minh ở trong điện thoại truyền tới, dẫn theo một tia lo lắng nói không nên lời.

“Làm sao vậy? Đã xảy ra chuyện gì à?” Tôi thấp giọng hỏi.

“Đừng hỏi nữa, trở về sẽ biết.” Âu Phong Minh nói xong liền ngắt máy.

Sau khi thu hồi điện thoại, tôi xoay người rời đi, cũng không nhìn lại Hứa Khả cùng Lưu Quyên, tôi đã nói rồi, những chuyện này cùng tôi không quan hệ.

“Hàn Hiểu, chúng ta nói chuyện được chứ?” Hứa Khả tiến lên kéo lấy cánh tay tôi rồi thấp giọng hỏi, tôi nhìn cô ta, dần dần rút tay ra dậm dậm nói: “Hứa Khả, cần nói tôi cũng đã sớm nói hết rồi. Nếu cô muốn Hứa Kiệt hối hận, tôi bảo đảm cô sẽ là người hối hận trước tiên.”

Nói xong tôi xoay người rời đi, trong lòng bực bội, loại con gái khó chơi này thật sự không nên dính vào... Cũng chẳng hiểu tôi có gì đáng giá mà khiến cô ta chấp nhất như thế.

Rời khỏi đó, tôi giương mắt liền thấy Tạ Minh cùng Trần Thiện đang thương lượng cái gì đó, đang từ đằng xa đi tới bên này, tôi nhấp miệng, xoay người đi tới một nơi vắng vẻ hơn. Trước khi đi, tôi tựa hồ nghe thấy Tạ Minh gọi tôi một tiếng, nhưng tôi lười quay đầu lại chứng thực...

Trên đường về nhà tôi gọi điện thoại cho Hứa Kiệt, chuông vang lên hồi lâu mà Hứa Kiệt cũng không nhận, lại gọi tiếp, bên trong truyền tới tiếng nói máy móc lạnh lùng: ‘Số điện thoại quý khách vừa gọi hiện không liên lạc được...’

Tôi sững sờ hồi lâu, trong tâm một trận hoảng loạn, rất sợ Hứa Kiệt đã xảy ra chuyện gì. Vội vàng gọi lại.

Dọc đường đi, tôi có phần hối hận vì sao mình mãi không chịu mua một cái xe.

Tìm cứ treo mãi ở nơi cao, thẳng đến khi về nhà phát hiện thấy bốn phía không có gì bất ổn tôi mới hơi an tâm, sau khi mở cửa, thấy học trưởng cùng bác sĩ, Hứa Kiệt đều ngồi ở phòng khách. Trên mặt họ là xấu hổ cùng tươi cười nhún nhó, chỉ không thấy mình Âu Phong Minh.

Tôi còn chưa hỏi gì, Hứa Kiệt đứng lên đi tới trước mặt của tôi, nắm tay của tôi, con mắt ửng đỏ, trên mặt đầy khăn trương.

Học trưởng dùng mắt nhìn về phía toilet, dùng khẩu hình ra hiệu.

Tôi nhìn thấy đèn toilet đang sáng, trong tâm hơi máy động, chẳng lẽ Âu Phong Minh ở bên trong, chỉ là không chờ tôi nói cái gì, cửa phòng đã mở ra. Lúc nhìn thấy người đối diện, đầu tim tôi chấn động, còn chưa mở miệng, trên mặt liền trúng một cái tát.

“Cái thằng hư hỏng này, muốn làm ba tức chết đúng không?” Người nọ rống lên với tôi, tôi mím môi không hé răng.

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Chi Cưu Triền* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 49

Tâm tư của cha

Trên mặt đau ran rát, Hứa Kiệt thờ nhẹ một tiếng, nhưng cậu cũng không dám nói gì cả, bởi vì người cho tôi một cái bạt tai là cha tôi chứ không phải ai khác... Cậu không thể nhúng tay, cũng không nên nhúng tay.

Tôi nhìn cha tôi đang trong con thịnh nộ, trên mặt ông mất đi lãnh tình cùng nho nhã ngày thường, tôi nhìn ông rồi nhìn xuống đau rát trên mặt, cắn răng thấp giọng dụ dỗ: “Ba, sao ba lại tới đây?”

“Ba thế nào lại không tới chứ hả? Nếu ba không tới có phải con dự định sẽ đem trời chọc thủng một lỗ luôn không...” Cha tức giận hung dữ quá lớn. Trên mặt ông mang theo lo lắng, yêu thương, còn có một tia đau lòng khó có thể cảm thấy. Nhìn bộ dạng không khống chế được của ông như vậy, lòng của tôi đau đớn nhiều lắm, rất nhiều lời muốn nói nghẹn nơi cổ họng không thể phát ra tiếng, chỉ có thể dờ dẫm ngơ ngác nhìn ông.

Cha lúc này như là nhớ tới cái gì đó mà cũng mím lại đôi môi mỏng kiên nghị, vành mắt ông lại hơi đỏ.

Trong đầu tôi đột nhiên trống rỗng, ở trong sinh mệnh khó được lại lần nữa này, người mà ngoài Hứa Kiệt ra tôi không muốn làm tổn thương nhất đó chính là cha, tôi cố gắng đem mọi chuyện làm thật tốt, cố gắng né tránh những chuyện mà tôi có thể làm tổn thương họ.

Tôi không muốn cũng không thể để cha vì tôi mà khốn cùng chán nản, biến thành một người điên chỉ có thể sống qua ngày nơi bệnh viện, tôi cũng không muốn khiến ông khổ sở... Lúc này nhìn ông vì chuyện của tôi mà đau lòng, trong lòng tôi như có ai đó cầm dao đâm chọc, đau đến khó chịu.

“Bác trai...” Lúc này Hứa Kiệt tiến lên kéo tay cha tôi khẽ gọi, lại nhìn về phía tôi, trong mắt mang theo nồng đậm lo lắng còn có một tia sợ hãi.

Tôi gục đầu xuống, những người khác đều đã đứng lên, về mặt ngưng trọng, đều nhìn lại phía này, nhưng họ không thể can ngăn, mà cũng không có lập trường để nói gì cả.

Tại không khí trầm mặc quý dị này, cửa đột nhiên được mở ra, phía sau truyền đến tiếng Âu Phong Minh, hắn nói: “Tín à, tôi mua vài thứ...”

Dứt lời hắn cầm mấy hộp com đặt trên bàn, sau đó quay đầu lại nhìn chúng tôi, mang trên mặt một tia buồn cười rồi nói: “Làm sao vậy? Sắc mặt đều kém như vậy? Tín à, anh còn chưa ăn gì đâu, như thế không tốt cho dạ dày tí nào, anh qua đây anh chút gì đi.” Thanh âm nhẹ nhàng của hắn cùng sự trầm mặc quý dị trong căn phòng này tạo thành hai thế đối lập cường liệt.

Cha nghe xong vẫn không nhúc nhích, nhìn tôi rồi lại nhìn về phía hắn, tôi cắn môi, cuối cùng đi lên trước kéo tay cha thấp giọng nói: “Ba, chúng ta nói chuyện đi.” Ông nhìn về phía tôi, trong con ngươi mang theo tia thất vọng, nhưng vẫn gật đầu.

Hứa Kiệt nhấp miệng nhìn tôi, tôi cười cười trấn an cậu, cùng cha đi lên sân thượng.

Nhìn cha khôi phục bộ dáng trầm tĩnh ngày xưa, tôi như đứa bé làm sai chuyện mà thấp giọng nói: “Ba, xin lỗi, để ba lo lắng rồi.”

Cha nhìn tôi, hồi lâu thờ dãi thản nhiên nói: “Còn đau không?” Dứt lời dùng đôi tay thô ráp xoa lên gò má tôi, khi buông tay trên mặt ông còn mang theo tia hổ thẹn: “Cũng là ba già rồi hồ đồ, từ nhỏ đến lớn ba chưa từng đánh con cái nào, thế mà...”

“Lần này là con sai.” Tôi cười nhàn nhạt rồi nói: “Cũng không phải quá đau đâu ba ạ.”

Cha nghe xong phì cười một tiếng rồi nói: “Mắt cũng sưng lên rồi nè, còn nói không đau.”

Tôi khẽ cười rồi không nói nữa.

Cha nhìn tôi, nhàn nhạt hỏi: “Biết vì sao cha đánh con không?”

Tôi do dự rồi hạ thấp giọng nói: “Con không biết mấy lời đồn đại kia lại truyền xa như thế, khiến ba nghe được, mấy ngày qua hẳn ba sống rất khổ cực rồi.” Cha là doanh nhân trong thành phố, mà những chuyện của tôi khẳng định mang đến cho ông rất nhiều phiền phức.

Nghĩ vậy trong lòng tôi một trận hổ thẹn.

Cha bình tĩnh nhìn tôi, nói: “Chuyện báo chí nói gì ba không quan tâm, cái ba quan tâm là con có chuyện lại không nói cho ba. Ba là ba con, không phải người ngoài, những chuyện này nếu không phải lên báo chí rồi còn lên cả TV, khiến ba thấy được thì có phải con định giấu ba cả đời hay không?” Nói xong, tay của cha hung hăng nắm chặt, biểu tình tựa hồ muốn nói chỉ cần tôi nói sai một chữ thôi thì ông cũng sẽ cho tôi thêm một cái bạt tai nữa.

Tôi nhìn ông trầm mặc rồi mới mở miệng nói: “Đây chỉ là lời đồn đại của đám người vô công rồi nghề, con cũng chưa bao giờ quan tâm đến. Cũng không nghĩ sẽ làm gì với nó nên con mới không nói cho ba biết.”

“Hàn Hiểu, ba biết con nhiều tâm sự, cũng có trách nhiệm, cũng biết rõ chính con muốn làm chuyện gì, chỉ là cứ mãi tiếp tục như thế, người mệt mỏi suy sụp sẽ là con.”

Cha tiến lên vỗ vai của tôi lo lắng nói: “Ba là ba con, chẳng lẽ không thể cùng con gác vác mọi chuyện sao? Chuyện gì con cũng không kể cho ba biết, ba sẽ thấy mình là một ông bố thất bại. Cho nên ba đánh con không phải là về chuyện báo chí, mà vì con không nói gì với ba, hiểu chưa?”

Tôi nhìn ông sau một hồi rồi cười gật đầu, từ túi lấy ra hai điều thuốc, đưa cho ông một điều, ông lắc đầu rồi tiếp nhận. Tôi giúp ông châm thuốc, dưới làn khói thuốc mỏng manh lượn lờ, khuôn mặt ông cũng trở nên mờ ảo.

Tôi hé miệng, do dự thật lâu rồi nhỏ giọng nói: “Ba, con biết sai rồi, chỉ là... Chỉ là nếu như chuyện này giống như báo chí đã nói, ba sẽ nghĩ như thế nào?”

Tay cha khựng lại, đem mắt nhìn về phía tôi, lại nhìn về đám người đang ngồi ở phòng khách, cuối cùng nhìn về phía tôi thờ dãi: “Thẩm Lạc đã nói cho ba biết sự thật rồi, là hiểu lầm thôi. Con định nói chuyện con cùng Hứa Kiệt đi.”

Nghe được câu cuối cùng, trong lòng tôi lộp bộp, nhưng cũng lập tức khôi phục lại bình tĩnh, lẳng lặng nhìn về phía cha.

Cha thờ ơ bóp tắt điều thuốc rồi nhìn tôi, nói: “Thật lâu trước đây ba cũng có chút nghi hoặc rồi, con đang cùng Hứa Khả tốt thế, sao đột nhiên lại

nghe về Hứa Kiệt, Hứa Kiệt thích người cùng giới, đó cũng là nguyên nhân mà ba đã từng mâu thuẫn rất lâu khi Hứa Kiệt tới ở nhà chúng ta. Nhưng con mình sinh ra thì mình hiểu nhất, con đại khái sẽ không cảm thấy chính bản thân con đang dần biến hóa. Từ nhỏ đến lớn, ba chưa từng thấy qua con đối xử với người nào tốt như cậu ấy. Sau đó con lại đem Hứa Kiệt đón về nhà ở, mờ ám giữa hai con chỉ có kẻ mù mới không nhìn ra thôi. Ba còn đang suy đoán xem lúc nào thì các con mới chịu thẳng thắn nói rõ đây.” Nói xong cha nhẹ nhàng nở nụ cười.

Tuy rằng ông nở nụ cười, thế nhưng tôi biết trong lòng ông kỳ thực cũng không dễ chịu, ông mặc dù là người cha tiến bộ nhưng cũng là một người cực kỳ cổ chấp, phải tiếp thu con của mình thích đồng tính chính cần dũng khí rất lớn.

Ông luôn ở nhà một mình, chuyện này đã quán bện bao lâu trong lòng ông thì tôi không biết, tôi chỉ biết là trong lòng ông khẳng định không dễ chịu... Cũng khẳng định ông đã từng oán hận qua bản thân, chỉ là những chuyện này ông cũng sẽ không nói, ông luôn luôn đem tới cho tôi thứ tốt nhất, luôn luôn tốt nhất.

“Ba, con xin lỗi.” Muốn nói rất nhiều nhưng cuối cùng chỉ thốt ra một câu như vậy, tôi thậm chí không dám nghĩ tới chuyện nếu ông không đồng ý tôi cùng Hứa Kiệt sẽ ra sao. Tôi không muốn thương tổn cha, Hứa Kiệt tất nhiên cũng không nguyện, nhưng với Hứa Kiệt tôi cũng sẽ không buông tay... Những chuyện rối bời như tơ vò này may mà tôi không phải đối mặt, bởi vì tôi có một người cha sáng suốt nhất trên đời này.

“Đừng nói ngốc nghếch thế, phải nói xin lỗi cũng nên là ba nói.” Cha nhìn tôi cười cười nói: “Nhưng mà cũng phải nói, con cùng Hứa Kiệt nghiêm túc là tốt rồi, Hứa Kiệt là một đứa bé ngoan, ba thấy trong mắt nó cũng chỉ có mình con thôi. Con nếu đã chọn nó, thì phải đối xử tốt với người ta, biết chưa.”

Tôi nghe xong gật đầu, sau đó tiến lên ôm lấy cha, tôi đột nhiên phát hiện mình cao hơn cha rồi. Trong trí nhớ, cái người luôn cầm ô che cho tôi, hôm nay đã không cao bằng tôi nữa, mà tôi vẫn khiến ông phải lo lắng.

Cha vỗ vỗ lưng của tôi, không nói gì.

“Ba, kỳ thực con nghĩ Âu Phong Minh cũng không tệ lắm.” Buông ông ra, tôi thấp giọng cười nói: “Nếu như ba không ngại anh ta là một lão già, con nghĩ ba cũng nên suy xét.”

Cha nghe xong, trên mặt mang theo một tia quần bách nhưng vẫn tươi cười nói: “Con đang nói bậy bạ gì đó, nếu cậu ta là lão già, vậy ba con đã thành lão cổ hủ rồi.”

“Ba, con nói thật mà.” Tôi dứt tay vào túi rồi thấp giọng cười nói: “Kỳ thực con cùng Hứa Kiệt bên nhau cũng không phải bởi vì con thích đồng tính, nói thật thì hiện tại con vẫn thích mấy cô gái hơn là mấy thằng con trai nhiều lắm. Chỉ có điều Hứa Kiệt là nam, cho nên con ở bên cậu ấy, nếu như cậu là nữ con cũng sẽ ở bên cậu ấy. Đơn giản vì cậu ấy là Hứa Kiệt, như thế là đủ rồi.”

Cha nhìn tôi nhướng nhướng mày, tôi cười cười nói: “Ba, mấy năm nay phụ nữ theo đuổi ba rất nhiều, thế mà vẫn bị cái lạnh lùng của ba làm cho chạy mất. Anh ta là tên ngốc, nếu ba có thể nhận thì sớm nhận đi thôi. Con cũng nói con không quan trọng người bên cạnh ba là nam hay nữ. Âu Phong Minh tuy rằng có chút không bình thường, nhưng toàn thể mà nói thì người cũng không tệ lắm.”

Cha nghe xong nhẹ giọng ho khan một tiếng, thần nhiên nói: “Chuyện này ngày sau hãy nói đi.”

Tôi nhìn ông rồi chỉ nhẹ nhàng cười không lên tiếng.

Sau đó hai cha con cũng nói thêm vài chuyện khác. Lúc trở lại phòng khách, học trưởng cùng bác sĩ nhìn thấy chúng tôi vô sự thì đều thở phào nhẹ nhõm. Sau đó liền đứng dậy cáo từ, tôi tiễn bọn họ rời đi, trước khi đi học trưởng nhìn tôi thấp giọng nói thăm một câu người anh em à, xin lỗi nha, bác sĩ ở một bên hừ lạnh, tôi lắc đầu tỏ ý không ngại.

Sau đó tôi mới biết được, cha tới đây vốn là muốn gọi điện thoại cho tôi, nhưng không biết tại sao không gọi mà để cho Âu Phong Minh gọi, Âu Phong Minh lại đem ông đưa tới trước mặt học trưởng, học trưởng lúc đó đang cùng bác sĩ ở chung... Sau đó toàn bộ hỗn loạn, cuối cùng không biết thế nào mà mấy người đó đều tới cả đây...

Tiến bước học trưởng xong, tôi quay đầu lại, cha đang ăn cơm hộp Âu Phong Minh mang về, Âu Phong Minh ngồi ở bên cạnh, mỉm cười nhìn ông, đôi mắt hân hoan ôn hòa. Ba năm rồi, ánh mắt Âu Phong Minh nhìn cha vẫn là như thế này, giống như Hứa Kiệt nhìn tôi vậy, tôi nghĩ người nọ có thể cho cha hạnh phúc.

Nghĩ tới đây tôi hơi quay đầu, thấy Hứa Kiệt cũng nhìn không chuyển mắt vào tôi, tôi nhìn cậu mỉm cười lắc đầu, ý là tôi không sao nữa, cậu thở phào nhẹ nhõm, nhu hòa cười với tôi.

Lúc cha ăn xong rồi, Hứa Kiệt thu dọn lại phòng khách, ngại ngần nói với cha: “Bác Hân, bác hân đã mệt lắm rồi. Bác nghỉ ngơi một hồi đi, cơm tôi để con nấu cho.”

Cha nhìn cậu một hồi rồi nhàn nhạt cười cười: “Không cần phiền phức như vậy đâu, con hiện tại cũng bề bộn nhiều việc mà.”

Hứa Kiệt lắc đầu, cha nở nụ cười không nói gì nữa...

“Ba của tôi giao cho anh đó, nếu như anh khiến ba tôi có một tia mất hứng, đừng trách tôi đối với anh không khách khí.” Chờ khi cha đóng cửa lại đi ngủ, tôi nói khẽ với Âu Phong Minh.

Hắn thờ ơ gật đầu, sau đó bỗng nhiên kinh dị ngẩng đầu nhìn tôi, cuối cùng đột nhiên ôm lấy cổ tôi ghen ngào nói: “Hân Hiếu, tôi biết mà, cậu chắc chắn

sẽ coi tôi là gia trưởng trong nhà mà...”

Tôi bấu môi đem hắt từ trên người túm xuống, phần nộ nói: “Tôi đồng ý có ích lợi gì, then chốt là ba tôi có ý với anh không, tự mình bảo trọng đi.”

Tôi vừa nói hết thì lại thấy cái mặt đang hả hê của Âu Phong Minh có chút đen đi, nhưng mà hắt lập tức khôi phục biểu tình hì hì như xưa, nhìn tôi cười nói: “Yên tâm, tôi tuyệt đối có biện pháp khiến anh ấy phải chịu trách nhiệm với tôi.”

Nói xong, một người nào đó lại giả Mona Lisa, tôi xem mà ớn lạnh không ngớt...

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Chi Cưu Triền* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 50

Bữa cơm tối đêm nay cha tôi chỉ tùy ý ăn vài miếng rồi đi nghỉ, chờ ông ngủ rồi, Hứa Kiệt vội vã lại gần, lấy tay xoa lên má tôi, trên mặt cậu tràn đầy yêu thương, sau đó lại giúp tôi chườm đá.

“Ở trước mặt người cô đơn thể hiện ân ái, là sẽ bị sét đánh chết đấy.” Âu Phong Minh ngồi ở một bên phòng khách vừa nói vừa uống bia, bắt quả trong con ngươi cũng hàm chứa ý cười, nói thật thì biểu tình như vậy có điểm hơi khủng bố rồi.

“Anh Phong Minh, anh không sao chứ.” Hứa Kiệt nhìn hấn rồi nói: “Biểu tình hiện tại của anh cực kỳ quý dị đấy.”

Âu Phong Minh hướng cậu cười hắc hắc không lên tiếng, tôi ở bên cạnh nhìn mà lắc đầu, thâm nghĩ yêu cầu của Âu Phong Minh quả nhiên quá thấp, tôi chỉ đồng ý mà hấn đã thế rồi, nếu là cha đồng ý chắc hấn điên luôn quá.

Nghĩ tới một khả năng như vậy tôi bỗng ớn lạnh, đứng dậy lôi kéo Hứa Kiệt: “Cùng người điên nói chuyện thì có gì vui, chúng tôi đi nghỉ thôi, để anh ta ngủ salon là được rồi.”

Hứa Kiệt nhìn tôi cười ôn nhu mà ừ một tiếng, Âu Phong Minh nhìn chúng tôi hừ lạnh một tiếng, tôi mới lười quan tâm hấn, cùng Hứa Kiệt vào phòng nghỉ ngơi.

Đi vào phòng, tôi đuổi người sau đó đem Hứa Kiệt ôm chặt, cậu cũng ôm lại tôi.

Không khí lặng im mà ấm áp.

“Hàn Hiểu, bác trai bác ấy...” Hứa Kiệt ở bên tai tôi do dự lên tiếng, nhưng không nói ra hết.

“Ông đã biết rồi.” Tôi miễn cưỡng nói.

Hứa Kiệt thân thể cứng đờ, sau đó bỗng nhiên từ trong lòng tôi vùng ra, biểu tình nếu nói là kinh ngạc thì chẳng thừa nói là kinh khủng.

Tôi buồn cười nhìn cậu hỏi: “Em làm sao vậy?”

Hứa Kiệt nhìn tôi, con mắt hơi khê động, miệng há ra rồi nhưng không phát ra tiếng, biết cậu lo lắng nên tôi xích lên trước ôm cậu vào lòng: “Ông nói em là một đứa trẻ tốt, kêu anh phải chăm sóc và đối xử với em thật tốt.”

“...Thực sự?” Hứa Kiệt trên mặt hỗn hợp đủ loại tâm tình, cuối cùng hóa thành cẩn thận dò hỏi.

“Anh đã lừa gạt em bao giờ chưa?” Tôi vuốt tóc cậu rồi nói: “Đừng nghĩ nhiều như vậy nữa.” Hứa Kiệt nhìn tôi, nhìn hồi lâu, cuối cùng lộ ra nụ cười xinh đẹp, gật đầu.

Xuất phát từ sự vui vẻ vì gia trưởng chấp nhận, tôi vốn định cùng Hứa Kiệt ôn tồn ôn tồn, ai biết còn chưa hôn lên môi cậu cậu đã đẩy tôi ra rồi nghiêm khắc nói: “Tuy rằng bác Hàn đã đồng ý rồi, thế nhưng... thế nhưng chúng ta phải biết khắc chế một chút. Ngày mai em còn có hoạt động, cho nên... cho nên không thể làm.” Nhìn cậu khần trương hê hê cùng vẻ mặt phòng bị, tôi nhin không được đỡ trán, chậm rãi dẹp loạn dục hỏa trong lòng, tôi có thể lý giải tâm tình của cậu, cho nên sẽ không ép buộc cậu.

“Được rồi, ngủ đi.” Tôi tiến lên kéo lấy tay cậu thấp giọng vui đùa nói: “Yên tâm, anh sẽ không miễn cưỡng em đâu.”

Hứa Kiệt nhìn tôi, hơi đỏ khóe mắt, nhưng cũng không nói gì thêm, chỉ là an tĩnh nghiêng đầu chôn ở ngực tôi ní non một câu gì đó. Tôi không nghe rõ, thế nhưng với người hiểu cậu như tôi, tôi tất nhiên biết cậu muốn nói gì. Vì vậy thấp giọng cười nói: “Anh hiểu rõ tâm tình của em mà, cho nên đừng nói xin lỗi anh.”

Hứa Kiệt ừ một tiếng. Vuốt ve lưng của cậu, tôi lại nói: “Còn nữa, từ mai không được gọi bác Hàn bác Hàn nữa, gọi là ba đi.”

Hứa Kiệt từ trong lòng tôi ngẩng đầu, tàn bạo liếc mắt trừng tôi, đẩy tôi ra xoay người đi, nhưng lỗ tai đỏ ửng của cậu cũng đã bán đứng cậu rồi. Khóe miệng tôi nhếch lên nụ cười nhạt.

Trên giường ôm cậu, trong tâm bình tĩnh an hòa...

Màn đêm buông xuống rồi mà Hứa Kiệt thật lâu chưa ngủ, tôi nghĩ rằng là do sự tồn tại của cha quá mạnh mẽ, cuối cùng tôi ôm cậu thấp giọng nói: “Em mau ngủ đi, cẩn thận ngày mai vành mắt thâm quầng sẽ ảnh hưởng tới hình tượng đó.”

“...Hiện tại kỹ thuật hoá trang tốt như vậy, vành mắt thâm quầng thì có là gì đâu.” Hứa Kiệt trầm mặc rồi nói.

Tôi cũng không lên tiếng.

“Cái câu đùa này... Anh rất lạnh đi.” Hứa Kiệt xoay thân qua đem đầu tựa ở trên vai tôi, sau đó nhìn tôi nhỏ giọng nói.

Suy nghĩ một chút tôi gật đầu ăn ngay nói thật: “Là có chút lạnh...” Hứa Kiệt liếc mắt nhìn tôi, nghiêng đầu chôn ở ngực tôi không nói chuyện nữa.

Tôi nhẹ nhàng cười cười nói: “Nhưng mà, anh thích.”

Cậu ở trong lòng tôi giật giật thân thể, tuy rằng không nói gì, nhưng từ da thịt tiếp xúc tôi cũng biết cậu đã thả lỏng.

Cuối cùng không biết cậu ngủ trong lòng tôi từ khi nào, chờ cậu ngủ, tôi ngáp một cái, đem đèn bàn tắt đi, cuối cùng cũng ngủ say.

Nửa đêm, nghe được có tiếng vang nhỏ, Hứa Kiệt nói thầm một câu, tôi tỉnh lại ngồi dậy, lắng nghe thì lại chẳng thấy gì. Tôi có chút không yên lòng đi xuống giường nhìn xung quanh, hình như không có trộm, cuối cùng trở về phòng ôm Hứa Kiệt tiếp tục ngủ...

Sáng hôm sau khi tôi dậy, Hứa Kiệt đã rời giường rồi, ở nhà thường là cậu dậy sớm hơn tôi, sau đó làm cơm xong xuôi chờ tôi xuống ăn.

Sau khi rửa mặt đánh răng xong tôi đi ra khỏi cửa, bỗng nhiên thấy cha ngồi ở trong phòng khách, hai vai buông xuôi, tay đỡ đầu, cả người tràn ngập một cổ chán chường quý dị.

“Ba, ba làm sao vậy?” Tôi vội vàng đi qua ngồi cạnh ông rồi thấp giọng hỏi, cha ngẩng đầu nhìn tôi cười cười: “Không có việc gì.”

Ngoài miệng tuy nói không có việc gì, nhưng biểu tình trên mặt cũng không phải như vậy, tôi cau mày, cuối cùng suy nghĩ hẳn giờ sẽ không có đáp án ngay đâu, liền nói: “Ba, ba ngủ ở đây có chỗ nào khó chịu không? Không quen giường à?”

Cha nghe xong nhìn tôi lắc đầu cười nói: “Con đang nghĩ lung tung cái gì đấy, không phải vấn đề này, là tối hôm qua ba nghỉ ngơi không tốt thôi...” Cha hàm hàm hồ hồ mà nói, trên mặt mang theo một tia đỏ ửng bất thường. Nhìn biểu tình này của ông, tôi đầu tiên là sửng sốt, trong lòng chấn động, vội vàng đứng lên nhìn xung quanh, không thấy Âu Phong Minh đâu, cuối cùng nhìn chằm chằm cửa phòng khách, tay hung hăng nắm chặt lại, trong đầu nhớ tới nụ cười Mona Lisa của Âu Phong Minh hôm qua, chết tiệt, hẳn không phải đã... Nghĩ đến loại khả năng kia, tôi muốn lập tức bóp chết hẳn.

“Hàn Hiểu, con làm cái gì vậy?” Cha đứng lên kéo cánh tay tôi, hỏi.

“Con đi đánh anh ta.” Tôi thấp giọng nói.

“Không phải, Hàn Hiểu.” Cha lôi kéo tôi ngồi xuống, hàm hàm hồ hồ nói: “Nói đến cũng là lỗi của ba, nói chung con không nên nhúng tay vào.”

Nhìn cha thành bộ dáng này, tôi từng mắt nhìn rồi lại chớp nha chớp, mặt cha hơi đỏ lên, trong con ngươi mang theo tia xấu hổ, chậm rãi quay đầu thân nhiên nói: “Hứa Kiệt ở bên trong làm cơm đấy.”

Tôi bình tĩnh lại nổi lòng, cuối cùng lấy tay chống cằm nhìn cha một bộ co quắp, thấp giọng cười nói: “Con biết mà, con cũng không giúp đỡ đâu.”

Cha quay đầu lại nhìn tôi, mặt hồng như cũ, hai tay chống ở salon... Nếu như không phải ông tính tình trầm tĩnh, tôi thậm chí nghĩ tới ông sẽ làm ra chuyện chạy trốn chết rồi...

Nghĩ đến khả năng như vậy, tôi cười to ra tiếng, cha nhìn tôi không nói gì, thần sắc có chút bùng tình... Vô luận tối hôm qua Âu Phong Minh đã làm gì, hoặc là làm sao đắc thủ, nhưng đối cha mà nói tóm lại là quá kích thích rồi.

“Ba, đừng nên nghĩ nhiều như vậy, chuyện đều đã như thế rồi, ba...” Tôi còn chưa nói xong, trong khách phòng vang lên một tiếng động, sắc mặt cha hơi đỏ rồi lập tức đứng dậy chạy về phía đó, tôi nhướng nhướng mày đứng dậy đi theo.

Vừa mở cửa phòng, cha còn chưa đi vào trong thì tôi đã thấy Âu Phong Minh nằm úp sấp ở dưới đất, hẳn mặc đồ ngủ dài tay, trên giường cũng rất ngăn nắp sạch sẽ, chỉ là bên trong phòng tràn ngập mùi XX. (XX = tình dục há)

Âu Phong Minh từ trên mặt đất ngẩng đầu, vừa thấy cha hai mắt sáng rực, cuối cùng hần mím môi khàn tiếng nói: “Tín, em đau thắt lưng.”

“A.” Cha trừng mắt không nói lại cũng không có động, Âu Phong Minh mím môi, cuối cùng chống giường đứng dậy, tư thế này thực sự vô cùng gian nan. Phòng chừng cha cũng nhìn không được nữa rồi, ông vội vàng đi lên đem người ôm trở về trên giường, Âu Phong Minh thuận thế ôm lấy cổ cha,

nhìn tôi cười khiêu khích, úngân trên cổ đều lộ ra cả rồi.

Tôi phần nộ nhìn về phía hắn, nhưng trong lòng cũng không khỏi không bội phục tâm tư nhạy cảm của hắn, tôi nghĩ vô luận như thế nào, cha khẳng định sẽ lưu hắn lại bên người.

“Hàn Hiểu, đi lấy ít thuốc trị thương đi, tôi... đau nhức.” Âu Phong Minh ôm chặt lấy cha rồi nhìn tôi nói, nhìn sắc mặt anh ta tái nhợt, tôi nghĩ không đau mới là lạ...

“Hàn Hiểu, con.. đi lấy ít thuốc đi...” Lúc này cha cũng quay đầu nói với tôi, ông lại khôi phục trầm tĩnh ngày xưa rồi, bộ dáng ôn hòa, chỉ là thân thể còn có chút cứng ngắc mà thôi.

Tôi nhún vai dạ một tiếng, xoay người nhìn thấy Hứa Kiệt đứng ở cửa phòng bếp bưng khay đồ ăn định chạy vào xem, biểu tình rất là kinh ngạc...

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Chi Cưu Triền* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 51

Xung hô nên có

Hứa Kiệt cẩn thận đem thức ăn đặt trên bàn, con mắt thường thường nhìn về phía phòng khách, biểu tình trên mặt là hiếu kỳ và chỉ có hiếu kỳ mà thôi, bộ dạng cậu như thế làm tôi nhìn không được nhớ tới hai chữ ‘bà tám’.

Tôi lắc đầu bật cười, ở trong phòng tìm hồi lâu mới tìm được thuốc mỡ, cuối cùng suy nghĩ một chút lại cảm thêm lợ bời tron.

Lúc đem thuốc mỡ cầm qua, Âu Phong Minh đang tựa vào vai cha tôi phù phù hít lấy hít để không khí, mỗi lần hít sâu vào là hắn lại oán hận nói: “Tín, kỹ thuật của anh quá kém rồi... Đau quá.” Biểu tình vậy, giọng điệu vậy, khiến tôi không tự chủ được lại lãnh thêm một trận ón lạnh, một tên già đầu rồi mà còn dùng giọng điệu như thế nói chuyện, lại còn có vẻ rất tự nhiên nữa, Âu Phong Minh quả nhiên không phải người thường.

Đương nhiên nếu là người thường thì há có thể đập nồi đim thuyền(1), khiến cha rõ ràng cả người cứng còng mà cũng không dám đẩy hắn ra.

“Ba, thuốc nè.” Tôi đứng ở cửa thấp giọng nói, cha vội vàng đứng lên đẩy Âu Phong Minh ra, từ trong tay của tôi cầm lấy hộp thuốc, biểu tình trên mặt là quần bách và chỉ có quần bách mà thôi.

Tôi nhấp miệng nhìn ông, cha nhìn tôi rất không tự nhiên mà nặn ra nụ cười.

“Tín, tôi rất đau...” Giữa lúc tôi cùng cha hai mặt nhìn nhau không lời nào để nói, Âu Phong Minh ở trên giường bắt đầu oán giận, đôi mắt nhìn tôi rất là ai oán.

Nhìn hắn một bộ một dạng như thế, tôi không nhìn được chạy ra khỏi cửa rồi đóng lại, ngăn cản tiếng của hắn vang ra ngoài, ai biết với cái bộ mặt dày như hắn thì có thể thốt ra những lời như thế nào nữa... Vốn muốn nói cho cha tác dụng của lợ bời tron kia nhưng tôi lại nghĩ không cần, Âu Phong Minh tự mình giải thích hắn sẽ tỉ mỉ hơn tôi ngàn lần. Tôi đoán là vậy, nhưng nghĩ tới chuyện đó sẽ thế nào thì tôi run cả người, da gà nổi khắp toàn thân.

Tôi vừa xoay người rồi đi, thấy Hứa Kiệt ngồi ở trên ghế salon đôi mắt lóe sáng nhìn tôi, tôi ngồi ở bên cạnh cậu, đề xuồng hết thấy tâm tình rồi hỏi: “Em ăn trước thứ gì đó đi, không phải em nói hôm nay còn hoạt động gì đó sao?”

Cậu gật đầu, ở khi tôi đang uống sữa, cậu bỗng nhiên cảm thán một câu: “Anh Phong Minh thực biết cách cầm chân một người nha.”

Nhìn cậu vẻ mặt bội phục, khóe miệng của tôi không khỏi co rút, sữa bò thiếu chút nữa thì theo khóe miệng chảy xuống... Có phải cùng Âu Phong Minh ở chung lâu quá, tư duy của con người ta cũng sẽ bị chịu ảnh hưởng không?

Nhưng nhìn Hứa Kiệt vẫn một vẻ kính phục và kính phục, tôi cũng lười mở miệng, buông cái chén nhìn cậu hỏi: “Em tham gia hoạt động mà không có Âu Phong Minh cũng ổn chứ?”

Hứa Kiệt nhìn tôi cười cười nói: “Đương nhiên rồi, anh Phong Minh là người đại diện của em, cũng không phải bảo mẫu của em, hơn nữa em còn có hai người trợ lý cùng chuyên viên trang điểm, không có việc gì đâu.”

Nghe xong cái này tôi gật đầu, trong lòng cười thầm, có tôi cùng học trường ở phía sau chống lưng cho cậu thì sao có thể xảy ra việc lớn.

Lúc Hứa Kiệt đi, tôi ôm hôn cậu vài cái, sau đó cậu đẩy tôi ra đỏ mặt rồi đi.

Chờ cậu đi rồi, tôi lại ngồi trên salon thêm mấy phút nữa, cha cùng Âu Phong Minh cũng chưa có ý đi ra ngoài này, tôi suy nghĩ một chút đứng lên gõ cửa phòng khách thấp giọng nói: “Ba, thức ăn con để trong tủ lạnh rồi đó, lúc nữa ba ăn thì hâm nóng lại nha.”

Bên trong truyền đến tiếng đáp ứng mơ hồ của cha, tôi đứng ở bên ngoài muốn nói gì đó nhưng lại không lên tiếng.

Dù sao đây cũng là việc riêng tư của cha, tôi không có quyền nhúng tay cũng không nên nhúng tay...

Bởi vì muốn lưu chút không gian cho cha cùng Âu Phong Minh, tôi liền đi tới trường học.

Quay về trường học, tôi đem chuyện tình của hội sinh viên chậm rãi xử lý xong, đem mấy chuyện cần bàn giao đều viết vào sổ, sau đó ngồi ở trên ghế trong phòng làm việc trầm mặc nhìn vườn trường bên ngoài tĩnh lặng.

Đây là nơi tôi đã sống suốt bốn năm qua, hôm nay sắp phải rời đi rồi, trong tim không thể nói rõ là luyến tiếc bao nhiêu, nhưng hẳn có hai phần tình cảm chứa đựng trong đó. Nghĩ tới đây tôi khẽ thở dài một cái, tình cảm con người luôn luôn là phức tạp như thế, nhưng nơi không thuộc về mình nên rời đi thì rời đi, con người ngoại trừ ‘nhà’ thì đâu còn nơi nào có thể dừng chân mãi mãi.

Lúc này, điện thoại di động của tôi vang lên, nhìn một cái, là Chu Quang, tôi ấn nút nghe, tiếng nói oang oang của Chu Quang ở trong điện thoại truyền tới.

“Hàn Hiểu, có rảnh hay không, tới đây chơi một lúc đi.”

Tôi nhìn bốn phía một chút cũng không có gì vội vàng nên đáp lại: “Đi được.”

“Đi, vậy cậu tới cửa Bắc tìm tôi, tôi ở đó chờ cậu ha.” Chu Quang sáng khoái cười hai tiếng rồi nói.

Tôi nói câu được, sau đó cúp điện thoại, tùy ý thu dọn vài thứ, đi tới cửa Bắc, nói thật thì trong lòng tôi rất cảm kích Chu Quang, người này cho dù người khác đồn đại bất luận loại chuyện nhảm nhí nào cũng vẫn coi tôi là bạn bè, suốt đời có một người bạn thân như vậy cũng đã đủ rồi.

Khi đi tới cửa Bắc, chỉ thấy Chu Quang đang ăn kem ốc quế, tư thế này, thần thái thoải mái này, quả thật như là đứa trẻ ăn kẹo mút vậy, trong nháy mắt tôi có ý định che mặt chạy đi coi như không nhận ra hắn, còn chưa động thì Chu Quang đã hướng tôi vẫy tay cười hi hi nói: “Hàn Hiểu, ở đây nè.”

Tôi co rút khóe miệng rồi đi tới, sau đó bị hắn ôm lấy cánh tay, người xung quanh một trận xôn xao.

Tôi nhìn bốn phía một chút mới nhẹ giọng ho khan vài tiếng rồi nói: “Đi nơi nào đây?”

“Theo tôi đi mua hai bộ quần áo đi.” Chu Quang hi hi nở nụ cười, nói: “Gu thẩm mỹ của cậu được lắm, tôi tin cậu.”

Nhìn cậu ta mặt mày hồng hào, tôi không khỏi chế nhạo một tiếng: “Sao thế, muốn đi làm quen đấy à?”

“Không phải, là muốn đi tìm việc làm nha.” Chu Quang nở nụ cười gãi gãi đầu nói: “Ở trong trường học mặc vớ vẩn cũng chẳng sao, ở trong xã hội thì phải sửa sang bề ngoài chín chu một chút.”

Tôi nghe xong gật đầu theo hắn vào trong một xe taxi, tài xế kia lại rất kỳ quái mà nhìn chúng tôi, ánh mắt rất ái muội, ái muội? Tôi hơi nhíu nhíu mày, vừa nhìn thấy trước mặt bác ta là một tờ báo giải trí thì tôi cũng hiểu rõ rồi, chột cũng có chút buồn cười, xem ra ham chuyện bát quái là ‘văn hóa’ chung của đại chúng nha, đâu đâu cũng đều gặp được.

“Nhìn cái gì vậy, lái xe.” Chu Quang không biết đã phát hiện chưa nữa, chỉ thấy hắn gờ nắm đấm trước mặt tài xế, tài xế kia nhỏ giọng nói thầm vài tiếng rồi đạp chân ga rồi đi.

Tôi dựa đầu vào thành ghế không lên tiếng.

“Hàn Hiểu, cậu đừng để tâm.” Chu Quang đem cánh tay đặt ở trên vai tôi lo lắng nói: “Trên đời này có nhiều người thích đại kinh tiểu quái (chuyện gây kinh ngạc, gây tò mò). Đừng để ý đến họ là được.”

“Tôi vốn cũng không lưu ý.” Nhìn hắn, tôi liếc mắt sang cánh tay đang khoác lên vai của hắn rồi nói: “Nhưng tôi để ý cân nặng của cậu đó, thực sự rất nặng, cậu nên giảm béo đi thôi, miễn cho còn chưa tới tuổi trung niên đã có bộ dáng của ông lão sáu mươi.”

Chu Quang sùng sốt hồi lâu mới kịp phản ứng lại lời của tôi, hung hăng vỗ xuống vai tôi một cái, tôi nghe răng trợn mắt nhìn hắn, thực sự rất đau, Chu Quang hắc hắc hai tiếng cũng nói qua chuyện khác... Cả đường đi trôi qua trong tiếng cười.

Tới nơi, Chu Quang thanh toán tiền rồi cùng tôi xuống xe, trước khi đi tài xế kia lại nói thêm một câu gì đó, tôi nhìn về phía bác ta, tài xế kia sắc mặt trắng nhợt, đạp chân ga rồi đi.

Chu Quang lại cũng không hề phát giác gì cả, lôi kéo tôi đi vào một cửa hàng.

Nơi mà Chu Quang đi mua quần áo, tuy rằng không phải là cửa hàng chuyên bán hàng hiệu nổi tiếng, nhưng quần áo bên trong cũng có chút danh tiếng, chất lượng cũng không tệ lắm, thế nhưng Chu Quang cứ lật giá lên là lại thở dài, lộ vẻ nản nề.

Tôi nhìn bốn phía, cuối cùng nhìn trúng một bộ, kêu cô gái bán hàng lấy tới cho hắn, Chu Quang nhìn giá rồi lại lắc đầu nói: “Hàn Hiểu, quá mắc, tiền tôi cầm tới cũng chỉ đủ mua một bộ này thôi à, tôi vốn dự định mua hai bộ lận.”

“Không phải còn có giảm giá sao? Thử trước xem sao.” Tôi đem hán đẩy về phía phòng thay đồ, hán ai một tiếng, không đợi tôi nói gì liền đóng cửa lại rồi.

“Tiểu thư, có thể thương lượng một chuyện thế này không?” Chờ khi hán thay quần áo, tôi quay lại nhìn cô gái bán hàng đang đứng chờ, khẽ cười nói. Cô gật đầu, tôi ở bên tai cô nói nhỏ vài câu, cô kinh ngạc rồi cuối cùng cũng gật đầu.

Nói thật thì gu thẩm mỹ của tôi rất được, bộ quần áo này cực hợp với Chu Quang, hán nhìn tôi lang lang cười nói: “Thế nào?”

Tôi gật đầu, cô gái bán hàng bên cạnh cũng gật đầu theo, Chu Quang hắc hắc nở nụ cười, hào khí phát tay nói: “Vậy lấy bộ này đi.”

“Quý khách, cửa hàng chúng tôi đang có đợt giảm giá 50%, anh nhân đây xem xem trong cửa hàng còn bộ nào vừa ý nữa không nhé.” Cô gái bán hàng bước lên phía trước cười nói, Chu Quang nghe thấy rồi sững sốt sau đó cười ha ha nói: “Vậy thật tốt quá.”

Cuối cùng Chu Quang ở trong cửa hàng chọn thêm một bộ tây trang màu đen, lúc trả tiền Chu Quang đặc biệt vui sướng.

Khi đi ra khỏi cửa, Chu Quang nói với cô gái bán hàng rằng lần sau hán còn trở lại đây nữa, cô gái mặt mày rạng rỡ...

“Đi, người anh em, tôi mời ăn.” Đi tới trên đường cái, Chu Quang khoát tay lên trên vai tôi rồi nói.

Tôi nhìn đồng hồ nói: “Quên đi, lần sau đi nhé, ba tôi mới tới, người ông có điểm khó chịu, tôi phải đi về chăm sóc ông đã.”

Chu Quang gật đầu nói: “Vậy đi, nợ trước vậy.”

Khi đang chuẩn bị cùng Chu Quang tách ra, Chu Quang đột nhiên ngạc nhiên chỉ vào phía trước, nói: “Hàn Hiểu, đó không phải là em gái của tên Tạ Minh vô liêm sỉ hay sao?”

Tôi theo ngón tay hán chỉ nhìn qua, chỉ thấy trước một cửa hàng tổng hợp lớn, một cô gái ngồi xổm ở đó, tóc che mất nửa khuôn mặt, bộ dạng nhìn qua có chút khó chịu, có mấy người bảo an đang đi tới bên người cô, bãi đỗ xe cách đó không xa có một chiếc xe thể thao màu lửa đỏ rất dễ lôi kéo sự chú ý.

Trong lòng tôi hơi khựng lại, rồi sau đó ừ một tiếng nhìn Chu Quang cười nói: “Cậu đi coi cô ấy làm sao đi, thuận tiện đem cô ấy đưa tới bệnh viện.”

Chu Quang gật đầu nói: “Ừ, vậy cậu về chăm bác trai đi, đừng quên thay tôi chào hỏi ông nhé.”

Tôi gật đầu, xoay người rồi đi, không quay đầu lại...

Khi ngồi xe rồi đi, tôi nhìn thấy Chu Quang đã đem Tạ Đình ôm lên xe taxi rồi.

Nhẹ nhàng thở phào một hơi, tôi hơi nhắm mắt lại, lần thứ hai cảm thán thế giới này thật nhỏ, đã tận lực tách ra, vậy mà còn gặp lại.

Chỉ là Tạ Đình... Cô bé dù sao cũng là em gái tôi, nhưng tôi tuyệt không thể để cho cô bé gặp cha, cô bé cùng bà ta rất giống nhau, cha liếc mắt sẽ nhận ra ngay, như vậy thì phải làm sao bây giờ?

Âu Phong Minh hán sẽ càng phải dụng công nhiều hơn.

Về đến nhà, Âu Phong Minh đang tựa vào sofa gọi điện thoại, nói vài câu liền cúp máy, sau khi thấy tôi mặt mày liền rạng rỡ hán lên.

“Ba tôi đâu?”

“Ở phòng bếp, làm cơm trưa cho tôi.” Âu Phong Minh không chút khách khí mà nói.

Tôi còn chưa kịp châm chọc hai câu, cha liền bùng thức ăn đi ra, thấy tôi ông vẫn nhả cười nói: “Đã trở về rồi à con, cùng nhau ăn cơm đi.”

Thấy ông khôi phục trầm tĩnh, trong lòng tôi hơi thả lỏng một ít.

Ngồi vào trên bàn cơm, tôi liếc mắt nhìn ‘bệnh nhân’ đang uơng người trên salon: “Anh cũng không đến nỗi mãnh mai tới mức đó đâu nhì, phải giúp anh tìm một bảo mẫu tới chăm hay sao?”

Âu Phong Minh nhìn tôi, cười hắc hắc, hé miệng nói: “Hàn Hiểu, sao cậu lại vô lễ với trưởng bối như thế, cậu hán nên gọi tôi là ba, không thì là cha cũng được, nếu không thì là dưỡng, tôi không để ý đâu, Tín thích là được rồi...” Hán nói còn chưa dứt lời, thìa trong tay cha đã rơi trên mặt đất, phát ra tiếng vang thanh thúy.

Âu Phong Minh đích thực là trời sinh tới khiêu chiến thần kinh của tôi.

Miệng tôi rút gân nhìn tên tiểu nhân kia đắc ý, sau một hồi tôi nhếch miệng cười nhạt nghiêng răng nghiêng lợi nói: “Mẹ.”

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Chi Cưu Triền* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 52

Tâm của Hứa Kiệt (1)

Ở khi tôi vừa nói ra tiếng ‘mẹ’, thì trong tay cha lần thứ hai rơi trên mặt đất, lần này ông không khom người xuống nhặt nữa mà là mắt chữ O mồm chữ A nhìn tôi, mặt đỏ rồi lại chuyển sang tái, biến hóa y như kính vạn hoa, trầm tĩnh nho nhã ngày xưa một chút cũng không còn.

Âu Phong Minh bên cạnh cũng sợ run lên, nhưng hắn lại mau hồi thần lắm, nhìn tôi khoe miệng hắn hiện ra một nụ cười xấu hổ, cứng ngắc khỏi động thân thể ‘Mảnh mai’ của mình, hắn vỗ vỗ vai tôi, thấp giọng nói: “Ngoan...”

Ngoan cái đầu nhà anh, tôi thiếu chút nữa đã nói ra như thế rồi, nhưng vừa thấy mặt cha tái nhợt, tôi đành cố gắng nuốt xuống câu này. Trên mặt nặn ra một nụ cười hi hi, sắc mặt cha lúc này cũng không thể dùng hai từ ‘khó coi’ để hình dung nữa, tôi nghĩ nếu như bây giờ đất nứt ra một cái động, cha cũng tình nguyện chui xuống đó và ở luôn chứ không bao giờ chịu ra gặp mặt tôi cùng Âu Phong Minh đâu.

Nghĩ tới một khả năng như thế, tôi hít hít mũi, chứ mình không nên cùng Âu Phong Minh so khí thế, khiến cha bị kẹp ở giữa sẽ không tốt...

Khi trong lòng tôi đang suy xét nên xem chuyển trọng tâm câu chuyện đi đâu, Âu Phong Minh cười khề nhìn cha nói: “Tín, em đói bụng...”

Biểu tình trên mặt cha từng chút từng chút khôi phục trầm nhiên ngày xưa, cho đến cuối cùng là mặt không đổi sắc nhìn tôi cùng Âu Phong Minh, sau đó chậm rãi đem cái thìa mới rút xuống đất nhặt lên mang vào bếp rửa.

Ông ngày thường đều là thập phần trầm tĩnh hiền lành, lúc này đột nhiên mặt không đổi sắc như vậy thực làm cho tôi có chút kinh hãi, tôi biết ông cũng không phải là người không biết nổi giận, nếu là đột nhiên nổi giận thì đại khái sẽ không chỉ ở trong phạm vi tưởng tượng của tôi.

Nghĩ như thế khiến tôi nhìn không được nhìn qua Âu Phong Minh, chỉ thấy hắn một bộ chẳng hề để ý, mặt mày chán ngắt nhìn đồ ăn ngon miệng trên bàn. Đại để là cảm nhận được cái nhìn chăm chú của tôi, hắn ngẩng đầu cười nói: “Hàn Hiểu, cậu biết không? Tôi không sợ anh ấy giận tôi, tôi sợ nhất là anh ấy coi như không thấy tôi.”

Tôi nghe xong hơi sững sốt, còn chưa lên tiếng thì cha đã từ phòng bếp đi ra rồi, ông nhìn hai người chúng tôi.

Bữa cơm này thực quý giá, cha vẫn luôn không lên tiếng, trong suốt bữa ăn Âu Phong Minh vẫn luôn để cha gấp thức ăn cho hắn, còn hắn thì nằm trên ghế salon giả làm ông lớn...

Đại khái là do trong lòng còn tồn tâm tư có lỗi với hắn, cha đối với tất cả yêu cầu của hắn đều đáp ứng, biểu tình của cha rất an tĩnh, Âu Phong Minh ở bên cạnh chít chít chút chút, tôi lại cảm giác họ thập phần hài hòa. Tôi ở một bên cần đưa nhìn hai người kia, trong lòng có cảm giác khó nói nên lời.

Những năm gần đây, cha cùng tôi tuy rằng thân cận, nhưng dù sao trong nhà chỉ có hai người chúng tôi, tôi là cái loại người lắm tâm tư nhưng không lắm lời, mà cha lại rất biết lý giải tâm tư con cái, rất nhiều chuyện ông hiểu trong lòng ông xem trong mắt nhưng cũng không nói cùng tôi...

Âu Phong Minh thì lại là cái loại người da mặt dày vô đối, có lẽ hắn đứng ở bên người cha cũng là điều hay, chỉ ít hắn quán quýt như thế sẽ khiến cha nói ra tâm sự, đây là chuyện tôi không thể nào làm được... Nghĩ tới đây trong lòng tôi hơi bình tĩnh lại, thần trí cũng thanh minh vài phần, đang muốn chú tâm ăn cơm, liền nghe thấy Âu Phong Minh đang lải nhải: “Tín, em khát nước lắm...”

“Tín, em muốn ăn rau diếp xào thịt băm...”

“Tín, anh ném thử canh này đi, có phải có chút nhạt không...”

“Tín, anh ném thử món rau diếp này đi, hình như không mềm lắm...”

.....

Tâm linh là một chuyện, thế nhưng nghe hắn lải nhải, tôi nhìn lại hắn, cuối cùng đôi đũa trong tay ‘cách’ một cái bị bẻ gãy...

Cha nhìn tôi nhếch miệng cười nhạt nói: “Hàn Hiểu, ăn không quen đồ ăn ba làm sao?”

Trong nháy mắt tôi cảm thấy đôi mắt của ông giống y như hồ ly, ông dù cười rất nhẹ nhàng với tôi nhưng hình như ông muốn nói rằng ông khó chịu thì cũng không cho tôi yên.

Tôi nhìn cha không giống ngày thường mà trầm nghĩ, ảnh hưởng của Âu Phong Minh xem ra không chỉ hữu hiệu với tôi. Tuy là nghĩ như vậy, tôi ngoài miệng vẫn cẩn thận nói: “Không, không phải.” Miệng nói như thế, tay thuận lợi đem đoạn đũa trong tay bỏ xuống bàn, nói: “Không phải, con chỉ là nghĩ...”

“Tín, Hàn Hiểu nhất định là nhớ đồ ăn do Hứa Kiệt làm, cho nên, Tín nha, ngày sau anh không cần làm cho cậu ấy ăn đâu, làm cho mình em ăn được rồi.” Âu Phong Minh vừa nhai vừa cười nói.

Tôi nhìn hẩn rồi lắc đầu đứng dậy đi vào phòng bếp đổi đôi đũa khác.

Sau đó vừa ăn cơm vừa xem Âu Phong Minh hát hí khúc, hẩn không hổ là người đại diện thâm niên trong giới giải trí, biểu tình kia, động tác kia, không vào giới giải trí quả nhiên là đáng tiếc.

Một bữa cơm ở trong đủ loại tâm trạng xấu hổ đã kết thúc, lúc ăn xong, tôi buông bát đứng lên nhìn cha cười nói: “Ba, con có chút mệt mỏi, ba cùng... ba cùng Âu Phong Minh từ từ nói chuyện.”

Nói xong không đợi ông phản ứng tôi liền xoay người trở về phòng, chớp mắt đóng cửa nghe được tiếng Âu Phong Minh: “Tín, anh nói xem, có phải Hàn Hiểu có định kiến với người mẹ này không?”

Tôi lập tức run lên, một thân nổi da gà, quá kinh khủng rồi, Âu Phong Minh quả nhiên là quá kinh khủng rồi.

Tôi nằm ở trên giường xoa nhẹ cánh tay thật lâu, mới đem cái loại cảm giác nổi đầy da gà này áp chế xuống. Sau khi bình tĩnh lại tâm tư, tôi ngồi ở trên giường cau mày, Âu Phong Minh, Âu Phong Minh, chuyện của cha và hẩn tôi sẽ không thể nhúng tay.

Nghĩ tới đây tôi thờ dài, nhìn đồng hồ thấy còn sớm, trong lòng thấy nhớ Hứa Kiệt, thế là liền gọi điện thoại cho cậu. Lúc bấm số điện thoại của cậu, tôi đột nhiên nghĩ cậu lúc này hẩn đang chụp hình hoặc tập hát, tôi có phải quấy rồi cậu rồi không, nghĩ tới đây tôi lại chần chờ. Cho tới nay đều là Hứa Kiệt gọi cho tôi, tôi đối với thời gian làm việc và nghỉ ngơi của cậu cũng không hiểu quá rõ, chần chờ một giây, tôi chuẩn bị treo máy, nhưng đúng lúc này Hứa Kiệt tiếp nhận điện thoại.

“Hàn Hiểu, là anh sao?” Thanh âm Hứa Kiệt có hai phân chần chờ, tôi ừ một tiếng rồi nói: “Là anh đây, làm sao vậy?”

“Không có việc gì, tại anh ít khi gọi điện thoại cho em, em còn tưởng rằng là anh Phong Minh cầm điện thoại của anh rồi gọi trêu em.” Hứa Kiệt lại cười nói.

Tôi nghe xong cười khẽ hai tiếng rồi hỏi: “Phải không đấy?” Cậu ở đầu kia điện thoại nói tất nhiên rồi.

“Sau này anh gọi điện nhiều cho em là được rồi chứ gì, à, em hiện tại đang làm cái gì đấy? Có quấy rầy tới em hay không.” Tôi thấp giọng hỏi.

“Em... em... em đang ghi âm.” Hứa Kiệt chần chờ vài tiếng rồi nói.

Tôi ngăn người, trong lòng căng thẳng, Hứa Kiệt đang nói dối, người khác nói dối thế nào thì tôi không biết, tôi chỉ biết là Hứa Kiệt không phải người biết nói dối, cậu vừa nói dối, người khác sẽ nghe ra cậu đang nói dối. Hơn nữa lúc này trong điện thoại truyền đến tiếng đàn violin ưu nhã, sao có thể là đang ghi âm... Cậu có chuyện gì cần gạt tôi sao?

Những suy đoán này khiến tôi nhăn mi lại, còn chưa kịp nói cái gì, bên trong đột nhiên truyền đến một giọng nữ mềm mại, Hứa Kiệt a một tiếng vội vội vàng vàng nói với tôi: “Hàn Hiểu, em... em có việc, lúc sau nói chuyện nhé...”

Không đợi tôi kịp phản ứng, điện thoại đã ngắt.

Tôi nhìn điện thoại, cảm thấy hơi mờ mịt... Trong trí nhớ, đây là lần đầu tiên Hứa Kiệt cúp điện thoại của tôi.

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Chi Cưu Triền* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 53

Tâm của Hứa Kiệt (2)

Tôi ngồi ở trên giường nhìn điện thoại trong tay, nó không còn vang lên nữa, sau một hồi tôi giật giật tay chạm vào màn hình trơn bóng của nó, trong nháy mắt đèn màn hình lại sáng lên, sau khi tôi nhìn thấy thời gian thì khựng lại, cách lúc Hứa Kiệt cúp điện thoại của tôi là tầm 10 phút, thế mà bản thân tôi lại cảm thấy nó thật lâu.

Ngồi nghĩ tới thái độ vừa rồi của Hứa Kiệt, càng nghĩ tim như càng bị chèn ngang thêm một ván gỗ lớn, rất dè nén cũng rất khó chịu, chỉ vì một câu nói mà toàn thân toàn tâm khó chịu.

Ngồi ở trên giường nhìn thời gian trên điện thoại di động từng giây từng giây biến hóa, tôi nhấn chặt mày lại, bỗng nhiên xuống giường đến phòng tắm dội một gáo nước lạnh, sau đó thay đổi quần áo đi ra ngoài.

Âu Phong Minh cùng cha đang ở phòng khách xem TV, cha ngồi ở bên người Âu Phong Minh, hẳn thì an nhàn ăn nhò.

Tôi đi tới trước mặt Âu Phong Minh gấp người xuống hỏi: ”Chương trình gần đây của Hứa Kiệt là cái gì?”

Âu Phong Minh đang đem từng quả nhỏ tròn tròn đặt ở trong miệng, nghe xong lời của tôi thì sững sốt lo lắng nhìn tôi, sau một hồi chậm rãi đem nhò ăn rồi nhả hạt bỏ vào thùng rác bên cạnh, hẳn mới nói: “Chương trình của Hứa Kiệt ấy à, tôi đều giao cho Jone rồi, chính là người đại diện của Liễu Nguyên, nhưng bây giờ cậu ấy hẳn đang ghi âm, cậu cũng biết album năm nay của cậu ấy thay đổi phong cách rồi... Cậu đến phòng ghi âm ở Lạc Địa Song tìm cậu ấy là được mà, nếu không cậu gọi điện thoại đi...”

Sau khi nghe được đáp án mình cần, tôi bỗng nhiên đứng lên nói: “Con có việc đi ra ngoài, có việc gì ba cứ gọi điện thoại cho con.”

“Cẩn thận một chút.” Cha đứng lên thản nhiên nói, tôi gật đầu xoay người rời đi.

Lúc đóng cửa lại, tôi nghe Âu Phong Minh nhỏ giọng nói thầm: “Tin à, có phải Hàn Hiểu thấy chúng ta ân ái như thế nên đổ kị rồi không...”

“...Cậu nói nhầm gì thế, nhanh ăn nhò của cậu đi.”

Tôi nhếch miệng đóng cửa lại đi ra ngoài, lần thứ hai cảm thấy Âu Phong Minh không phải người mà kẻ bình thường có thể lý giải, đột nhiên vì cha cảm thấy bị ai, bị một người như vậy coi trọng... Tương lai nếu như không có gì ngoài ý muốn, hai người bọn họ cũng sẽ dây dưa mãi như thế tới cuối đời, nghĩ đến đây tôi không nhịn được thay cha mặc niệm một phút.

Vừa nghĩ tôi vừa vội vội vàng vàng xuống lầu, lúc ngồi ở trên xe taxi tôi cũng nghĩ đến lúc phải mua một cái xe rồi, không thì thật không tiện lắm.

Sau khi nói cho tài xế địa chỉ, tôi gọi điện thoại cho học trưởng, điện thoại vang lên hồi lâu mới có người nhận.

“Hàn Hiểu à, có việc thế?” Thanh âm học trưởng rất miễn cưỡng, không giống như là công việc bị quấy rầy, tôi nhíu mày thấp giọng hỏi: “Anh không ở công ty à?”

“Công ty cũng không phải sắp phá sản, anh cậu cần gì ngày ngày ngồi ngơ ở đó, nếu phải ngồi ngơ ở công ty thì anh tình nguyện đứng suốt trong nhà bảo bối... Ái...” Thanh âm học trưởng càng về sau càng biến thành tiếng kêu đau đớn.

Tôi chợt nói: “Anh ở nhà à?”

“Hiện tại cậu đã biết rồi đó.” Học trưởng kêu rên: “Nhanh nói, có chuyện gì?”

“Không có chuyện gì, em chỉ muốn hỏi Hứa Kiệt hôm nay có ở công ty hay không, em có việc tìm cậu ấy.” Tôi hạ giọng thản nhiên nói.

“Hứa Kiệt? Hẳn đã sớm tới tìm công ty ghi âm rồi, việc này Âu Phong Minh không phải rõ ràng hơn sao, cậu đi hỏi anh ta ấy, nếu không nữa thì cậu gọi thẳng cho Hứa Kiệt... À à à, Hàn Hiểu, sao cậu lại hỏi anh Hứa Kiệt ở chỗ nào? Cậu gọi cho cậu ấy rồi mà người ta không nói sao? Chẳng lẽ hai người cãi nhau rồi?” Nói xong giọng điệu của học trưởng đột nhiên càng thêm bất quái... Tôi đột nhiên có chút hối hận vì đã gọi cuộc điện thoại này cho anh.

“Không... Em chỉ là.. Muốn đi thăm cậu ấy thôi.”

“Hàn Hiểu, cậu không sao chứ, sao mà nghe khẩu khí cậu chua lèm mà lại không tự nhiên như thế?” Học trưởng nói giong: “Có muốn anh gọi điện thoại hỏi thăm xem bảo bối nhà cậu đang làm gì hay không? Cũng đề cậu có thời gian chuẩn bị tâm lý.”

Tôi nghe xong cười cười nói: “Học trưởng, anh nói nhầm gì thế, em tìm Hứa Kiệt có chút việc nhỏ thôi, không phải như anh nghĩ đâu.”

“Thế cậu nghĩ anh cậu đang nghĩ gì?” Học trưởng cười ha ha hai tiếng: “Được rồi, cậu đi công ty xem xem, nếu như không có thì gọi cho Liễu Nguyên, gần nhất hai người luôn hoạt động chung, cậu hẳn cũng biết.”

Tôi ừ một tiếng, sau đó cúp điện thoại, nhìn tên Hứa Kiệt trong danh bạ điện thoại, nghĩ tới lần đầu tiên nhìn thấy tên Hứa Kiệt được lưu trong danh bạ, trong lòng hơi khẽ động, thời gian chớp mắt trôi qua, rất nhiều chuyện đều thay đổi, rất nhiều chuyện chưa từng thay đổi...

Giữa tôi cùng Hứa Kiệt tựa hồ không có gì biến hóa... Lại hoặc là có, nhưng bị tôi quên rồi?

Càng nghĩ như vậy trong lòng càng loạn thêm, xe chạy đến trước ký túc xá Lạc Địa Song liền dừng lại, tôi thanh toán tiền rồi theo thang máy từ bãi đỗ xe chuyên dụng lên thẳng lầu trên.

Lúc thang máy mở ra, tôi đi ra chuẩn bị đi vào Lạc Địa Song thì đột nhiên khựng lại, tôi nên đi vào như thế nào, vào rồi thì ra sao? Gặp Hứa Kiệt tôi nói như thế nào đây, nói lo lắng cho cậu hay chất vấn vì sao cậu nói dối tôi, lại hoặc là đến bắt gian.

“Cậu là... Hàn Hiểu?” Giữa lúc tôi mờ mịt, chợt nghe có người đang gọi, tôi quay đầu thì thấy là Jone – người đại diện của Liễu Nguyên, gã cầm chén nước vừa đi vừa lắc lư, gã nhìn thấy tôi liền tươi cười nói: “Cậu tới tìm tôi đấy à?”

Tôi dứt tay vào túi lắc đầu nói: “Hứa Kiệt đâu?”

Trên mặt Jone vẫn là nụ cười nhạt, nhưng con mắt trong nháy mắt khôi phục quanh què: “Tôi nghĩ cũng phải, ngày ấy cậu Hàn cự tuyệt nhanh như thế thì sao có thể thay đổi tâm tư ngay được, cậu tới tìm Hứa Kiệt sao? Cậu ấy hiện tại không ở nhà.”

“Phải không?” Tôi hơi rũ mắt xuống nhìn nhạt hỏi: “Anh bây giờ là đại diện lâm thời của cậu ấy, hẳn biết cậu ấy đi đâu chứ?”

“Xin lỗi, đây là sinh hoạt cá nhân của nghệ sĩ dưới tay tôi, tôi không có quyền can thiệp.”

Tôi giương mắt nhìn về phía gã, trên mặt gã lộ ra tươi cười hiền lành hoàn mỹ.

Tôi gật đầu, gã làm như vậy cũng không có gì đáng trách, dù sao với gã mà nói tôi cũng là người ngoài, nghĩ như vậy trong lòng tôi một trận uể oải rồi cũng mang theo tia nhẹ nhõm, không biết thế nào đã vội vã đến tìm Hứa Kiệt, nếu thấy cậu rồi không chừng giữa hai người sẽ có vướng mắc, nếu cậu đã không ở đây, vậy quên đi.

Mỗi người đều có không gian riêng tư của mình, tình tình Hứa Kiệt chẳng phải mình rõ nhất sao, cậu sẽ không bao giờ phản bội tình cảm này. Cho dù là chia tay thì cậu cũng sẽ quang minh chính đại nói ra, nghĩ tới đây tôi ngẩng đầu nhìn về phía Jone, khẽ mỉm cười nói: “Nếu như vậy, tôi về trước đây. Cảm tạ.”

“Chờ một chút.” Jone tiến lên cầm lấy cánh tay của tôi, tôi nhú mày nhìn gã.

Gã buông tay ra lui về phía sau, cười nhợt nhạt nói: “Cậu đừng cảnh giác tôi như thế, tôi không ý gì khác đâu, chỉ muốn hỏi cậu thực sự không có ý tiến vào giới giải trí sao? Ngoại hình của cậu rất có tiềm năng.”

“Trên đời chắc chắn có nhiều người có ngoại hình tốt hơn, so với đứng trước sân khấu tôi thích hợp đứng sau màn hơn.” Tôi thản nhiên nói.

Gã cười cười nói: “Cậu đã nói như vậy thì tôi cũng không miễn cưỡng nữa.” Nghe xong lời này tôi nhướng mày nhìn về phía gã, lần trước gặp mặt gã còn kiên trì một mực sẽ kéo tôi vào giới giải trí, lúc này lại thả tay thoải mái như thế.

Tôi nghĩ hẳn là học trường đã tạo áp lực cho gã, mới nghĩ như thế thì đã nghe được gã nói: “Không có biện pháp, cấp trên lên tiếng rồi, nói cậu đồng ý thì việc gì cũng có thể bàn, nếu không thì không được co kéo cậu nữa.”

Tôi nghe xong không lên tiếng, học trường người nọ vẫn là tâm tư tỉ mỉ như thế, nghĩ tới đây tôi nhìn gã khẽ mỉm cười nói: “Hứa Kiệt tương lai còn phải phiền cậu, có cơ hội cùng nhau đi ăn nhé.”

Gã không thể từ chối mà gật đầu.

“Đây không phải là Hàn Hiểu sao?” Khi đang chuẩn bị rời đi, Liễu Nguyên lại ra, hần nhìn tôi ưu nhã cười nói: “Tìm Hứa Kiệt à?” Biểu tình này tựa như muốn nói các người không phải người yêu sao? Sao giờ lại không biết cậu ấy ở nơi nào?

Tôi đột nhiên phát hiện mình lỗ mãng như thế này là ngu xuẩn cỡ nào.

“Tôi biết cậu ấy ở đâu đó, sẵn tiện giờ cũng đói bụng rồi, đi cùng ăn chút gì đi.” Liễu Nguyên đi lên trước thản nhiên nói: “Anh Hàn có vui lòng đi cùng không?”

Jone ở bên cạnh nhìn tôi mỉm cười.

“Đương nhiên, nếu như anh trả tiền.” Nhìn Liễu Nguyên như thế, tôi nhếch miệng thản nhiên nói.

Liễu Nguyên khoé miệng co rút, nói: “Đương nhiên.”

Liễu Nguyên cùng Jone dẫn tôi tới một KTV gần đó, bên trong cũng không ảm ỉ, tôi biết ở đây nhìn có vẻ bình thường nhưng giá rất cao. Rất nhiều ngôi sao đều tới nơi này tụ tập, rất nhiều người bàn giao dịch cũng là ở chỗ này, đương nhiên ngẫu nhiên sẽ có thiên vương siêu sao nào đó hăng trí lên mà hát một khúc nhạc.

Vừa đi vào, Liễu Nguyên dùng cánh tay đẩy tôi thấp giọng nói: “Hứa Kiệt ở đây nè.”

Theo ánh mắt của hắn, tôi nhìn về một góc phòng, chỉ thấy Hứa Kiệt đang cùng một cô gái nói chuyện, hai người đều mỉm cười, nam tuấn nhã nữ xinh đẹp, vô luận là ai đều nói một đôi trai tài gái sắc.

“Gần đây Hứa Kiệt mới nhận một bộ phim được đầu tư lớn, cô gái kia là người mới, đối phương yêu cầu cô ta đảm đương vai nữ số hai. Ngày hôm nay cô ta hẹn Hứa Kiệt ra đây, nói thật thì nhiều năm như vậy rồi tôi mới thấy Hứa Kiệt đi hẹn hò với con gái đó.” Liễu Nguyên ở bên cạnh tôi thản nhiên nói.

“Phải không vậy?” Tôi dứt tay vào trong túi quần nhìn chằm chằm hai người kia, thản nhiên nói: “Vậy thật là khéo quá.”

Đúng lúc này, một người đàn ông đi tới ngồi đối mặt với Hứa Kiệt, người kia tôi có chút quen mắt, suy nghĩ mãi mới nhớ là người không ngừng ám chỉ với tôi trên thảm đỏ – Lý Lực.

“Có rất nhiều công ty đều muốn đoạt được Hứa Kiệt, giá cả rất đúng mức, đáng tiếc cậu ấy không hề có động tác gì.” Liễu Nguyên ở bên làm phiên dịch, tôi à một tiếng không lên tiếng.

Lý Lực đốt một điếu thuốc, kẹp ở ngón tay, mang trên mặt tươi cười hiền lành, ánh mắt lơ đãng thoáng nhìn, vừa nhìn thấy tôi thì nhú mày, hần rút một điếu thuốc nâng lên ly rượu về phía tôi, tôi chớp mi nhìn hắn.

“Các người quen nhau?” Liễu Nguyên nhìn tôi nhướng mày nói.

Tôi cười cười nói: “Gặp qua.”

“Mặc kệ quen hay không, tôi muốn đi chào hỏi một chút, anh đi không?” Liễu Nguyên hướng tôi cười nói.

Tôi còn chưa nói đã thấy Hứa Kiệt đứng lên cùng Lý Lực nói cái gì đó, Lý Lực gật đầu, Hứa Kiệt xoay người đi hai bước, sau đó bỗng nhiên quay đầu nhìn về phía tôi, biểu tình trên mặt cậu như nhìn thấy quỷ.

“Cùng đi đi, đều là người quen.” Tôi nhìn cậu rồi quay sang Liễu Nguyên thản nhiên nói.

Liễu Nguyên không từ chối chỉ ừm một tiếng.

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Chi Cưu Triền* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 54

Ân tình ân oán

Tôi cùng Liễu Nguyên cùng nhau chậm rãi đi tới, lúc đến gần tôi mới dừng lại, mắt nhìn Lý Lực lại nhìn Hứa Kiệt, sắc mặt Hứa Kiệt vẫn phiếm về tái nhợt, con ngươi cậu hơi chớp động, bên trong đen kịt không có một chút ánh sáng, mơ hồ mang theo một tia sợ hãi. Thấy cậu dạng này, tôi dè xuống tất cả tâm tình trong lòng, đưa tay vỗ vỗ bờ vai của cậu, thuận thế ôm cậu ngồi xuống hỏi han: “Có phải có chỗ nào không thoải mái hay không, sắc mặt của em sao nhìn kém quá vậy.”

Hứa Kiệt nhìn tôi nhấp miệng lắc đầu nói: “Không có, Hàn Hiểu em...”

“Hàn Hiểu, cậu cùng Hứa Kiệt quen nhau à... Ai, xem cái đầu tôi nè, lần trước trên báo chí còn nói Hứa Kiệt là bạn của Thẩm tổng, Hàn Hiểu cậu cũng là bạn của Thẩm tổng, như thế thì cậu quen Hứa Kiệt cũng không phải là quan hệ bạn bè thân thiết bình thường, ời đầu óc của tôi.” Hứa Kiệt còn chưa nói xong thì Lý Lực đã lên tiếng chen vào rồi. Hắn lắc ly rượu trong tay, một bộ dáng thật thanh thản, thế nhưng đôi mắt kia cùng những lời nói ra từ trong miệng quả thật khiến người không thể ư.

Tôi tựa ở trên ghế salon nhẹ nhàng nở nụ cười, lại nhìn cô gái bên cạnh hắn mà nói: “Lý tổng nói lời này khách khí quá rồi, tôi còn tưởng rằng Hứa Khả tiểu thư đã đem quan hệ của chúng tôi nói rõ ràng cho ông rồi chứ, tôi cũng bất ngờ vì Lý tổng cũng xem mấy cái tin tức lá cải đó đấy, nếu như Lý tổng có hứng thú với mấy chuyện lông gà vớ tỏi này, vậy hôm nào cùng nhau đi ăn đi, chúng ta sẽ tâm sự kỹ càng hơn.”

Tôi nói xong, biểu tình trên mặt Lý Lực cùng Hứa Khả cũng không quá đẹp đẽ, bình tĩnh duy nhất là Liễu Nguyên, hắn à một tiếng rồi chỉ vào Hứa Khả nói: “Mấy người biết nhau hết cả rồi à?”

“Hả chỉ là biết nhau.” Tôi nhìn Hứa Khả thản nhiên nói: “Thực sự là duyên phận, Hứa tiểu thư nói đúng không?”

Trên mặt Hứa Khả phiếm một tia lãnh ý, cô ta nhìn tôi cười nhạt nói: “Đúng vậy. Tôi mới vào cửa này, ký hợp đồng dưới cờ Lý tổng, chỉ là người mới thôi. Sau này còn phải làm phiền Hứa Kiệt nhiều lắm, mong rằng đến lúc đó anh Hàn Hiểu cũng đừng bận tâm làm chi.”

Lời này này rất có ý đá xoáy, người ở chỗ này đều nhìn về phía tôi cùng Hứa Kiệt, nhất là ánh mắt Lý Lực, ý cười bên trong quả nhiên là khiến người ghét bỏ.

Tôi thờ ơ gọi phục vụ sinh tới kêu một ly rượu, nhẹ nhàng nhấp một ngụm rồi thản nhiên nói với Hứa Khả: “Hứa Kiệt ấy à, cậu ấy nhẹ mềm lòng lắm, nên sẽ không dễ bụng với một người mới đâu. Nhưng tôi lại không phải người trong giới giải trí, tôi dễ bụng dữ lắm nha, tôi rất dễ bụng nếu người nào dám tới quấy rối tôi. Nếu như không có việc gì, phiền phức Hứa Khả tiểu thư trong tương lai đừng quấy rối cuộc sống của tôi, dù sao cô cũng là người của công chúng, mà tôi chỉ là một người bình thường.”

Nói xong tôi xem thêm đề ý tới sắc mặt của Hứa Khả, đứng lên hướng Lý Lực nói: “Ngại quá Lý tổng à, ngày hôm nay tôi uống chút rượu nên không quá thoải mái trong người, lần sau chúng ta cùng nhau đi uống một bữa coi như bồi tội nhé.”

Lý Lực nở nụ cười không lên tiếng, Liễu Nguyên ở bên cạnh nhìn tôi như có điều suy nghĩ, Hứa Kiệt lại đứng lên lôi kéo tôi, cậu nói: “Hàn Hiểu, anh với em cùng về đi.”

“Hứa Kiệt, chiều nay cậu còn có buổi ghi âm.” Jone ở bên cạnh lại cười nói: “Thời gian không còn nhiều lắm đâu, chương trình của cậu đã xếp kín lịch

rồi...”

“Ngày hôm nay không ghi nữa.” Hứa Kiệt cắt đứt lời của gã, trên mặt hiện lên một tia bức bối khó có được, cậu nói: “Nếu như có chuyện, tôi sẽ cùng Thẩm tổng nói sau.”

Jone một bên nhủ mày không lên tiếng, nhưng sắc mặt không được dễ coi. Hứa Kiệt chỉ nhìn tôi rồi nói: “Hàn Hiểu, em đưa anh về.”

Nét mặt cậu bình tĩnh, thế nhưng đôi mắt lại nhìn chăm chăm tôi, tay hung hăng nắm chặt, tôi ở bên cạnh nhìn thấy mà đau lòng, cười khẽ, nói “Ừ.”

Trước khi đi tôi thanh toán tiền cho bàn của Lý Lực. Lúc đi ra ngoài, Hứa Kiệt mang theo kính râm, quần áo mặc ngược, tóc rối loạn, nếu như không nhìn kỹ, thật không thể nhận ra cậu.

“Em quay về công ty bây giờ sao?” Đi được một lúc, tôi nhàn nhạt hỏi.

“Hiện tại không cần.” Hứa Kiệt chần chờ rồi nói: “Em cùng anh về nhà.”

Tôi nhìn cậu cười nhàn nhạt, nói: “Ba cùng Âu Phong Minh đang ở nhà xem TV, nếu như bây giờ em rảnh rồi thì đi xem xe với anh đi, anh đang muốn mua một chiếc để dùng.”

Khóe miệng Hứa Kiệt chậm rãi nhếch lên, tiến lên kéo cánh tay tôi, nói: “Vây tốt quá, chúng ta đi ngay đi. Anh thích kiểu dáng gì, hãng nào.”

“Cũng không biết nữa, dùng tốt là được rồi.” Nhìn khóe miệng cậu nở ra nụ cười âm áp, tôi thản nhiên nói.

Hứa Kiệt nghe xong gật đầu nói: “Gần đây có một trung tâm mua bán, nó bán đủ loại kiểu dáng xe thể thao, anh Phong Minh là hội viên VIP bên trong đó, chúng ta đi xem tý đi.” Nói xong cậu ngẩng đầu nhìn tôi, tôi không nói gì chỉ gật đầu.

Chẳng biết tại sao, cho dù cậu mang theo kính râm, tôi vẫn cảm thấy ánh mắt của cậu mang theo một tia nghi vấn cùng do dự, tôi nghĩ cậu không biết nên mở miệng thế nào về chuyện cậu cùng Hứa Khả gặp mặt đi.

Tôi hơi gục đầu xuống, dù sao cũng không đành lòng để cậu mang lo lắng để trong lòng, vì vậy nhẹ giọng nói: “Hứa Kiệt, hôm nay là Hứa Khả hẹn em ra à.”

Cậu ừ một tiếng nói: “Hàn Hiểu, em biết anh không thích Hứa Khả, nhưng bọn em là đồng hương, cho nên em mới có thể... Nếu như anh không thích, ngày sau em không cùng cô ấy gặp mặt là được.”

Tôi nghe xong nhẹ nhàng cười ra tiếng, nói: “Em nói nhầm gì thế hả, em ở trong giới, cô ta cũng ở trong giới, ngẩng đầu không gặp cúi đầu sẽ thấy, nếu như em trốn tránh thì không biết đám báo chí sẽ viết thành thế nào đâu.”

Hứa Kiệt nhìn về phía tôi nhỏ giọng nói: “Nhưng mà anh không vui.”

“Không vui á? Có một chút.” Tôi mỉm cười nhìn cậu nói: “Anh không vui là vì em gạt anh, cái này mới khiến anh không vui đấy.”

“Thật vậy chẳng? Anh đây là ghen sao?” Trong thanh âm Hứa Kiệt mang theo mấy tia thoải mái, cậu nói: “Không phải em cố ý đâu, chỉ là lúc đó Hứa Khả tới, cho nên em mới vội vã cúp máy...”

Tôi nghe xong cười ra tiếng...

Ngày đó tôi cùng Hứa Kiệt đi xem xe, Hứa Kiệt thoát nhìn rất vui vẻ, tôi đoán không ra vì sao chỉ mua xe thôi mà cậu vui vẻ như thế, nhưng tôi cũng không hỏi nhiều. Chiếc xe này là một chiếc xe thể thao, giá cả cũng không phải rẻ, nhìn hồi lâu, Hứa Kiệt cũng chưa quyết định được, nhìn cậu do dự chần chờ tôi cười nói: “Bằng không về nhà cùng Âu Phong Minh tìm hiểu kỹ càng rồi mai quay lại đây mua.”

Cậu nhìn tôi rồi lại chần chờ, lại nhìn xe, cuối cùng gật đầu.

Nhưng hôm đó cậu không quay về cùng tôi, bởi vì dù sao thời gian của cậu cũng không nhiều nhàn gì, về nhà cũng không có việc gì làm, mà cậu là người của công chúng, phải có trách nhiệm cùng mục tiêu của mình... Tôi cũng không giữ lại, nói như thế nào đây, trong lòng tôi còn có chuyện cần xác định cho rõ.

Tôi đưa cậu vào trong cao ốc Lạc Địa Song rồi mới rời đi, ngồi trên trên xe tôi gọi điện thoại cho học trưởng.

“Hàn Hiểu đây á? Không tìm được Hứa Kiệt sao?” thanh âm học trưởng hàm hàm hồ hồ, hình như đang ăn cái gì đó.

“Tìm được rồi, có một chuyện em muốn điều tra rõ ràng.” Tôi nhủ mày nói, học trưởng đại khái cũng nghe ra trong thanh âm của tôi có ít bức bối, vì vậy nghiêm túc nói: “Làm sao vậy? Đã xảy ra chuyện gì?”

“Hứa Kiệt mới nhận một bộ phim mới, hẳn anh biết rồi.” Tôi nhàn nhạt hỏi: “Nhà đầu tư hẳn anh cũng biết, cụ thể là ai?”

“Bộ phim kia à, có mấy nhà đầu tư lận đó, nhưng lớn nhất là Tạ thị.” Học trưởng nói: “Làm sao vậy? Có chuyện à?”

Tôi nhắm mắt lại khẽ thở dài nói: “Không có gì đâu, nữ diễn viên chắc anh cũng biết rồi đi.”

“Này... Cái này, cậu nói tới bạn gái cũ của cậu, Hứa Khả ấy à?” Học trưởng cười gượng hai tiếng rồi nói: “Cái này không có vấn đề gì đâu nhì, cô ta là con dâu tương lai của Tạ gia, anh cũng không thể cự tuyệt nha. Đương nhiên, then chốt là bộ phim ấy rất hợp với Hứa Kiệt nên anh mới đáp ứng, dù sao kiếm được tiền thì đều là bánh ngọt mà.”

“...Em đã biết.” Tôi thản nhiên nói, khép lại điện thoại, đầu đầu từng con, học trưởng đại khái cũng là bởi vì chuyện của tôi cùng Hứa Khả nên mới không nói cho tôi biết chuyện này.

Trong chớp mắt nhìn thấy Hứa Khả, lòng tôi cực kỳ bức bối khó thở, bởi vì gặp cô ta tôi sẽ nhớ tới Tạ Minh, nhớ tới Tạ Minh sẽ nhớ tới mẹ cậu ta, đương nhiên bà ta cũng từng là ‘mẹ’ tôi, rồi lại nghĩ tới tấm chi phiếu mười vạn bà ta tặng cho tôi, nhớ tới đó lại nhớ tới cha... Nói chung chính là mấy việc liên tiếp không tốt...

Nhưng Tạ thị là tập đoàn lớn, mẹ Tạ Minh vốn không thích Hứa Khả, cho dù bà ta có thối lui một vạn bước cũng không thể đồng ý cho Hứa Khả xuất đầu lộ diện làm diễn viên... Nghĩ tới đây, chẳng biết tại sao tôi đột nhiên nhớ tới câu chuyện giữa Hứa Khả cùng Lưu Quyên, Hứa Khả hẳn đã cùng Tạ Minh chia tay rồi đi.

Chia tay? Lắc đầu, điều này sao có thể, Hứa Khả cùng Tạ Minh chia tay, chuyện cười sao. Nhưng chuyện bọn họ không liên quan tới tôi, thứ có liên quan nhất chính là, tôi phải phòng bị Hứa Khả. Vô luận mục đích cô ta tiến nhập giới giải trí là vì cái gì, tôi đều phải chuẩn bị sẵn sàng.

Hơn nữa tôi cực kỳ muốn xem cô ta sẽ trả thù như thế nào, nghĩ tới đây, tôi hơi nhếch miệng lên.

Về đến nhà, cha ngồi ở trên ghế salon xem TV, Âu Phong Minh không có ở đó, chắc là trở về phòng đi ngủ.

Tôi ngồi vào trên ghế bên người cha, cha nhìn tôi cười nhạt nói: “Làm sao vậy?”

“Không có việc gì đâu ba.” Tôi cười nói: “Ba có cần tới phòng con ngủ một lúc không?”

Cha lắc đầu nói: “Thôi, cậu ta... Nếu lúc nữa cậu ta rời giường không thấy được người thì không biết sẽ nháo loạn thành cái dạng gì. Thực sự là chưa thấy qua người nào lớn như thế rồi còn thích làm nũng.” Nói tới chỗ này, khóe miệng cha chậm rãi nhếch lên, trên mặt cũng là tình tự dở khóc dở cười.

Tôi nghe xong phì cười ra tiếng, nói: “Ba, ba đừng dung túng anh ta như thế, cẩn thận sau này anh ta ngồi lên đầu ba đó.”

“Không phải con cũng gọi người ta là ‘mẹ’ rồi sao?” Cha cười như không cười nhìn tôi nói, tôi nhếch miệng xoa xoa đám da gà đang nổi lên ở trên tay: “Ba, con nhận sai rồi mà không được sao.”

Cha lắc đầu, cuối cùng đứng lên vỗ vỗ vai của tôi, ông nói: “Được rồi, ba trở về phòng ngủ bù đây. Nếu có chuyện gì thì con đừng có tự chống đỡ một mình, chúng ta là người một nhà.”

Tôi gật đầu, cha buông tay ra trở về phòng ngủ.

Chờ ông đi vào, tôi nhún vai rồi cũng về phòng ngủ... Cha, ông hẳn là đang lo lắng cho tôi nên mới ngồi ở đây chờ tôi về. Tôi mỉm cười, nhắm mắt lại ngã vào trên giường mềm mại.

Đại khái là ngủ không an ổn, lúc Hứa Kiệt nhẹ nhàng đẩy cửa vào tôi liền thanh tỉnh, nhưng không mở mắt, cảm giác được Hứa Kiệt lặng lẽ ngồi ở bên giường, sau đó cậu vươn tay ra vuốt nhẹ má tôi, tôi liền ôm cậu vào lòng.

Hứa Kiệt thở nhẹ một tiếng, tôi mở mắt thấy cậu liền nhẹ nhàng cười, sau đó xoay người đem cậu đặt ở dưới thân, ni non: “Bạn bịu xong rồi?”

Cậu nhìn tôi, hồi lâu nhẹ nhàng gật đầu, hai tay ôm cổ tôi, hơi vươn dậy hôn lên môi tôi, sau đó ở bên tai tôi nói: “Xin lỗi, khiến anh lo lắng cho em rồi.”

“Vậy em phải bồi thường anh.” Tôi cười hai tiếng rồi khẽ nói.

Cậu gật đầu nói: “Vâng.”

Nhìn hình ảnh của mình in vào trong con người trong trẻo của cậu, tôi cũng cười cười, nghiêng người hôn lên môi cậu.

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Chi Cựu Triền* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 55

Buổi hòa nhạc của Hứa Kiệt

“Hứa Kiệt đâu rồi? Tôi phải trang điểm cho cậu ấy, thời gian không còn nhiều nữa rồi.”

“Còn có quần áo, rồi cả phụ kiện nữa, người đâu...”

“Tôi ở chỗ này... Đây nè...”

“Nhanh lên chút đi, ngày gốc làm cái gì thế, bên ngoài đã ẩm ỉ nửa ngày rồi đấy.” Âu Phong Minh khàn tiếng quát lên: “Đều nhanh làm việc đi.”

Đối với ngôi sao mà nói, ngăn nắp trước sân khấu vĩnh viễn là kết quả của hậu trường bận rộn, Hứa Kiệt cũng không ngoại lệ.

Nhìn mọi người bận rộn, tôi đứng ở một bên hút thuốc.

“Lo lắng à?” Mới vừa hút một hơi, cha liền đi tới trước mặt tôi, nhân nhặt hơi.

Tôi lắc đầu nói: “Lo lắng thì cũng không có đâu cha, cậu ấy hiện tại đã là nhân vật danh chấn khắp giới giải trí rồi, không cần người khác lo lắng cho cậu ấy nữa. Có lẽ do đây là lần đầu tiên tận mắt nhìn cậu ấy lên sân khấu gần như thế, có chút kỳ quái mà thôi.”

Cha nghe xong cười khẽ hai tiếng nói: “Cái này có gì mà kỳ quái, hai ba tháng qua bọn họ đều ráo riết chuẩn bị vì hôm nay, hiện tại chuyện tới trước mắt rồi đương nhiên phải có hoảng hốt lung tung.”

Nghe được cha nói thế, trong lòng tôi hơi bình tĩnh trở lại, sau đó nhìn ông cười nói: “Ba, lần này ba đặc biệt tới đây là do lo lắng cho Âu Phong Minh à?”

Cha nghe xong tròn mắt liếc tôi: “Nói nhảm gì đấy, thật không biết trong đầu con nghĩ cái gì.”

Tôi hắc hắc nở nụ cười rồi nói: “Không có biện pháp, con bị anh ta quán tới mức chịu không nổi rồi, mỗi ngày Âu Phong Minh ở bên tai con hỏi bao giờ thì ba về, lúc nào ba chuyển tới đây ở, ba cũng biết anh ta lúc điên lên thì chẳng để ý cái gì mà.” Nghĩ đến Âu Phong Minh mỗi ngày đều như âm hồn lảng vảng, khóe miệng tôi không nhịn được mà rút gân.

Cha nghe xong không lên tiếng, ánh mắt cũng nhìn lại phía Âu Phong Minh, trong con người mờ hồ mang theo một tia mê hoặc, nhìn cha như vậy tôi mỉm cười.

Quan hệ qua lại giữa cha cùng Âu Phong Minh cũng đã được tròn một năm rồi, Âu Phong Minh vẫn luôn thuyết phục cha đem công ty dọn tới Bắc Kinh rồi ở luôn đây, cha vẫn chưa đáp ứng.

Kỳ thực thì tôi cũng mong cha dọn về đây ở, dù sao như thế tiện hơn, có thể chăm sóc cẩn thận hơn, thế nhưng cha là người luôn có suy tính của riêng mình, ông chỉ ha ha cười cho qua chuyện.

Vì vậy hai người cứ như vậy đi qua đi lại, chỉ cần Âu Phong Minh rảnh rồi hẳn sẽ bay ngay về gặp cha, một năm qua tiền vé máy bay càng ngày càng thêm nhiều. Cha ngoài miệng không nói gì nhưng mà tôi biết, trong lòng ông khẳng định cũng đang tìm cách, không thì mấy tháng qua đã không bay tới đây chăm sóc Âu Phong Minh đang bận rộn không ngừng.

Nghĩ tới đây, tôi lại nhìn cha, khuôn mặt ông rất trầm tĩnh, mặc dù không phải tuyệt đại xuất chúng nhưng cũng là người phong nhã nội liễm. Chính vào lúc này, tôi thấy con người ông co rút, nắm tay siết lại, theo ánh mắt của ông nhìn về phía xa xa, chỉ thấy Âu Phong Minh bị đạo cụ trên mặt đất quán chân, may là hắn đủ nhanh nhẹn nên không bị ngã.

“Sùng sồ làm gì thế, đem chỗ có tạp vật thu dọn sạch sẽ đi, còn có trông cửa đi, đừng để ký giả trà trộn vào đây.” Âu Phong Minh vỗ quần áo hướng ra bên ngoài quát người, nhân viên công tác vội vàng thu dọn đồ đạc.

Thấy một màn như vậy tôi trầm thấp cười ra tiếng, nói: “Ba, ba chừng nào thì dọn đến đây?”

Cha hả một tiếng nhìn về phía tôi, trên mặt hiện lên một tia quần bách, ông nói: “Dọn đến đây?”

“Ba, Âu Phong Minh làm người cũng không tệ lắm, mấy ngày nay đều thủ thân như ngọc cho ba, ba hẳn nên nể mặt phân trung trình này của anh ta mà cho anh ta một cơ hội, hơn nữa trong nhà chỉ có mình ba, con cũng lo lắng lắm.” Tôi nửa thật nửa giả nói.

Cha nhìn tôi ho nhẹ một tiếng rồi nói: “Kỳ thực ba cũng biết những chuyện này, chỉ là có chút...”

“Có chút quý dĩ?” Tôi nhân nhặt tiếp lời: “Ba, tình cảm thì luôn có những chuyện như thế thôi, ba cứ suy nghĩ thật kỹ, nói thật lòng thì con đối ‘mẹ kế’ Âu Phong Minh này cũng có đôi phần thỏa mãn, chí ít là anh ta thật tâm với cha.”

Mặt cha hơi đỏ lên, nhìn tôi nói: “Cái gì mẹ kế, lời này để cậu ta nghe được thì sẽ cong đuôi kêu trời đấy.”

“Hai cha con đang nói chuyện gì vui vẻ thế.” Đúng lúc này Âu Phong Minh đã đi tới, hẳn mỉm cười nói, thu hồi cả lơ phất phơ ngày xưa, lúc này có chút nghiêm túc nên đương nhiên có thêm hai phần tuấn nhã.

“Không có gì.” Cha thần nhiên nói: “Cậu chắc còn bận rộn lắm, không cần để ý hai người chúng tôi đâu.”

Âu Phong Minh nhìn cha gật đầu, sau đó nghiêng người hôn lên mặt ông, nói nhỏ: “Cái này làm tôi có thêm động lực nha.”

Cha mặt không đổi sắc nhìn hấn, trên mặt Âu Phong Minh vẫn luôn lộ ra ý cười nhàn nhạt, nhưng hai tay nắm chặt lại chứng tỏ hấn đang khấn trương, tôi ở một bên nhìn thấy thế mà buồn cười, nói theo kiểu nào đó thì hai người này cũng coi như là lão phu lão thê rồi. Âu Phong Minh da mặt cũng đủ dày, thế nhưng mỗi lần thấy cha trưng ra bộ mặt không đổi sắc là hấn lại có thêm ba phần khấn trương, cũng không biết hồi trước hấn làm sao mà lòi được ba tôi lên giường nữa.

“Như vậy khiến cậu có thêm động lực sao?” Cha bình tĩnh nhìn hấn, chậm rãi nói từng chữ từng chữ, Âu Phong Minh hé miệng ừ một tiếng, trong con ngươi lộ ra một tia ầy khúat giả vờ. Tôi ở bên cạnh thực rất muốn cười.

“VẬY NHƯ THẾ NÀY THÌ SAO?” Cha nói như vậy, bỗng nhiên nghiêng người lên trước, nâng cằm hấn lên, hôn xuống môi hấn.

Âu Phong Minh trong nháy mắt không thể tin tưởng mà tròn tròn mắt, tay của tôi cũng run lên khiến làm tàn thuốc rớt xuống, tôi vội vàng dập tắt điều thuốc trong tay.

Môi của cha cũng chỉ là nhẹ phớt qua môi Âu Phong Minh rồi tách ra. Chờ cha buông ra, Âu Phong Minh vẫn ngầy ngầy đứng một chỗ như cũ.

Cha hơi nhíu mi đẩy hấn một cái, giục: “Nhanh đi làm việc đi thôi.”

Âu Phong Minh lúc này mới lấy lại tinh thần, hướng cha lộ ra tươi cười xinh đẹp, gật đầu xoay người rồi đi, tấm lưng kia thật giống như thiếu niên mới mười mấy tuổi.

“Làm sao vậy?” Chờ sau khi Âu Phong Minh rời đi, cha nhìn tôi khẽ mỉm cười nói: “Sửng sốt à?”

Tôi thu hồi biểu tình kinh ngạc trên mặt, lắc đầu nói: “Không, Hứa Kiệt sắp lên sân khấu rồi, con đi lên trước coi nhé.”

Đối mặt với cha luôn luôn làm ra động tác kinh người, tôi cũng không dám thiếu cảnh giác, ai biết ông có thể lòi tôi ra trút giận hay không.

Cha nhún vai quay đầu đi, nhưng không giấu được hai lỗ tai đã ửng đỏ.

Tôi mỉm môi, trong lòng vẫn còn kinh ngạc, lúc cha cùng Âu Phong Minh ở chung tựa hồ cũng có thêm tính trẻ con, trách không được Âu Phong Minh kích động như vậy, nếu là hấn tôi đã nhảy vọt tới tận trời rồi.

Nói như thế nào thì cha là người mang tình cảm nội liễm, có thể đứng trước công chúng làm ra động tác thân mật như thế đã là đáng khen lắm rồi, như vậy mà nói ông đối với Âu Phong Minh cũng không phải không có tình cảm, chỉ mong Âu Phong Minh hiểu rõ mới là tốt nhất.

Nghĩ tới đây tôi lắc đầu, chuyện người lớn, chúng tôi không tiện nhúng tay vào.

Đi ra hậu trường, liền thấy đoàn người đông nghịt trước sân khấu, cả nam lẫn nữ cầm đèn huỳnh quang lớn, tôi tránh né khỏi đám truyền thông rồi đi vào chỗ ngồi của khách quý. Khi vào đó đã thấy học trưởng và bác sĩ đến rồi, hai người tình tứ liên miên cùng ăn một cái gì đó, tôi thấy mà một trận buồn nôn.

Lúc ngồi xuống, tôi uống lon bia, học trưởng cười hi hi nói: “Sao mặt cậu hồng thế, chẳng lẽ là dục cầu bất mãn? Chờ lần này xong việc, Hứa Kiệt sẽ có mấy ngày nghỉ phép, các cậu cứ thoải mái chơi đùa nhé.”

Tôi đem bia buông xuống, nhìn anh thân nhiên nói: “Anh cho là ai cũng như anh ấy hả, tình tròng thượng nào.” Dứt lời tôi đứng ở trước cửa sổ nhìn về phía sân khấu, tâm nhìn ở đây là tốt nhất, đứng ở chỗ này có thể thấy tất cả động tác của Hứa Kiệt, mà cậu chỉ cần hơi chút ngẩng đầu là có thể thấy tôi... Nghĩ tới đây tôi nhẹ nhàng mỉm cười.

“Được rồi, đừng xem nữa, tới đây uống ly rượu đi.” Học trưởng ở phía sau tôi thân nhiên nói, tôi xoay người đi tới.

Mới vừa ngồi xuống, học trưởng cầm lấy một thiệp mời màu đỏ đưa tới cho tôi: “Lão gia tử của Âu Dương gia mới từ Mỹ đã trở về, vừa lúc đến đại thọ 70 tuổi, tặng hai cái thiệp mời, ngày đó cậu mang theo Hứa Kiệt cùng đi đi.”

Tôi cầm lấy thiệp mời khẽ mỉm cười nói: “Ngày đó nhất định là tình anh tụ họp, em đi không họp lắm.”

Học trưởng cắt ngang, anh nói: “Đừng nói họp hay không họp với anh, mấy người có uy tín danh dự trong thương giới cùng chính giới đều đi cả, nhân cơ hội tạo mối quan hệ là tốt nhất. Hơn nữa cậu gạt Hứa Kiệt thân phận của mình, ủy ủy khúat khúat làm một quản lý nhỏ nhỏ ở trong công ty của chúng ta, chuyện gì cũng không quan tâm, chỉ lo cầm tiền. Anh còn chưa tính sổ với cậu đâu đó, tham gia một bữa tiệc chẳng lẽ là bôi nhọ cậu hay sao?”

Nhìn học trưởng như thế, tôi vội vàng giơ tay lên đầu hàng. Về chuyện thân phận, tôi thật không biết làm sao để cùng Hứa Kiệt mở lời. Vì vậy sau khi tốt nghiệp tôi trực tiếp tới Lạc Địa Song công tác, vốn định là từ tầng dưới chót từng chút từng chút leo lên trên, chỉ là tốc độ thăng chức của học trưởng rất nhanh. Vì vậy dù mới chính thức làm việc được nửa năm mà tôi đã quyền cao chức trọng rồi...

Tôi vốn tưởng rằng, leo tới chức vụ này rồi thì có nói gì với cậu cũng đều có một cơ sở nhất định, đối với thân phận và bố trí linh tinh cũng dễ dàng hơn. Đương nhiên người định không bằng trời định, đây là nói sau...

Chính vào lúc này, ngọn đèn phía dưới đột nhiên tối sầm, học trưởng nói: “Bắt đầu rồi.”

Tôi thản nhiên đứng lên.

Lúc ngọn đèn tối hẳn đi, hết thấy thanh âm đều yên lặng xuống, tôi nhìn về phía sân khấu, chỉ thấy ánh đèn nhu hòa tụ tập ở một chỗ, thanh âm Hứa Kiệt từ giữa sân khấu chậm rãi vang lên, đèn nháy bốn phía sáng rực, sau đó là tiếng hoan hô của mọi người.

Hứa Kiệt mặc một bộ đồ màu trắng đơn giản gọn gàng, trên khuôn mặt tuần nhả nhu hòa mang theo tươi cười ôn nhu, xinh đẹp khéo léo.

Cậu ngẩng đầu nhìn bốn phía một chút, cuối cùng nhìn về phía tôi, hướng tôi phất phất tay, tôi hướng cậu nâng lên ly rượu.

Miệng cậu chậm rãi hé ra... Sau đó đàn guitar đột nhiên vang lên, cậu cầm lấy microphone, thanh âm thấp nhu chậm rãi lên không... Toàn trường yên tĩnh.

Phong cách của Hứa Kiệt cho tới nay đều luôn như thế, rất ít nói chuyện, chỉ hát bài hát cậu thích.

Một năm qua, rất nhiều thứ đã thay đổi, mà ngay cả Hứa Khả cũng thành ngọc nữ của giới giải trí rồi, nhưng Hứa Kiệt vẫn luôn là nhu hòa như vậy, vô luận là quay phim hay là hát, đều rất đẹp.

“Cậu ấy rất tốt.” Chẳng biết từ lúc nào, học trưởng đứng ở phía sau tôi thấp giọng nói một câu, tôi ừ một tiếng.

“Cậu ấy cũng rất nỗ lực.”

Tôi gật đầu nói: “Đúng vậy.”

Nỗ lực của Hứa Kiệt không ai so với tôi rõ ràng hơn được, khuya khoắt còn luyện tập phát âm, cậu vẫn luôn rất dụng tâm với mỗi bài hát, mỗi từ mỗi câu trong đó đều chứa tình cảm... Hứa Kiệt có thể thành công, không chỉ nhờ vận khí.

Nhìn cậu ở trên sân khấu bày ra sức quyến rũ của mình, nhìn mọi người vì cậu mà hoan hô, nhìn cậu cùng fan hâm mộ giao lưu... Từ một lúc nào đó, cậu đã thành thần thoại rồi.

Tôi lẳng lặng nhìn cậu, tôi biết mỗi khi ngọn đèn vụt tắt, đôi mắt cậu vẫn luôn nhìn về phía này, sáng lấp lánh, từ lần đầu tiên gặp mặt cậu đã luôn như thế.

Một buổi biểu diễn cũng sắp kết thúc, Hứa Kiệt ở cuối buổi nói hai chữ ‘cảm ơn’. Phong cách vẫn là đậm nhạt không thiếu ôn nhu.

Ở lối ra, cậu hướng tôi phất phất tay, tôi nhìn cậu, cười nhàn nhạt, Hứa Kiệt... Qua nhiều năm như vậy vẫn là của tôi.

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Chi Cưu Triền* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 56

Thịnh yến

Buổi hòa nhạc của Hứa Kiệt cuối cùng cũng kết thúc hoàn mỹ trong tiếng vỗ tay vang dội. Dưới ánh đèn hoa mỹ, trong tiếng thét chói tai của fan, sau khi Hứa Kiệt cúi đầu cảm ơn mọi người ủng hộ rồi đi vào hậu trường, lúc này trái tim vẫn treo trên cao của tôi mới được buông xuống, cuối cùng cũng xong, tôi nghĩ, tương lai hẳn sẽ có những ngày nghỉ ngơi thoải mái rồi.

“Còn không mau đi xem bảo bối nhà cậu đi.” Lúc ánh đèn dần tối đi, học trưởng ở phía sau tôi khẽ cười nói: “Nhanh lên đi, mau mau hưởng thụ một chút vui sướng của thành công.”

Tôi quay đầu lại nhìn anh cười cười nói: “Em đây đi trước nhé, về phần cánh truyền thông đánh làm phiền học trưởng rồi.”

Học trưởng co rút khóe miệng nói: “Không cần cậu phân phó, Hứa Kiệt là cây tiên của Lạc Địa Song mà, cậu yên tâm, tôi sẽ không để cho cậu ấy xảy ra cái gì sơ suất đâu.”

Bác sĩ ở bên cạnh nghe xong hừ lạnh một tiếng quay đầu sang chỗ khác, tôi nhìn bác sĩ gật đầu xoay người rồi đi, đến tận bây giờ bác sĩ dường như cũng không thích tôi mấy, đành vậy, có vài chuyện cường cầu không được.

Bước nhanh đi tới hậu trường, Hứa Kiệt đang ở phòng hóa trang tháo phụ kiện trên người, sau khi thấy tôi liền vội vàng để thợ trang điểm cùng trợ lý rồi đi. Nhìn tôi, cậu khúc khích hỏi: “Thế nào?”

“Rất hoàn mỹ.” Tôi cười nhàn nhạt và nói: “Nghe nói em có vài ngày nghỉ phép, anh có vinh hạnh cùng em nghỉ phép hay không?”

Đôi mắt Hứa Kiệt lóe lóe sáng, hồi lâu mới nhìn tôi mân mê nói: “Đương nhiên.”

Sau đó cậu lại nhìn tôi cười ha ha, tôi tiến lên xoa đầu cậu, bộ dáng này của cậu mà bị đám truyền thông nhìn thấy thì không biết sẽ viết thành cái dạng gì nữa. Hứa Kiệt nhìn tôi cười hắc hắc hai tiếng, xoay người rửa mặt, sau đó đi ngủ trang. Cậu ăn mặc rất phổ thông, tóc mắt trật tự trùm kín nửa bên mặt, cũng không mang kính râm, nhưng mà cho dù bây giờ ai đó nhìn thấy cũng không nghĩ cậu là ngôi sao lấp lánh trên sân khấu được.

Tôi thích cậu như vậy, cũng thích phong thái cậu ở trên sân khấu.

Sau khi nhận được điện thoại của học trường báo rằng đã thu hút được ánh mắt của các fan hâm mộ, tôi cùng cậu yên lặng rời đi.

Tối gara ngầm rồi, tôi lái xe, Hứa Kiệt ngồi ở trên ghế phó lái, về mặt đầy ý cười.

Xe là do Hứa Kiệt mua từ một năm trước, dùng tiền của cậu nhưng lại dưới danh nghĩa của tôi, lúc Hứa Kiệt đem cái chìa khóa xe đưa cho tôi, cậu đỏ mặt nói là món quà tặng cho tôi. Tôi nghe xong hơi sững sốt, sau đó thần nhiên tiếp nhận.

Nếu là cậu tặng thì tôi nhận. Tuy rằng không phải hàng hiệu cấp thế giới, thế nhưng ở trong mắt tôi lại là thứ cực kỳ trân quý.

“Đi ăn cái gì trước được không?” Khi xe lăn trên đường cái, tôi nhìn cậu hỏi.

Hứa Kiệt xoa xoa bụng rồi cười nói: “Vâng, thực sự là em đói bụng lắm rồi đó. Được rồi, sao không gặp chú Phong Minh cùng ba ba?”

Từ anh Phong Minh đến chú Phong Minh, từ bác Hàn đến ba ba, xưng hô cái biến làm tôi rất thích... Đương nhiên Âu Phong Minh có chút nhăn nhó, nhưng mà cũng không có biện pháp, vai vế là phải rõ ràng.

Nhớ tới bộ dáng của Hứa Kiệt khi lần đầu tiên gọi chú Phong Minh, tôi không nhịn được mà khe khẽ thở ra tiếng, sau đó ho khan nói: “Đừng xen vào chuyện bọn họ làm gì, bọn họ lớn như thế rồi còn chiếu cố không được chính mình sao?”

Hứa Kiệt cũng cười cười nói: “Chỉ là có chút lo lắng thôi, em vốn đang muốn mời bọn họ cùng nhau đi ăn mừng.”

“Đều là người một nhà mà, lúc nào ăn mừng chẳng được, song có điều ba chắc sẽ không thích đi lắm, Âu Phong Minh cũng không muốn anh với em làm bóng đèn giữa bọn họ đâu.” Tôi lắc đầu nói.

“...Kỳ thực em cũng không muốn người khác làm bóng đèn giữa anh và em.” Hứa Kiệt chần chờ rồi nhỏ giọng nói. Tôi nhìn cậu mà thấp giọng cười ra tiếng, tôi thích cậu thành thực như vậy.

Đêm nay tôi cùng Hứa Kiệt ăn một bữa cơm hoành tráng trong một nhà hàng danh tiếng, sau đó hai người đi dạo xung quanh. Hứa Kiệt vì cha cùng Âu Phong Minh mua vài thứ, đều là đồ thực dụng cả. Tôi đi bên cạnh cũng không ngăn cản.

Đêm đó chúng tôi cũng không quay về nhà, mà là đến một khách sạn đặt phòng, mới vừa vào cửa tôi đã đem cậu ôm vào ngực hôn môi loạn xạ, một đường hôn đến trên giường...

(Hài hòa, hai chữ này tôi cũng không muốn nói ra đâu, khụ khụ.)

Êđít: Không muốn nói ra thì viết đi chị hai. Tôi muốn mua xăng đốt nhà bà.

Kích tình qua đi, tôi cùng cậu nằm song song ở trên giường, gương mặt như ngọc của cậu lộ ra ửng hồng, vì có liên quan tới tình sự vừa rồi mà càng thêm tươi đẹp. Tôi không nhịn được mà tâm tư ngứa ngáy, nhưng nghĩ tới tình trạng thân thể của cậu lại đành nhìn xuống, chỉ hôn và ôm cậu rồi nắm lấy chứ không làm gì khác nữa.

Hứa Kiệt nghiêng đầu tựa trên ngực tôi dụi a dụi, tôi tình té an ủi thân thể cậu, thấp giọng nói: “Mấy ngày nữa có một bữa tiệc, em có thời gian thì cùng tham dự với anh đi.”

Hứa Kiệt nghe xong lập tức mở mắt nói: “Tiệc gì thế? Em đi được không?”

“Đại thọ bảy mươi của lão gia tử Âu Dương gia.” Tôi thần nhiên nói.

Hứa Kiệt nga một tiếng nói: “Âu Dương gia? Là nhà của chú Phong Minh sao?”

Tôi suy nghĩ một chút rồi nói: “Cũng không tính là thế, Âu Phong Minh là con riêng của Âu Dương gia, không được mọi người thừa nhận cho nên năm đó mới có thể nghèo túng như vậy, lần này hẳn có đi cũng là giữ thể diện thôi.” Nhà giàu thì luôn có những tiết mục như thế, nhưng chuyện này không liên quan tới chúng tôi.

Hứa Kiệt nghe xong gật đầu, ngáp một cái nói: “Vậy chú Phong Minh cùng ba ba cũng sẽ đi ha.”

“Anh nghĩ Âu Phong Minh hẳn là sẽ đi, về phần ba ba có đi không, phải xem bản lĩnh của Âu Phong Minh rồi.” Tôi thần nhiên nói.

Hứa Kiệt đang ngái ngủ chỉ mông lung gật gật đầu sau đó đôi mắt bỗng nhiên thanh tỉnh nhìn tôi nói: “Anh mang em theo có được không?”

“Có cái gì không được chứ, em không để tâm thì anh cũng không quan trọng chuyện đó.” Tôi xoa đầu của cậu, thấp giọng nói.

Hứa Kiệt mỉm cười nghiêng đầu chôn trong ngực tôi: “Em cũng không để tâm.”

“Vậy là tốt rồi, đừng nghĩ những chuyện này nữa, ngủ đi.”

Cậu hàm hồ đáp vài tiếng, tôi ôm bờ vai của cậu nhắm lại hai mắt.

Sau đó vài ngày trong lúc rảnh rỗi, tôi cùng Hứa Kiệt đi Hải Nam chơi rồi lại đi tới Thiên Nhai Hải Giác (chân trời góc bể) ở Tam Á

Người ta thường nói trong cuộc đời có thể cùng người mình yêu thương đứng ở nơi chân trời góc bể cũng đã là hoàn mỹ rồi.

Ngày trôi qua rất thích ý hơn nữa lại thoải mái, nhưng chẳng biết tại sao tôi vẫn có chút hoảng hốt, dường như có chuyện gì đó sắp phát sinh, sau khi Hứa Kiệt biết được tâm tư của tôi chỉ cười nói tôi buồn lo vô cớ.

Tôi suy nghĩ một chút, thấy cũng phải, chuyện của tôi và Hứa Kiệt bên nhau, tôi không quan tâm có thể bị phơi bày ra ánh sáng hay không, cậu cũng không quan tâm, cha cũng không quan tâm, tôi đây còn lo lắng nỗi gì.

Sau khi nghĩ thông suốt những chuyện này, trong lòng tôi hơi trầm tĩnh lại, sau đó cùng Hứa Kiệt hưởng thụ những ngày nghỉ mà cậu khó có được này, đương nhiên dọc đường cũng có lúc cậu bị người khác nhận ra, Hứa Kiệt liền giả ngây giả dại sống chết không nhận mình là Hứa Kiệt, cuối cùng đem hai cô bé đang vây quanh cậu lừa đi. Tôi ở bên cạnh cười thầm, may là không phải người trong giới báo chí hay giải trí nên mới có thể lừa đi dễ như thế.

Chỉ là cho dù thời gian có bao nhiêu tốt đẹp cũng có bến bờ, người sống trên đời cũng không thể tùy tâm sở dục, sau khi ở Hải Nam chơi vài ngày chúng tôi lập tức bay về tham gia đại thọ sinh nhật của Âu Dương lão gia tử.

Bữa tiệc bắt đầu từ bảy giờ tối, khi tôi cùng Hứa Kiệt tới cũng đã kín người cả rồi, nhìn mọi người, tôi thầm nghĩ trách không được học trường sẽ quang minh chính đại cho tôi mang theo Hứa Kiệt, bởi vì đến đây có rất nhiều ngôi sao, Hứa Kiệt cũng sẽ không bị quá coi trọng.

“Hàn Hiểu, em đi lên chào họ một tiếng.” Hứa Kiệt nhìn tôi thấp giọng nói: “Anh có muốn cùng đi không?”

Tôi nhìn theo ánh mắt cậu, thấy là người trong giới liền lắc đầu: “Anh không đi đâu, em đi đi thôi, anh lên sân thượng hút điếu thuốc, có việc thì tìm anh nhé.”

Giới giải trí chỉ thuộc về mình cậu, tôi không nên chen chân đi vào.

Cậu mỉm cười gật đầu.

Tôi lấy một ly rượu champagne từ tay phục vụ, tách ra khỏi đoàn người đi lên sân thượng, mới vừa nâng cốc uống xong một ngụm, châm thuốc còn chưa kịp hút đã thấy một người đi tới. Lúc thấy rõ người nào thì tôi ngẩn người, sau đó cúi đầu cười hỏi: “Phương Thiên?”

Y nhìn tôi lạnh nhạt gật đầu, đi tới trước mặt tôi rồi rút ra một điếu thuốc, dung nhan vẫn tinh xảo đẹp đẽ nhưng lạnh lẽo như vậy, nhưng không biết tôi có cảm giác sai lầm không, so với bốn năm trước người này có thêm vài tia nhân khí.

Nói thật thì tôi có chút ngạc nhiên, theo tôi được biết Phương Thiên là người chẳng bao giờ tham gia mấy buổi tiệc rượu linh tinh, lần này y tới đây chẳng biết lý do tại sao, lại hoặc là vì người nào đó.

Bầu không khí trầm tĩnh, tôi nhấp miệng muốn nói cái gì đó, ánh mắt liếc qua dấu hôn trên cái cổ trắng nõn của y khiến tôi khựng người lại. Dấu hôn này còn mang theo chút bọt nước, có lẽ mới vừa in lên... Không biết là ai to gan như vậy, có thể mình mực tương đam hôn lão đại Phương Thiên...

Nghĩ tới một khả năng như thế, tôi không nhịn được cười ra tiếng.

“Hàn Hiểu, anh nói trên đời này có người nào lại cam tâm tình nguyện làm thể thân của người khác không?” Tôi mới vừa cười hai tiếng, Phương Thiên đã nhìn sang tôi lạnh lẽo hỏi, biểu tình trên mặt rất lãnh liệt, cũng không có xấu hổ, cứ như là y đang hỏi tôi thời tiết hôm nay tốt không vậy.

“Cam tâm tình nguyện làm thể thân của người khác?” Tôi lặp lại lời này, sau đó cười nhạt: “Nếu là tôi thì sẽ không đâu, đương nhiên cũng có người sẽ làm vậy đấy, hoặc là không thương, hoặc là vì yêu quá sâu mà nguyện cúi mình.”

“Yêu quá sâu mà nguyện cúi mình?” Phương Thiên thấp giọng nỉ non một câu, sau đó hừ lạnh một tiếng rồi không nói gì cả, cả người tản ra khí tức lãnh tĩnh, thế nhưng ở sâu trong đôi mắt xinh đẹp kia lại mang theo chút ưu thương. Người như vậy kỳ thực rất dễ làm cho lòng người rung động, chỉ là tâm của y không động mà thôi, huống chi còn có một đoạn hồi ức đặt ngang trong tim y.

Nghĩ tới đây tôi hơi rời mắt đi chỗ khác mà không nói gì thêm, chuyện có liên quan tới Phương Thiên, chung quy là tôi không nên đụng vào.

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Chi Cưu Triền* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 57

Gặp mặt

Tôi cùng Phương Thiên chung quy cũng không quen biết nhau mấy cho nên không nói thêm câu gì, sau khi y hút hết điều thuốc liền quay người rời đi. Tôi nhìn bóng lưng cô đơn của y mà thở dài một tiếng, Phương Thiên suy cho cùng cũng là một người đáng thương... Người ta thường nói kẻ đáng thương tất có chỗ đáng trách, lại hoặc là kẻ đáng thương tất có chỗ đáng yêu, chỉ mong nhân duyên kiếp này của y viên mãn đừng đứt.

“Đang suy nghĩ gì mà xuất thần như thế?” Lúc đang sững sờ, tôi chợt nghe thấy giọng nói của Âu Phong Minh, xoay người nhìn về phía nơi phát ra thanh âm liền thấy người kia ăn vận tuyệt đẹp, vẻ mặt hân hoan ý cười lại có chút trêu tức, thông thả tới gần tôi, hỏi: “Cậu đang thất thần đấy à? Nghĩ cái gì thế? Chẳng lẽ bởi vì Hứa Kiệt không ở bên người nên mới thế?”

Chuyện liên quan tới Phương Thiên tôi không muốn nhiều lời, vì vậy chỉ nhìn hân cười nhạt: “Nghĩ linh tinh thôi, sao anh lại mặc đồ thế này?”

Âu Phong Minh hừ một tiếng rồi dựa vào lan can, hân nói: “Không mặc bộ này, chẳng lẽ tôi coi trường tới hay sao? Đương nhiên phải thế này rồi, ở đây không phải nơi tôi dương oai, tôi phải tuân theo thôi.” Dứt lời hân ngả gối tựa trong túi tiền móc ra một hộp thuốc, tùy ý châm hút, lúc hân nhấc tay ngang đầu cũng để lộ ra dấu hôn nơi cổ.

Tôi gạt đầu, hân là con riêng của Âu Dương gia, không ai thêm chiều có hân. Hôm nay có thể tới, theo tôi nghĩ đây đã là hân nể mặt mũi lắm rồi, về phần ăn mặc chỉ cần da mặt hân đủ dày thì ai có thể chê hân ăn mặc khó coi.

Lắc đầu, tôi đột nhiên nghĩ đến một việc, vội vàng hỏi: “Anh đã đến rồi, vậy ba ba của tôi đâu? Ông ấy cũng tới rồi sao?”

“Tín à, anh ấy ở đại sảnh, đang cùng đám thương nhân già đời kia nói chuyện, để tương lai ở nơi này có chỗ đặt chân ấy mà.” Âu Phong Minh mỉm môi râm rì nói, có điều nét mặt hàm ý cười, có chút mặt mày hờn hờ.

Đại khái là cha đã đáp ứng việc bán công ty ở quê rồi dọn tới Bắc Kinh định cư. Nhưng mà trong lòng tôi vẫn có hai phần bất an, tôi nhú chặt mày.

“Làm sao vậy? Hàn Hiểu, sắc mặt cậu nhìn không được tốt lắm, chẳng lẽ cậu cũng có tâm tư như tôi, không muốn Tín làm lưng vắt vả như thế?” Âu Phong Minh nhìn tôi, biểu tình trên mặt trở nên hăng hái bưng bưng, hân nói: “Nếu không, cậu cùng Tín nói chuyện đi, tôi có thể nuôi anh ấy mà, cho nên anh ấy không cần tốn hao tâm tư vào mấy chuyện loạn thất bát tao kia nữa, ngày ngày chăm hoa tía cảnh là được rồi.”

Tôi phát tay cắt đứt lời của hân nói: “Đừng nói những chuyện vớ vẩn này nữa đi, anh nghĩ ba tôi là người về hưu đấy chắc, chăm hoa tía cảnh á, sao anh không nói để ba tôi ăn no rồi ngủ có phải hơn không?”

“Tôi cũng có ý đó đó, thế nhưng Tín không muốn nha.” Âu Phong Minh có chút ủy khuất than thở, tôi đảo trắng mắt nói: “Đừng nói những chuyện này nữa, anh đi kiểm xem ba tôi có ở đó nữa không, đừng để người ta ăn đậu hũ ông ấy.” Nói xong, tôi lại tự nhận thấy trong giọng nói của mình có thêm hai ba phần bức bối.

“Làm sao vậy, Hàn Hiểu.” Âu Phong Minh nheo mắt, nghiêm sắc mặt nhìn tôi hỏi: “Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?”

Tôi lắc đầu: “Không có việc gì, ba ba ở đây không quen thuộc, anh cứ thế yên tâm về ông ấy à, mau đi tìm đi.”

Âu Phong Minh hí mắt nhìn chăm chăm tôi, sau một hồi chậm rãi gạt đầu nói: “Cậu nói cũng đúng, tôi đây đi trước tìm anh ấy nhé. Nhưng mà này, Hàn Hiểu, có một câu mà tôi vẫn muốn nói mãi, vô luận phát sinh chuyện gì, Tín, anh ấy giờ là người của tôi rồi. Tôi sẽ không để cho anh ấy chịu thương tổn, cho nên cậu cứ yên tâm đi nhé...” Nói xong, hân xoay người rời đi.

Nhìn hân rời đi, trong lòng tôi hơi có chút khủng hoảng, bởi vì tôi đột nhiên nghĩ đến trường hợp này, người nhà Tạ Minh chắc chắn sẽ tới, vậy tỷ lệ cha cùng bà ta gặp mặt sẽ càng lớn hơn.

Nếu như cha thấy mẹ Tạ Minh có thể luống cuống hay không... Nhưng mà bên tai tôi lại nhớ tới lời Âu Phong Minh nói mới rồi, đúng, cha là người trưởng thành rồi, hơn nữa bên cạnh ông còn có Âu Phong Minh, mẹ Tạ Minh sẽ không thể ảnh hưởng tới ông... Cha không phải đã nói với tôi rằng ông đối bà ta đã không còn cảm giác gì rồi hay sao. Có lẽ gặp mặt nói rõ một lần cũng không có gì không tốt.

Nghĩ tới đây tôi hơi hơi yên tâm, có lẽ là do đã sống lại một lần nữa nên tôi nghĩ mọi chuyện quá phức tạp rồi. Cứ cho rằng cha là người yếu đuối trong tình cảm, mà đã quên ông là người có năng lực quyết đoán. Có một số việc không cần tôi nhúng tay vào thì ông vẫn có thể làm tốt... Thế nhưng, cho dù biết là như vậy, tôi vẫn cứ lo lắng.

“Hàn Hiểu, anh không sao chứ?” Giữa lúc tôi đang xoắn xuýt với mấy suy nghĩ loạn xạ ngẫu nhiên, chợt thấy Hứa Kiệt vội vã chạy tới, trên khuôn mặt xinh đẹp của cậu mang theo một tia lo lắng và hoảng hốt.

Tôi vội vàng đỡ cậu, nói: “Anh không sao, lại có ai đó ở bên tai em nói chuyện luyên thuyên hay sao?”

Hứa Kiệt quan sát xung quanh rồi nhìn tôi một phen, thấy tôi thực sự không có việc gì mới hơi thở phào nhẹ nhõm, sau đó khẽ mỉm cười nói: “Không có ai nói lung tung, em chỉ lo lắng cho anh nên chạy tới xem thôi.”

Tôi lắc đầu cũng không vạch trần lời của cậu mà là nhàn nhạt hỏi: “Phía trước đã mở màn rồi sao?”

Hứa Kiệt lắc đầu nói: “Nghe người ta nói giờ vẫn còn sớm lắm, em buồn chán nên đi tới đây thôi. Hàn Hiểu, anh có muốn tới đánh một tiếng với mấy người bên đó không, đám người của học trưởng cũng tới rồi đó.”

“Một hồi nữa thì có cả đồng thời gian ấy mà.” Tôi nhẹ giọng nói, sau đó lấy tay vuốt vuốt mái tóc rối loạn của cậu, xem xét bốn phía không có ai, nhẹ nhàng nâng cằm cậu lên hôn xuống môi cậu.

Sắc mặt Hứa Kiệt đờ đờ mà đỏ, trừng mắt liếc tôi, ấy thế nhưng trên mặt vẫn chỉ là xấu hổ mà thôi, rất xinh đẹp.

Nếu không phải không hợp thời điểm cũng không hợp địa phương, thì khi thấy cậu lộ ra biểu tình như thế tôi chỉ muốn đẩy ngã cậu lên giường.

Hứa Kiệt cùng tôi ở chung lâu như vậy rồi nên đương nhiên biểu tình gì trên mặt tôi cậu cũng hiểu được, chỉ thấy đỏ ửng trên mặt cậu lại càng ửng thêm vài phần. Sau đó cậu nhìn quanh bốn phía rồi kiễng gót chân ở trên gương mặt tôi đặt một nụ hôn rất mau, cậu nói: “Hàn Hiểu, chúng ta đi vào thôi.”

Tôi nhếch miệng chậm rãi cười.

Cùng cậu đi vào phòng khách, mặc dù không tận lực dính chung một chỗ nhưng mà cũng không quá xa nhau, cậu cùng người trong giới giải trí làm quen bất chuyện, tôi cùng mấy người đã từng gặp qua gật đầu mỉm cười, toàn bộ phòng khách nhiều mỹ tửu mỹ nhân tới hoa cả mắt.

Chỉ là, khi tôi nhìn bốn phía vẫn không thấy bóng dáng cha, trong lòng cũng không biết là cái cảm giác gì. Hứa Kiệt nhẹ nhàng cầm tay của tôi, nhìn tôi ôn nhu cười, tôi cũng cười cười để lại tâm sự.

Đúng lúc này tôi nhìn thấy Tạ Minh cùng Trần Thiện từ phía sau sân thượng đi đến, Tạ Minh nhìn tôi lại nhìn Hứa Kiệt, mặt mày phức tạp, tôi thì ở trong lòng ㄟ, sân thượng Âu Dương gia rất lớn, bốn phía đều là cột trụ và lan can, hai người này chắc này cũng ở đây nhưng tôi không thấy được... Nếu như quả thật là như vậy, bọn họ chẳng phải đã thấy tôi cùng Hứa Kiệt hôn môi, tôi đây không phải mặt lớn rồi sao?

Trần Thiện nhìn tôi mỉm cười gật đầu, mấy người chúng tôi cách nhau không xa, tôi có thể thấy rõ ràng trong mắt hắn có kinh ngạc, còn có nghi hoặc.

Hứa Kiệt đương nhiên cũng thấy bọn họ rồi, thần sắc có chút khẩn trương, tôi vội vàng nhìn cậu cười cười nói: “Chúng ta đến phía trước uống chút rượu đi.”

Hứa Kiệt gật đầu.

Tách ra khỏi tầm mắt của Trần Thiện cùng Tạ Minh, tôi cùng Hứa Kiệt đi vào trong đám người, mới từ trong tay phục vụ sinh lấy tới ly rượu, ánh mắt tôi lơ đãng thoáng nhìn, tay bụng rượu khựng lại, rượu trong chén đổ vào y phục.

“Hàn Hiểu anh làm sao vậy?” Hứa Kiệt vội vàng lau đồ cho tôi rồi lo lắng hỏi, tôi không có chú ý tới cậu mà là trừng mắt giết mình nhìn một nam một nữ đứng ở bên kia, góc kia có chút tối, nếu không phải nhìn kỹ, thật đúng là nhìn không ra có người đang đứng ở nơi đó.

Phải nói thế giới này rất nhỏ, tùy ý đi tới đâu cũng đều gặp được người quen, hay là nên nói điều tốt không linh mà điều xấu lúc nào cũng nghiệm nhỉ?

“Hứa Kiệt, em đi tìm Âu Phong Minh, sau khi tìm được thì nói cho anh ta biết, anh ta mà không tìm ba thì người khác sẽ đoạt đi đấy.” Tôi nhìn chăm chăm hai người trong góc phòng, đậm mực nói.

Hứa Kiệt thoáng nhìn qua cha rồi vội vàng gật đầu rồi đi, tôi thì đi tới chỗ cha.

Khi tôi đi qua, chỉ nghe bà ta hỏi một câu rất nhỏ: “Anh tại sao lại ở chỗ này, anh có thể coi như chúng ta không quen biết, có được không? Đừng tới quấy rối cuộc sống của tôi.”

Thần sắc trên mặt cha âm u khó tả, trên mặt của bà ta lại hàm chứa ủy khuất khó hiểu, mà tôi thì ở trong lòng tràn đầy tức giận.

Thoải mái đi tới kéo lấy cha, tôi hỏi: “Ba, sao ba lại ở đây thế?” Sau đó tôi lại nhìn bà ta một cái, giả bộ ngạc nhiên: “Ba, ba cùng Tạ phu nhân quen nhau à?”

“Không, chúng tôi không quen biết gì đâu.” Bà ta thu hồi biểu tình hoảng loạn trấn định nhìn tôi nói: “Chúng tôi không quen nhau.”

Tôi phì cười một tiếng, lạnh nhạt rũ mắt xuống nói: “Như vậy à, tôi đã nói mà, nhà của tôi cách Bắc Kinh xa vạn dặm như thế sao có thể có quan hệ với Tạ phu nhân chứ.”

Cha nghe xong lời này trầm tĩnh nhìn tôi, ánh mắt ông đầy phức tạp. Tôi nhìn ông không nói gì, tuy rằng ông cực lực che giấu, thế nhưng đôi tay hung hăng nắm chặt lại, tôi nghĩ chắc hẳn ông bị dả kích rất lớn khi nhìn thấy cổ nhân, xa xa ngoài chính mình dự liệu đi. Trong lúc nhất thời tôi cũng không biết nói cái gì, chỉ đành im lặng.

Cha chậm rãi mân khóe môi kiên nghị, khi ông đang định nói gì đó thì phía sau đột nhiên truyền đến một tiếng hô kinh hãi, tôi lấy lại tinh thần quay lại chỉ thấy Âu Phong Minh vọt tới đây, ôm tay cha đánh giá từ trên xuống dưới, hắn nói: “Tín, anh không sao chứ, có phải bị người bắt nạt hay không, có người ăn đậu hũ anh hay không?”

Cha nhìn hấn không mở miệng, con người đen kịt, Âu Phong Minh mi phong khẽ nhủ, xoay người nhìn về phía bà ta, tàn bạo nói: “Đi à, đi là ai thế? Không có việc gì thì đừng hóa trang thành quỷ dọa người có được không, Tin nhà tôi nhất gan lắm.”

Tuy rằng biết sai trường hợp, tuy rằng biết lời Âu Phong Minh nói có chút quá phận, nhưng nhìn hấn che chở cha tôi như thế, nghe hấn nói lời ghét bỏ bà ta, tôi không nhịn được phì cười thành tiếng... Hứa Kiệt bên cạnh vội vàng đỡ tôi.

Trên mặt bà ta một hồi xanh một hồi tím, cuối cùng nhìn tay Âu Phong Minh cùng tay cha nắm chặt lấy nhau, thần sắc bà ta cuối cùng biến thành kinh khủng, bà ta nhìn cha tôi không thể tin tưởng mà lắp bắp nói: “Các người... Các người...”

“Chúng tôi, chúng tôi làm sao vậy, tôi cho bà biết, anh ấy là của tôi, bà đừng có trâu già đòi gặm cỏ non.” Âu Phong Minh không vui nhìn bà ta nói. Cha ho nhẹ một tiếng rút tay khỏi tay hấn.

Tôi nhìn xung quanh, phát hiện đã có người chú ý tới đây rồi, vì vậy thân nhiên nói: “Không bằng chúng ta tìm một chỗ an tĩnh rồi chậm rãi ôn chuyện đi, đứng ở chỗ này sẽ làm người ta chú ý đấy.”

Âu Phong Minh hừ lạnh một tiếng, kéo tay cha đi ra phía ngoài, Tà phu nhân ngờ ngác nhìn bọn họ, lại nhìn về phía tôi, cuối cùng cắn răng giẫm giày cao gót đi theo.

Tôi khẽ cười một tiếng, Hứa Kiệt một bên lôi kéo tay tôi, thần sắc lo lắng.

“Cùng đi xem đi.” Tôi nhìn Hứa Kiệt nhẹ giọng nói, cậu nhìn tôi gật đầu. Tôi nheo lại con mắt, vốn cho rằng bà ta sẽ xoay người rồi đi, không nghĩ tới bà ta lại đi theo. Tôi ngược lại rất muốn nhìn xem, bà ta sẽ nói gì, lần này gặp mặt ngoạn mục như thế, thật đúng là đáng chờ mong.

“Hàn Hiểu, em sẽ vẫn luôn ở bên anh.” Hứa Kiệt nhỏ giọng nói với tôi, tôi nhìn cậu một cái nhẹ nhàn cười.

Tôi biết cậu sẽ vẫn luôn bên tôi, người này vẫn luôn là gốc như thế.

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Chi Cưu Triền* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 58

Âu Phong Minh lôi kéo cha đi cực nhanh, cứ như phía sau có một thứ không sạch sẽ đuổi theo họ vậy. Tà phu nhân cắn răng đi theo, tôi cùng Hứa Kiệt cũng vội vàng đi theo, không phải là tôi không tin Âu Phong Minh cùng cha có thể đem chuyện này xử lý tốt, chỉ là trong lòng có một loại lo lắng không tên.

Âu Phong Minh kéo cha đi từ cửa ngoài vào hậu viện Âu Dương gia, nhìn nơi bọn họ đi vào, tôi không khỏi mị hí mắt, Âu Phong Minh tựa hồ đối với nơi này quá mức quen thuộc, hơn nữa người hầu của Âu Dương gia nhìn hấn lại chỉ là muốn nói lại thôi nhưng không có thái độ muốn ngăn cản... Đây tuyệt không phải cái người trong lời đồn đại vì không được Âu Dương gia cưng chiều nên ngay cả nội viện cũng không được đi vào.

Xem ra những lời đồn đại đúng là không đáng tin, nhưng hồi nọ Âu Phong Minh nghèo túng cũng là thật, duyên cớ trong đó tôi không muốn suy đoán nhiều hơn, chỉ mong hấn đối với cha tôi không phải là giả tâm.

“Hàn Hiểu...” Hứa Kiệt nhẹ nhàng gọi tôi một tiếng, tôi nhìn cậu mặt đầy lo lắng nên vội vàng cười cười trấn an: “Không cần lo lắng, không có việc gì đâu.”

Hứa Kiệt nhìn tôi, đôi mắt hơi hư ảo sụp xuống, sau đó mỉm cười không nói thêm gì, nhìn cậu thế này trong lòng tôi bỗng hoảng hốt, chợt có chút khó chịu.

Nhưng không để tôi suy nghĩ nhiều, Âu Phong Minh đã ngừng kéo cha tôi đi, tôi vội vàng kéo Hứa Kiệt chạy tới.

Ở đây là nội viện thuộc về Âu Dương gia, tình xáo đẹp để, xung quanh là rất nhiều cây đa trăm năm, còn có vườn hoa tuyệt đẹp, người bình thường hấn không thể vào được rồi, chỗ này nói chuyện tương đối kín đáo.

Âu Phong Minh buông tay cha ra, khoanh tay trước ngực hung bạo nhìn chăm chăm bà ta, bộ dạng của hấn thật giống cạp mẹ bảo vệ cạp con.

Tôi nắm tay Hứa Kiệt nhìn về phía cha cũng là nhìn về phía bà ta.

Cha đứng ở trước mặt Âu Phong Minh, mi phong anh khí nhần lại, con người hơi hơi phức tạp nhìn bà ta.

Cái hoàn cảnh này là thứ tôi chưa thể dự liệu, tôi nghĩ cha cũng như tôi, ông khẳng định cũng chưa bao giờ nghĩ tới trong cuộc đời này còn có thể gặp lại bà ta lần nữa, hơn nữa lại là đột nhiên gặp lại thế này.

Có lẽ là trong u tối sẽ có thiên ý, nếu như không phải sống lại, tôi sẽ không tới nơi này, cũng sẽ không đụng tới Tạ Minh, lại càng không đụng tới bà ta... Nói chung, thiên ý là như thế đi.

“Ây, ở đây đủ vắng vẻ rồi đấy, đi à, có lời gì thì mau nói nhanh đi, thời gian của chúng tôi cũng là vàng bạc cả đấy.” Âu Phong Minh đột nhiên lạnh lùng mở miệng, trên mặt bà ta lúc trắng lúc xanh, tôi nghĩ là bị một chữ ‘đi’ của Âu Phong Minh đã kích tới rồi.

Thế nhưng vừa nhìn đến thần sắc Âu Phong Minh, tôi cũng khựng lại, khuôn mặt hần chưa bao giờ lãnh liệt như thế, tôi cho rằng người này vẫn đều là cọt nhả, không ngờ hần cũng có lúc lãnh ngạo.

Cha nhìn hần một cái rồi nhìn về phía bà ta, cuối cùng nhìn về phía tôi, con người ẩn hàm một tia áy náy. Ánh mắt này khiến tôi nghĩ đến kiếp trước sau khi tôi chết, ánh mắt ông nhìn thi thể của tôi cũng hàm chứa áy náy khó hiểu... Hình ảnh thình lình xảy ra này khiến vành mắt tôi nóng lên, tôi không nhận được gương mặt nhìn bầu trời, đem tất cả tâm tình đè xuống. Lần thứ hai rũ mắt xuống, tôi đã khống chế tốt tâm tình rồi, chuyện cũ này không nên nhớ tới thêm nữa.

Lúc này Hứa Kiệt nắm tay tôi càng chặt hơn, như là đang truyền sức mạnh cho tôi vậy, tôi nhìn cậu khẽ lắc đầu, tâm âm áp hơn nhiều. Trên mặt của cậu lộ ra lo lắng nồng đậm không che giấu.

“Các người có quan hệ gì?” Lúc này bà ta nhẹ nhàng nói, hai tay hung hăng nắm chặt lại, không còn đoan trang ưu nhã ngày xưa nữa, bà ta nhìn chăm chăm vào cha và chỉ vào Âu Phong Minh, nói: “Anh cùng tên đàn ông này có quan hệ gì?”

“Đi à, lời này hần nên là tôi hỏi đi chứ, đi đừng có lớn tiếng đoạt quyền chủ như thế, đi là ai thế? Hôm nay ở đây nói rõ ràng đi nhé, không thì tôi hôm nay cũng không để đi yên đâu.” Âu Phong Minh nói xong bỗng nhiên tiến lên khoác tay lên vai cha, thậm chí nói: “Còn có anh đó, anh cũng phải nói rõ ràng cho em, đã có em rồi sao còn thông đồng với bà đi có chồng này nữa, em đây làm mẹ kế còn kém đi ta sao.”

Nhìn Âu Phong Minh thẳng thắn như thế, tôi hơi yên tâm, chỉ ít tâm tư người này cũng không khiến tôi lo lắng nữa.

Tạ phu nhân nghe bọn họ nói thế, con người mờ lớn, bà ta khiếp sợ nhìn cha lẫn bản nói: “Anh sao có thể như vậy, anh có con rồi đó, anh làm thế sẽ ảnh hưởng tới nó, anh có biết hay không?” Càng về sau càng như gào thét.

“Đi nói lời này là có ý gì hả, tôi lớn lên thế nào ảnh hưởng gì tới đi? Người quá khó coi? Vô dụng bất tài? Ảnh hưởng bộ mặt thành phố? Cái gì gọi là ảnh hưởng tới con, tôi chẳng ảnh hưởng gì tới Hàn Hiểu cả. Tôi cho đi biết tôi đây làm mẹ rất tốt, nói tới ảnh hưởng, là tên nhóc thối kia một mực ảnh hưởng tới việc tôi nói chuyện yêu đương mới đúng. Còn có nha, đi à, đi rốt cuộc là ai, ở chỗ này là lớn làm cái gì thế.” Âu Phong Minh nghe xong lời này, mặt mày bỗng nhiên dửng dưng, về mặt kinh khủng, dùng thanh âm lớn hơn rống lại.

Cha nhẹ nhàng nhíu mi, biểu tình khôi phục đậm nhiên ngày xưa, ông tiến lên vỗ vỗ vai Âu Phong Minh rồi nhìn bà ta thản nhiên nói: “Vị phu nhân này, đây là chuyện riêng của tôi, cùng bà không quan hệ, con bà cùng chồng bà hần đang ở phía trước chờ bà, phu nhân nên trở về đi thôi.”

Bà ta nghe xong lời này thân thể run lên dữ dội, quay đầu nhìn về phía tôi, con người mang theo một tia hồ thẹn còn có yêu thương, vừa nhìn thấy tôi cùng Hứa Kiệt cùng nắm tay, sắc mặt trở nên tái nhợt, chỉ như thế trong nháy mắt tựa hồ già thêm mười tuổi vậy, không biết vì sao, đầu tôi căng thẳng. Há miệng ra rồi nhưng cũng không có lời nào để nói.

Bà ta hít hít mũi, đột nhiên xoay người rồi đi, khi rời đi nhìn cha nhẹ nhàng nói: “Nếu như tôi biết có ngày anh sẽ biến thành đồng tính luyến ái, tôi lúc đó tuyệt sẽ không đem con trai lưu lại cho anh... Anh hại nó, Hàn Tín Chi, anh thật quá đáng.”

“Cái bà già này nói nhảm gì thế. Bà cho rằng bà là ông trời đấy à, đồng tính luyến ái thì làm gì bà, cũng chả tranh chồng bà.” Âu Phong Minh cả giận nói.

Cha lung lay thân thể, bà ta cũng không quay đầu lại rồi đi, tôi vội vàng chạy tới chỗ cha, thần sắc cha có chút khó coi. Tôi đứng ở trước mặt ông, nhấp miệng muốn nói nhưng lại không thốt ra tiếng.

Khi bốn phía yên lặng, Âu Phong Minh như là đột nhiên phục hồi tinh thần lại, kéo cha qua rồi nhìn chăm chăm ông, dung nhan tuấn tú băng lãnh, hần chậm rãi nhếch miệng lạnh lùng thản nhiên nói: “Anh cùng bà ta có quan hệ gì? Câu cuối cùng bà ta nói có nghĩa gì?” Thanh âm Âu Phong Minh rất nhẹ rất đậm, nhưng tôi cũng nhận ra được một cỗ hàn ý từ trong đó. Hần nhìn cha, con người phiếm lạnh, biểu tình rất ôn nhu nhưng không biết có phải tôi cảm giác lầm lẫn hay không, tôi nghĩ nếu cha nói sai một câu thì hần sẽ khóc um tại chỗ cũng không chừng.

Cha nhìn hần, trầm mặc hồi lâu mới nhẹ nhàng nói: “Chúng ta về nhà đi.”

Âu Phong Minh cắn môi, sau đó buông vai cha ra phá lên cười, tựa ở trên cây đa cổ thụ cười hồi lâu, cụt hứng ôm đầu ngồi dưới cây đa thì thào: “Cho dù tới lúc này rồi anh cũng không chịu nói cho tôi biết, cho dù tôi có nỗ lực thế nào cũng không đuổi kịp bước chân của anh. Cho dù tôi có hỏi thăm chuyện của anh như thế nào, anh cũng sẽ không nói, suy cho cùng là tôi vẫn hoàn toàn không biết gì cả... Có đúng hay không vô luận tôi có thích anh như thế nào, anh cũng sẽ không đáp lại tôi dù chỉ một chút... Nói cũng đúng, lúc đầu là tôi bá vương thượng ngành cung, là tự mình đưa tới cửa, anh một chút cũng chưa từng thích tôi. Những chuyện này tôi cũng biết, tôi chỉ là... Chỉ là không cam lòng... Anh sao lại không thích tôi dù chỉ một chút vậy...”

Nhìn hần như vậy, tim tôi không nhận được dâng lên một tia khó chịu cùng lo lắng. Tôi chưa từng thấy qua Âu Phong Minh suy sụp như thế, mà ngay cả lúc hần nghèo túng nhất cũng chưa từng thấy qua, tôi không nhận được nhìn về phía cha, cha chỉ trừng mắt giật mình nhìn hai bàn tay trống rỗng của mình, thần sắc có chút mất mát.

“Ba, ba cùng Âu... chú Phong Minh giải thích kỹ càng chuyện gì đã xảy ra đi.” Tôi nghĩ cha sở dĩ chần chờ rất có thể là bởi vì tôi ở đây, vì vậy bước lên

phía trước đem ông đẩy ra trước mặt Âu Phong Minh, nói: “Ba, đi đi, đừng làm cho người ngoài phá hủy tình cảm của ba cùng Âu... chú Phong Minh.”

Cha nhìn tôi nhấp hé miệng, lại nhìn về phía Âu Phong Minh đang ngồi xổm dưới mặt đất hai tay ôm vai, ông trầm mặc rồi cũng ngồi xuống vụng về vỗ vai an ủi Âu Phong Minh: “...Sau khi về nhà, tôi sẽ chậm rãi nói cho cậu, được không?”

Thân thể Âu Phong Minh run lên, bỗng nhiên hấn ôm lấy cha, chôn đầu ở trong ngực cha nhỏ giọng nghẹn ngào nói: “...Anh thực sự một điểm cũng không thích tôi sao?”

Cha hơi xấu hổ ho khan một chút, không lên tiếng.

Tôi nhú nhú mấy hơi ghét bỏ nói: “Muốn nghe tỏ tình gì thì cũng phải về nhà, ở hậu viện nhà người khác nói những lời này, dù anh không xấu hổ nhưng ba của tôi cũng nói không nên lời đâu.”

“Phải không?” Âu Phong Minh rầu rĩ nói, cha lại ho khan rồi nói: “Về nhà rồi nói sau.”

Đúng lúc này một trận cười khê từ trong vườn hoa phía sau truyền ra, một người ăn mặc tây trang đen tuyền từ sau cây đa đại thụ đi tới, khuôn mặt già rất bình thường, trên mặt tuy là nụ cười hiền lành nhưng lại làm cho người ta thấy nguy hiểm khó hiểu.

Tuổi tác cùng tôi tương đương, chỉ là con người cực kỳ lạnh nhạt khiến gã càng thêm trưởng thành và tàn nhẫn khó hiểu.

Nhưng tôi chỉ nhìn gã một cái liền thu hồi ánh mắt nhìn lại về phía sau gã, chỉ vì phía sau gã còn mang theo một cô gái, cô gái kia tuy rằng cúi thấp đầu, nhưng từ sườn mặt tôi vẫn nhận ra cô là Tạ Đình. Tôi nghĩ người nọ đang cùng Tạ Đình nói chuyện thân thiết gì đó, sau đó trong khi tình ý liên miên thì chúng tôi xông vào, cuối cùng tuyệt đối có khả năng đã nghe được hết tất cả câu chuyện mới này rồi.

Tạ Đình cúi đầu, liếc mắt nhìn tôi, trong con người mang theo tủi thân, một câu cũng chưa nói mà chạy qua người chúng tôi rồi đi.

Người đàn ông kia không đuổi theo, chỉ nhìn Âu Phong Minh rồi khẽ cười nói: “Chú trẻ à, ông nội đang rất nhớ chú đấy.”

Thân thể Âu Phong Minh cứng đờ, nhưng tay ôm cha vẫn không bỏ ra, người đàn ông nhìn thoáng qua, ánh sáng trong mắt chợt lóe ra, cuối cùng chậm rãi rời đi.

Chờ sau khi gã rời đi, Âu Phong Minh nhỏ giọng nói thầm một câu, sắc mặt cha tối sầm, tôi hình như nghe được tên của mình, nhưng cụ thể hấn nói cái gì thì tôi không rõ ràng lắm. Vì vậy tôi tiến lên hỏi: “Anh nói cái gì?”

“Hàn Hiểu, cậu gọi tôi một tiếng mẹ đi, thế tôi mới có thể cùng Tín rời đi, nếu không lòng tôi đầy những bất an nha.” Âu Phong Minh ngẩng đầu nhìn tôi thương cảm hê hê nói, mặt tôi nóng lên không thêm lên tiếng, cha bỗng nhiên đứng lên đem hấn đẩy ra, ông nói: “Tự cậu gọi đi.” Nói xong xoay người rồi đi.

Âu Phong Minh từ trên mặt đất nhảy dựng lên đuổi theo ông, từ phía sau ôm lấy thắt lưng ông ô ô kêu lên: “Tín, anh sao có thể ác tâm như thế, về nhà nhớ phải tỏ tình với tôi đó, bằng không tôi thực sự khóc cho anh xem... Anh không tin tôi sẽ khóc hả? Tôi đây khóc...”

“Câm miệng...”

Tôi nhìn bóng lưng bọn họ rời đi, ngăn cản cả người, Âu Phong Minh chết tiệt vừa nãy lộ ra biểu cảm ai oán đều là giả vờ sao?

Hứa Kiệt ở bên cạnh phì cười ra tiếng, tôi nhìn qua cậu, cậu hé miệng cười, mặt mày thanh tú, cậu nói: “Hàn Hiểu, vừa nãy nếu chú Phong Minh khóc thật thì anh có gọi chú ấy là mẹ không?”

“Em... nói nhầm gì thế.” Mặt tôi nóng bừng lên, cứng ngắt nói: “Ngày sau ít cùng Âu Phong Minh ở chung đi, em đã bị hấn hủy hết rồi đó.”

Hứa Kiệt hé miệng khẽ cười nói: “Hàn Hiểu, miệng anh bướng lắm nhé, mới vừa nãy không phải còn sợ chú Phong Minh rời đi sao, còn chủ động gọi người ta là chú Phong Minh, sao bây giờ người đi trà đã nguội lạnh rồi?”

Tôi trừng cậu, nói: “Cái câu người đi trà đã nguội lạnh là thế nào chứ?”

Hứa Kiệt đột nhiên nhìn tôi mỉm cười, sau đó rũ mi mắt xuống, khóe miệng nhếch lên xuất ra tài năng diễn kịch thiên phú của mình, cậu nhìn tôi điềm đạm đáng yêu nói: “Hàn Hiểu, sau khi về nhà anh có muốn tỏ tình với em không?”

“Em... em nói linh tinh gì thế? Đi thôi, đây là hậu viện nhà người ta đấy.” Nhìn biểu tình trên mặt cậu, trong lòng tôi khê 囧, lời kéo cậu rời đi. Nhưng cũng phải thừa nhận, thấy cậu một bộ thê thảm thế này, biết rõ là cậu diễn kịch thôi nhưng lòng tôi vẫn đầy yêu thương.

“Hàn Hiểu...”

Nhưng yêu thương thì yêu thương thế thôi, tôi vẫn phải để ý tới chính sách ai binh của cậu, kéo Hứa Kiệt rời khỏi Âu Dương gia, tách ra khỏi đám ký giả đi tới bãi đỗ xe.

“Cứ như vậy rời đi có được không?”

“Không sao đâu, chúng ta suy cho cùng cũng chỉ là đi cho có lệ thôi, học trường là ông tổng chân chính không phải còn ở đây sao? Chúng ta về nhà thôi.”

“Về nhà tỏ tình với em nhé.”

“Em... Nói lung tung...”

“Hàn Hiểu, có phải anh đang xấu hổ hay không, anh cũng chỉ biết nói mỗi câu cự tuyệt như thế thôi à?” Ngồi ở trong xe, Hứa Kiệt nhìn tôi, con mắt sáng long lanh đầy trông mong mà hỏi, tôi lái xe không thèm để ý tới cậu.

“...Hàn Hiểu, em thích anh.”

“Ừ, anh biết.” Tim đầy ảm áp.

“Em tuyệt sẽ không rời khỏi anh.”

“Ừ, anh biết.” Tâm càng thêm thoải mái hai phần.

“Hàn Hiểu, đời này em thích anh nhất đó...”

“Ừ, anh biết.” Trong lòng thật cao hứng.

“Vậy, về nhà nhớ tỏ tình với em đấy.”

“Ừ, anh biết...” Tay lái xe run lên.

Chẳng qua đêm đó tôi cũng không tỏ tình cùng cậu, bởi vì về nhà có chuyện quan trọng hơn để làm, cậu bởi vậy mệt đến mức nhớ không nổi những chuyện linh tinh này nữa.

Buổi tối gắng co thật lâu nên hôm sau tôi ngủ rất say, cuối cùng lại bị một tiếng chuông điện thoại đánh thức. Tôi mơ hồ sờ sờ bên người, Hứa Kiệt không còn ở đây nữa, tôi tưởng là cậu gọi nên không thèm mở mắt mà ấn nút nghe ngay, hỏi: “Làm sao vậy em?”

“...Hàn Hiểu.” Bên trong truyền ra thanh âm làm cho tôi bỗng nhiên thanh tỉnh, tôi ngồi thẳng thân thể lạnh nhạt nói: “Hứa Khả?”

“Hàn Hiểu, chúng ta đi ra ngoài nói chuyện đi, trên tay của tôi có thứ khiến anh cảm thấy hứng thú lắm đó.” Hứa Khả thản nhiên nói.

“Toàn thân cô không có gì làm tôi hứng thú cả, cô tìm nhầm người rồi.” Tôi đạm mạc nói.

“Phải không đấy? Tôi ở quán cafe XX, tôi nghĩ nếu liên quan tới Hứa Kiệt thì chắc chắn anh sẽ tới mà, tôi chờ anh.” Hứa Khả cười nói một câu, lập tức đem điện thoại cúp ngay.

Tôi nhìn dãy số xa lạ trên điện thoại, hung dữ nhíu mày... Hứa Khả chết tiệt này muốn cái gì?

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Chi Cưu Triền* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 59

Ôm suy nghĩ u ám ngồi trước mặt Hứa Khả, sắc mặt tôi dù bình tĩnh nhưng trong lòng lại rất muốn nổi điên lên, nếu không phải muốn xem xem trong tay cô ta có cái gì là nhược điểm của tôi, tôi thật đúng là một phút cũng không nguyên nhìn thấy cô ta.

Ngày hôm nay Hứa Khả vận một thân đồ trắng, tóc buộc rất tùy ý, giống hệt như lần đầu tiên tôi nhìn thấy cô ta. Chỉ là lúc này kính râm được cô ta cài lên trên đỉnh đầu, thanh thuần ngày xưa giờ đây hơn phần quyến rũ. Cô ta thanh thản dùng thìa khuấy cafe, cử chỉ rất ưu nhã, nếu cần dùng một câu để hình dung chính xác thì đó là mỹ nhân như ngọc.

Chỉ là khối ngọc này cùng tôi không liên quan gì cả, tục ngữ nói núi không động thì ta động, cô ta không nói thì tôi đành lên tiếng trước vậy: “Cô hẹn tôi ra đây không phải chỉ để tôi nhìn cô uống cafe chứ? Nếu như là vậy thì tôi đây không thể phụng bồi rồi.”

Nói xong tôi đứng lên chuẩn bị rời đi.

“Hàn Hiểu, anh thật sự không quan tâm tới Hứa Kiệt sao?” Hứa Khả cũng đứng lên theo, cô ta nhìn chăm chăm tôi mà nói, đôi mắt xinh đẹp mơ hồ mang theo tia sắc bén.

Tôi nhìn cô ta, nhướn nhướn mày, tính nói gì đó nhưng lại thôi không lên tiếng, chỉ là ngồi xuống thản nhiên nói với cô ta: “Hứa Khả, cô có vật gì muốn tôi xem thì đưa ra nhanh lên đi, thời gian của tôi rất ít ỏi.”

Hứa Khả cũng ngồi xuống, nhìn chăm chăm tôi, sau một hồi từ trong túi xách tinh xảo móc ra một tập ảnh chụp đưa cho tôi. Tôi nhìn vào chúng, hơn hai mươi tấm ảnh chụp đều là của tôi và Hứa Kiệt, thời gian xa nhất là khi lần đầu tiên tôi cùng Hứa Kiệt đi tham gia diễn lễ Tinh Quang, gần nhất chính là tấm ảnh chụp khi hai chúng tôi hôn môi ở sân thượng Âu Dương gia.

Tùy ý lật xem hai cái rồi đem tất cả để lại trên bàn, nhìn Hứa Khả nhướn mày không nói.

“Hàn Hiểu, tôi vẫn luôn không rõ, lúc mà anh đang theo đuổi tôi vì sao thái độ đột nhiên cải biến nhiều như vậy?” Hứa Khả lấy tay khuấy cafe, vành mặt hồng hồng nhìn tôi: “Trong một đêm ấy rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, khiến anh đối xử với tôi như thế... phải nói chính xác là anh chán ghét tôi như thế? Thật giống như tôi không phải là người vậy ấy? Thật giống như tôi là kẻ thù của anh, tôi đã làm gì khiến anh hận thấu xương đến vậy, nhiều năm như vậy rồi, tôi vẫn luôn không làm rõ hết thấy điều đó là vì sao?”

Nhìn thân thể Hứa Khả run lên kích động, tôi hơi sững sốt. Trong trí nhớ của tôi, cô ta vẫn luôn là hình dáng ưu nhã. Hồi trước khi tôi tới Hứa gia thôn đón Hứa Kiệt về nhà, bộ dáng cô ta uy hiếp tôi có chút kinh khủng khiến tôi cũng tăng thêm hai phần phiền chán với cô ta, nhưng cũng nghĩ cô ta chưa mất hết nét trang nhã. Lúc này loại biểu tình gần như có thể xưng là lên án này khiến tôi khựng người lại, cũng không nói được cái gì cả.

Cũng không phải là trong lòng tôi có cảm giác gì đó với cô ta, chỉ là đột nhiên nghĩ đến, lúc đầu khi mới sống lại mình đã đem hết thấy oán hận đổ lên người cô ta có phải hay không là quá mức khinh suất rồi, cũng bởi vậy cô ta mới tích lũy nhiều oán hận cùng không cam lòng như thế này... Tôi nhớ kỷ kiếp trước tôi chết lúc tuổi 24, hôm nay tôi đã là 23, nghĩ tới đây không biết vì sao trong lòng tôi đột nhiên lo lắng, cảm thấy mình sắp tới cái tuổi kia thì chẳng có chuyện tốt lành nào xảy đến cả.

“Hàn Hiểu, nhiều năm như vậy rồi, chuyện này là cái dằm trong tim tôi bao lâu nay, tôi liều mạng muốn tới gần anh, thế nhưng anh cũng liều mạng tránh né tôi. Tôi chính là không rõ, những chuyện này rốt cuộc là vì cái gì? Lẽ nào Hứa Kiệt tốt tới thế sao, tốt tới mức cho dù anh có biến thành đồng tính luyến ái khiến bao người ghét bỏ cũng muốn ở bên cậu ta?”

Hứa Khả quát lên với tôi, tôi nhìn cô ta như nhìn bệnh nhân tâm thần, tôi nghĩ bản thân đích xác quá mức vô đoán cùng tự cao rồi... Nhưng cuộc đời nếu như có một lần nữa quay lại, tôi vẫn sẽ đối xử với cô ta như cũ, chỉ vì tôi thực sự không muốn gặp cô ta, không muốn có dính dáng gì với cô ta nữa.

Cái gọi là gương vỡ khó lành, giữa tôi và cô ta cuối cùng cũng chỉ có thể thành nước giếng không phạm nước sông mà thôi.

Nghĩ tới đây tôi lại nhìn cô ta, thản nhiên nói: “Hứa Khả, chuyện giữa tôi và cô không liên quan tới Hứa Kiệt, cô đã xem chúng tôi đây là đám đồng tính luyến ái nhìn không thuận mắt, vậy đừng tới quấy rối chúng tôi nữa.”

Hứa Khả nhìn tôi, mặt lúc trắng lúc xanh, hai tay nắm chặt thấp giọng nói: “Anh không thèm để ý tới việc những tấm ảnh chụp này sẽ truyền ra ngoài sao?”

Tôi nghe xong phì cười một tiếng, nhìn xa xa thản nhiên nói: “Nói thật cho cô biết, chuyện ở bên Hứa Kiệt tôi cũng không muốn gặt mọi người làm gì, cô muốn công khai thì cứ làm, tôi cũng chẳng ý kiến gì đâu.”

Hứa Khả vì lời nói của tôi mà bỗng nhiên mở to hai mắt, mang theo không thể tin tưởng. Tôi mỉm cười, lấy tay chống cằm thản nhiên nói: “Hứa Khả, có một câu nói rất hay, giới giải trí có bao nhiêu vắn đục hắc cô biết rất rõ, đừng tưởng rằng chỉ có cô mới có chứng cứ của người khác, cô bon chen đến bây giờ cũng chẳng dễ dàng gì. Tôi không cho là cô sẽ đơn giản hủy diệt chính mình như thế đâu. Cô cũng biết giới giải trí biến hóa trong nháy mắt mà. Đoạn đường từ ngôi sao vạn người chú ý rốt cuộc thành một kẻ không ai hay biết chắc có rất nhiều người đi rồi, không thiếu chỗ cho một người là cô đâu, chỉ cần tôi muốn động thủ, Lý tổng kia cũng chẳng bảo vệ cô nổi.”

Sắc mặt Hứa Khả trắng bệch, tôi đứng dậy đem ảnh chụp thu hồi đút vào trong túi thản nhiên nói: “Góc độ của mấy tấm ảnh này không tốt cho lắm, lần sau cô nhớ tìm người chụp giỏi hơn, đồng ảnh này tôi xin giữ lấy làm kỷ niệm.”

Nói xong tôi không nhìn Hứa Khả mà xoay người rời đi.

Rời khỏi quán cafe tôi gọi điện thoại cho học trưởng, nói xong tình huống thì học trưởng cũng ậm ừ vài tiếng rồi hỏi: “Vậy cậu định làm như thế nào?”

“Tìm người theo dõi Hứa Khả, nếu như cô ta có bất cứ động tĩnh gì thì đem ảnh chụp của cô ta với Lý tổng bán cho đám báo chí, cũng kiếm được một mớ.” Tôi miễn cưỡng nói.

Học trưởng ở trong điện thoại cười khê hai tiếng: “Hàn Hiểu, cậu không phải cũng không quan tâm tới việc chuyện tình cảm của cậu với Hứa Kiệt bị công khai sao? Đối phó như thế với một cô gái trẻ hình như không tốt cho lắm.”

“Học trưởng, em đem ảnh thân mật của anh với bác sĩ đưa cho báo chí được không?”

“Cậu dám, bảo bố nhà tôi sao có thể để người ta tùy tiện nhìn ngó.” Học trưởng hừ lạnh một tiếng: “Ai dám nhìn, tôi giết cả nhà nó.”

Tôi nhún vai cúp điện thoại, sau đó lái xe về nhà, dự định quay về nghỉ ngơi rồi hai ngày nữa mới đi làm... Dù sao đã có học trưởng mình đồng da sắt kia chống đỡ, có tôi hay không có tôi đều chẳng sao cả. Thừa dịp hai ngày rảnh rỗi này thì đi coi nhà cửa xem thế nào, bởi vì Âu Phong Minh mới mua một căn hộ ba phòng một sảnh cho cha ở, Hứa Kiệt suy nghĩ thật lâu cũng nói cậu muốn mua cho tôi một căn nhà... Cậu nói sao mà nghe như tôi đang được bao dưỡng vậy ấy, nhưng cũng không sao cả, mua mấy căn để đầu tư cũng không tồi.

Trên đường khi đang đợi đèn xanh đèn đỏ, tôi từ trong túi móc ra đám ảnh chụp, nói thật thì góc độ của ảnh chụp rất đẹp, hình dáng của tôi cùng Hứa Kiệt rất rõ ràng. Mắt Hứa Kiệt nhìn vào môi tôi rất nhu hòa, cũng rất thâm tình, tôi nhìn kỹ rồi nhẹ nhàng cười cười, lưu làm kỷ niệm đi. Suy cho cùng thì tôi và Hứa Kiệt rất ít khi chụp ảnh, một lúc được nhiều ảnh như vậy cũng coi như có lời rồi.

Đúng lúc này, điện thoại di động vang lên, tôi nhìn một cái, là học trưởng. Trong lòng khựng lại, vươn tay nhận điện thoại lại không biết đó là chuyện gì, chẳng lẽ Hứa Khả thật sự tính đem đám ảnh này tung ra cho đám truyền thông sao? Cô ta là người ngu ngốc như thế sao? Bởi vì chỉ có ảnh chụp, tôi hoàn toàn có thể tố cáo là do cô ta ghép thành, là đồ phi báng tôi.

“Hàn Hiểu, cậu ở nơi nào?” Thanh âm học trưởng mang theo một tia lo lắng, anh nói: “Tôi công ty một chuyến.”

“Làm sao vậy?” Đèn xanh sáng lên, tôi đạp chân ga phóng xe đi.

“Cậu cùng Hứa Kiệt lên TV rồi.” Học trưởng nói: “Không phải Hứa Khả, cô ta bây giờ vẫn còn ngồi ở quán cà phê không nhúc nhích, nhưng trên TV đã công bố ảnh chụp của hai cậu rồi, cậu về trước rồi nói.”

“Em đã biết, em lập tức quay về công ty... Học trưởng em không qua đó nữa, em trực tiếp đi tìm Hứa Kiệt, sự tình như vậy rồi, em muốn ở cùng cậu ấy.”

Học trưởng hơi khựng lại, sau đó ở trong điện thoại ừ một tiếng, còn căn dặn tôi hai câu, tôi thu hồi điện thoại, lái xe đi tới chỗ Hứa Kiệt.

Kỳ thực tôi cùng Hứa Kiệt cũng không để ý tới việc có công khai tình cảm hay không, chỉ là những chuyện kế tiếp sẽ hơi phiền phức. Cuộc sống của Hứa Kiệt có khả năng cũng sẽ phát sinh biến hóa, thậm chí sự nghiệp cũng sẽ hủy hoại chỉ trong chốc lát, tuy rằng cậu không ngại điều đó.

Nhưng nếu có khả năng, tôi vẫn không muốn cuộc sống của cậu bị người ta xoi mói. Đó cũng là nguyên nhân mà mới này tôi không cùng Hứa Khả lật mặt, chẳng qua hiện tại xem ra mọi chuyện thật sự quý dĩ rồi.

Lúc tôi nơi thì chỗ đó đã bị vây đầy người, khi tôi đang muốn băng qua thì đột nhiên bị người kéo một cái. Tôi nhìn lại, là cha, ông nhìn tôi lắc đầu thấp giọng nói: “Đi theo ba.”

Tôi theo ông lặng lẽ đi vào hậu trường, may mà hiện tại ánh mắt mọi người đều chăm chú nhìn vào phía trước, đối với chúng tôi cũng không quá chú ý, tôi cũng chưa kịp hỏi vì sao cha xuất hiện ở đây.

Hậu trường cũng đang bật TV, bên trong là Hứa Kiệt quay mặt về phía màn ảnh, rất nhiều ký giả cầm ảnh chụp trong tay hỏi cậu về rất nhiều vấn đề loạn thất bát tao. Cậu vẫn chỉ đứng ở nơi đó, ánh mắt trầm tĩnh nhu hòa, tôi đột nhiên nghĩ rằng cậu có thể xuyên qua màn hình để nhìn thấy tôi.

Cách nghĩ này khiến tôi dừng bước, trong màn hình, Âu Phong Minh đang giận tới tím gan hỏi vặn lại đám ký giả, Hứa Kiệt ngăn cản hắn, sau đó quay mặt về phía ánh đèn máy ảnh chớp lóe, mỉm cười điềm đạm nói: “Mọi người im lặng đi, ảnh chụp là thật.”

Một câu nói khiến tất cả trầm tĩnh lại, sau đó có một cô gái hô lên: “Vậy anh thừa nhận mình là đồng tính luyến ái sao?”

“Đồng tính luyến ái?” Hứa Kiệt nhẹ nhàng dừng một chút, hướng màn ảnh lộ ra một tia tươi cười tuần nhã: “Tôi chỉ thích mình anh ấy, nếu như đó là đồng tính luyến ái, vậy tôi đây chính là vậy.”

“... Vậy xin hỏi anh cùng anh Hàn Hiểu trong ảnh chụp đã gặp gỡ nhau như thế nào, sự kiện lần này có ảnh hưởng thế nào tới bộ phim mới của anh?”

“Anh ở trong giới giải trí cho tới nay đều không có scandal, là vì anh ta sao? Xin hỏi anh sẽ đối mặt với fan hâm mộ của mình như thế nào, cho tới nay anh đều lấy hình tượng trong sạch để thâm nhập nhân tâm. Anh có nghĩ tới hậu quả của lần xuất quỷ này không?” Một nam ký giả tiến lên hỏi chen vào.

Hứa Kiệt cười nhân nhật nói: “Tôi không truyền ra scandal thật là vì anh ấy, tôi không muốn để anh ấy không vui dù chỉ một chút. Về phần các fan hâm mộ, thành công ngày hôm nay của tôi đều nhờ sự ủng hộ của mọi người mà có, vì thế tôi chân thành cảm ơn. Thế nhưng tôi mặc dù là người của công chúng, nhưng cũng là một người bình thường, tôi không cảm thấy việc ở chung với người mình thích là phải gánh chịu hậu quả. Nếu như mọi người không thể thông cảm, tôi cũng không thể nói gì hơn, chỉ có một câu tôi nhất định phải nói, tôi thích Hàn Hiểu... Cả đời chỉ thích mình anh ấy.”

Toàn trường trong nháy mắt yên tĩnh xuống, mọi người trở mắt nhìn Hứa Kiệt, phảng phất như đây là lần đầu tiên nhận thức cậu vậy.

Rất nhiều năm sau tôi vẫn nhớ tới bộ dáng này của Hứa Kiệt, trên đầu cậu như có một vòng kim quang, ánh mắt trầm tĩnh nhìn vào màn ảnh, đôi mắt ẩn chứa đầy sắc bén, giống như là một con dao nhọn đâm thấu vào trái tim tôi vậy.

Ánh mắt của cậu hơi híp lại, cả người nho nhả như trúc, cậu nói: “Tôi thích Hàn Hiểu, cả đời chỉ thích mình anh.”

Tìm tôi hưng hăng co lại, đột nhiên nghĩ, lúc cần nói ra lời quan trọng thế này tôi phải đứng chung với cậu, mà không phải cách TV nhìn cậu, nghĩ tới đây tôi đứng thẳng thân thể xoay người rồi đi.

Chỉ là mới vừa đi một bước, trong TV đột nhiên truyền đến một tiếng cười khẽ, nụ cười kia cực kỳ châm chọc, đánh vỡ tất cả yên tĩnh của mọi người vì câu tỏ tình mới vừa rồi của Hứa Kiệt.

Tôi dừng bước quay đầu lại, chỉ thấy cái tên mới vừa hỏi câu kia giờ mic lên cười nhật hỏi: “Vậy xin hỏi Hàn Hiểu dành loại tình cảm gì cho anh?”

Hứa Kiệt khẽ nhủ mày nhìn về phía gã, khẳng định nói: “Anh ấy thích tôi.”

“Thế nhưng theo tin tức chúng tôi mới nhận được, anh là hoành đạo đoạt ái, đoạt tới tình cảm. Theo tin tức chính xác của chúng tôi, hồi trung học chuyên anh là đồng tính luyến ái được truyền ra rất rộng rãi, khi đó tuy rằng cùng anh Hàn Hiểu đi lại rất gần, thế nhưng khi đó anh Hàn Hiểu còn có bạn gái, cũng chính là ngọc nữ Hứa Khả, anh cùng cô Hứa Khả lại là đồng hương. Hàn Hiểu khi đó thậm chí không cùng Hứa Khả chia tay. Sau đó lên đại học, anh Hàn Hiểu mới chiếu cố tới anh, xin hỏi có phải là thế này hay không?”

Vấn đề này là sao? Tôi hung hăng nhủ mày, trong lòng máy động, phía sau khẳng định có âm mưu, vấn đề càng ngày càng thêm xảo quyệt, bọn chúng đã dọn sẵn bẫy rập chờ Hứa Kiệt nhảy xuống, tôi vội vàng chạy ra ngoài. Hứa Kiệt có thể không hiểu, thế nhưng ở trong thương trường lâu rồi nên tôi đương nhiên biết điều này, tên ký giả này chỉ sợ là có người sai sử.

Còn chưa vọt tới trước đài, tôi nghe được thanh âm Hứa Kiệt nhẹ nhàng truyền tới: “Là như thế, thế nhưng...”

“Cảm tạ câu trả lời của anh, còn có một vấn đề, bốn năm trước anh ký hợp đồng với Lạc Địa Song, theo chúng tôi biết Hàn Hiểu là người thành lập đứng sau màn của Lạc Địa Song, xin hỏi, anh có thể ký hợp đồng với Lạc Địa Song là do có quan hệ với Hàn Hiểu sao? Quan hệ giữa anh cùng anh Hàn Hiểu đã xác định từ khi đó rồi sao?” Ở trước khi tôi xốc lên màn che sân khấu, lời tên ký giả kia nói lại tình huống truyền vào bên tai.

Hứa Kiệt kinh hô một tiếng: “Cái gì?”

Tôi thấy rõ ràng mặt nghiêng của Hứa Kiệt đầy khiếp sợ cùng luống cuống, còn có mọi người mờ mịt, sau đó là càng điên cuồng đặt câu hỏi. Mỗi người như là điên lên rồi vậy, họ hướng Hứa Kiệt gào thét.

“Là thế sao? Hàn Hiểu là người phía sau màn của Lạc Địa Song...”

“Lẽ nào anh không biết thân phận của anh Hàn Hiểu sao?”

“Anh nói hai người yêu nhau, lẽ nào những chuyện này anh đều không biết được sao?”

“Quan hệ của anh với anh Hàn Hiểu chính xác là yêu nhau sao? Có tồn tại giao dịch khác hay không?”

“Được rồi...” Âu Phong Minh tiến lên đẩy mọi người, Hứa Kiệt đứng chôn chân ở nơi đó..

“Anh cùng Hàn Hiểu ở bên nhau là vì anh ta là tổng giám đốc của Lạc Địa Song sao? Xin hỏi vấn đề này anh không tiện trả lời sao?”

Nhìn cậu bị mọi người bao quanh, tôi thu hồi tâm tư rối loạn, chậm rãi đi tới.

“A, là Hàn Hiểu...” Một nữ ký giả đang cúi đầu loay hoay sửa camera thấy tôi đột nhiên hô lên, mọi ánh đèn chớp đều hướng về phía tôi.

“Xin hỏi, Hứa Kiệt là được anh bao dưỡng sao?” Tôi mới vừa đi lên thì một người đàn ông đã hỏi, gã hỏi xong thì tất cả mọi người nhìn về phía tôi, tôi nhủ mày nhìn gã không lên tiếng. Gã hơi lui ra phía sau, con ngươi lóe ra bất định.

Thông thả tiến lên đem thân thể cứng nhắc của Hứa Kiệt kéo vào trong ngực, Hứa Kiệt nhìn tôi, trong con ngươi tràn đầy khiếp sợ cùng không thể tin tưởng, lòng tôi đầy đau xót, thậm hận chính mình sao lúc đầu không nói rõ ra với cậu.

Nhưng lúc này tôi chỉ có thể nhìn cậu như thế, rất nhiều câu đều nói không nên lời, giải thích có khác gì che giấu, không thể biện luận, vượn tay khẽ vuốt mặt cậu, tôi quay về phía đám ký giả, nói: “Về chuyện này tôi xin giải thích một chút. Lạc Địa Song là do Thẩm tiên sinh thành lập, lúc đầu cũng chỉ là kéo tôi nhập bọn mà thôi. Tôi không nói qua chuyện này với Hứa Kiệt, về phần Lạc Địa Song ký hợp đồng với cậu ấy đều là vì năng lực của Hứa Kiệt. Mấy năm qua, mọi thành tựu cậu ấy đạt được mọi người cũng đều nhìn thấy, nếu như không có tiền đồ phát triển, Lạc Địa Song sẽ không bởi vì quan hệ mà mang về một kẻ vô dụng. Về phần bao dưỡng, trước khi Lạc Địa Song thành lập thì tôi đã cùng Hứa Kiệt qua lại. Lúc đó có thể nói là tôi bao dưỡng cậu ấy, bởi cậu ăn cậu ngủ cậu ở đều là từ tôi. Mọi thứ đều được viết rõ ràng trên giấy để tương lai cậu sẽ trả lại tiền. Nhưng hiện tại muốn nói bao dưỡng thì phải là cậu ấy bao dưỡng tôi, bởi vì cậu không biết thân phận của tôi cho nên vẫn luôn rất nỗ lực kiếm tiền. Đó cũng là chuyện không có biện pháp, mọi người đều biết, bây giờ tiền ăn tiền phòng đều tốn rất nhiều, cậu lại không muốn ủy khuất tôi, luôn nghĩ cho tôi tốt những thứ nhất. Cho nên tôi rất hưởng thụ loại bao dưỡng này, thậm chí cả đời đều không muốn cậu phát hiện được thân phận của tôi. Hơn nữa tôi biết bởi vì cậu thật sự yêu tôi, vô luận tôi bản cùng đến thế nào, ở trong mắt của cậu ấy, tôi vẫn là người cậu yêu nhất.”

Nói đến đây, tôi dừng một chút, nhìn qua những ánh mắt bất quá của mọi người rồi lại nói tiếp: “Về phần hoành đạo đoạt ái thì càng thêm vô căn cứ. Chuyện tôi cùng Hứa Khả chia tay ở cao trung không ai không biết, ở đại học tôi càng không hề tiếp xúc với cô ta, còn bản cái gì là đoạt ái. Hứa Kiệt cũng không phải người như vậy, nếu như tôi không tiếp nhận cậu ấy thì cậu ấy cũng sẽ chỉ lẳng lặng nhìn tôi, cũng sẽ không tiến tới để phá hư tình cảm của tôi. Cho nên, suốt đời này tôi không thể tìm được một ai ngốc như cậu ấy và yêu tôi chân thành như cậu ấy. Nếu như đây gọi là tình yêu giữa những người đồng tính, vậy tôi cũng là đồng tính luyến ái, chẳng sao cả.”

Nói xong tôi không nhìn đám truyền thông, mà là cẩn thận nâng mặt Hứa Kiệt lên, trước mắt bao người, ở trên môi cậu nhẹ nhàng hôn xuống, cúi người ghé vào lỗ tai cậu thấp giọng nói một câu: “Xin lỗi Hứa Kiệt, anh vẫn để em một mình thừa nhận những chuyện này, xin lỗi.”

Trong trí nhớ của tôi, đây là lần đầu tiên tôi không biết nên nói gì với Hứa Kiệt, không phải vì chuyện khác, chỉ vì yêu thương.

Cậu ngừng đầu nhìn tôi, đôi mắt long lanh trong suốt, dung nhan như bạch ngọc điểm lệ nói không nên lời, cậu khẽ mím môi, đột nhiên giờ tay tát tôi một

cái.

Cái tát lướt qua mặt tôi khiến nó đau đón ran rát... Tôi trầm mặc nhìn cậu, nếu như cậu muốn phát tiết, tôi sẽ không ngăn cản.

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Chi Cưu Triền* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 60

Lời tỏ tình

Một cái tát xuống khiến toàn trường im re, mấy ảnh trong tay đám thợ chụp ảnh cũng quên lóa ra ánh sáng, đại khái là mọi người chưa từng thấy qua một người ôn nhã dịu dàng như Hứa Kiệt lại nổi giận như thế.

Mà tôi thì vẫn không nhúc nhích nhìn chằm chằm Hứa Kiệt, chỉ thấy cậu nhẹ nhàng cắn khước môi, con ngươi lấp lánh như nắng bình minh, bên trong hàm chứa đầy ủy khuất nói không nên lời.

Tôi hé miệng cầm lấy cánh tay của cậu thấp giọng nói: “Xin lỗi, anh không có ý gạt em đâu, anh chỉ là... Chỉ là có chút không thể tin người khác, thế nhưng anh chưa bao giờ muốn cho em khổ sở thương tâm. Tha thứ cho anh có được không?” Trong trí nhớ hai kiếp, đây là lần đầu tiên tôi ăn nói khép nép với người khác như thế.

Hứa Kiệt mím môi, tàn bạo trừng tôi, vươn tay lại muốn cho tôi thêm một cái tát, Âu Phong Minh ở bên cạnh kinh hô một tiếng: “Hứa Kiệt.” Một tiếng gọi ấy khiến cánh tay của Hứa Kiệt khựng lại, cậu rút về, trên mặt vẫn còn nét giận dữ.

“Hứa Kiệt...” Tôi khẽ gọi, cậu hít hít mũi thấp giọng nói: “Hàn Hiểu, anh có biết vì sao em tát anh không?”

“...Bởi vì anh gạt em.” Tôi do dự rồi lại khẳng định, nói thật thì tôi có chút không hiểu chính xác tâm tư lúc này của Hứa Kiệt. Cậu ở trước mặt tôi vẫn luôn là nhu thuận ôn hòa, đột nhiên cho tôi một bạt tai đã là khiến tôi khiếp sợ lại kinh ngạc rồi, lúc này lại hỏi như vậy, tôi thực không tưởng được nếu mình nói sai một chữ thôi thì cậu sẽ thế nào.

“Không, em không làm thế là vì anh gạt em đâu.” Hứa Kiệt nhìn tôi lắm bả: “Cũng không phải bởi vì anh không tin em, em chỉ là hận chính mình, hận chúng mình ở cùng nhau nhiều năm như vậy rồi, em lại không biết rằng anh đang bắt an. Em cũng không tí mĩ quan tâm tới tâm trạng của anh, chỉ nghĩ tới bản thân mà thôi. Hàn Hiểu, em chỉ muốn... Chỉ muốn yêu thương anh. Nhưng anh lại cái gì cũng không nói cái gì cũng không kể, em hận bản thân bất lực, không thể cùng anh chia sẻ một chút tâm sự.”

Nghe xong lời của cậu, đầu tim tôi chấn động, tôi cho rằng cậu cho tôi một cái bạt tai là vì tôi không tin cậu, là vì tôi lén gạt cậu, nếu tôi là cậu, tôi tất nhiên cũng sẽ phẫn nộ như vậy. Chỉ là tôi thật không ngờ cậu sẽ ngốc như thế, cực ngốc, ngốc tới mức đến tận giây phút này vẫn một lòng hướng về tôi.

Tôi tiến lên đem cậu ôm vào trong ngực, hôn lên đôi môi đã bị cắn tới ửng đỏ. Giờ khắc này tôi đã quên chúng tôi còn đang ở trước mặt giới truyền thông, đã quên rằng thông qua màn ảnh sẽ khiến tất cả mọi người trên quốc gia này biết được, đã quên rất nhiều chuyện, tôi chỉ muốn ôm lấy Hứa Kiệt, cảm thụ cậu thực sự ở trong lòng tôi. Đương nhiên sau đó rất nhiều năm, tôi từng hỏi qua Hứa Kiệt nếu yêu thương tôi vì sao lại cho tôi một cái bạt tai, Hứa Kiệt cúi đầu nhìn nơi khác không thèm nói lại, nếu tôi còn hỏi, cậu sẽ dùng một phương pháp nào đó khiến tôi không còn nhớ nổi vấn đề này nữa.

Cái hôn qua đi, mặt Hứa Kiệt như là được đánh thêm lớp phấn hồng, đỏ ửng từ trên mặt kéo dài tới trong quần áo, khiến tôi không nhịn được trong bụng căng thẳng. Tay tôi chậm rãi xoa lên gò má cậu, cảm thụ làn da nhẵn nhụi của cậu. Cậu mở to đôi mắt trong suốt nhìn tôi, tôi nhẹ nhàng mân môi thân nhiên nói: “Anh hình như cho tới tận bây giờ cũng chưa từng nói cho em nghe một câu, anh yêu em.”

Những lời này vừa nói xong, con mắt Hứa Kiệt bỗng nhiên mở lớn, trố mắt giật mình nhìn tôi mà lắc đầu, giống như lời tỏ tình của tôi có độc xà mãnh thú bên trong, điều này làm cho tôi có chút thụ thương.

“...Anh đúng là chưa bao giờ nói qua cả.” Lúc này Hứa Kiệt nhếch ra khước miệng nói: “Anh cho tới bây giờ cũng chưa bao giờ nói qua câu này.”

Tôi gạt đầu ho nhẹ một tiếng, nói: “Hiện tại anh nói rồi đấy, coi như là đem phần thiếu nợ em trả đủ.”

Lúc này ánh sáng của mấy ảnh đột nhiên lóa lên, tôi sững sốt rồi lấy lại tinh thần nhìn về phía mọi người. Chẳng qua ngoại trừ đám thợ chụp ảnh bận rộn thì tất cả mọi người khác đều không nói gì, thậm chí có mấy nữ sinh con mắt phát sáng nhìn chằm chằm tôi cùng Hứa Kiệt... Loại biểu tình này khiến tim tôi ròn ròn, đầu óc trong nháy mắt thanh tỉnh, nghĩ đến những lời mình vừa mới nói liền cả mặt đỏ rực.

“Lặp lại lần nữa.” Hứa Kiệt lúc này nhìn tôi nhẹ giọng nói.

Nhìn cậu chờ mong, tôi há miệng rồi lại ngậm miệng, sau lại há miệng nói: “Anh... anh... anh mới vừa nói qua rồi mà.”

“Giọng quá, em nghe không được.” Hứa Kiệt kéo cánh tay của tôi, con ngươi trong veo nhìn tôi nói: “Lặp lại lần nữa có được hay không?”

Tôi sờ sờ mũi, vươn tay ôm với cậu, rồi nói: “Trở về nhà đã, đi thôi.”

“Lần trước anh cũng nói thế, thế nhưng sau khi trở về cũng chẳng nói lời nào, hiện ở chỗ này nhiều người làm chứng như vậy, anh sẽ không thể xù được nữa. Anh lập lại một lần nữa để em an tâm không được sao?” Hứa Kiệt không nhúc nhích nhìn tôi nói, con ngươi lấp lánh.

Tôi nhìn hướng truyền thông cùng mọi người đang hăng hái bùng bùng, ba chữ kia tôi không thể nào nói nên lời, cuối cùng chỉ đành nhìn chằm chằm Hứa Kiệt.

Giữa lúc tôi luống cuống, Âu Phong Minh đột nhiên ở bên cạnh hướng tôi hô lên: “Hân Hiểu, không nên xấu hổ, nói lại một lần, vừa rồi gió lớn quá, chúng tôi chưa nghe được, mọi người nói có phải không?”

“Nói lại lần nữa đi.”

“Đừng, nói lại lần nữa đi.”

“Hân Hiểu, là đàn ông thì phải dũng cảm lên.”

“Khán giả toàn quốc làm chứng cho các anh mà, tỏ tình thêm một lần nữa đi.”

.....

Bên tai đột nhiên truyền đến vô số tiếng âm ỹ, Hứa Kiệt nhìn chằm chằm vào tôi, trong đôi mắt cậu ẩn hàm một tia chờ mong còn có hưng phấn. Thấy cậu như vậy, tôi hít một hơi dài rồi nói ra: “Hứa Kiệt, anh nói anh yêu em.” Nói xong, tôi thâm than, tỏ tình hình như cũng không quá khó để nói nên lời như vậy, tuy rằng thanh âm hơi lạnh lùng một chút, biểu tình có hơi ngốc ngốc, nhưng chung quy cũng nói ra rồi.

Vừa nói xong, Hứa Kiệt mở to hai mắt, sau đó tiến lên ôm thắt lưng của tôi, hôn lên môi tôi.

Dưới đài một trận thét chói tai, có điều lần này tôi cũng chỉ hôn phớt qua môi cậu rồi buông ra, dù sao tôi cũng không phải kẻ cuồng bại lộ, cũng không thể ở đại sảnh đông người thế này cùng cậu biểu diễn đồng cung sống.

Sau khi buông cậu ra, rất nhiều ký giả tiến đến, tôi nhìn Âu Phong Minh khoe miệng nhếch lên. Âu Phong Minh còn chưa hồi phục lại tinh thần thì tôi đã kéo Hứa Kiệt hướng về phía đám ký giả kia, tôi nói: “Về mọi chuyện khác thì xin để lại cho người đại diện của Hứa Kiệt, mọi người có lời gì thì hỏi anh ấy, anh ấy đều biết rất rõ để kể lại tỉ mỉ câu chuyện đấy.”

Nói xong không đợi mọi người kịp phản ứng, tôi kéo Hứa Kiệt chạy về phía cửa sau, lưu lại Âu Phong Minh một người bị cả đám ký giả vây quanh... Cách cửa sổ tựa hồ còn có thể nghe được tiếng Âu Phong Minh nguyên rủa.

Chẳng qua sau khi đi vào thấy cha cười như có như không, lòng tôi dâng lên một tia hổ thẹn, ho nhẹ hai tiếng không dám nói gì, cha phát phát tay nói: “Con tạo được tiếng vang dữ dội thật đó, đi trước đi, nơi này có Phong Minh đỡ là được rồi. À này, tỏ tình rất êm tai.”

Chống lại đôi mắt mang chế nhạo của cha, lỗ tai tôi nóng lên, vội vàng kéo Hứa Kiệt rời đi cái chỗ quỷ dị này.

Lúc tránh né mọi người rồi lái xe rời khỏi nơi quỷ dị kia, tôi nghĩ mặt mình vẫn rất nóng như cũ, nhất là ở dưới cái nhìn kỹ càng lại hăng hái bùng bùng của Hứa Kiệt, tôi nghĩ tay lái xe của mình cũng nhìn không được có ba phần run rẩy.

“Em có thể đừng nhìn anh nữa không?” Lúc dừng đèn đỏ, tôi nhìn Hứa Kiệt có chút thờ dài nói.

Hứa Kiệt nhếch khoe miệng nói: “Vì sao? Em thích nhìn anh mà.”

Nghe xong câu nói lớn mật và trực tiếp như thế, tôi đỡ cái trán không lời nào để nói, có phải hay không theo Âu Phong Minh lâu quá sẽ dễ nhiễm thói xấu, Hứa Kiệt trước đây không phải như vậy đâu nha. Giữa lúc tôi miên man suy nghĩ, thanh âm nhẹ nhàng của Hứa Kiệt truyền tới, cậu nói: “Hân Hiểu, cảm ơn anh, cảm ơn anh đã khiến em an tâm.”

Nghe được tiếng Hứa Kiệt nói nhỏ, tôi nhìn cậu, chỉ thấy trên gương mặt cậu hiện lên một tia đồ unction thanh nhả, con ngươi xấu hổ ngại ngùng, cả người thập phần xinh đẹp, tôi cười cười xoa đầu cậu rồi nói: “Được rồi mà, đừng nói những chuyện sát phong cảnh này nữa, về nhà thôi.”

Hứa Kiệt nhìn tôi cười khờ không lên tiếng, tôi lắc đầu nhìn cái bộ dáng này của cậu, thấy đèn xanh sáng lên liền lái xe rời đi.

Về đến nhà, tôi liền ngã vào trên ghế salon, nhắm mắt lại, chỉ cần tưởng tượng một chút thôi cũng biết ngày mai đám báo chí sẽ viết thành cái dạng gì. Nhớ tới bầu không khí âm ỉ mà lại bất đắc dĩ kia, tôi nghĩ bộ dạng mình khi đó chắc vụng về ngốc nghếch lắm.

Đám báo chí mà viết tin thì hẳn tôi không còn mặt đi gặp người rồi.

Cảm giác được Hứa Kiệt ngồi xuống bên cạnh, tôi mở mắt ra nhìn cậu, Hứa Kiệt nhìn tôi cười cười, sau đó dùng mặt cọ cọ trong ngực tôi, dung nhan thanh tú, da dẻ nhẵn nhụi, tôi hí hửng, lấy tay đem cậu kéo vào trong ngực, xoay người đặt ở trên ghế salon.

“Vui vẻ như vậy sao?” Tôi hôn môi cùng vành tai cậu, thì thào hỏi một câu.

“Ừm... Anh cho tôi bây giờ cũng chưa nói ra câu thích em yêu em, lần này... Em thực rất thích, rất vui.” Hứa Kiệt lấy tay vuốt ve gò má tôi, thấp giọng hỏi: “Còn đau không?”

“Em gầy như thế, vừa rồi cũng chẳng có mấy sức lực nên anh sớm không còn đau nữa rồi.” Tôi hàm hồ nói, hai tay Hứa Kiệt ôm lấy cổ tôi, hơi nâng đầu hôn lên môi tôi.

Khó có được cậu chủ động một lần, trong lòng tôi khẽ động càng làm cái hôn này sâu hơn, tay xâm nhập vào dưới quần áo cậu... .

(Dưới hài hòa ~)

Trong kích tình, Hứa Kiệt ôm tôi nói nhỏ: “Hàn Hiểu, em yêu anh.” Những lời này cậu từng nói qua vô số lần, tôi hầu như không hề đáp lại, lúc này nhìn đôi mắt mê ly của cậu, tôi đột nhiên cúi người ghé vào lỗ tai cậu thì thầm nói nhỏ một câu: “Anh cũng vậy...”

Đôi mắt Hứa Kiệt trong chớp mắt thanh minh vài phần, sau đó đầu ngón tay đâm vào phía sau lưng của tôi... Trong lòng tôi căng thẳng, khiến cho một chuỗi lại một chuỗi kích tình trào đến.

Ngày đó giằng co thật lâu, chờ tôi giúp cậu tắm rửa sạch sẽ thì cậu đã ngủ say rồi.

Tôi vuốt ve khuôn mặt túm tóc xinh đẹp của cậu, sau đó chậm rãi đứng dậy.

Trong khi kích tình thì cái gì cũng có thể quên, kích tình qua đi thì cái gì cũng không thể quên, dù sao chúng tôi sống tại xã hội này, rất nhiều chuyện không thể tránh né, cục diện rối rắm của tôi cùng Hứa Kiệt lúc trước phải có người thu dọn... Tôi cũng từng nghĩ tới một ngày tình cảm hai đứa bị phơi bày ra ánh sáng, thế nhưng chưa từng nghĩ tới sẽ oanh động như thế.

Ngồi ở phòng khách gọi điện thoại cho học trưởng, điện thoại vang lên một tiếng liền được nhận ngay, học trưởng ở trong điện thoại trầm mặc không nói, tôi nghĩ đại khái là nói không ra lời, vì vậy nhẹ giọng ho khan hai tiếng, nói: “Học trưởng, về chuyện này...”

“Hàn Hiểu, thú thực đạt được rồi đi, cậu xem anh chưa từng quấy rối cậu như thế này đâu nhé, ở một trình độ nào đó mà nói thì là vậy. Chẳng qua nói đi thì phải nói lại, thẳng thắn cậu thật đúng là có năng lực, ở trước mặt hàng tỉ khán giả tỏ tình như thế. Hiện tại toàn bộ lầu dưới của công ty chúng ta bị ký giả vây quanh rồi, mọi người lầu trên lầu dưới bắt đầu tìm hiểu tin tức, cậu nói xem chúng ta có nên dọn nhà đi không?” Học trưởng ề ề nói.

Tôi ngừng một chút rồi nói: “Học trưởng, có phải anh cũng muốn làm một lời tỏ tình như thế với bác sĩ hay không, sớm nói thì có phải tốt không, em cùng Hứa Kiệt sẽ đem cơ hội nhường cho các anh.”

Học trưởng hừ lạnh một tiếng rồi nói: “Cậu nghĩ rằng anh cậu không muốn thế chắc, đáng tiếc bảo bối nhà anh không muốn, anh đương nhiên cũng đành chỉ dám tưởng tượng mà thôi.”

Tôi cắt ngang lời anh: “Được rồi học trưởng, không nói những chuyện này nữa, mấy công việc gần đây của Hứa Kiệt đều tạm dừng đi, tiền bồi thường em trả.”

“Lời vô ích, cậu không chả chẳng lẽ tôi trả? Nhưng mà yên tâm đi, mới tới giờ này thôi đã có mấy công ty gọi điện tới yêu cầu hủy hợp đồng rồi, những công ty khác còn chưa có điện báo gì cả, không cần lo lắng, cậu muốn cắt hợp đồng cũng không có cơ hội đâu.”

Tôi cười nhàn nhạt: “Vây là tốt rồi.”

“Được rồi, chủ mưu chuyện này không phải Hứa Khả, thế nhưng cũng cùng cô ta có quan hệ, người phía sau màn là Tạ gia, cậu dự định làm như thế nào? Phương Thiên băng sơn kia vừa gọi điện thoại tới, nói cậu là người hợp tác quan trọng của y, nếu cần giúp đỡ thì cậu cứ nói, mà y cũng nói rằng tin tưởng cậu sẽ thu dọn sạch sẽ. Thế là khối băng sơn kia cũng có ấn tượng rất tốt với cậu nha.”

“Chuyện này em sẽ xử lý, nếu như xử lý không tốt em sẽ gọi điện thoại cầu cứu.” Tôi thần nhiên nói, học trưởng không nói gì chỉ ừ một tiếng rồi nói: “Nếu như thực sự có trắc trở, thì gọi điện thoại cho anh nha.”

Tôi đáp lại một tiếng rồi cúp điện thoại.

Lúc cúp điện thoại, tôi nhìn danh bạ bên trong điện thoại, hồi lâu mới chậm rãi trượt đi, dừng lại ở chỗ có tên ‘Mẹ Tạ Minh’. Đây là số ngày trước bà ta dùng để gọi điện thoại tới cho tôi yêu cầu tôi cách xa Tạ Minh, cũng không biết tại sao tôi còn giữ lại tới giờ.

Điện thoại vang lên vài tiếng thì có người nhận, tôi thần nhiên nói: “Xin hỏi đây có phải số của Tạ phu nhân không?”

“...Hàn Hiểu?”

“Chúng ta gặp mặt nói chuyện chút đi.” Tôi thần nhiên nói: “Hiện tại là mười một giờ, mười hai giờ tôi ở lầu hai nhà hàng XX chờ bà, Tạ phu nhân chắc sẽ có thời gian rảnh rồi phải không?”

“...Được.”

Nghe được bà ta đáp ứng tôi liền đem điện thoại thu hồi, sau đó nhìn qua Hứa Kiệt đang ngủ say, cậu hẳn là mệt chết rồi, tôi thừa nhận ngày hôm nay tôi

có chút thái quá.

Sau khi ở trên gương mặt cậu hôn một cái, tôi cầm lấy cái chìa khóa đứng dậy đi tới nhà hàng XX.

Ở đó đợi nửa giờ, mẹ Tạ Minh mới đến, lúc bà ta tới thì tôi đang ăn. Tôi nhìn bà ta nhún vai nói: “Ngại quá, tôi thực sự rất đói bụng.”

Bà ta không có lên tiếng, cứ nhìn tôi không nhúc nhích.

Tôi buông bát đĩa nhìn về phía bà ta, bà ta tựa hồ thêm hai phần tiều tụy, vành mắt thâm quầng, hình như do ngủ không được ngon giấc, chỉ là những chuyện này đâu quan hệ gì với tôi.

“Tạ phu nhân, tôi và bà không quan hệ, Hứa Kiệt cũng cùng bà cũng không liên quan, tôi thật không biết chúng tôi đã đắc tội Tạ gia ở chỗ nào, đến mức khiến các người phải đối phó chúng tôi như vậy.” Tôi đặt khủy tay ở trên bàn, nâng cằm miễn cưỡng hỏi bà ta.

Mẹ Tạ Minh nhìn tôi, đôi môi màu son run rẩy không ngừng, tôi không thèm liếc qua mà chỉ nói: “Lúc đầu Tạ phu nhân kêu tôi cách Tạ Minh xa một chút, tôi đáp ứng rồi mà cũng làm được rồi. Hôm nay Tạ gia lại đột nhiên xen vào cuộc sống của tôi làm cho tôi không thể tưởng nổi, tôi mong Tạ phu nhân trong tương lai có thể cách xa cuộc đời của tôi, chúng ta không hề có quan hệ gì cả. Chuyện riêng của tôi là của riêng tôi, đến ba tôi cũng không hề quản hướng chỉ là một người đứng như bà.”

Bà ta nghe xong lời này thân thể bỗng nhiên run lên, bà ta đứng lên nhìn chằm chằm tôi rồi nói: “Hàn Hiểu, mẹ biết mẹ có lỗi với con, mẹ ích kỷ, mẹ không xứng làm mẹ con, thế nhưng vô luận như thế nào thì con cũng là miếng thịt từ trên người mẹ rớt xuống, mẹ chỉ muốn tốt cho con thôi. Con cùng Hứa Kiệt đều là đàn ông, con muốn hủy hoại cả cuộc đời mình trên tay cậu ta sao?”

“Tốt với tôi?” Tôi cười nhạt hai tiếng nói: “Tôi thực không nhìn ra bà tốt với tôi ở đâu, lại hoặc là vì sao tốt với tôi. Tin tức hôm qua bà cũng coi rồi, hôm nay tôi tới đây là muốn nói cho bà biết một việc, tôi cùng Hứa Kiệt vẫn sẽ như vậy mãi mãi. Nếu như bà thật sự muốn tốt cho tôi như lời bà nói, thì bà cũng nên biết giới giải trí có bao nhiêu phức tạp, đây hai chúng tôi lên đỉnh sóng gió mà bà nói là tốt cho tôi cơ đấy.”

Trên mặt mẹ Tạ Minh hiện lên một tia luống cuống, tôi đứng lên nói: “Ai nói cho bà cái chủ ý bản thủ này tôi cũng đoán được, nếu như trong tương lai bà không cách xa tôi cùng cha tôi, tôi đây sẽ trực tiếp nói cho truyền thông, chuyện bà bỏ chồng bỏ con, đừng cho là tôi không làm được.”

“Hàn Hiểu...” Bà ta nhìn tôi lắc đầu nói: “Cha con nói với con như thế sao? Nói mẹ bỏ chồng bỏ con, ông ta sao có thể nói xấu mẹ như thế, Hàn Hiểu, mẹ...”

Tôi ngăn người, hồi lâu có chút bi thương nhìn bà ta cười nói: “Cha tôi chưa từng kể về bà dù chỉ một chút, tôi sợ dĩ biết... Cùng bà không liên quan, nhớ kỹ lời của tôi, chúng ta không có quan hệ gì cả.”

Nói xong tôi xoay người rời đi, đây chính là mẹ tôi, người mẹ sinh ra tôi... Tôi vốn tưởng rằng bà ta là vì tốt cho tôi, tôi nguyên tưởng rằng bà ta làm như vậy là vì đứng ở góc độ của một người mẹ bình thường, không ai mong muốn con của mình là một kẻ đồng tính luyến ái, cho nên bà ta muốn ngăn cản, cho nên bà ta muốn bức bách Hứa Kiệt rời đi... Vậy không có gì đáng trách, thế nhưng một câu nói cuối cùng kia... Vốn lúc ban đầu tôi vẫn luôn coi bà ta là mẹ tôi dù chỉ trong tiềm thức, dù sao một giọt máu đào hơn ao nước lã, cho nên đây số kia tới tận bây giờ dù tôi chưa bao giờ gọi nhưng vẫn lưu lại trong máy. Thế nhưng cái tiềm thức này cũng tiêu tan rồi, từ hôm nay cũng đã không còn nữa, chúng tôi thực sự không còn có quan hệ gì cả.

Tôi mở cửa lại thấy Tạ Minh cùng Tạ Đình đứng ở ngoài, hai người tựa hồ không nghĩ rằng tôi sẽ đột nhiên đi đây, biểu tình đều có chút xấu hổ lại có chút phức tạp nói không nên lời... Tôi liếc nhìn qua rồi xoay người rời đi, bên trong truyền đến một trận kinh hô.

“Hàn Hiểu...” Tạ Minh ở sau người gọi tôi một tiếng, tôi làm bộ không nghe thấy mà bước nhanh rời đi... Đây là chuyện nhà của Tạ gia bọn họ, cùng tôi không quan hệ, thực sự không quan hệ.

Lúc đi xuống lầu, tôi nhìn thấy xe của Âu Phong Minh đang đỗ ở bên ngoài. Lúc cửa sổ xe hạ xuống, tôi liền thấy cha ngồi ở vị trí lái xe hướng tôi phát phát tay, tôi vội vàng đi qua, lúc ngồi vào xe mới biết Âu Phong Minh cùng Hứa Kiệt đều ở bên trong.

“Sao em lại tới đây?” Tôi nhìn Hứa Kiệt lo lắng nói: “Thân thể em không mệt mỏi nữa chứ?”

“Em không sao, em chỉ là lo lắng cho anh thôi.” Hứa Kiệt nắm tay của tôi nhẹ nhàng nói: “Anh không có chuyện gì chứ.”

“Không có việc gì, cũng đã giải quyết rồi.” Tôi vuốt ve gò má cậu, cười nói.

“Giải quyết cái gì nha, cậu hại khổ tôi rồi.” Âu Phong Minh một bên lăm bắm nói: “Ngày lành của tôi đều bị cậu quấy rối rồi đấy.”

Cha nhìn hẩn một cái rồi lái xe rời đi, Âu Phong Minh mím môi không lên tiếng, cứ giống như cô vợ nhỏ bị coi thường vậy.

“Được rồi, hiện tại chúng ta đều phải nghỉ ngơi thôi, chúng ta một nhà bốn người đi du lịch đi?” Nhưng hẩn cũng chẳng thành thật được bao lâu thì đã mở miệng oang oang nói: “Chỗ ở của tôi với Tín cũng bị đám báo chí vây quanh rồi, các cậu có chỗ nào khá hơn không, cùng đi dạo chơi thả lỏng tinh thần nào.”

“Cậu xác định đi tới sân bay sẽ không bị người ta nhận ra?” Cha nhàn nhạt hỏi.

“Vậy làm sao bây giờ? Cũng không thể cả ngày ru rú trong nhà, sẽ thành cây nấm đó.” Âu Phong Minh lười nhác nói: “Đương nhiên rồi, nếu như Tín đi

cùng tôi thì cho dù đi tới đâu tôi cũng đi được.”

Cha không lên tiếng.

Tôi thì không vui nhìn Âu Phong Minh, sao da mặt hần dày vậy chứ. Hứa Kiệt ở bên cạnh tôi cười cười, đôi mắt long lanh, lưu quang bốn phía.

Tôi nhìn cậu rồi cũng đột nhiên cười cười, nhớ tới ngày trước khi đón cậu rời bệnh viện cũng là bốn người, khi đó Âu Phong Minh cũng là dong dài như thế, khi đó tay của tôi cùng Hứa Kiệt vẫn chưa thể quang minh chính đại nắm lấy nhau, mà hôm nay, chỉ có thể là thời gian thấm thoát, thế sự biến thiên.

“Làm sao vậy? Cười vui về đến thế.” Hứa Kiệt nhìn tôi thấp giọng hỏi một câu.

Tôi đem cậu ôm lấy, thấp giọng nói: “Anh chỉ đang nghĩ tới một câu thoại trong bộ phim của em ‘Nếu như ái thành thâm ái, suốt đời này chỉ có một người mà thôi’. Cảm giác lời này nói rất hay.”

Hứa Kiệt nhìn tôi khẽ mỉm cười: “Không phải anh nói chưa bao giờ xem phim em đóng sao?”

Tôi ho nhẹ hai tiếng không nói lời nào.

“Hàn Hiểu, em hiện tại mới biết da mặt anh mỏng, rất là mỏng, rất dễ dàng đã đỏ mặt.”

Tôi...

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Chi Cưu Triền* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 61

Ngoại truyện: ôn nhu

Tối nay trăng sáng, gió mát thổi vào nhà nên rất thoải mái, người trong lòng hần đã say ngủ. Trên người người này còn lưu lại vết tích của mình trong đợt kích tình vừa rồi, y rất dễ say ngủ, thế nhưng hần lại không tài nào vào giấc.

Hần cùng Âu Phong Minh bên nhau đã nhiều năm rồi, người nọ ở trước mặt hần thường xuyên động kinh, hần cũng tập thành thói quen, nghĩ tới đây, hần lộ ra tươi cười cực kỳ thanh đạm.

Hần là một người trưởng thành rồi, bên người ngoại trừ Hàn Hiểu thì cũng không có những người khác. Địa vị xã hội của hần không tồi, ở trong thành phố cũng coi như là người có danh tiếng. Hần chưa từng nghĩ sẽ tìm tới một người nào đó để bên mình lúc tuổi già, dù rằng có không ít người có thiện cảm với hần. Nhưng vì đã từng có vết xe đổ, hần đối với phụ nữ luôn có hai phần lạnh nhạt, dần dần dà dã, bên cạnh hần chẳng còn một ai.

Hần nghĩ, như vậy cũng tốt, cả đời nhìn Hàn Hiểu từ một đứa trẻ mũm mĩm bụ bẫm biến trở thành một người đàn ông trưởng thành, vì nó làm một cái hôn lễ rình rang, nhìn nó con cháu đầy đàn. Sau đó hần cứ chậm rãi già đi, hần thấy vậy cũng không tồi.

Trên thực tế, những năm gần đây hần vẫn luôn sống qua ngày như thế, chỉ là trong một đêm bất ngờ, Hàn Hiểu thay đổi, thay đổi có phần đột nhiên lắm. Hàn Hiểu trước đây tuy rằng đối nhân xử thế cũng không mấy nhiệt tình, nhưng không đến mức lạnh lạnh lùng lùng giống như một khối băng. Ngày đó, Hàn Hiểu đột nhiên trở nên rất lạnh nhạt, nếu không phải hần hiểu con mình sâu xa thì có khi hần đã nghĩ nó là một người xa lạ nào đó rồi.

Hần muốn hỏi Hàn Hiểu rằng chuyện gì đã xảy ra, thế nhưng há mồm hỏi không ra. Hần cùng Hàn Hiểu là hai cha con thân mật nhất trên đời này nhưng cũng có thể nói là lạnh nhạt nhất trên đời.

Bởi vì từ nhỏ nó đã không có mẹ nên hần cưng chiều nó nhất, chỉ là có nhiều chuyện tư mật từ rất lâu rồi nhưng hần không thể mở miệng tâm sự cùng nó được... Mà, Hàn Hiểu ngày một trưởng thành, ngày càng thêm chín chắn.

Lần đầu tiên khi Hứa Kiệt tới nhà, hần cũng không có để ý nhiều, hần chỉ nghĩ đây là bạn của Hàn Hiểu. Nhưng càng về sau, Hàn Hiểu nói với hần, Hứa Kiệt bởi vì chuyện là đồng tính luyến ái mà bị trường học xa lánh, nó muốn cho Hứa Kiệt dọn về ở cùng.

“Ba, nhà của chúng ta còn có rất nhiều phòng trống phải không, có thể lưu lại cho cậu ấy một phòng chứ?” Hần nhớ rất rõ ràng, khi Hàn Hiểu hỏi ra câu này, trong mắt nó cất giấu rất nhiều phức tạp khó hiểu. Tựa hồ có ẩn giấu một loại tình cảm bất minh trong đó, mà hần lúc đó cũng ngây ngẩn cả người, cái từ đồng tính luyến ái này hần cũng đã được nghe nói, chẳng qua chưa bao giờ nghĩ nó sẽ phát sinh ở bên người mình mà thôi... Hần khi đó cho rằng Hàn Hiểu cùng Hứa Kiệt có quan hệ ái muội gì đó, sau đó, khi hần thấy được đôi mắt trong vắt của Hứa Kiệt thì hần biết, mình sai rồi.

Hàn Hiểu nói Hứa Kiệt là người tốt, hần lại không có thói quen cự tuyệt bất cứ yêu cầu gì từ đứa con trai độc nhất, cho nên đáp ứng.

Nói thật thì, từ khi biết Hứa Kiệt là một người đồng tính hần quan sát cậu càng thêm sâu hai phần. Dần dần hần nghĩ rằng dường như Hứa Kiệt đã dành

cho Hàn Hiểu một thứ tình cảm không nên có... Hấn có chút hoảng sợ, cảm thấy cứ tiếp tục như thế sẽ có chuyện xảy ra, bởi vì Hàn Hiểu tựa hồ đối xử với Hứa Kiệt quá tốt, tốt không giống tác phong dĩ vãng của nó. Trong lòng hấn có chút lo lắng, sau đó lại thấy Hứa Kiệt ảm đạm, hấn lại nghĩ hấn sẽ không xảy ra chuyện.

Nói thật thì lúc bắt đầu hấn cũng không mấy thích Hứa Kiệt, dù sao Hàn Hiểu là đứa con duy nhất của hấn, huyết mạch tương lai của Hàn gia. Nếu như hai người thật sự có chuyện đó thì hấn không biết nên làm sao bây giờ. May mà Hàn Hiểu dù đối xử tốt với Hứa Kiệt nhưng không phải là vì phương diện kia.

Loại xoắn xuýt này vẫn luôn duy trì liên tục đến khi hai người cùng tới trường ở Bắc Kinh. Trong nhà đột nhiên trở nên vắng vẻ, hấn mỗi ngày đi làm rồi tan tầm, làm việc tới tận khuya khoắt, về nhà là một mảnh đêm đen vắng vẻ, trong lòng cũng có tia tịch liêu.

Đại khái là người tới tuổi trung niên rồi sẽ có nhiều chuyện không thể không chế được, trong mơ hồ thấy mình tịch tịch rồi.

Ở đoạn thời gian kia, hấn cũng cùng người khác giao du đi lại, thế nhưng khi hai người ngồi bên nhau thì hấn không biết nói cái gì, cả người cứng ngắt, sau đó đương nhiên là không thành.

Hàn Hiểu từng ở trong điện thoại khuyên hấn nên tìm một người bạn đời nữa. Hấn lúc ấy muốn nói cho con mình rằng hấn không có tâm tư cho việc ấy, người có tuổi tác hơn hấn thì đã già rồi, nếu là người trẻ thì hấn không muốn bị người ta nói là trâu già gặm cỏ non, tuổi tác na ná thì không tìm thấy người thích hợp... Hấn nghĩ rằng đời này của mình đã định trước là cô độc một mình rồi.

Sau đó Hàn Hiểu trở về, hấn nghĩ đứa con của mình đã cùng dĩ vãng bất đồng rồi, ánh mắt nó nhìn Hứa Kiệt quá mức ôn nhu, hơn nữa dấu hôn trên cổ Hứa Kiệt cho dù có che lấp thế nào cũng không thể hết được. Khi hấn biết sự thật, nói không khiếp sợ là nói dối, hấn còn tưởng rằng mình sẽ đứng lên cho Hứa Kiệt một cái bạt tai, nói nó là bạch nhãn lang hoặc linh tinh gì đó. Thế nhưng lúc đối mặt với Hứa Kiệt hấn lại nói không nên lời, ở sâu trong nội tâm tựa hồ cũng không tức giận tới mức thế. Hấn cũng không thể nói rõ cái loại tâm tình phức tạp này là làm sao.

Ngày cứ như vậy mơ hồ trôi qua, thẳng đến khi Hàn Hiểu đem Hứa Kiệt từ thôn cũ đi ra, thẳng đến khi hấn nhìn thấy hai người phải cẩn thận dè dặt khi ở chung, hấn đột nhiên nghĩ rằng, kỳ thực là nam hay nữ cũng không quá khó tiếp thu như thế, chỉ cần Hàn Hiểu thích, chỉ cần nó sống tốt, tựa hồ thực sự không có gì khó có thể tiếp thu.

Hấn cũng chưa bao giờ nghĩ tới cuộc đời này của hấn sẽ có một người tiến vào đứng bên mình, thẳng đến ngày đó trước khi đi tới bệnh viện đón Hứa Kiệt xuất viện, hấn thấy góc tường nhà mình đang có một người ngồi xỏm, người đó đang ăn kem ốc quế. Hấn nhìn thoáng qua mà buồn cười, người này giữa đông như thế còn ăn kem, không sợ lạnh à. Chẳng qua hấn chỉ nhìn thoáng qua thôi chứ không mấy để ý, chưa từng nghĩ rằng khi xe hấn lướt qua, người nọ đột nhiên nhảy dựng lên hướng mình phát phát tay, hấn sững sờ mà hạ kính xe xuống, khó hiểu nhìn người nọ.

“Chào anh, tôi là Âu Phong Minh, bạn của Hàn Hiểu.” Người nọ đối hấn vờn tay, lộ ra một nụ cười sáng lạn, y nói: “Anh là anh trai Hàn Hiểu đó à? À sai rồi nha, Hàn Hiểu không phải con một sao? Vậy anh là tài xế của nhà họ à?”

Hấn nghe người nọ thì thảo tự nói, trong lòng kinh ngạc, thế nào cũng không tưởng nổi Hàn Hiểu lại kết bạn với người như thế này. Nhìn người này ảo não cảm tóc đứt đứt, hấn không nhận được mà cười rộ lên, khuôn mặt người này thoạt nhìn cũng đã ba mươi rồi, vậy mà lại làm ra động tác như thế.

Lúc này hấn đột nhiên rất muốn thấy bộ dạng của Hàn Hiểu cùng Hứa Kiệt khi gặp người này, nếu Hàn Hiểu gọi hấn là cha, không biết y sẽ có cái sắc mặt gì, nghĩ như vậy nên mời y lên xe... Ai cũng không ngờ qua, lời mời này tạo ra rất nhiều điều rắc rối trong tương lai.

Hàn Hiểu quả nhiên không làm cho hấn thất vọng, trầm tĩnh trên mặt nó bị đánh vỡ nát, bộ dạng cứ như gặp quỷ làm cho hấn rất thoải mái. Khi biết hấn là cha Hàn Hiểu, người nọ thiếu chút nữa phát điên... Hấn ở bên cạnh thấy bộ dạng người nọ như vậy mà nhìn không được cười rộ lên, tâm tình chất chứa hơn hai thập kỷ này tựa hồ nhẹ nhõm hơn nhiều.

Âu Phong Minh giống y như một đứa trẻ con, vẫn luôn đi theo bên cạnh hấn, còn ồn ào muốn làm tài xế cho hấn nữa. Nhìn cái bộ dạng lúc ấy của y, chính hấn cũng không biết vì sao đáp ứng, lúc đáp ứng liền hối hận rồi.

Nhất là ở trên tiệc rượu, người này luôn luôn ngăn cản mình cùng người khác chạm cốc, bị bắt đắc dĩ nên phải kêu y về trước.

Hấn khi đó không có suy nghĩ nhiều, thẳng đến khi qua năm, Hàn Hiểu ở nhà cùng Hứa Kiệt, Âu Phong Minh lôi kéo hấn ồn ào muốn ra ngoài uống rượu. Hấn nghĩ cũng không có việc gì, liền cùng y đi ra ngoài. Hấn chưa từng nghĩ rằng, sau ba chén người này lại đột nhiên ôm mình hôn mình... Vài chục năm chưa từng cùng người khác ôm hôn, quả nhiên vẫn là bị kinh hách, hấn không nhúc nhích thẳng đến khi đầu lưỡi ảm áp với vào trong miệng. Lúc hấn lấy lại tinh thần lui bước lại, người này cũng không nhường, bắt đắc dĩ hấn cho y một cái bạt tai rồi chạy trốn chết.

Về đến nhà, hấn lửa giận khó tiêu, người này lại khinh bạc mình như vậy, nếu không phải xem ở phân thượng của Hàn Hiểu thì hấn đã không thèm khách khí với y rồi.

Hàn Hiểu khi đó cùng Hứa Kiệt còn chưa ngủ, không muốn để bọn họ nhìn ra cái gì, hấn vội vã đóng cửa lại liền đi nghỉ ngơi, mơ hồ nghe được một thanh âm vang lên, nhưng hấn tâm phiền ý loạn nên không để ý.

Âu Phong Minh thật sự là quá phận rồi.

Ngày hôm sau, hấn vừa dậy đã nói là muốn đi làm, không tiện được Hàn Hiểu cùng Hứa Kiệt rồi đi, ai biết mới vừa ở phòng làm việc ngồi xuống, Âu Phong Minh liền xông vào, sắc mặt của y rất khó coi, vẻ mặt thư ký thì tái nhợt.

Nỗ lực đè xuống tức giận kêu thư ký rời đi, sau đó nhìn người này không nói lời nào. Âu Phong Minh nhìn hắn nói: “Tiễn tôi ra sân bay đi.”

“Tự mình đi đi.”

“Anh tiễn tôi.” Âu Phong Minh đột nhiên cười bí mà nói: “Bằng không, tôi ở chỗ này hôn anh đấy.”

“Anh...”

Cuối cùng hắn đành phải tiễn y rời đi, trong lòng cũng muốn trông thấy Hàn Hiểu cùng Hứa Kiệt. Chẳng qua lại không như mong muốn, nửa đường, Âu Phong Minh đột nhiên ôm hắn, làm hại hai người thiếu chút nữa gây ra tai nạn.

Hắn đem xe dừng lại, giơ tay cho y một cái bạt tai, sau đó lạnh lùng nhìn y, trong lòng bỗng nhiên phần nộ, đùa bọn mình rất thú vị sao?

“Tôi không biết anh đối đồng tính luyến ái có suy nghĩ gì, nhưng mà, tôi thích anh, có thể anh không tin thứ gọi là nhất kiến chung tình, thế nhưng đầu tiên tôi thấy anh thì tim đã đập thành thịch. Khi đó tôi đã nói với chính mình, tôi muốn có được anh.” Âu Phong Minh thu hồi nụ cười trên mặt, nhìn hắn nhàn nhạt mà nói.

“Tôi không phải đồng tính luyến ái, cậu tìm người khác đi.” Hắn lạnh nhạt nói.

Âu Phong Minh nhìn hắn cười nhàn nhạt: “Anh không phải đồng tính luyến ái, tôi biết, thế nhưng những năm gần đây, bên cạnh anh cũng không có người nào, hay là nói anh không dám thích người khác.”

“Cậu xuống xe cho tôi.” Lần đầu tiên hắn không có phong độ mà quát tháo như thế, Âu Phong Minh nhún vai nói: “Đã nói rồi đấy, tôi xuống xe không phải bởi vì tôi sợ anh, mà là tôi muốn lên máy bay, chẳng qua tôi sẽ quay lại sớm thôi, tại nơi trước đây đó, anh đừng hồng hạnh xuất tường nha.”

Không đợi người này nói hết hắn liền lái xe rời đi... Thực sự là gặp quỷ rồi, hắn nghĩ, trên đời này sao lại có người như thế...

Lúc hắn trở lại phòng làm việc, Hàn Hiểu nhắn tin rằng bọn nó đã rời đi rồi. Vậy mà hắn vẫn chưa hồi phục tinh thần, trong đầu kêu loạn, một lão già đã bốn mươi như mình mà lại còn bị một tên kém hơn mười tuổi đùa bỡn, trên đời này thật đúng là không có thiên lý rồi...

Hắn cho rằng mọi người đi rồi thì cuộc sống của mình cũng nên khôi phục thanh tịnh như ngày xưa, chỉ là điện thoại bắt đầu mỗi ngày từ sáng sớm tới giữa trưa là ba lần vang lên, mỗi lần đều thấy cùng một dãy số, hắn cũng nhin không được trán nổi gân xanh... Sau đó dứt khoát tắt điện thoại đi, thế nhưng điện thoại trong phòng làm việc lại nổi tiếp vang lên, thẳng đến khi hắn nhin không được nữa mà quăng ngã cái điện thoại trong phòng thì tất cả mới khôi phục an tĩnh... Chỉ là thế giới an tĩnh rồi, hắn cả người đột nhiên thấy có chút bi thương.

Vô tri vô thức đi làm, có mấy lần trong cuộc họp hắn nhin không được thất thần, có một vài vị lãnh đạo thành phố đều quan tâm hỏi han xem hắn có bị bệnh hay không, hắn nghĩ mình thực sự bị bệnh rồi.

Ở nhà nằm hai ngày, chuông cửa đột nhiên vang lên, trong lòng hắn sừng sốt rồi đi mở cửa, chỉ thấy thanh niên đứng ngoài cửa phong trần mệt mỏi, thấy hắn, trên mặt y lộ ra nụ cười rạng rỡ, sau khi ôm lấy mình liền nói: “Anh không sao chứ, tôi gọi điện thoại tới mà không ai nhận, công ty trong cũng không gọi được, ở lễ tân hỏi anh thì họ nói anh vắng mặt ở công ty. Hàn Hiểu cũng không nói cho tôi số điện thoại riêng của anh, tôi lo lắng anh làm sao...”

Hắn nhìn người trước mắt, sừng sốt thật lâu, cũng đã quên đây y ra rồi.

Âu Phong Minh ở chỗ này nghỉ ngơi một buổi tối rồi lại vội vã rời đi, nói là đang bận rộn. Thật sự là vội vã đi cùng vội vã.

Thế nhưng không biết vì sao, tim của hắn không còn bức dọc ngày xưa, hắn mở ra điện thoại, bên trong đầy những cuộc gọi nhớ cùng tin nhắn. Thật lâu sau đó hắn nghĩ mình đại khái là quá tịch mịch rồi.

Sau đó trong hai năm, Âu Phong Minh thường xuyên gọi điện thoại cho hắn, không còn đề cập tới chuyện kia lần nào nữa... Dần dần hắn cũng quen thuộc với hỏi han ân cần từ người này.

Sau đó thẳng đến Hàn Hiểu gặp chuyện không may, lên TV, nói nó bị người ta bao dưỡng linh tinh, bản thân hắn tức giận không kìm được, lúc ý thức thanh tỉnh chút xíu thì đã thấy mình trên máy bay rồi... Đi đến nơi, hắn không muốn trực tiếp gặp Hàn Hiểu, đành gọi điện thoại cho Âu Phong Minh, người nọ ở trong điện thoại nói chuyện cứ y như một đứa bé được cho kẹo.

Hứa Kiệt đi cùng y, cùng đi còn có ‘gian phu’ ở trên TV nữa... Trên mặt Hứa Kiệt lộ vẻ lo lắng nồng đậm, hắn biết vì sao, chẳng qua không lên tiếng.

Hai người đem hắn đưa tới nơi ở của Hứa Kiệt, mới vừa đi vào, hắn cảm thấy chỗ này có phần không đúng lắm, hơi nhìn qua một chút, tựa hồ tất cả đều là đồ đối. Hứa Kiệt ở bên cạnh nhìn hắn, sắc mặt hồ thẹn rồi lại bằng phẳng. Hắn không lên tiếng, mọi người cũng trầm mặc, Âu Phong Minh lại vội vàng chạy xuống mua bữa sáng cho hắn.

Sau khi Hàn Hiểu trở về thấy hắn, thần sắc nó khiếp sợ, hắn cũng nhin không được mà cho nó một bạt tai. Hắn là cha nó, vậy mà đứa con này không bao giờ nói cho hắn biết nó đang xảy ra chuyện gì. Trên sân thượng, hắn đem chuyện Hàn Hiểu cùng Hứa Kiệt làm rõ ràng, cũng nói mình không can thiệp. Hàn Hiểu đôi mắt lấp lánh, đong đầy ý cười. Hắn nghĩ con mình đã lún quạ sâu rồi.

Đêm đó hắn nằm ở trên giường mềm mại, lật qua lật lại mà vẫn ngủ không được, trong đầu như đang nghĩ gì đó nhưng cũng như là đang trống rỗng. Đúng lúc này hắn nghe được tiếng mở cửa, hắn bật đèn ngồi dậy, chỉ thấy Âu Phong Minh vận một thân áo ngủ đi đến, thấy hắn, y lộ ra tươi cười tuần lãng.

Không đợi hấn hoàn hồn, liền nhào tới trên người hấn.

“Cậu làm cái gì?” Hấn nhú nhú mày, không vui hỏi.

“Tín, chúng ta thử xem được không?” Âu Phong Minh nhìn hấn thấp giọng nói: “Chúng ta đều giàng co nhiều năm như vậy rồi, thử xem có được hay không?”

Thân thể hấn rung động, nghĩ mà có chút hoảng hốt, muốn đẩy y ra, nhưng khi vừa chạm vào làn da mịn màng của y thì hấn vội rút tay về.

Âu Phong Minh lại chậm rãi cởi cúc áo, lộ ra bộ ngực tinh xảo, sau đó nhìn hấn mỉm cười, cúi người hôn lấy môi hấn.

“Anh không ghét tôi mà, bên cạnh anh mấy năm nay cũng không có ai, tôi cũng không có, vì sao không thể thử xem một chút thôi.” Người nọ ở bên tai hấn thì thầm nói nhỏ.

Hấn ngậy ngậy cả người, chính mình những năm gần đây không phải không có dục vọng, nhưng là vì danh dự công ty, hấn chưa từng đi tìm đàn bà để phát tiết, lúc này bị người này châm hỏa, chỉ cảm thấy toàn bộ thân thể nóng lên.

Trong đầu hấn trắng xóa, khi lấy lại tinh thần, hấn đang ôm Âu Phong Minh hôn môi, hai người môi lưỡi giao hòa, hấn tựa hồ không ghét... Đương nhiên cũng không có thích thú.

Âu Phong Minh hơi mở mắt ra nhìn hấn, y rời khỏi môi hấn, cúi người hôn lên vật giữa hai chân của hấn, trần trọc, nhón nhờ triền miên.

Hấn không biết rằng y chỉ dùng khoang miệng thôi đã khiến mình sung sướng nhanh tới vậy.

Sau một hồi, hai người thở hổn hển ôm nhau, khoe miệng Âu Phong Minh còn lưu lại dịch thể của hấn, có cảm giác dâm nỹ nói không nên lời. Bốn mắt nhìn nhau, cũng không biết là ai chủ động, hai người lần thứ hai ôm chặt lấy nhau.

Hấn đặt ở trên người Âu Phong Minh, nhìn khuôn mặt y trào phúng, dung nhan tuấn lãng mang theo tuấn tú nói không nên lời.

“Tôi... sẽ không...” Hấn nhìn không được dùng hai tay vụng về của mình đụng vào trong đùi mềm mại của Âu Phong Minh, rồi lại phải gian nan nói ra cái câu sát phong cảnh này.

Sắc mặt Âu Phong Minh nhất thời như lửa đốt... Hít một hơi, y nhìn người đè trên mình, run rẩy cầm tay hấn dẫn dắt hấn đụng tới thứ kia của mình.

Lúc làm điều này Âu Phong Minh thiếu chút nữa chôn đầu ở dưới gối không muốn gặp người, thế nhưng y biết, người này cùng người khác bất đồng, nếu như không thừa dịp hấn kích tình mất đi ý chí thì ngày sau không còn cơ hội nữa.

“Ở đây, có thể chứ?”

“Lời vô ích, có phải anh bất lực không thể.” Âu Phong Minh căm tức quát.

Nam nhân sợ nhất là hai chữ bất lực, Âu Phong Minh mới vừa nói xong đã bị một trận đau đớn mà không phải ai cũng có thể thừa nhận. Y kêu ‘Á’ một tiếng, sau đó hung hăng cắn lấy cánh tay của chính mình, thậm chí theo động tác của người nọ mà co rúm lắc lư. Y muốn người này vì mình điên cuồng, y muốn hấn hối hận, muốn hấn cả đời đều nhớ kỹ mình, khiến hấn trốn không thoát khỏi lòng bàn tay mình.

Lúc hấn lấy lại tinh thần, Âu Phong Minh đã hôn mê bất tỉnh, dưới thân hỗn độn một mảnh, nhìn dịch thể giữa hai chân người nọ trắng đỏ lẫn lộn, khuôn mặt từ lâu đã không đỏ ửng lên của hấn nay lại nháy mắt đỏ bừng, vội vàng đem người đi tắm rửa rồi vội vã rời khỏi gian phòng đó.

Kích tình cùng sung sướng khi nãy vẫn còn lưu lại trong cơ thể hấn, hấn đột nhiên nghĩ, tất cả đều không thể trở về được...

Sau đó cuộc sống quả nhiên trôi qua rất động kinh, khi nghe thấy Hàn Hiểu gọi Âu Phong Minh là mẹ kế, hấn đột nhiên nghĩ thế giới này điên cuồng rồi...

“Tín, anh đang suy nghĩ gì mà xuất thần như thế?” Bên tai truyền đến tiếng hô mơ hồ của Âu Phong Minh, hấn lấy lại tinh thần xoa mặt y rồi không nói gì.

“Tín, anh làm sao vậy?” Âu Phong Minh hỏi rồi tựa ở trong lòng ngực của hấn, sau đó thần kinh hề hề cười nói: “Tín, anh chưa từng nói anh thích tôi bao giờ cả, Hàn Hiểu đều đã nói với Hứa Kiệt trước hàng tỷ khán giả rồi, anh có thích tôi hay không?”

“Thích.” Hấn thân nhiên nói, sắc mặt Âu Phong Minh cứng ngắc, nhìn hấn trừng mắt rồi lại chớp nha chớp, hồi lâu mới ô ô một tiếng, hôn lấy môi hấn.

Hấn cười cười rồi hôn trả, hấn cũng không biết mình có thích người này không. Chỉ là hồi trước khi ở trước mặt vợ cũ, người này lộ ra yếu đuối làm hấn hoảng hốt, thậm chí mang theo mấy phần sợ hãi. Sau đó y biến hóa nghiêng trời lệch đất làm cho mình yêu thương, nếu như đây là thích, vậy cứ thích đi.

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Chi Cưu Triền* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 62

Phong hoa tuyết nguyệt giới giải trí

Cô là một ký giả của giới giải trí, tục xưng là đội chó săn, trước khi bước vào thế giới này, các tiền bối đã nói cho cô biết thế giới giải trí này đen tối ra sao ra sao, muốn thành công thì phải bám víu như thế nào. Cô lúc ấy cũng không hề gì, dù sao cô nghĩ danh tiếng là thứ chậm rãi mà tới... Chẳng qua không biết là cô may mắn hay làm sao, cô mới vừa gia nhập thế giới này thì đã gặp được một trấn động làm nổ tung giới giải trí.

Tình cảm đồng tính của siêu sao giới giải trí – Hứa Kiệt cùng ông tổng đứng sau màn của Lạc Địa Song – Hàn Hiểu đột nhiên bị phơi bày ra ánh sáng, hai người một người ôn nhuận một người lãnh tình, đứng chung một chỗ thật là xứng đôi.

Hai người tỏ tình trước mắt bao người, ôm hôn thoải mái tự tin làm giới giải trí lại cuộn cuộn sóng trào, thế cho nên công trạng cùng tháng đó của các cô tăng mạnh.

Đối với đồng tính, có người phản đối có người ủng hộ, sau khi Hứa Kiệt cùng Hàn Hiểu tuyên bố chuyện tình yêu thì liền rời đi, lưu lại đám nhân sĩ giới giải trí thảo luận không ngớt. Có vài tờ báo tán thành chuyện này, mà có vài người lại nghĩ giữa hai người này không hề sạch sẽ, có thể nói là có chút phức tạp nhộp nháp... Cô là một trong những kẻ ôm tâm tình thứ hai.

Cô tự tay cầm bút phân tích tình cảm của hai người này, phân tích khách quan hay không cô không biết, chỉ biết lúc mình viết đã chần chờ thật lâu, nhưng cuối cùng cũng đã viết xong bài để đăng lên.

Cô viết về cái nhìn chủ quan của cô trong việc này, cô nghĩ tình cảm giữa hai người này rất cổ quái. Hứa Kiệt vẫn luôn đều là người ôn nhã, vậy mà chuyện tình cảm đồng giới lần này cậu lại cao giọng tuyên dương ra ngoài, chẳng biết đang ôm cái tính toán gì. Cô còn nói, Hàn Hiểu là ông tổng phía sau màn của Lạc Địa Song, Hứa Kiệt làm người yêu thân thiết của anh ta sao lại không biết chút nào, nếu như thật tình yêu nhau, Hàn Hiểu vì sao không nói cho cậu... Từ sau khi Hứa Kiệt ký hợp đồng bước vào giới giải trí tới khi nổi tiếng đều liên quan chặt chẽ tới Lạc Địa Song, đây vô cùng có khả năng là hoạt động bí mật. Giữa hai người có lẽ là tồn tại giao dịch nào đó, sự kiện lần này vô cùng có khả năng là một lần đầu cơ thành công.

Bài báo này vừa phát hành, công trạng của cô tăng cao liên tục khiến đồng nghiệp không ngừng hâm mộ, trong giới giải trí bắt đầu xuất hiện hai làn sóng, một bên phản đối các cô, một bên là bảo vệ... Song phương giằng co túi bụi, fan hâm mộ online kêu gào, có mắng nhiếc điên cuồng cũng có liều mình bảo vệ. Khi đó đi tới chỗ nào cũng có hình ảnh chụp hai người.

Song phương không ngừng tranh luận, chỉ là, chuyện mới mẻ đều có thời gian nhất định, chờ đầu mọi người lạnh xuống mới phát hiện từ đó tới giờ đương sự không hề ra mặt cũng không hề có lời phản bác.

Các cô phải ra ký giả theo dõi nhưng không chụp được hai người ấy, trong lòng cô có chút quái dị, có điều cuối cùng vẫn cầm lấy điện thoại gọi qua Lạc Địa Song để hỏi, đương nhiên là bị cự tuyệt rồi.

Sau đó, Thẩm tổng luôn khiêm nhường điệu thấp lại lên TV, lúc hỏi chuyện liên quan tới Hứa Kiệt và Hàn Hiểu, Thẩm tổng trầm tĩnh cười nói: “Tôi hôm nay tham gia chương trình này cũng vì chuyện ấy, từ lúc biết mọi người vô cùng quan tâm cậu ta, điện thoại di động của Hàn Hiểu đều tắt máy cả ngày, đến nhà cậu ta tìm người đều không tìm được. Nhân đây tôi cũng xin nhấn nhủ một chút, Hàn Hiểu, nếu cậu xem chương trình này thì mau mau lặn về cho tôi, cậu đang muốn đứng ở sau màn nhìn tôi làm việc một chút phải không? Cùng mở chung Lạc Địa Song, cậu lại cứ đứng mãi sau màn không nhúc nhích để tôi bận chết... Cậu mau mau trở về đây cho tôi.” Nói xong, người vốn luôn nho nhã trước màn ảnh nay lại nhảy dựng lên chửi mắng một phen, thật chênh lệch như mực nước sông và nước biển, cô thấy mà kinh ngạc không ngừng.

Chẳng qua những chuyện này cũng không tính là gì, sau đó câu chuyện chậm chậm trôi vào quá khứ. Nhưng chẳng quá ba tháng giới giải trí lại rộ lên, những tấm ảnh ái muội giữa Hứa Khả cùng ông tổng Lý Lực của cô bị phát tán.

Hai người cử chỉ ái muội, trong đồng ảnh có hôn môi, có cảnh đi vào nhà.

Lực chú ý của mọi người lại bị rời đi rồi, nhắc tới Hứa Khả mọi người đương nhiên sẽ nghĩ tới Tạ gia. Có người nói lúc đầu Hứa Khả có thể vào được giới giải trí cũng là do có quan hệ tình yêu với Tạ Minh, nhưng vì gia đình họ Tạ phản đối Hứa Khả ở trong làng giải trí mà chia tay. Có điều cái thuyết pháp này vẫn luôn không được chứng thực.

Thế nhưng Hứa Khả tuyệt đối là người có mảnh khỏe, bởi vì quan hệ của cô ta cùng Hàn Hiểu là thực, rất nhiều bạn học cùng trung học của hai người đều xác định việc này. Về phần sau này làm sao thì bọn cô không cần biết, bọn cô chỉ cần biết có ái muội trong đó được rồi. Bộ phim Hứa Khả xuất đạo cũng là do Hứa Kiệt dẫn dắt.

Nhắc tới Hứa Khả liền nhắc lên quan hệ phức tạp xoắn xuýt giữa Hàn Hiểu cùng Tạ Minh, còn có Hứa Kiệt, lúc này giới giải trí lại ồ lên.

Hứa Khả vì thế trầm mặc, người đại diện của cô ta cũng không hề đáp lại điều gì, dần dần Hứa Khả cũng không còn xuất hiện trước mặt công chúng nữa.

Mà Hàn Hiểu cùng Hứa Kiệt ở đâu thì cũng không ai biết. Xuất hiện để giải thích mọi chuyện đầu tiên là thứ nữ Tạ gia – Tạ Đình.

Tạ Đình cũng là một nhân vật truyền kỳ, không đi học đại học, thế nhưng có thể quyết đoán xử lý mọi chuyện ở Tạ thị. Cô nói cho truyền thông rằng, khi ở đại học, Hứa Khả đích xác có cùng Tạ Minh hẹn hò, thế nhưng sau này vì không hợp tính cho nên chia tay nhau, về phần cô ta tiến vào giới giải trí thế nào cũng không liên quan tới Tạ gia.

Mọi người nghe xong trầm mặc, có người đột nhiên hỏi, hỏi trước Tạ phu nhân đã từng đi tìm Hàn Hiểu, có phải là vì chuyện của Hứa Khả hay không. Tạ Đình trầm mặc rồi nói, đây là việc tư, và không nói gì nữa.

Không biết vì sao, khi đó có người mơ hồ truyền ra, quan hệ giữa Tạ phu nhân cùng Hàn Hiểu rất mập mờ. Sau khi tin tức truyền ra, Tạ gia cũng không lên tiếng gì. Sau nữa có người vạch ra rằng, Tạ phu nhân xưa kia vốn thích dự tiệc tùng cùng các hoạt động nhưng nay lại không thấy mặt. Theo người hầu Tạ gia nói thì là do thân thể mỗi một nhưng cũng có người nói bà không muốn ra khỏi cửa nữa, vì bà cùng Tạ Minh cãi vã, tình cảm giữa hai mẹ con xuất hiện vết nứt, thế tín dụng của bà cũng bị chặn lại rồi.

Sự thực thế nào, mọi người cũng không suy đoán nhiều, hoặc là không dám suy đoán.

Đương nhiên thời gian luôn làm chuyện mới đề lên chuyện cũ, Hàn Hiểu cũng tốt, Hứa Kiệt cũng được, những tin tức khác cũng dần che khuất bọn họ.

Mà cô cũng có thể nói là một bước lên mây, bị người khác đổ kỵ... Cô cẩn cẩn dực dực như ngâm băng mỏng trong miệng. Có điều chỉ vì một sai lầm nho nhỏ, bị thủ trưởng phê bình mà khiến tâm phiền ý loạn, cô xuất ngoại du lịch, đi rất nhiều nơi xem rất nhiều phong cảnh, lòng dạ dần dần rộng rãi lên.

Trước khi về nước một ngày, ở trên đường vào sân bay, cô thấy được Hàn Hiểu cùng Hứa Kiệt, hai người ăn mặc rất giản dị, Hàn Hiểu lúc đó đang giúp Hứa Kiệt lau miệng, Hứa Kiệt một bên khẽ cười, bốn mắt nhìn nhau, ấm áp như gió xuân...

Cô đột nhiên có chút hoảng hốt, vốn nên đem chuyện này chụp lại, có thể sẽ lại khiến giới giải trí dâng lên một làn sóng điên cuồng, thế nhưng thời khắc đó không biết vì sao, cô không thể cầm lên máy quay phim luôn mang bên người.

Trở lại phòng làm việc, cô trùng mắt nhìn chỗ làm việc, nhìn những tờ báo cô từng viết về hai người, bỗng nhiên có một loại luống cuống nói không nên lời.

Nhưng mà cuộc sống vẫn phải tiếp tục, cô phải vì sinh tồn mà đi săn tin.

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Chi Cừu Triền* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 63

Em muốn bao dưỡng anh

Mấy năm nay ở giới giải trí lăn lộn khổ sở nhưng chưa từng nghĩ tới sẽ có một ngày có người nói với tôi rằng tất cả thành công của tôi đều có liên quan tới Hàn Hiểu. Tất cả những gì tôi đạt được đều bị phủ định, tôi đương nhiên là tức giận, còn mang theo một tia sợ hãi, thậm chí trong nháy mắt đầu óc trống rỗng. Mà trong nháy mắt Hàn Hiểu trước mọi người thừa nhận đó, không thể nghĩ ngờ là lửa cháy đổ thêm dầu.

Tôi thực sự rất tức giận, tôi cũng không phải là thánh nhân, bị người mình yêu thương đối gạt như thế sao có thể không có giận dữ cùng bất cam hay sao, anh ấy sao có thể đối xử với tôi như thế.

Dưới con thịnh nộ tôi cho Hàn Hiểu một cái tát, một cái tát kia khiến tôi thanh tỉnh, cùng anh bên nhau mấy năm rồi nhưng dù ủy khuất tôi cũng không nói với anh, dù khổ cực tôi cũng lặng im chịu đựng, vậy mà giờ tôi lại đánh anh như thế.

Nhìn Hàn Hiểu đỏ nửa bên mặt, trong lòng tôi đau đớn, người này là người tôi vẫn luôn thích, là người tôi vẫn một lòng yêu say đắm. Thế nhưng tôi không biết tại sao lại xuất hiện loại tình huống hiện tại này... Tôi không biết, tôi cùng Hàn Hiểu rốt cuộc làm sao vậy.

Tôi biết Hàn Hiểu thường ngày không thích nói nhiều nhưng kỳ thực trong nội tâm lại cực kỳ lãnh khốc, tôi không biết một cái bạt tai này có thể khiến anh xoay người rồi đi hay không, từ nay về sau chúng tôi là người đụng gặp nhau trên đường.

Thế nhưng kêu tôi mở miệng xin lỗi thì tôi không tài nào làm được, tôi không nói gì, chỉ trừng trừng nhìn Hàn Hiểu, nói thật thì khi anh xin lỗi, tôi thật sự có cảm giác như rơi vào giấc mộng.

Nhìn trong mắt anh mang theo áy náy, trong lòng tôi cơ linh khẽ động, tôi nói ra rất nhiều điều nghe có vẻ như tốt cho anh nhưng lại làm cho anh thêm hổ thẹn... Hàn Hiểu nghe xong quả nhiên trong mắt hổ thẹn càng sâu, nói xong những lời này tôi cũng không biết là thật hay giả, tôi chẳng bao giờ nghĩ tới mình nói như thế sẽ khiến anh tỏ tình với tôi.

Anh hướng khán giả toàn quốc nói rằng, Hàn Hiểu anh yêu Hứa Kiệt tôi, anh nói anh yêu tôi... Nghe xong lời này, lòng tôi không phải cảm động cũng không phải muốn cười, tôi chỉ cảm thấy tim bỗng nhiên đau xót.

Tôi có voi đòi tiên, muốn anh tỏ tình lại lần nữa, sắc mặt anh đỏ ửng và cũng không nguyên hế miệng, mọi người toàn trường cùng hô muốn Hàn Hiểu tỏ tình lại lần nữa. Tôi đứng bên cạnh mà buồn cười, nhưng thực sự rất muốn nghe lại một lần, tôi cho rằng anh sẽ không nói nữa, ai biết đến cuối cùng anh lại nói, sau đó ôm tôi hôn môi, thời khắc đó tôi nghĩ rằng cả đời này tôi sống đáng giá rồi.

Sau đó tràng diện hỗn loạn không ngớt, chúng tôi không thể ở trong nhà, không thể làm gì khác hơn là đi tới chỗ học trường né tránh vài ngày.

Sau đó chúng tôi xuất ngoại, là nhờ bên Phương Thiên giúp đỡ. Ở nước ngoài, nơi mà chẳng ai nhận ra chúng tôi, tay trong tay đi trên đường cùng anh, quả thật hạnh phúc nhiều lắm.

Kỳ thực tôi cũng che giấu một việc, tôi không nói cho Hàn Hiểu, ngay trước khi xuất ngoại, tôi từng đơn độc đi gặp mẹ anh.

Người phụ nữ ấy hết sức bất mãn với tôi, nói tôi hại Hàn Hiểu, lúc bà nói những lời này trong đôi mắt luôn hàm chứa tức giận, đó là quan tâm của người mẹ với đứa con của mình

Có lẽ là do tình cảm nghề mẹ bảo vệ nghề con của mỗi người làm mẹ, có lẽ là do trong lòng bà có hổ thẹn, hoặc là vì một điều gì đó khác, nhưng điều này tôi không quan tâm.

Tôi nói với bà một câu như thế này: “Hồi trước bác Hàn nói bác mất rồi, con cũng luôn nghĩ bác đã mất rồi. Bác Hàn không nhớ về bác, Hàn Hiểu cũng không. Nếu như bác thực sự quan tâm anh ấy, vậy sao bác gặp anh ấy nhiều lần như vậy mà không nhận anh ấy. Nếu như không nhận thì thôi, mãi mãi đừng nên nhận con nữa, bác dựa vào điều gì mà lấy thân phận mẹ của một người xa lạ xen vào chuyện giữa chúng con. Tạ phu nhân, hôm nay bác dù sao cũng là vợ người khác rồi, chuyện giữa con cùng Hàn Hiểu không liên quan tới bác, xin bác tôn trọng chúng con.”

Nói xong tôi rời đi, bà đứng lên, biểu tình trên mặt phức tạp, bà nói, Hàn Hiểu dù sao cũng là con trai của bà, cho nên bà không thể cứ ngồi yên không xen vào.

Tôi nghe xong chợt bừng tỉnh, sau đó nhẹ giọng nói: “Nguyên nhân bác làm như thế hẳn là do không muốn hổ thẹn đi, Tạ phu nhân, bác đừng đeo nhiều thứ trên lưng như thế, Hàn Hiểu cho tới bây giờ chưa từng trách bác đâu.” Anh ấy chỉ là coi thường sự tồn tại của bà.

Cuối cùng bà muốn nói cái gì tôi cũng không để ý đến, đứng dậy rời đi.

Bà kỳ thực cũng là quan tâm Hàn Hiểu, chỉ là loại quan tâm này thành lập ở dưới tình huống không để bản thân chính mình hổ thẹn. Bà nghĩ Hàn Hiểu ở bên tôi là do có một phần trách nhiệm từ mình, thế nhưng bà không muốn gánh chịu trách nhiệm này, bà nghĩ mình hẳn nên quan tâm nhiều hơn tới Hàn Hiểu, như vậy sẽ khiến hổ thẹn trong lòng mình giảm đi rất nhiều... Người mẹ như thế không phải không yêu con, chỉ là yêu quá ít, quá ích kỷ, có lẽ bà sẽ đem mọi tội lỗi đổ cho bác Hàn, thế nhưng cùng chúng tôi không liên quan, thực sự không liên quan nữa rồi...

Tôi không đem chuyện này nói cho Hàn Hiểu, tôi biết anh có rất nhiều chuyện không muốn nói ra miệng, không phải không muốn nói, là không biết nên mở miệng như thế nào mà thôi, tôi không muốn tăng việc để anh gánh vác.

Đêm trước khi xuất ngoại, tôi gọi điện thoại cho chị gái. Bao năm qua tôi vẫn luôn giữ liên lạc với chị, chị ở trong điện thoại nức nở cản dận tôi phải cẩn thận chiếu cố thân thể, tôi nhàn nhạt đáp lời. Thời gian lâu rồi, rất nhiều chuyện nhìn lại đều thấy hoảng hốt.

Chị nói cho tôi biết trong nhà đều tốt cả, thân thể cha cùng mẹ cũng tốt, tôi nghe xong cười cười, phận làm con, nghe tới chuyện này đều thấy vui.

Chị bây giờ lấy chồng rồi, anh rể tính tình thành thật, bọn họ ở trong thành phố mua một căn nhà rồi đón cha mẹ qua đó, chặt đứt quan hệ với mọi người trong thôn, tiền cũng là do tôi gửi về.

Tôi chung quy không thể dứt khoát cùng tuyệt tình như Hàn Hiểu, tôi cũng không muốn cha mẹ thân sinh ra tôi phải chịu khổ cực. Nếu tôi đã có năng lực giúp đỡ bọn họ thì tôi sẽ làm hết sức.

Hôm nay được nghe tin cuộc sống của họ rất tốt, tôi cũng an tâm, tôi nghĩ tôi cùng Hàn Hiểu có thể an tâm xuất ngoại rồi.

Khi cúp điện thoại, chị tôi thấp giọng nói câu xin lỗi, tôi ngại ngùng cả người. Ngày đó chị đã nói rất nhiều, từ lúc đầu vì tôi là đồng tính luyến ái mà bối rối tới lúc cha đánh tôi chị cũng không can ngăn... Nói rất nhiều rất nhiều.

Chờ chị nói xong tôi trầm mặc, hồi lâu mới nói: “Chị à, kỳ thực em phải cảm ơn chị, không thì đời này em cũng không thể có cơ hội cùng Hàn Hiểu tiếp xúc chứ đừng nói ở bên nhau, cho nên chị đừng hổ thẹn nữa nha.”

Chị tôi nghe xong trầm mặc, cuối cùng chị hỏi tôi bao giờ thì sẽ về thăm nhà. Chị vẫn lưu lại cho tôi một căn phòng, dù là ba mẹ ngoài miệng chưa nói, thế nhưng mấy bộ phim của tôi đóng họ đều xem tới mấy lần.

Tôi nghe xong trầm mặc thật lâu, cuối cùng chỉ thản nhiên nói, có thời gian thì nói tiếp nhé. Loại thời điểm đặc biệt này cũng không thể nói nhiều, để tương lai rồi tính sau.

Lúc cúp điện thoại, Hàn Hiểu đem tôi ôm vào trong ngực, con mắt hàm chứa ý cười trào phúng nhưng không nói gì, tôi mỉm cười nhìn anh. Tôi phát hiện đôi mắt Hàn Hiểu rất đẹp, trên mặt luôn mang theo ba phần sắc bén cùng một phần trào phúng, mà ở sâu trong đôi mắt ấy là ẩn chứa sáu phần lạnh lùng.

“Hàn Hiểu, em yêu anh.” Tôi nhẹ nhàng nói với anh, anh à một tiếng rồi nói: “Anh đã biết.”

Nói xong con mắt anh nhìn về nơi khác, trên khuôn mặt tuấn nhã mang theo hai phần hồng hồng. Từ ngày đó tôi phát hiện Hàn Hiểu kỳ thực rất không am hiểu ứng đối với lời tỏ tình của tôi, mà tôi thích anh như thế cũng vì anh bối rối luống cuống khi nghe tôi tỏ tình, như vậy sẽ làm tôi nghĩ rằng anh quan tâm tôi.

Cho nên trong khi lo lắng tôi nói cho anh biết, tôi yêu anh...

Chúng tôi tới nước Mỹ đầu tiên, ba cùng chú Phong Minh lại đi Malaysia, chúng tôi từ New York đến Seattle, ở nơi đó ngây người hai ngày.

Ở đó Hàn Hiểu có hai căn nhà cấp cao, đây là điều tôi không ngờ tới nhất. Khi anh mang tôi đi vào, dọc theo đường đi anh có chút khản trương, tôi làm bộ như không thấy mà cúi thấp đầu. Hàn Hiểu vẫn luôn nói chuyện rất thân nhiên, nhưng chỉ có tôi mới biết hai vành tai của anh đang đỏ lên... Anh không biết rằng chính cái loại giải thích như không giải thích này khiến tôi rất vui vẻ, tôi thích anh như thế.

Trong lúc này, tôi không biết Hàn Hiểu đang bận rộn việc gì, anh nói là mấy chuyện làm ăn, tôi không hiểu mà cũng lười hỏi.

Người Trung Quốc rất đông, vô luận ở nơi nào đều có, có hôm đang đi trên đường thì tôi bị hai nữ sinh vây quanh, các cô là lưu học sinh mê nhạc của tôi, nói là muốn chụp ảnh chung.

Nhìn các cô bé tươi cười thoải mái, tôi đồng ý, chúng tôi nhờ một người qua đường chụp hộ một tấm ảnh. Từ trong ánh mắt có thể nhìn thấu linh hồn của một người, tôi nghĩ các cô sẽ không đem tung tích của tôi nói ra. Trên đời này không phải mỗi người đều là Hứa Khả, cũng không phải mỗi người đều là mẹ Hàn Hiểu.

Đêm đó lúc tôi về nhà, Hàn Hiểu đem tôi ôm vào trong ngực, anh hôn lên trán tôi rồi nói: “Lần sau ra khỏi nhà đừng quên mang theo điện thoại nhé.”

Tôi cười gật đầu. Anh lo lắng cho tôi nhưng không nói trắng ra, mà cái loại lo lắng gián tiếp này lại khiến tôi thích.

Hàn Hiểu nhìn tôi, con mắt hơi tối sầm lại, khuôn mặt tuấn mỹ vô cùng, anh hôn lên môi của tôi, sau đó ôm tôi ngã xuống giường.

Đêm đó anh tựa hồ có chút kích động, tôi cũng không nhớ kỹ mình đã nói những gì, chỉ nhớ một chết đi... Ngày thứ hai tôi rời giường trong tình trạng đầu óc mờ mịt, lúc đó đã là buổi trưa rồi, mà Hàn Hiểu cũng vẫn chưa dậy.

Tôi kéo thân thể bần rùn đỡ trán ngồi dậy, chỉ là mới vừa ngồi dậy tôi phát hiện trên ngón tay của mình đeo một chiếc nhẫn bạch kim, nhẫn đơn giản lắm, không hề đẹp tỳ nào cả, bên trong có khắc tên viết tắt của tôi cùng anh.

Hàn Hiểu cũng ngồi dậy nhìn tôi, khuôn mặt tuấn nhã hơi nghiêng về phía khác, anh nói: “Ở Trung Quốc không thể kết hôn, anh lại không muốn ở nước ngoài kết hôn, nên cứ như vậy đi.”

Tôi nhìn anh không nói lời nào, thật lâu thật lâu sau đó tôi mới ôm lấy eo anh.

Người này là tôi trộm tới được, anh vô tâm vô phết lắm. Nhưng cái ngày anh đưa tôi tới bệnh viện cũng là cơ hội đầu tiên cho tôi tới gần anh, trước đây tôi vẫn luôn cảm thấy anh cao cao tại thượng xa tầm với của tôi, mà cái ngày ấy tôi lại thấy tôi cùng anh rất gần.

Tôi sốt sao nắm bắt cơ hội, không muốn buông lơi cũng không thể buông lơi, tôi dùng hết tất cả ôn nhu của mình để giữ anh lại bên người, cho tới bây giờ toàn bộ của anh đều thuộc về tôi.

Hàn Hiểu nhẹ giọng ho khan hai tiếng, sau đó ôm tôi không nói gì.

Sau đó chúng tôi lại đi tới những thành phố khác rong chơi nhiều ngày. Điện thoại của anh Thẩm cứ cuộc này nói cuộc kia mà tới, cuối cùng Hàn Hiểu tắt máy... Sau đó, tôi cùng Hàn Hiểu dự định về nước, dù sao tôi không thể mãi mãi không đổi mặt với truyền thông, anh cũng không thể bỏ lại Lạc Địa Song.

Sau khi về nước, tôi âm thầm đi xem những căn hộ xung quanh, cuối cùng ở trên con đường Hoàng Kim nhìn trúng một căn, ba phòng hai sảnh, tôi thích lắm... Len lén lấy tiền của mình mua lại, sau đó tôi mới kéo Hàn Hiểu tới xem.

Nhìn lúc Hàn Hiểu kỳ quái hỏi tôi: “Em mua căn hộ này làm gì? Nhà trước của chúng ta anh đã mua đứt rồi.”

Tôi mở to hai mắt nhìn anh, hỏi: “Chuyện này khi nào, sao em không biết?”

“Từ lâu lắm rồi, ông lão cho thuê nhà đã được cô con gái đón sang nước ngoài, mà nhà cửa của ông cũng nhiều nên ông bán cho anh nhà đó với giá thấp thôi.” Hàn Hiểu thân nhiên nói.

Tôi mím môi nhìn anh, anh nhìn tôi rồi lại nhìn xung quanh, nói: “Ở đây cũng tốt, cho thuê cũng được mà.”

Người này sao lại không hiểu phong tình như thế nhỉ, tôi nhún mày, sau đó nói: “Không được, chúng ta ở đây.”

Hàn Hiểu nhìn về phía tôi, tôi mặt đỏ tới mang tai quát lên: “Em muốn bao dưỡng anh, cho nên anh chỉ được ở chỗ em chọn thôi.”

Hàn Hiểu nghe xong thì liền cả kinh, sau đó như nhớ ra điều gì mà trên mặt anh đầy ý cười, mặt mày cong cong. Khuôn mặt anh lúc này thật giống như ngày đầu tiên tôi vào trung học, lần đầu tiên nhìn thấy anh, nhiều năm như vậy rồi, Hàn Hiểu kỳ thực không hề thay đổi, thứ biến đổi chỉ là tâm tư của

chúng tôi.

Tuy rằng người này tâm tư nặng trĩu, không thích cùng người khác chia sẻ tâm sự, không muốn người khác chen chân vào cuộc sống của mình, lại còn có chút ích kỷ, tự ngạo thậm chí ngẫu nhiên còn có chút lãnh khốc vô tình, nhưng người này đối xử với tôi tốt lắm. . . Nhiều năm như vậy, tôi nghĩ cuối cùng tôi cũng nắm bắt được trái tim anh rồi, mà nếu như anh đã bị tôi bắt được, thì đừng hòng chạy đi.

Bây giờ anh ở trong căn phòng tôi mua, ăn cơm tôi làm, quần áo đều là tôi giúp anh chần chu. Xa cách tôi, anh sẽ không quen.

Ngoại truyện: Trùng sinh truyền kỳ

Tình địch

Đầu đề báo giải trí hôm nay là: Hứa Kiệt lại chiêu đãi người mới, cùng đóng phim.

Ngày Hứa Kiệt đi làm lại, tôi ở Lạc Địa Song cùng học trường vừa xem TV vừa bàn công việc, khi trên TV bắt đầu phát sóng trực tiếp nơi làm việc của cậu, tôi không khỏi nhìn về phía TV.

Hiện tại tất cả mọi người đều biết quan hệ giữa tôi cùng Hứa Kiệt, thân phận của tôi cũng bị người biết hết. Khi đó học trường cười cười, về mặt anh thoải mái vỗ vai tôi, nói: “Nếu thân phận công khai rồi, vậy bắt đầu làm việc đi.” Sau đó học trường lôi kéo bác sĩ ra ngoài nghỉ phép, tất cả điện thoại di động và vân vân đều không liên lạc được.

Vì vậy mà ngày ngày của tôi trôi qua đầu tắt mặt tối. . . Chờ bận rộn qua đi thì cũng là một tháng sau rồi, mà trong lúc này, Hứa Kiệt một mực ở nhà không ra khỏi cửa.

Hôm nay khi tôi trở lại, Hứa Kiệt đang ngồi đọc kịch bản. Dưới ánh đèn chiếu rọi, khuôn mặt cậu rất nhu hòa. Tôi đem y phục treo lên giá, ngồi xuống bên cạnh cậu.

Hứa Kiệt buông kịch bản nhìn tôi nở nụ cười, sau đó ôm lấy cổ của tôi, ở trên môi tôi hôn hôn.

Tôi bế lấy cậu, sau đó tựa ở trên ghế salon lười biếng nói: “Thế nào? Có hứng thú với phim này à?”

Hứa Kiệt gật đầu nói: “Đây là kịch bản mới mà chú Phong Minh cho em đấy, em xem cũng thấy rất hứng thú.”

“Vậy nhận đi.” Tôi thân nhiên nói: “Em cũng thích đóng phim mà.”

Hứa Kiệt gật đầu nhìn tôi cười nói: “Em thích, nhưng mà. . .”

“Không cần nhưng nhị gì hết, em thích thì cứ làm đi.”

Hứa Kiệt nhìn tôi ôn hòa cười, tôi hí hóp mắt đem cậu ôm chặt, thấp giọng nói: “Chẳng qua trước đó, chúng ta phải vội vàng làm một chuyện khác đã.”

Hứa Kiệt mỉm cười, ôm lấy cổ tôi rồi nhắm hai mắt lại.

Tôi thích cậu như thế, vẫn luôn rất thích.

Ngày Hứa Kiệt đi làm lại là ngày được Âu Phong Minh tỉ mỉ lựa chọn, ngày cậu đi làm lại cũng truyền ra tin cậu đang dẫn dắt người mới dưới tay Âu Phong Minh, tôi nghe xong cũng không có đề ý.

Lúc này trong TV cũng nói tới tin tức cậu dẫn dắt người mới, tôi mới chuyên chú ngồi xem. Nhiều năm như vậy rồi, Hứa Kiệt vẫn luôn là khối ngọc thạch trong suốt xinh đẹp, rất ôn nhuận, rất dễ nhìn.

Trong TV cậu cũng chỉ nói mấy lời vui mừng vì đi làm việc lại, sau đó là các fan ủng hộ, cuối cùng Hứa Kiệt đứng ở nơi đó để cho cánh báo chí chụp ảnh làm tuyên truyền, cậu nói: “Đề tài của bộ phim này tôi chưa bao giờ thử qua, và đây cũng là do đối tác mới của tôi viết ra, vì vậy bộ phim này khiến tôi quyết tâm xuất hiện trở lại.”

Cậu nói rất nhiều lời cảm kích, tôi mỉm mỉm môi, cuối cùng MC tuyên bố người hợp tác mới của cậu – Dương Thần tiến lên sân khấu.

Dương Thần vừa lên sân khấu tôi đã có cảm giác rất xấu. . . Khuôn mặt hắn rất tuần tú, rất có khiếu làm ngôi sao, thế nhưng ánh mắt của hắn khiến tôi rất khó chịu, tổng nghĩ là lạ.

“Chắc chắn, Dương Thần này nha, Âu Phong Minh không biết từ nơi này tìm ra được bảo bối thế này, khí chất thật giống cậu đấy.” Học trường ở một bên cười nói.

Anh nói xong, lòng tôi sừng sốt, tôi rốt cục cũng rõ ràng tia cổ quái kia rồi, Dương Thần cho tôi cảm giác như là tôi thứ hai vậy.

Thấy trong TV Hứa Kiệt nhìn hắn cười đến thoải mái, lòng tôi càng ngày càng không vui. Vì vậy tôi đứng lên nhìn học trường nói: “Học trường, em có việc, anh cứ làm trước đi.” Nói xong không để ý học trường phản đối, tôi xuống lầu lái xe đi tìm Hứa Kiệt.

Sau khi đến nơi, tôi đi vào hậu trường. Âu Phong Minh đang đứng ở chỗ kia hút thuốc, thấy tôi thì cười cười.

Tôi nhú mi cũng chưa nói cái gì, liền thấy Phương Thiên cũng đứng ở nơi đó, nhìn người trong TV, thần sắc mang theo mấy phần vui mừng nói không nên lời.

Tôi chú ý tới y, hóa ra y đang nhìn Dương Thần trong TV... Điều này làm cho tôi thờ phào nhẹ nhõm.

Phương Thiên thấy tôi thì mỉm cười, khuôn mặt cực kỳ xinh đẹp, y vốn đã là người xinh đẹp tự nhiên, khiến người khác không thể bỏ qua.

“Không phải Hứa Kiệt nói cậu bận rộn sao? Sao lúc này lại rảnh rồi tới đây thế?” Phương Thiên nhìn tôi khẽ mỉm cười.

“Bận rộn xong rồi.” Tôi thần nhiên nói.

Phương Thiên gật đầu, tôi vốn muốn hỏi y cùng Dương Thần kia có quan hệ gì, có điều cuối cùng cũng không nói ra miệng.

Lúc này, chương trình ở phía trước kết thúc, Hứa Kiệt cùng Dương Thần cùng nhau đi đến, hai người đang nói chuyện rất vui vẻ.

Tôi có chút không vui, lúc này Dương Thần ngẩng đầu liếc nhìn tôi, sau đó nhường nhường mảy, thần sắc bỗng nhiên có phần bùng tình, lúc Hứa Kiệt thấy tôi vội vàng bỏ lại hẳn chạy đến bên cạnh tôi.

Dương Thần chậm chậm đi qua, ở lúc hắn vươn tay ra bắt tay chào hỏi tôi, theo cảm giác tôi cũng cảm thấy hắn không quá thích tôi.

Hắn huyền hai câu, tôi liền kéo Hứa Kiệt rời đi. Dọc theo đường đi có người muốn xin chụp ảnh, tôi cũng hợp tác mà chụp hai tấm.

Lúc ngồi trên xe, Hứa Kiệt nhìn tôi cười nói: “Sao nom anh không mấy vui vẻ thế?”

“Không.” Tôi nhìn cậu thần nhiên nói: “Em có thiện cảm với Dương Thần à?”

Hứa Kiệt gật đầu nói: “Anh ta rất giống anh.” Tôi nhú nhú mảy, chỉ nghe Hứa Kiệt nói: “Nhưng mà, anh ta thủy chung không phải anh, cho nên yên tâm đi, em sẽ không thích anh ta đâu.”

Nghe cậu nói thế tôi nhin không được nhìn về phía cậu, chỉ thấy cậu cười đến vô cùng thoải mái, tôi nhấp miệng hừ lạnh một tiếng, Hứa Kiệt lại ở bên cạnh cười nửa ngày.

Cậu cười như thế, tôi liền trực tiếp lái xe về nhà. Lúc về nhà thì cả hai vận động kịch liệt một phen khiến cậu ngủ say như bất tỉnh. Tôi nhìn thấy kịch bản của cậu rơi trên mặt đất, vì vậy nhặt lên nhìn thoáng qua, chỉ thấy trên kịch bản kia viết «Trọng Sinh Truyền Kỳ»

Tôi không khỏi ngáy ngẩn cả người, Trọng Sinh Truyền Kỳ.

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Chi Cưu Triền* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 64

Ngoại truyện: Lễ tình nhân

Sáng sớm ngày 14-2, Hàn Tín Chi bị một tiếng thét chói tai vào lúc sáng tinh mờ làm mất giấc ngủ. Thanh âm kia là của Âu Phong Minh, hắn nghe thấy mà trong lòng hơi căng thẳng, vội vàng ngồi dậy, chỉ thấy Âu Phong Minh mặc áo ngủ đi chân trần đứng trước gương mà lang khóc quỷ gào.

Âu Phong Minh từ cái gương nhìn thấy người trên giường đã ngồi dậy, mi phong anh khí vẫn đang nhẵn, thanh âm cũng càng thêm bén nhọn ba phần.

“Cậu làm sao vậy?” Hắn thấy người nọ đi xuống giường, tới bên cạnh mình hỏi han.

Âu Phong Minh nhấp miệng chỉ vào một góc cái trán, nói: “Tín, anh xem, tôi bị mọc một cái mụn.”

Hàn Tín Chi nghe xong mi phong khẽ nhú, giữa mày hiện lên một tia nhăn nheo, hai tay cố sức nắm chặt, khoe miệng nhếch lên tươi cười tuần nhã phong lưu, hắn nói: “Mọc một cái mụn thôi mà, có gì không tốt đâu chứ, nó không phải chứng tỏ cậu vẫn còn trẻ đấy sao.”

Nói xong, khoe miệng Hàn Tín Chi tươi cười càng ngày càng sâu, Âu Phong Minh nghe xong sắc mặt hơi đăm chiêu, sau đó bỗng nhiên lấy lại tinh thần ôm lấy Hàn Tín Chi, nói: “Tín, anh nói đúng qua đi, tôi chính là yêu tinh không già trong truyền thuyết nha, ha ha, vậy là anh chiếm được tiện nghi rồi đi.”

Khoe miệng Hàn Tín Chi khẽ nhếch, khuôn mặt nho nhã mang theo hai phần phức tạp cùng khoan nhượng.

“Tín, chúng ta... Ngày hôm nay...” Lúc Âu Phong Minh ôm Hàn Tín Chi, ngực y đập đến cực kỳ lợi hại, hẳn nhớ tới hôm nay là ngày gì thì không nhận được mà thì thảo hai tiếng, lại nhìn đến Hàn Tín Chi không lộ vẻ gì cả, y lắc đầu nói: “Không có gì, chỉ là, ngày hôm nay tôi sẽ về sớm đây. Anh cũng phải sớm về đó nha. Chúng ta ăn cơm sớm rồi cùng đi hẹn hò, nha.”

Hàn Tín Chi nhìn y, không gạt đầu cũng không lắc đầu, Âu Phong Minh chu miệng, trong lòng mang theo tia mắt mát. Song lại nghĩ bây giờ người này là của mình rồi, lễ tình nhân hay gì gì đó cũng chẳng cần quan tâm, vì vậy trên mặt lại lộ ra tươi cười xinh đẹp.

Hàn Tín Chi nhìn y, làn mi hơi chớp, sau đó lẳng lẳng đem thần tình của mình giấu đi. Âu Phong Minh còn đang chìm đắm ở sau bữa cơm chiều, cho nên không thấy được trong con ngươi của hắn lóe qua một tia ôn nhu.

Lễ tình nhân đối với một số người thì là ngày cực kỳ đặc biệt, nhất là Hàn Hiểu.

Lúc thấy Hàn Hiểu, Âu Phong Minh mới vừa ăn xong bữa sáng do người thương của mình làm, tâm tình tốt đẹp của y bị phá tan nát tới không còn một mảnh nhỏ. Hàn Hiểu lạnh nhạt nhìn hắn thần nhiên nói: “Hứa Kiệt tôi mang đi rồi, ngày hôm nay cậu ấy không rảnh đi quay hay chụp gì với anh.”

“Ê, cậu đây là có thái độ gì, kiểu ngạo như thế, đừng tưởng rằng cậu là ông chủ của tôi thì có thể đối xử với tôi như vậy nhá.” Âu Phong Minh nhìn Hàn Hiểu, không vui nói.

Hàn Hiểu mặt không đổi sắc nhìn y, hồi lâu khóe miệng nhếch lên một nụ cười, nghiêng ngẫm nói: “Anh cũng biết tôi là ông chủ của anh cơ đấy.”

Một câu nói thốt ra, sắc mặt Âu Phong Minh đỏ bừng, tàn bạo nhìn chăm chăm Hàn Hiểu, sau đó trên mặt lộ ra một tia tươi cười có thể nói là rất khiến người buồn nôn, nói: “Hàn Hiểu, cậu sao có thể nói tôi như thế, dù nói kiểu gì thì tôi cũng được tính như trưởng bối của cậu, lẽ nào Tín không dạy cậu phải lễ phép với trưởng bối ư?”

Khóe miệng Hàn Hiểu co rút, khuôn mặt tuấn mỹ có phần vặn vẹo, đang muốn trả lời lại một cách mỉa mai thì phía sau anh truyền đến thanh âm nhu hòa của Hứa Kiệt. Khuôn mặt lạnh lùng của Hàn Hiểu vì thanh âm của Hứa Kiệt mà thoáng dịu đi, chờ con người xinh đẹp tinh xảo tiến phòng vào, anh khẽ mỉm cười nói: “Đi thôi.”

Hứa Kiệt lộ ra tươi cười xinh đẹp, sau đó hướng Âu Phong Minh thấp giọng nói: “Chú Phong Minh, chúng con đi trước nhé.”

Thấy Hứa Kiệt như thế, Âu Phong Minh nhất thời như bóng cao su xẹp hơi, sau đó hữu khí vô lực phát phát tay. Hàn Hiểu nhìn y hừ lạnh một tiếng, lôi kéo người rồi đi...

Âu Phong Minh nhìn đôi tình nhân này biến mất ở trong tầm mắt của mình, sau đó thở dài một hơi, suy nghĩ một chút y gọi điện thoại cho Dương Thần, điện thoại mới vừa chuyển được y liền quát: “Cái thằng này, lại đang làm cái gì đấy. Không phải đã nói cho con rồi sao? Ngày hôm nay có thông cáo, có thông cáo, đừng tưởng rằng có Phương Thiên làm chỗ dựa cho con thì con không chịu nghe lời của chú nhá, nghe được chú nói không đấy, nếu không tới đây, chú... chú sẽ áp chế con đấy.”

Phát tiết qua đi, khó chịu trong lòng Âu Phong Minh cũng vơi mấy phần, đặc tội không nổi Hàn Hiểu, đặc tội không nổi Hứa Kiệt, y còn đặc tội không nổi Dương Thần sao? Dù sao cũng là cháu trai của mình, nói hai câu sau lưng cũng sẽ không chạy tới chỗ Phương Thiên cáo trạng, thật tốt... Âu Phong Minh cảm thấy mỹ mãn mà chuẩn bị thu hồi điện thoại.

Lúc này trong điện thoại truyền đến một thanh âm dễ nghe mà lạnh lẽo: “Âu Phong Minh, lời anh mới nói lúc nãy là nói với Dương Thần sao?” Nghe thanh âm ấy, đầu Âu Phong Minh trong nháy mắt phình lớn. Phương Thiên, người hay tiếng đều rất xinh đẹp dễ nhìn dễ nghe, cũng không biết Dương Thần làm thế nào đem người cướp tới tay, đương nhiên hiện tại không phải lúc xoắn xuýt mất việc này, trong lòng hắn chợt dạ, có chút lắp bắp nói: “Phương... Phương Thiên à...”

Phương Thiên nhẹ nhàng cười hai tiếng rồi cúp điện thoại, nhìn điện thoại bị cúp, Âu Phong Minh đột nhiên ô một tiếng, thanh âm bi thảm nói không nên lời.

Thế cho nên Hứa Kiệt cùng Hàn Hiểu đang đi tới bãi đỗ xe cũng nghe được rồi.

“Hàn Hiểu, bỏ lại chú Phong Minh như thế hình như không tốt đâu, để lại cho chú ấy rắc rối lớn như vậy.” Trên mặt Hứa Kiệt mang theo tia không đành lòng.

Hàn Hiểu nhẹ nhàng nhếch miệng khiến phân lạnh lùng trên mặt giảm bớt, nói: “Anh ta sẽ biết giải quyết mà, đừng nghĩ tới anh ta nữa. Hôm nay em muốn đi tới nơi nào, anh đi cùng em.”

Hứa Kiệt nghe xong mặt mày sáng ngời, trên mặt lộ ra tươi cười xinh đẹp.

Hàn Hiểu cũng nhìn cậu cười cười, tuấn mỹ thanh thần thật dễ nhìn.

“Chúng ta đi hẹn hò đi.” Hứa Kiệt thấp giọng nói. Hàn Hiểu gạt đầu.

Bốn mắt nhìn nhau, ánh mắt nhu hòa.

Âu Phong Minh bịa ra một lý do cực kỳ hợp lý để giải thích cho bên tổ chức, lại đáp ứng bọn họ hôm nào đó sẽ để Hứa Kiệt cùng Dương Thần cùng tham dự một chương trình mới rồi khỏi trường quay.

Lúc này, Bắc Kinh vẫn còn mang theo hơi lạnh lạnh nhàn nhạt, Âu Phong Minh không nhịn được, mặc thêm một chiếc áo gió nữa. Khi đi ra khỏi trường quay, y khựng lại trông mắt nhìn người đàn ông tuấn nhã đứng trước mặt.

Sau đó mang tươi cười kinh hi trên mặt đi tới: “Tín, sao anh lại tới đây.”

“Trong công ty không có việc gì nữa nên đi tới đây.”

Hàn Tín Chi thần nhiên nói, Âu Phong Minh nghe xong khoe miệng lộ ra nụ cười toe toét, trong lòng cũng dâng lên tia cảm động. Hai năm trước Hàn Tín Chi đem công ty từ thị trấn nhỏ dọn tới Bắc Kinh. Suốt quãng thời gian qua hắn vẫn luôn nỗ lực làm nó dần phát triển nên làm sao có thể không có việc gì chứ, đại khái đây là chút ôn nhu cho y mà người này không muốn thể hiện quá rõ ràng.

Kỷ thực lần đầu tiên thấy người này y chỉ cảm thấy hắn cô độc, nhưng mà là cô độc ôn nhu. Khi đó trái tim trong lồng ngực y không hiểu sao lại đập càng thêm gấp gáp, y nghĩ y thích người này mất rồi, chỉ đơn giản là nhìn thấy hắn đã cảm thấy lòng tràn đầy an bình, loại tư vị này là điều y chưa bao giờ nghĩ mình sẽ được cảm nhận qua.

Y biết muốn làm một người tịch mịch rung động là điều không dễ dàng, cho nên y quyết quán quýt không buông. Có lẽ người này ngay từ đầu cũng không thích y, chỉ là muốn lưu lại một chút ấm áp, sau đó y từ từ chậm rãi tiến vào cuộc sống của hắn, dụ dỗ hắn, khiến hắn không bao giờ rời khỏi y nữa. Mà hôm nay, người này thật sự đã không bao giờ rời khỏi y nữa rồi.

Hạnh phúc là phải do tự mình đoạt lấy, lúc ngồi trên xe Âu Phong Minh đã nghĩ thế.

“Muốn đi nơi nào?” Hàn Tín Chi nhìn y thần nhiên hỏi.

“Về nhà là tốt rồi.” Âu Phong Minh nói, Hàn Tín Chi nhìn thoáng qua người bên cạnh đang hăng hái bùng bùng, không nói gì mà trực tiếp lái xe rời đi, khoe miệng Âu Phong Minh cười đến càng cong lên.

Sau khi hai người lái xe trở về, thấy đồ ăn ngập tràn trong tủ lạnh, Hàn Tín Chi đem Âu Phong Minh đẩy khỏi nhà bếp rồi nói: “Cậu đứng ở chỗ này làm cái gì vậy, lại không giúp được gì, thôi cứ ra ngoài ngồi chờ ăn đi.”

Âu Phong Minh vừa nghe liền có chút không vui, nói: “Tôi nói Tín nha, anh sao có thể nói thế được chứ? Cứ như tôi không biết làm cái gì hết vậy.”

Nhìn y giả bộ ủy khuất, Hàn Tín Chi rất đậm nhiên nói: “Cậu vốn đã chẳng biết làm cái gì rồi mà, chỉ rửa bát có một lần thôi mà nhà chúng ta phải mua lại toàn bộ bát đĩa.”

Âu Phong Minh nhìn hắn mà nhấp nhấp môi, sau đó xoay người ngồi vào trên ghế salon, Hàn Tín Chi chờ y đi rồi hắn mới bật lên bếp ga.

Âu Phong Minh lại ở trong phòng khách len lén nhếch miệng lên cười trộm, lý do là vì ba chữ ‘nhà chúng ta’.

Lúc Hàn Tín Chi đem thức ăn bung lên, Âu Phong Minh cũng thành thành thật thật ngồi ăn. Lại chờ Hàn Tín Chi rửa xong bát, y thần thần bí bí đem người lôi kéo rồi nói: “Tín, đi theo tôi đi.”

Dứt lời liền đem người kéo vào trong phòng.

Hàn Tín Chi nhìn dáng dấp y thần kinh hề hề mà nhìn không được kéo kéo khoe miệng, chẳng qua cũng không nói gì nhiều, chỉ đi theo y vào trong phòng.

Sau khi đi vào, hắn vốn tưởng rằng Âu Phong Minh sẽ nhào tới trên người hắn như mọi khi, ai biết sau khi đi vào Âu Phong Minh lại buông lỏng hắn ra.

Nhìn cái tay trắng trơn, Hàn Tín Chi đột nhiên nghĩ có chút mất mát, có điều hắn nhanh chóng thu hồi mất mát này, trên mặt khôi phục trầm tĩnh như xưa.

Âu Phong Minh từ trong tủ quần áo bới tìm thật lâu, cuối cùng thần thần bí bí cầm ra một quyển sổ màu đỏ, Hàn Tín Chi vừa thấy liền sắc mặt tối sầm, con ngươi hơi nhíu lại, không tự giác phát ra hai phân sắc bén.

“Tín, anh xem.” Âu Phong Minh giơ lên tờ giấy hôn thú màu đỏ, còn coi như bảo bối mà hô lên với Hàn Tín Chi.

Hàn Tín Chi hé mắt nhìn thoáng qua rồi nói: “Thật đáng vui mừng mà.”

Khoe miệng Âu Phong Minh ý cười càng đậm, trong đôi mắt thật to lộ ra quang mang không biết tên, sau đó không đợi y nói cái gì, Hàn Tín Chi đã rũ xuống con mắt nhìn ngón tay của mình, thần nhiên nói: “Nhà là của cậu, tôi sẽ dọn đi. Ở chung lâu vậy mà không biết cậu đã kết hôn, nhìn giấy chứng nhận như vậy hắn cũng lâu năm rồi. Chúc mừng!”

Nói xong xoay người rời đi, Âu Phong Minh sững sốt sau đó ở lúc người ta mở cửa đi ra thì ôm chặt lấy từ phía sau, nói: “Tín, tôi vứt cả mặt mũi đi để truy anh tới tay, sao anh có thể rời đi mà không chịu trách nhiệm như thế, đời này anh đừng mơ tưởng.”

Thân thể Hàn Tín Chi đột nhiên cứng đờ, như là mất đi khí lực nên không có hành động.

“Tín, sao anh lại ghen nhỉ, người ghen phải là tôi chứ.” Lúc này Âu Phong Minh ghé vào lỗ tai của y, buồn bã nói: “Giấy hôn thú này là của anh mà.”

Hàn Tín Chi nghe xong trong lòng khựng một cái, quay đầu lại, chỉ thấy Âu Phong Minh có chút ngượng ngùng đem giấy hôn thú đưa cho hắn. Hàn Tín Chi nhận lấy rồi chuẩn bị muốn ném nó lên mặt đất, Âu Phong Minh biến sắc nói: “Anh nhìn chút đi.”

Nhìn dáng vẻ y lo lắng, Hàn Tín Chi nhướn nhướn mày, trên mặt tuấn nã không hề đổi sắc khiến Âu Phong Minh cảm thấy chột dạ. Hàn Tín Chi đem giấy hôn thú mở ra, sau đó thấy ảnh chụp bên trong đã bị đổi thành của y và hắn, tên được dùng bút xóa để chỉnh sửa lại, từng chữ từng chữ viết rất cẩn thận tinh tế.

Âu Phong Minh thấy hắn nhìn hồi lâu mà vẫn không lên tiếng, vì vậy giương mắt, trừng trừng nhìn rồi nói: “Tín, tôi nói cho anh biết nha, này... Giấy hôn thú này là thật đó, anh không thể... Không thể tùy tiện cùng tôi ly hôn đâu nhé.”

Hàn Tín Chi đem giấy hôn thú đặt ở trên bàn trà, lại nhìn người trước mắt đang khăn trương hề hề, hắn nói: “Sao cậu có thứ này thế?”

“Lần trước giúp anh dọn nhà thấy được, liền cầm luôn, nó là của hai chúng ta mới là thích hợp nhất.” Âu Phong Minh nói liên miên rồi nhịn không được đắc ý dào dạt mà hỏi: “Thế nào, chúng ta xứng đôi phải không, bà di kia làm sao hợp với anh được chứ.”

“Xấu muốn chết.” Hàn Tín Chi nhìn y thần nhiên nói, Âu Phong Minh nghe xong sắc mặt nhất thời suy sụp, con người có chút ủy khuất.

“Nhưng mà tôi thích.” Hàn Tín Chi đột nhiên tiến lên nâng cằm hôn lên miệng Âu Phong Minh.

Âu Phong Minh mở to đôi mắt, sau đó hai tay ôm cổ hắn, nhiệt liệt hôn trả lại.

Số lần Hàn Tín Chi chủ động hôn y cũng không vượt quá một bàn tay, cho nên mỗi một lần đều rất trân quý.

Hôn môi hôn môi rồi không biết từ khi nào hai người đi lên tới tận giường, đây đó có phần nóng bỏng, vợi vàng xé rách quần áo, không bao lâu hai người đã tương đối xích lửa, vuốt ve, âu yếm... Tiến nhập, rút ra đẩy vào, thờ dốc, rên rỉ...

Kích tình qua đi, Hàn Tín Chi nằm úp ở trên bờ ngực trắng nõn của Âu Phong Minh mà thờ dốc, Âu Phong Minh híp mắt, cả người như là con mèo nhỏ lười nhác.

“Tổng thể của cái tấm ảnh kia xấu quá.” Hàn Tín Chi thần nhiên nói: “Hôm nào chúng ta đi chụp một đôi ảnh chân thực hơn.”

“Thực á?” Âu Phong Minh vừa nghe, đôi mắt bỗng nhiên mở lớn, thân thể vừa ngồi dậy lại lập tức nằm xuống, hoàn toàn đã quên thứ kia của người nào đó vẫn đang nằm trong cơ thể y.

Chỉ đơn giản là đứng lên ngồi xuống như thế, mà y vẫn rõ ràng cảm giác thứ gì đó trong cơ thể mình lại trướng lên.

Y chớp nha chớp đôi mắt lấp lánh, khoe miệng nhếch lên nhìn Hàn Tín Chi thì thầm nói: “Anh còn có thể sao?”

Hàn Tín Chi nghe xong đôi mày nhíu lại, khoe miệng nhếch ra nụ cười lạnh, hắn nói: “Cậu có thể thử, dù sao thời gian còn dài...” Lập tức lại áp lên người nào đó.

Thời gian đích xác còn rất dài, từ ban ngày đến đêm tối, từ đêm tối đến ban ngày, chậm rãi làm bạn, thẳng đến khi chậm rãi già đi.

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Chi Cưu Triền* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 65

Không còn là anh em

Tạ Minh tiếp quản Tạ gia đã năm năm, hôm nay là ngày hắn phải kết hôn. Bên gái là hôn ngọc quý trên tay của một vị quan chức quan trọng trong giới chính trị, cô gái ấy cũng làm chính trị. Tuy rằng không phải là một người quá xinh đẹp, nhưng đối nhân xử thế thoải mái đúng đắn, rất biết tiến lùi, có thể nói là môn đăng hộ đối. Đối với cô ấy tuy hắn không yêu tới tận xương tủy, nhưng cũng thích tính tình khôn khéo của cô.

Hôn lễ trải qua song phương thương nghị, quyết định lấy hình thức phương Tây. Bầu trời hôm nay cũng rất tuyệt vời, vạn dặm trời quang, rất xinh đẹp.

Bởi vì quan hệ của song phương nam nữ, thương giới có, giới chính trị cũng có, mọi người có uy tín danh tiếng đều tới cả. Hôm đó hắn thấy được Hàn Hiểu cùng Hứa Kiệt, chuyện tình giữa hai người đã không còn là bí mật trong thương giới, lần Hàn Hiểu tỏ tình trước hàng tỷ người kia vẫn còn là ký ức mới mẻ.

Hơn nữa Hàn Hiểu của hôm nay đã không còn là thằng nhóc vô danh ngày xưa. Ngoại trừ Lạc Địa Song, cậu ta bắt đầu đặt chân vào bất động sản, địa vị ở thương giới không kém Tạ gia. Còn Hứa Kiệt, nhiều năm như vậy chưa từng gặp mặt, thế nhưng trong các bộ phim truyền hình trên TV vẫn luôn

thấy được cậu. Vì thế mà khiến Tạ Minh cảm thấy bộ dạng của họ không hề xa lạ, lúc này thấy họ thì hẳn tựa hồ đã giặt mình mà nghĩ tới cho tới bây giờ bọn họ cũng chưa rời khỏi tầm mắt của mình.

“Chúc mừng cậu.” Lúc Hàn Hiểu đưa quà tặng tới cũng nói lời chúc mừng, trên khuôn mặt tuấn mỹ mang theo tươi cười rất nhạt, nhưng giọng điệu cũng rất khách khí xa cách, cùng khi còn trong trường học y như nhau.

Tạ Minh khẽ nhếch miệng nói tiếng cảm ơn, sau đó rời đi nơi khác. Hứa Kiệt vẫn luôn đi theo bên người Hàn Hiểu, bởi vì chưa tới giờ cử hành hôn lễ nên Tạ Minh đi tới chỗ không người tranh thủ hút một điếu thuốc, trong khói thuốc lượn lờ, hắn hít lại mắt.

Trong cuộc đời này của hắn, chuyện hắn thấy hối hận nhất cũng không có bao nhiêu, cùng bạn gái trước của Hàn Hiểu làm người yêu là một trong số đó, hoặc là nên nói Hứa Khả không tính là bạn gái trước của Hàn Hiểu, bởi vì hai người đó còn chưa từng hẹn hò.

Hiện tại đã qua mấy năm rồi, hắn cũng nhớ không nổi bộ dáng của Hứa Khả ra sao nữa, ngẫu nhiên hắn cũng nghe qua tin tức của cô ta. Cái lần chuyện tình cảm giữa Hàn Hiểu và Hứa Kiệt bị đưa ra ánh sáng thì ảnh giường chiếu của chính cô ta cùng Lý Lực cũng bị lộ ra ngoài. Mấy năm nay tuy rằng cô ta vẫn ở trong giới giải trí nhưng nghe người ta nói cũng không quá tốt, có đôi khi sẽ quay mấy bộ phim cấp ba rẻ tiền. Cô ta cũng từng quay về tìm hắn, nói cô ta còn yêu hắn như thế nào, hắn chỉ nghe được một lần. Sau đó, mỗi lần Hứa Khả tìm hắn hắn đều cho cô ta đứng ngoài. Mỗi lần như thế hắn có chút giặt mình, hồi xưa vì sao mình lại coi trọng Hứa Khả chứ.

Thế nhưng nghĩ tới nghĩ lui, ký ức này cũng đều không rõ rồi, trái lại bộ dáng của Hàn Hiểu tương đối rõ ràng.

Nói thật, hắn rất tán thưởng Hàn Hiểu, hắn tán thưởng phương thức Hàn Hiểu xử sự, cũng tán thưởng tính tình của người này.

Hắn cũng biết, Hàn Hiểu chỉ là treo mỉm cười trên mặt, nhìn như rất hòa đồng với mọi người nhưng người có thể đi vào trong tim cậu ta cũng không có là bao. Cậu ta có thể cười với tất cả mọi người nhưng người có thể chân chính đến gần bên cậu ta thì chỉ có mình Hứa Kiệt mà thôi. Thế nhưng cho dù như vậy, người vây quanh bên người cậu ta lại ngày một nhiều. Nói hắn không có đồ kỵ, đó là giả.

Cùng Hứa Khả bên nhau, hắn thấy được Hàn Hiểu phần nộ, hắn nghĩ bản thân rốt cuộc cũng có chỗ thắng được Hàn Hiểu rồi, đó chính là Hứa Khả. Kỳ thực ngay từ đầu hắn cũng không biết quan hệ giữa Hàn Hiểu cùng Hứa Khả, thắng đến lần kia ngẫu nhiên nghe được quan hệ của hai người, hắn cũng nói không rõ trong lòng mình là phần nộ hay là cái gì khác. Ngay lúc đó hắn chỉ nghĩ duy nhất là, không thể để Hàn Hiểu cướp đi Hứa Khả, có thể khi đó hắn thực sự thích Hứa Khả, chỉ là những chuyện này đều không còn là gì ở hiện tại.

Hắn khi đó đại khái là ôm tâm tính tranh đoạt cùng Hàn Hiểu, chỉ là lúc đó không biết bên người Hàn Hiểu sớm đã có rồi người khác làm bạn, mà mình thì lại diễn một vở hài kịch kỳ quặc trước mặt cậu ta.

Nghĩ tới đây, Tạ Minh cười khổ một phen, sau đó đem thân thể nhích lại gần góc phòng, hút thêm một điếu thuốc.

Hắn nhớ kỹ mình từng nghe Hứa Khả nói qua, nói là Hàn Hiểu vẫn còn có tình ý với cô ta. Sau đó mẹ của hắn đi tìm Hàn Hiểu, thậm chí cầm mười vạn đồng bán đứt quan hệ giữa Hàn Hiểu và Hứa Khả. Lúc biết được Hàn Hiểu đã nhận số tiền ấy, trong lòng hắn tràn đầy khinh thường, hắn ở thời khắc đó khinh thường Hàn Hiểu thật nhiều, sau đó hắn mới biết được mẹ mình bán đứt không phải quan hệ giữa cậu ta cùng Hứa Khả, mà là bán đứt quan hệ mẹ con của bà cùng Hàn Hiểu.

Hắn biết Hàn Hiểu không thiếu chút tiền vật ấy, làm như thế chỉ để báo cho mẹ mình biết cậu ta không thêm quan tâm tới mối quan hệ kia, cho nên mới cầm tiền này đi.

Hôm nay sự nghiệp Hàn Hiểu như gió nổi mây phun, hắn không biết mẹ mình đang có cái tâm trạng gì, có từng hối hận hay không, chỉ là những chuyện này hiện tại không phải chuyện mình có thể hỏi.

Vì chuyện này mà cha cùng mẹ hắn có bất đồng thật lớn. Cha nói lúc đầu khi mang bà rời khỏi thị trấn kia, ông căn bản không biết bà đã kết hôn rồi. Ở trong mắt cha, mẹ ngoại trừ yêu tiền ra thì vẫn luôn là một người phụ nữ trang nhã duyên dáng. Hôm nay, ảo tưởng bị phá nát rồi, cha tựa hồ trong một đêm cũng già hơn mười tuổi.

Ở trước mặt người ngoài, cha mẹ hắn vẫn luôn giả vờ hòa thuận vui vẻ. Bây giờ họ là trong ngoài bất nhất, nếu không phải vì thể diện của cái nhà này, hẳn hai người họ đã kéo nhau ra tòa ly hôn.

Biết được mình còn có một người anh trai, thống khổ nhất đại khái chính là em gái Tạ Đình của hắn. Cô bé vẫn luôn cho rằng mẹ ghét mình vì mình ngang bướng không chịu lép vế ai, không nghĩ tới rằng mẹ như vậy là vì địa vị của cô trong lòng bà không bằng người con trai riêng kia của bà.

Rất nhiều lần hắn cũng biết Tạ Đình muốn đi tìm Hàn Hiểu, thế nhưng bây giờ gặp lại cũng không còn là cuộc gặp gỡ vui vẻ năm xưa. Cô bé không dám tùy tiện đi gặp, chỉ là đứng xa nhìn Hàn Hiểu, mà trong mắt Hàn Hiểu vốn không tồn tại bọn họ.

Mỗi lúc như vậy, hắn lại nhớ tới biểu tình khi lần đầu tiên Hàn Hiểu gặp Tạ Đình, đó là mặt mày đầy khiếp sợ. Tất cả mọi người đều cho rằng cậu ta là vì dung mạo của Tạ Đình, hiện tại nghĩ lại có lẽ ngay từ lúc đó cậu ta đã biết mối quan hệ của hai người thông qua dung mạo của Tạ Đình, chỉ là cậu ta vẫn không lên tiếng nên mọi người cũng không biết trong lòng cậu ta đang khổ sở mà thôi.

Nghĩ vậy, Tạ Minh nghĩ mình có thể xưng là một thằng khốn nạn.

Một thằng khốn nạn cái gì cũng không biết còn đắc chí tự cho mình là đúng.

Phải nói là hấn và người nhà của hấn là khởi nguồn ác mộng của Hàn Hiểu, chẳng qua cậu ta không bao giờ nói cũng không bao giờ trả đũa. Cho dù là lần can thiệp cuối cùng kia của mẹ hấn, Hàn Hiểu cũng chỉ nói rằng mong mẹ hấn đừng bao giờ can thiệp vào cuộc sống của cậu ta nữa mà thôi.

Lại nói tiếp, Hàn Hiểu hấn có tư cách khinh bỉ hấn hơn, thế nhưng cậu ta vẫn luôn không mở miệng, thậm chí chưa từng làm gì cả, từ điểm đó mà nói, Hàn Hiểu là người mềm lòng.

Chỉ là, những chuyện này cũng đâu còn quan hệ gì với hấn, tâm Hàn Hiểu vĩnh viễn không phải thứ hấn có thể đến gần, hoặc là nên nói, vốn đã có một cơ hội để cùng cậu ta làm bạn thân nhưng đã bị chính sự tùy hứng cùng không cam lòng của hấn phá hỏng.

“Hôn lễ sắp bắt đầu rồi đấy, cậu nên vào đi thôi.” Lúc này, Trần Thiện đi tới bên cạnh hấn, nhẹ giọng nói.

Hấn nhìn Trần Thiện, người này vẫn luôn đi theo hấn, có điều Trần Thiện là người khôn ngoan, đi theo hấn thì cậu ta càng có nhiều cơ hội phát triển. Nhưng mà cậu ta cũng đôi xử thật tâm với hấn. Vì vậy hấn nhìn Trần Thiện cười cười, vỗ vỗ bờ vai của cậu ta, nói: “Ừ”, người anh em”

Trần Thiện nhìn hấn cười cười không nói gì, đã lâu như thế rồi, đích xác có thể xưng là anh em.

Khi vào trong hội trường, lúc đi qua một chỗ, hấn thấy Hàn Hiểu đang cau mày vỗ lưng Hứa Kiệt, nhẹ giọng trách cứ: “Đã nói rượu ấy không thích hợp với em, lại còn uống bừa, chốc nữa về nhà lại khó chịu cho xem.”

“Không có gì, kỳ thực uống được lắm mà, chẳng qua em không nghĩ nó có tác dụng chậm thế này.” Hứa Kiệt nhìn Hàn Hiểu, ôn hòa cười.

Hàn Hiểu nghe xong cau lại đôi mày tuấn lãng, nói: “Thích thì về nhà em muốn uống bao nhiêu cũng được. Nhưng giờ mà say ở trên hôn lễ này thì anh không công em về nhà đâu đấy.”

“Thật à?” Hứa Kiệt nhướn mày hỏi lại một câu, Hàn Hiểu ừ một tiếng. Lúc này sắc mặt của cậu ta vẫn không hiện lên biểu tình gì, chẳng qua đôi mắt đang nhìn vào Hứa Kiệt từ thời khắc ấy trở nên càng nhu hòa hơn.

Tạ Minh nhìn thấy cảnh ấy là trong lòng phức tạp rối bời, vốn là anh em của mình, là chính mình đem cậu ta đẩy đi. Hôm nay tình nghĩa anh em đã không còn nữa, gặp lại cũng chỉ là địch nhân hoặc là đồng bạn hợp tác trên thương trường... Kỳ thực ngẫu nhiên hấn cũng từng nghĩ, nếu như lúc đầu hấn không cùng Hứa Khả hẹn hò thì có phải Hàn Hiểu cũng sẽ coi hấn là bạn bè thân thiết hay không. Chỉ là trên đời này không có hai chữ ‘nếu như’, thời gian không thể quay trở lại, mọi thứ hấn nghĩ chỉ là nghĩ mà thôi.

Cái suy nghĩ này khiến hấn cười khổ không ngớt. Lúc này Trần Thiện đang làm phù rể đẩy đẩy hấn, cậu ta thấp giọng nói: “Cậu mau đi lên đi, đừng để cô dâu chờ lâu, được rồi, tôi đã quên nói lời chúc mừng cậu rồi.”

Hấn quay đầu, đem dĩ vãng mai táng dưới đáy lòng, sau đó nhìn Trần Thiện nói tiếng cảm ơn, Trần Thiện nhún vai nhìn hấn cười cười, dùng khẩu ngữ nói: “Chúng ta là anh em cơ mà.”

Hấn gạt đầu, trong tâm hơi âm ập, hấn không biết Trần Thiện có cảm giác gì với Hàn Hiểu, cũng không biết cậu ta có từng hối hận hay không. Tuy nhiên những chuyện đó không còn ở trong phạm vi lo lắng của hấn nữa, bởi vì từ hôm nay trở đi, hấn có một gia đình mới, hấn sẽ đem mọi thứ đã qua đặt ở nơi sâu nhất dưới đáy lòng, sau đó vì cái gia đình này phụ trách. Lúc hấn có con, thì nhất định phải nói cho bọn chúng biết, nếu có một người bạn mà mình muốn làm thân suốt đời thì đừng nên vì những tranh đoạt không tất yếu mà khiến người đó rời khỏi mình.

Khi bước đi về phía mục sư, Tạ Minh đã nghĩ rằng có lẽ trong tương lai mình sẽ rất khó có thể gặp một người vừa tàn nhẫn lạnh lùng mà cũng rất đổi mềm lòng như Hàn Hiểu.

Hàn Hiểu lúc này thoáng nhìn qua hấn, mày hơi nhướn lên, sau đó quay đầu nhìn qua khuôn mặt đỏ bừng của Hứa Kiệt. Trên đời này, có vài người, có vài việc, bởi vì xấu hổ, buộc lòng phải đánh mất nó.

“Hiểu, chúng ta đi du lịch được không?” Hứa Kiệt nói nhỏ vào tai Hàn Hiểu.

“Sao lại đột nhiên muốn đi du lịch vậy? Em không sợ Âu Phong Minh truy sát em à.” Hàn Hiểu nhìn người thanh tú trong lòng, thấp giọng nói.

“Nhưng mà rất muốn.”

“Ừ, được rồi.”

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Chi Cưu Triền* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 66

Thất niên chi dương

Tôi cùng Hứa Kiệt bên nhau đã bảy năm rồi, tôi rất thoả mãn với cuộc sống hiện tại. Hứa Kiệt của hôm nay vẫn là hồng nhân trong giới giải trí, dù là lĩnh vực ca hát hay đóng phim cậu đều không bị sa sút. Diễn xuất của cậu ngày một tốt hơn, đương nhiên tôi cũng càng ngày càng biết ghen, chẳng qua tôi cũng không ngăn cản cậu phát triển, chỉ là lâu lâu xem phim của cậu thì cũng ăn một ít dấm chua, nhưng cũng coi như đó là điều hòa cuộc sống.

Lần này Hứa Kiệt nhận một bộ phim nói về thời dân quốc, vai cậu diễn chính là một quân phiệt, catxe không bao nhiêu nhưng vai quân phiệt kia lại làm Hứa Kiệt rất thích. Sau đó cậu nói với tôi cậu muốn diễn nó, tôi nhìn qua kịch bản thấy đã viết xong xuôi cả rồi, vì thế dặn cậu phải cẩn thận.

“Lần này em đi Nam Kinh đấy, chậm nhất cũng phải mất tận hai tháng lận, sao anh đáp ứng nhanh như thế?” Lúc tôi đáp ứng, Hứa Kiệt nhìn tôi ôn hòa cười hỏi.

Tôi nhìn cậu rồi nói: “Trên tay anh đang có một dự án đất đai cần ra quyết định, cho nên không thể đi cùng em được. Tối đó phải gọi điện cho anh ngay, có chuyện gì thì đề Âu Phong Minh chiều cổ em nhé.”

Hứa Kiệt gật đầu nói: “Yên tâm, em sẽ không có việc gì đâu.”

Tôi mỉm cười nhìn cậu, sau đó kéo cậu lên đùi, ôm lấy rồi nói: “Khi nào thì đi?”

“Chú Phong Minh nói tốt nhất là nên đi sớm một chút, có thể là ngày mai sẽ bay.” Nói tới chỗ này, trên mặt Hứa Kiệt không thể ức chế mà xuất hiện một tia đỏ ửng, mắt nhìn về phía khác, không hề nhìn tôi.

Tôi cười khế hai tiếng rồi nói: “Hắn cũng hiểu rõ lý lẽ đấy.” Hứa Kiệt ở trên đùi tôi giật giật, tôi kéo tay cậu xuống, thấp giọng nói nhỏ vào tai cậu: “Vậy đêm nay bồi anh.”

Hứa Kiệt lúc này giương mắt nhìn tôi, hồi lâu mới ôn hòa cười nói: “Vâng.” Tôi cũng cười cười, đem cậu ôm vào trong ngực quay về phòng ngủ.

Khi đem cậu áp trên giường, tôi tỉ mỉ sờ khuôn mặt tinh tế của cậu, lấy ngón tay vuốt ve kỹ từng điểm một, cậu vẫn xinh đẹp như bảy năm trước đây, đôi mắt lấp lánh.

Nói thật thì đến bây giờ tôi ngẫu nhiên vẫn nghĩ đây chỉ là một giấc mộng, rất sợ một ngày nào đó bỗng nhiên tỉnh giấc, người này không còn bên tôi nữa, bên cạnh tôi sẽ là người nào khác.

May là người này vẫn luôn ở đây.

“Hiếu.” Hứa Kiệt ôm cổ tôi, thấp giọng gọi, tôi nhếch miệng cười cười, sau đó nghiêng người hôn lên môi cậu, cậu rướn người lên làm cho cái hôn này thêm càng sâu, tôi thích cậu chủ động.

Ngón tay từ trên quần áo luồn vào trong cơ thể, cẩn thận vuốt ve thân thể của cậu, sau đó bên tai nghe được tiếng thở dốc không thể đè nén của cậu. Vuốt ve lấy dục vọng của cậu, sau đó vì cậu mở rộng, sau cùng thì đẩy vào trong cơ thể cậu.

Hứa Kiệt nức nở một tiếng, tôi đợi cậu thích ứng rồi mới bắt đầu lướt động, rút ra rồi lại đẩy vào, mỗi lần tiến nhập vào trong cơ thể Hứa Kiệt đều có cảm giác như tiến nhập thiên đường

Hứa Kiệt rên rỉ, khuôn mặt cậu ửng hồng...

Ở trong cơ thể Hứa Kiệt đạt tới cao trào lần đầu tiên, tôi nằm ở phía sau cậu dẹp loạn hô hấp, sau đó lại bắt đầu một lần nữa. Hứa Kiệt rất phối hợp với tôi.

Có lẽ là do thói quen khi sống chung với nhau, mỗi khi Hứa Kiệt ra ngoài quay phim, chúng tôi luôn luôn gắng co một đêm, sau đó tôi mới bằng lòng buông cậu ra. Đó cũng là nguyên nhân khiến Âu Phong Minh lấy ngày mai làm ngày xuất phát, đương nhiên cũng là do chính hắn suy nghĩ cho thân thể của mình, tôi nghĩ cha cũng sẽ rất lo lắng cho hắn.

Ngày đó không biết vì sao, sau khi ôm Hứa Kiệt làm hai lần, tôi thấy cậu rất mệt nhưng vẫn tùy ý để tôi lấn qua lấn lại, trong lòng lại tê rần. Mang suy nghĩ như vậy, lại nghĩ tới ngày mai cậu tới nơi quay phim rồi cũng sẽ rất mệt, vì vậy mà lần cuối cùng tôi chỉ làm qua loa mà thôi.

“Làm sao vậy?” Hứa Kiệt nhìn tôi hỏi, con mắt mông lung, rất đẹp. Tôi vội vàng thu hồi ánh mắt, thản nhiên nói: “Không có việc gì đâu, em ngủ đi, anh chỉ là hơi mệt chút mà thôi.” Tuy là nói như vậy, tôi vẫn ôm cậu mang tới phòng tắm gội rửa sạch sẽ một phen.

Lúc tắm, Hứa Kiệt vẫn luôn nhìn tôi, thỉnh thoảng còn rên rỉ. Nhìn thân thể cậu xích lửa, có nhiều lần tôi cũng nhịn không được muốn đi vào, nhưng cuối cùng tôi vẫn nhẫn được dục vọng.

Tôi đem Hứa Kiệt ôm về phòng, sau đó vội vã vào toilet, dùng nước lạnh cùng tay giải quyết một hồi.

Lúc tôi trở lại giường, Hứa Kiệt còn chưa ngủ. Tôi đem cậu kéo vào trong ngực, hôn hôn vành tai cậu, sau đó thấp giọng nói: “Mau ngủ đi.”

Hứa Kiệt ừ một tiếng, đêm đó cậu ngủ có chút bất ổn. Dường như cậu gặp ác mộng, bởi cậu nằm trong lòng tôi mà cứ run rẩy, tôi ôm lấy cậu nhưng không gọi cậu tỉnh lại. Có điều cậu ở trong lòng tôi lấn qua lấn lại rồi lấn qua lấn lại, càng khơi mào dục vọng của tôi, nhưng vì thân thể của cậu nên tôi cố gắng nhẫn nại.

Cuối cùng tôi cứ hỗn hỗn loạn loạn mà ôm Hứa Kiệt đi vào giấc.

Hôm sau khi tiễn Hứa Kiệt cùng Âu Phong Minh rời đi, tôi căn dặn cậu vài câu, Hứa Kiệt đáp lại một tiếng rồi đi.

Đây cũng không phải là lần đầu tiên chúng tôi cách xa nhau vì cậu phải đi quay phim, thế nhưng ở nhà ngây người vài ngày, tôi lại cảm thấy có gì đó là lạ. Lúc đi gặp khách hàng tôi cứ cảm thấy như thiếu mất thứ gì đó.

Cuối cùng lúc khách hàng nhắc tới Hứa Kiệt, tôi mới biết lạ ở chỗ nào, là Hứa Kiệt.

Hứa Kiệt lần này đi cũng chỉ gọi điện thoại cho tôi một lần, nói vài câu liên cúp máy. Hồi trước cậu không như vậy, đâu có bận thế nào thì cậu cũng sẽ gọi điện về báo lại tình hình cho tôi. Mà hiện tại, đã mấy ngày rồi tôi không nghe được thanh âm của cậu.

Nghĩ tới đây, tôi nhin không được đứng ngồi không yên, cùng khách hàng nói chuyện mà cứ loạn cào cào cả lên. Cuối cùng lúc tiễn người đi xong, tôi vội gọi cho Hứa Kiệt, nhưng cậu lại tắt máy, có lẽ cậu đang bận quay phim.

Nhiu nhu mầy, tôi cảm thấy tim mình đập vang thành thịch, cứ như có chuyện gì đó sắp phát sinh vậy. Cuối cùng tôi tôi kêu thư ký đặt cho mình một vé máy bay, suốt đêm bay tới Nam Kinh.

Lúc bay, tôi suy nghĩ một chút rồi quyết định không gọi điện thoại cho Hứa Kiệt mà tới thẳng chỗ ở hiện tại của cậu. Lúc đi tới đó, tôi đụng phải Âu Phong Minh, hẳn thấy tôi thì sững sốt, sau đó cười như không cười mà kéo tôi vào chỗ Hứa Kiệt đang quay.

Hứa Kiệt lúc này đang diễn cảnh quân phiệt xem diễn kịch, nói thật thì Hứa Kiệt vận quân phục rất phù hợp, mặt mày mang theo một tia lãnh khốc, giờ tay nhắc chân lại mang theo hai phần quý khí, dù nói thế nào thì cũng là rất đẹp.

“Cậu cùng Hứa Kiệt xảy ra chuyện gì vậy?” Nhìn nhìn, Âu Phong Minh đột nhiên hỏi. Tôi nhìn hắn một cái rồi nói: “Cái gì mà xảy ra chuyện gì? Rất tốt, không xảy ra chuyện gì cả.”

Âu Phong Minh nghe xong có chút không tin nhìn tôi, chế nhạo: “Mấy ngày nay tâm tình Hứa Kiệt thật không tốt, trừ cậu có thể dẫn vật cậu ta thì còn có ai nữa đây?”

Tôi sững sốt, muốn nói cái gì đó nhưng Âu Phong Minh lại nói trước: “Các cậu đã ở chung với nhau bảy năm rồi mà còn có chuyện gì không thể nói rõ với nhau sao, không phải là tới thời kỳ thất niên chi dương(1) rồi chứ.”

“Cái gì mà thất niên chi dương, nói bậy bạ gì đó.” Tôi trừng Âu Phong Minh, vừa vặn lúc này Hứa Kiệt cũng diễn xong cảnh của mình. Lúc cậu đi xuống sân khấu, tôi đang tính gọi cậu thì lại thấy cậu rút điện thoại ra gọi. Lúc Âu Phong Minh nhận cuộc gọi ấy thì tôi nghe được thanh âm ôn nhu của Hứa Kiệt truyền ra: “Chú Phong Minh, con có việc bận rồi, chú không cần chờ con đâu.”

Nói xong cậu liền cúp điện thoại, cùng người đàn ông mới vừa diễn đối thủ của cậu trong phim rời đi.

“Hàn Hiểu... Hàn Hiểu, Hứa Kiệt chắc là có việc gấp, cậu đừng lo lắng, tôi đi gọi cậu ấy trở về.” Âu Phong Minh về mặt nhăn nhó nhìn tôi, hẳn nói.

“Không cần, tôi tự đi gọi.” Tôi mặt không đổi sắc mà nói, trong lòng đủ loại tư vị, Hứa Kiệt cậu ấy không thấy được tôi, không thấy được tôi.

Trong lòng tôi thật cũng hơi nổi nóng, tôi không nhin được đi theo phía sau bọn họ, Âu Phong Minh đại khái là sợ gặp chuyện không may nên cũng chạy theo tôi. Hứa Kiệt cùng người nọ đi tới một quán ăn cách nơi quay phim không xa, tôi cùng Âu Phong Minh ngồi ở chỗ bí mật ‘theo dõi’.

“Cảm giác này sao mà giống đi bắt gian thế nhỉ.” Âu Phong Minh nói ra một câu vớ vẩn vẩn, tôi trừng hắn thì hắn cười khúc khích hai tiếng, nhìn đi nơi khác.

Hứa Kiệt không biết đang cùng người nọ nói cái gì, nụ cười trên mặt vẫn luôn rất ôn hòa, có đôi khi cũng sẽ dừng lại thất thần, trên mặt mang theo biểu cảm muốn nói lại thôi, phảng phất như có tâm sự gì đó nói không nên lời vậy.

Trong lòng tôi càng không dễ chịu, có tâm sự không nói với tôi trái lại đi nói cùng người ngoài, đây là có chuyện gì vậy? Chẳng lẽ thật sự có thất niên chi dương rồi.

Nghĩ tới khả năng như thế, tôi lại trừng Âu Phong Minh, Âu Phong Minh rúc vào một góc nhà, hẳn đang gọi điện thoại cho cha tôi để mong an ủi ‘vết thương tâm hồn’ của mình.

Tôi thì nổi giận đùng đùng nhìn hai người nói chuyện với nhau, còn Hứa Kiệt lại đột nhiên kích động đứng dậy, về mặt tươi cười nắm hai tay người đối diện. Nhìn thấy thế, tôi ngược lại càng thêm bình tĩnh, sau đó đứng dậy đi ra ngoài từ cửa sau, Âu Phong Minh đứng dậy đuổi theo tôi, không dám nói câu gì.

Âu Phong Minh đem tôi mang về chỗ ở của Hứa Kiệt, trước khi đi hắn còn nghìn căn dặn tôi nên cùng Hứa Kiệt từ từ nói chuyện, nghìn vạn lần đừng nên phát giận bừa bãi. Thấy bộ dáng hắn như thế, tôi đóng sầm cửa lại.

Ngồi máy bay lâu như vậy, tôi cũng có chút mệt mỏi nên liền ngã lưng trên giường Hứa Kiệt, có điều chỉ là nhắm mắt thôi, không hề ngủ. Không bao lâu thì thấy tiếng hát khê của Hứa Kiệt truyền tới, tôi ngồi dậy nhìn cậu mang về mặt đầy ý cười đầy cửa ra.

Sau khi đẩy cửa ra, cậu nhìn tôi, con người bỗng nhiên nói rộng, sau đó về mặt kính hi vọng vàng bước tới bên người tôi, cậu hỏi: “Hàn Hiểu, thật là anh à?”

Tôi gật đầu ừ một tiếng, nói: “Anh tới thăm em một chút.”

Hứa Kiệt nở nụ cười, khuôn mặt tuấn tú thật dễ nhìn.

Tôi tin tưởng Hứa Kiệt, cái gì thất niên chi dương, rất không thích hợp dùng trên người chúng tôi.

“Sao anh lại tới đây?” Hứa Kiệt nhìn tôi cười tủm tỉm hỏi.

“Nhớ em mà.” Tôi nhàn nhạt nói, Hứa Kiệt trên mặt cả kính, sau đó là tràn đầy vui vẻ, tôi cũng cười cười đem cậu ôm vào trong ngực.

Lúc tôi đang muốn hỏi gì đó, Hứa Kiệt đột nhiên nói: “Em còn tưởng rằng anh phiền chán em rồi chứ.”

Trong lòng tôi kinh hãi, đem cậu đẩy ra, cẩn thận hỏi: “Ai nói với em như thế?”

“Không có, là em cảm giác thôi.”

Hứa Kiệt mím môi nhìn tôi nói: “Còn cần người khác nói cho em biết sao, một năm qua, ‘hung phần’ của anh với em rất ít, hơn nữa trong công ty có nhiều trai xinh gái đẹp như thế...”

Nói bỏ lửng câu như thế rồi mặt Hứa Kiệt đột nhiên đỏ ửng, dùng mắt nhìn tôi, cậu nói: “Hơn nữa, trước khi em đi lần này anh căn bản không có thể nào... có... có ‘làm’ thế nào... Em ngay khi đó đã nghĩ rằng phải chăng em đã không khơi dậy được tình thú của anh nữa rồi. Lại nghe chú Phong Minh nói đây là thất niên chi dương, cho nên em lo lắng.”

Nói xong hai má cậu đỏ hây hây, tôi trừng mắt nhìn, sau đó ngẩn người, nguyên lai không phải chỉ mình tôi lo lắng chuyện này. Nhưng nói đi nói lại thì tác dụng của Âu Phong Minh trong này cũng không thể coi thường nha. Thất niên chi dương, thất niên chi dương.

Sau đó tôi ha ha cười đem cậu ôm vào trong ngực, thấp giọng nói: “Sao có chuyện em không thể khơi dậy tình thú trong anh chứ, anh là sợ thân thể em chịu không nổi thôi.”

“Còn tưởng rằng anh bất lực cơ.” Hứa Kiệt nói thẳm một câu, những lời này khiến trong lòng tôi run lên, sau đó xoay người đem cậu áp ở trên giường, nói: “Em vừa mới nói cái gì đó?”

Hứa Kiệt nhìn tôi không nói chuyện nữa, con mắt tới lui tuần tra, tôi đem cậu đặt ở dưới thân, hung hăng cắn lên bờ môi của cậu, lấy tay khơi mào dục vọng của cậu.

Tình sự qua đi, Hứa Kiệt mệt mỏi chìm vào giấc ngủ, tôi ghé vào tai cậu hỏi nhỏ: “Vừa nãy em nói chuyện với ai thế? Hai người cười vui vẻ thoải mái thật đấy.” Đó cũng không phải là tôi lo lắng, chỉ là muốn hỏi một chút mà thôi.

“Kịch bản.” Hứa Kiệt nỉ non hai chữ, xoay người tiếp tục ngủ, tôi nghe xong hơi mím môi. Đã nói rồi, Hứa Kiệt sẽ không vô duyên vô cớ đi nắm tay người khác mà.

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Chi Cưu Triền* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 67

Thất niên chi dương (2)

Hàn Tín Chi cùng Âu Phong Minh hôm nay nghỉ ngơi ở nhà, nhưng hắn vẫn thấy là lạ, vẫn thấy thiếu một thứ gì đó. Hắn nhìn xung quanh một lượt, khi mất liếc thấy Âu Phong Minh đang ngồi im ru một xó, Hàn Tín Chi rốt cuộc hiểu được chỗ nào khác lạ rồi. Âu Phong Minh hôm nay im lặng thái quá, hình như cả ngày nay y chẳng nói câu nào, điều này thật làm người ta sững sốt cùng trần kinh. Thế cho nên, im lặng vậy, khiến hắn không cách nào quen được.

Âu Phong Minh ngồi ở một góc sofa, sau đó lông mày tí tí nhăn nhúm tí tí lại giãn ra, trong miệng còn thì thảo tự nói cái gì đó. Vì y nói thẳm nên hắn không nghe được câu nào nên hờn, xem khẩu hình thì như đang nói một ít hắn – anh – tôi, hình như đang oán hận gì đó, mà lại như đang chờ mong gì đó, thật sự lạ lùng quá.

Hàn Tín Chi ngẩng đầu khỏi máy tính, muốn nói cái gì đó nhưng rồi lại không lên tiếng. Sau đó hắn đứng dậy đi tới bên tủ lạnh, lấy ra hai lon bia, một lon đưa cho Âu Phong Minh, một lon thì hắn ngửa đầu uống liền.

Lúc hấn uống bia, Âu Phong Minh hít mắt nhìn hấn, khuôn mặt tuần lã của y tràn đầy ái mộ. Chờ hấn uống xong, Âu Phong Minh lại dùng vẻ mặt bi thương nhìn hấn, có chút mất hứng, đương nhiên cũng có thể nói là vô cùng mất hứng.

Hàn Tín Chi khẽ ho khan vài tiếng rồi hỏi: “Có chuyện gì sao?”

Kỳ thực hấn rất rõ, Âu Phong Minh cũng đang chờ hấn hỏi y xem có chuyện gì xảy ra, vốn hấn có thể giả bộ không biết chi hết, thế nhưng, nhìn y một bộ ai oán, hấn chung quy không đành lòng. Vì vậy chiều theo ý của y mà hỏi chuyện.

“Tín, chúng ta bên nhau đã được bảy năm rồi đấy.” Âu Phong Minh ôm cổ Hàn Tín Chi thấp giọng hỏi.

Hàn Tín Chi suy nghĩ một chút rồi âm ừ, nói: “Đúng vậy, bảy năm rồi.” Nói xong khoe miệng không tự giác mà cong lên, mặt mày đều mang theo một tia nhu hòa, chỉ tiếc cái tên đang chôn mặt vào vai hấn không nhìn thấy, nếu như thấy được đại khái lại sẽ lang khốc quý gào một hồi.

Kỳ thực trong bụng chính hấn cũng nghĩ, đối với việc có thể cùng Âu Phong Minh ở bên nhau thời gian dài như thế, Hàn Tín Chi vẫn có chút kinh ngạc. Dù rằng hấn rất vui vì Hàn Hiểu cùng Hứa Kiệt hạnh phúc bên nhau, nhưng đối với việc giữa mình cùng Âu Phong Minh, hấn luôn luôn hơn phân xa cách cùng phòng bị. Hấn biết mình làm thế thật quá đáng, thế nhưng đối với cái gọi là nhất kiến chung tình của Âu Phong Minh, cái gọi là thích của y, hấn luôn luôn ôm thái độ quan vọng. Vẫn cứ nghĩ rằng nếu một ngày nào đó người này có đối tượng tốt hơn, mình sẽ thanh thản rời đi, như thế sẽ không quá chật vật.

Nhưng nói thật, chính hấn cũng không ngờ, đã qua bảy năm rồi mà Âu Phong Minh chưa bỏ mình, còn hấn thì cũng chưa rời đi.

“Tín, anh nói xem, chuyện ‘thất niên chi dương’ có thật không?” Âu Phong Minh đột nhiên ghé vào lỗ tai hấn thì thảo nói nhỏ: “Thất niên chi dương, chính là miêu tả tình trạng của chúng ta bây giờ đấy.”

Hàn Tín Chi nghe xong trong lòng căng thẳng, ngoài mặt lại không gợn sóng mà hỏi: “Cậu muốn nói cái gì?”

Âu Phong Minh chậm rãi ngẩng đầu nhìn hấn, nhấp miệng nhỏ giọng nói: “Tín, hình như anh chưa bao giờ nói anh thích tôi.” Lúc y nói xong câu đó, con mắt hơi rũ xuống, vàng tai trắng nồn hơi đỏ lên, thần sắc mang theo hai phân ngại ngùng cùng xấu hổ.

Hàn Tín Chi nghe xong hơi sững sốt, sau đó lại bình tĩnh. Trong trí nhớ của mình, hấn chưa bao giờ nói thích người này, chỉ ở khi ngẫu nhiên bị bắt buộc tới nổi nóng mà nói: Rồi, tôi thích cậu. Chỉ như thế mà thôi cũng khiến người này nghe xong mặt mày sáng lạn.

Nghĩ tới đây tim Hàn Tín Chi hơi nghèn nghẹn, cũng không biết là tư vị gì, sau đó hấn há miệng rồi lại ngậm lại, một câu cũng nói không nên lời.

Âu Phong Minh đợi hồi lâu đều đợi không được câu nói kia, chậm rãi ngẩng đầu, cuối cùng cười nói: “Nói không nên lời thì đừng nói nữa, dù sao chỉ cần tôi biết lòng anh thích tôi là đủ rồi.”

Hàn Tín Chi thấy Âu Phong Minh tươi cười thì đột nhiên có điểm khó chịu. Hấn nhìn ra được Âu Phong Minh rất mất hứng, thậm chí có thể nói là rất tức giận, thế nhưng y không có nổi giận với hấn, cũng không nói thêm điều gì không vui, dưới tình huống như vậy còn an ủi hấn, trong lòng Hàn Tín Chi rất ảm đạm.

“Ăn cơm đi.” Lúc này, Âu Phong Minh từ trong lòng Hàn Tín Chi nhảy ra, chỉ trong nháy mắt như thế, Hàn Tín Chi nghĩ trong ngực mình thật trống rỗng, có cảm giác khó chịu trống rỗng nói không nên lời.

Chẳng qua hấn là người nội liễm trầm tĩnh nên cũng không có biểu hiện gì trên mặt, chỉ là ở lúc ăn cơm thì chiều cổ Âu Phong Minh nhiều hơn.

Lúc ăn cơm xong, Âu Phong Minh nói: “Tôi phải đi làm rồi, anh có việc gì thì cứ gọi cho tôi.”

Hàn Tín Chi gật đầu. Âu Phong Minh nhìn hấn một cái thật sâu, sau đó xoay người rời đi, chờ hấn đi rồi, Hàn Tín Chi buông bát đĩa, thật lâu mới động tay thu dọn đồ đạc trên bàn.

Mà Âu Phong Minh vừa ra cửa thì rất muốn lấy kim đầu tiểu nhân, trong lòng y rất bức bối, không biết là do ảnh hưởng từ thất niên chi dương của Hàn Hiểu cùng Hứa Kiệt, hay là do cái chuyện vốn rất đáng quan tâm lại bị y lơ đi từ lâu, giờ đột nhiên lại nhớ tới mà đề ý.

Chẳng lẽ là do thời mẫn kinh sớm tới? Cái suy nghĩ này khiến Âu Phong Minh càng thêm không vui, y cũng không phải kẻ ngu si, đương nhiên hiểu rõ tình cảm của Hàn Tín Chi với mình, nhưng là có vài lời nếu không nói ra thì không có bằng chứng xác thực.

Giấy hôn thú là giả, cái gì cũng là giả, y không phải không sợ cái thất niên chi dương này, cũng lo lắng Hàn Tín Chi sẽ bỏ y lại. Những chuyện này lo lắng thì cứ lo lắng, muốn một người nào đó bảo chứng thì thật siêu khó.

Nghĩ vậy chút, Âu Phong Minh không biết đáy lòng mình đang dâng lên tư vị gì, cuối cùng, y không đi làm mà lòng vòng đi uống rượu cùng mấy thằng bạn tốt.

Y có lẽ đã quên không gọi điện thoại cho Hứa Kiệt, mà Hứa Kiệt không thấy y thì sẽ gọi điện tìm người, gọi cho y không được thì gọi cho Hàn Tín Chi, mà Hàn Tín Chi nghe xong cũng sốt ruột trong lòng.

Hôm nay trời rất lạnh, lúc Âu Phong Minh đi ra ngoài lại mặc rất ít, Hàn Tín Chi lo lắng y sẽ bị cảm lạnh. Vì vậy cầm lấy một chiếc áo khoác vội vội vàng

vàng đi tới Lạc Địa Song.

Lúc tới nơi Hàn Hiểu đang họp, từ phòng họp đi ra thấy Hàn Tín Chi mặt mày hơi trắng bệch, trong lòng Hàn Hiểu đầy thương tiếc, mày cũng cau lại.

“Hàn Hiểu, Phong Minh không ở đây à?” Hàn Tín Chi nóng ruột hỏi.

“Ba, ba ngồi ở đây một lúc đi, bên ngoài lạnh như thế. Anh ta lớn tướng rồi, không lạc mất đâu mà ba sợ.” Sau khi Hàn Hiểu bung cho hắn một ly cafe nóng thì lạnh nhạt nói.

Hàn Tín Chi nghe xong thì buông ly cafe xuống, nhìn Hàn Hiểu, sau một hồi thờ dài nói: “Hôm nay bọn ba có chút việc không nói rõ ràng được.”

“Chuyện gì thế ba?” Hàn Hiểu nhìn hắn rồi hỏi.

Hàn Tín Chi do dự rồi cũng không nói ra, chỉ là đứng lên rồi nói: “Quên đi không nói những chuyện này nữa, ba về đi làm đây, công ty còn có mấy cuộc đàm phán lớn lắm.”

Hàn Hiểu nhìn hắn, cuối cùng gật đầu nói: “Ba, hôm nay bên ngoài trời lạnh lắm, thân thể ba lại không tốt, về nhà nghìn vạn lần đừng quên uống thuốc.”

Hàn Tín Chi gật đầu, vỗ vỗ vai Hàn Hiểu, sau đó rời đi, Hàn Hiểu nhìn bóng lưng của hắn rồi thờ dài, sau đó gọi điện thoại kêu người đi tìm Âu Phong Minh.

Sau khi Hàn Tín Chi trở về đột nhiên nghĩ rằng dường như mình không hề biết về thế giới của Âu Phong Minh, y nếu như muốn rời đi thì hẳn tuyệt đối không thể tìm được người, mà ngay cả một tin tức nhỏ cũng không có.

Cái suy nghĩ này khiến hắn có chút suy sụp tinh thần, về đến nhà, hắn rút ra một liều thuốc, rồi cũng không biết mình rốt cuộc muốn làm gì. Vì vậy hắn ngồi đờ ra ở tại chỗ, hồi lâu mới cảm thấy đầu có phần đau nhức khó chịu. Thế nên hắn đành về giường nằm, chỉ đắp một chiếc chăn mỏng, cũng lười vươn tay mở điều hòa.

Mơ mơ màng màng ngủ chẳng bao lâu, cảm giác có người ở bên tai mình nói chuyện, nói rất nhiều và rất lâu, còn có tiếng khắc khẩu nữa, đầu hắn thì lại đau dữ dội, muốn mở mắt nói một lời hòa giải nhưng lại không thể giương nổi mí mắt nặng trĩu, chỉ có thể nghe tiếng huyền não này luôn vang lên ở bên tai.

“Tín, tôi sai rồi, anh mau tỉnh lại đi.” Trong mơ hồ, có ai đó ở bên tai thì thầm nói nhỏ, thanh âm kia rất quen thuộc, rất ôn hòa nhưng mang theo một chút sợ hãi, là thanh âm hắn thích nghe nhất. Cảm thấy trên cổ lạnh lạnh, trong lòng Hàn Tín Chi cả kinh, sau đó bỗng nhiên mở mắt, chỉ thấy một đôi mắt sưng đỏ đang nhìn mình chăm chăm, Hàn Tín Chi nhìn mãi mới nhận ra đó là Âu Phong Minh, hắn vươn tay xoa nhẹ khuôn mặt tiều tụy của y, khẽ mỉm cười nói: “Cậu sao vậy, sao mà chật vật thế này.”

Một câu nói kia khiến Âu Phong Minh đột nhiên gào khóc lớn lên, nếu không phải là đang ở trong bệnh viện của Thẩm Tuấn, phỏng chừng sẽ bị người ta đuổi ra ngoài rồi. Hàn Hiểu cùng Hứa Kiệt đứng ở một bên, chỉ nhìn bọn họ mà không nói gì, chẳng qua người sáng suốt đều nhìn ra Hàn Hiểu đang vô cùng không vui.

Nghĩ đến Âu Phong Minh không chiếu cố tốt cho cha mình, trong lòng Hàn Hiểu càng thêm nổi nóng, may là Hứa Kiệt đứng bên cạnh kéo tay nên Hàn Hiểu mới yên tâm được mấy phần, sau đó nhìn người trước mắt khóc đến mặt mũi tèm nhem, đành thờ dài.

Sau đó Thẩm Tuấn đến, giúp Hàn Tín Chi đem nhiệt kế rút ra, lại thử độ nóng, nhìn một chút rồi nói: “Sốt lui rồi đấy, có điều vì bị khí lạnh xâm nhập vào trong cơ thể nên phải cẩn thận chút, may mà không chuyển thành viêm phổi.”

Sau khi phân phó vài tiếng, Thẩm Tuấn đưa cho mấy người ở đây đơn thuốc, chờ nước biển truyền xong thì kêu Hàn Tín Chi có thể xuất viện, đừng để cảm trở lại, Âu Phong Minh nghe xong gật đầu như con gà mổ thóc.

Sau khi trở về, Hàn Hiểu cũng không nói gì Âu Phong Minh nữa, chỉ dặn y nhớ chăm sóc tốt cho Hàn Tín Chi, Âu Phong Minh vội vàng gật đầu.

Vì vậy hai ngày nay, cuộc sống của Hàn Tín Chi thật giống đế vương.

Hàn Tín Chi thấy Âu Phong Minh luôn luôn cẩn thận từng ly, luôn như có điều suy nghĩ mà nhìn y chạy qua chạy lại, có điều hắn chẳng nói gì cả. Hắn nghĩ có lẽ lần này dọa y sợ hãi lớn rồi.

Tối hôm đó, lúc hắn uống xong thuốc, Âu Phong Minh đang chuẩn bị giúp hắn rót chén nước thì Hàn Tín Chi đột nhiên kéo tay y thấp giọng nói: “Âu Phong Minh, tôi thích cậu.” Thanh âm kia, thần tình ấy đều rất trịnh trọng, lời nói ra cũng ôn hòa lắm, mặt mày nội liễm tuấn nhã.

Sau khi Âu Phong Minh nghe thấy, vành mắt nóng lên, bỗng nhiên nghiêng đầu chôn ở trong ngực hắn mà thì thầm: “Tín, tôi tình nguyện không nghe được những lời này, chỉ cần anh không có bệnh gì là đủ rồi. Anh có biết hay không, ngày đó lúc tôi uống rượu xong về nhà, thấy anh nằm im trên giường, thật là làm tôi sợ muốn chết. Làm tôi sợ muốn chết.”

Nghĩ tới đây, đáy lòng Âu Phong Minh run lên, khi đó y uống tới mơ mơ màng màng, lúc về nhà đã rất muộn rồi, sau đó thì thấy Hàn Tín Chi nằm không nhúc nhích trên giường, trong lòng y đầy sợ hãi, rượu cũng tỉnh hơn nửa, tiến lên nắm lấy tay hắn mới biết cả người hắn nóng rần lên, Hàn Tín Chi bị sốt rồi.

Ở bệnh viện nghe được chuyện Hàn Tín Chi đi Lạc Địa Song tìm hân, Âu Phong Minh hận chết chính mình.

Hàn Tín Chi nghe xong mỉm cười, trong lòng đầy tràn ám áp, cười nói: “Tôi trước đây từng nghĩ rằng những lời kiểu đấy rất khó nói ra miệng, thế nhưng sau một hồi bị bệnh lại đột nhiên cảm thấy những lời ấy nói ra rất dễ dàng.”

Âu Phong Minh nghe xong bỗng nhiên tiến lên hôn lên môi hân, sau đó thấp giọng nói: “Tín, tôi hiểu tâm trạng của anh, anh là sợ chuyện tình cảm. Nhưng tại tôi không muốn anh vẫn luôn nghĩ tới mụ phù thủy kia, cho nên mới hoảng loạn như thế, hơn nữa, hơn nữa lại có thất niên chi dương, tôi lo lắng, cho nên mới sẽ nổi nóng.”

Hàn Tín Chi nghe xong hơi cúi đầu, lấy tay vuốt nhẹ lên môi Âu Phong Minh thấp giọng nói: “Cậu không cần nói nữa, tôi hiểu rất rõ mà.”

Đêm rất dài, con đường của đôi tình nhân cũng rất dài.

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Chi Cưu Triền* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 68

Trở về nhà

Nói thật thì lúc Hứa Kiệt nói cha bệnh nên cậu muốn về nhà thăm ông, phản ứng đầu tiên của tôi chính là cầm lấy điện thoại, chuẩn bị đi mắng Âu Phong Minh, hỏi xem hân chiếu cố cha tôi như thế nào mà thành ra thế. Bệnh ông mới khỏi được ba phần thôi mà giờ lại bị bệnh lên, không biết có phải do hân không biết tiết chế gây ra hay không.

Chỉ là vừa cầm lên điện thoại thì tôi đột nhiên nghĩ có chút kỳ quái, rõ ràng vừa nãy mình mới cùng cha ăn cơm xong, ông tinh thần sung mãn sao có thể là đáng về bị bệnh. Vì vậy tôi nhìn Hứa Kiệt, kỳ quái hỏi: “Hứa Kiệt, em có phải nhầm rồi không? Cha đâu có bệnh gì đâu, có phải Âu Phong Minh lại xúi em nói dối không?”

Hứa Kiệt nghe xong, trên khuôn mặt xinh đẹp hơi hiện lên tia sùng sốt, sau đó nhếch miệng cười nhạt, con người có chút buồn bã, cậu nói: “Hàn Hiểu, em không nói ba chúng mình, em nói ba em mà.”

Ba ba của cậu chẳng lẽ không phải ba tôi sao? Nghe xong cậu nói tôi nhìn cậu chăm chăm cực độ nghi hoặc, chẳng qua lúc bắt gặp nụ cười khổ trên khóe môi cậu, tôi nghĩ mình hiểu điều cậu muốn nói rồi. Vì vậy tôi thử thăm dò: “Hứa Kiệt, ý của em là ba ruột của em á? Là cái người đã đuổi em ra khỏi nhà ngày trước sao?”

Hứa Kiệt cắn cắn môi, cuối cùng cố sức gật đầu, nói: “Vâng, chị hai mới vừa gọi điện thoại nói ba em ngã bệnh rồi, ông đang nằm viện, mẹ em rất sốt ruột, bọn họ đều đang chờ ở bệnh viện. Cho nên, em muốn về thăm nhà một chút.”

Nhìn Hứa Kiệt ừ ừ nói lời này, trong lòng tôi thầm nghĩ đây không phải là một chuyện tốt sao? Đáng lẽ nên đốt pháo chúc mừng, ban đầu là do chính ông ta âm ngoan không chịu nhận con của mình, hiện tại bị bệnh, chỉ sợ là hối hận rồi đi.

Chẳng qua những lời này tôi không nói ra vì bất gặp về uể oải buồn bã của Hứa Kiệt, chỉ là hỏi: “Vậy em muốn thế nào? Nếu không thì chuẩn bị ít tiền gửi về đi?”

Hứa Kiệt vội vàng ngẩng đầu nhìn tôi, sau đó lại cúi thấp xuống rồi nói: “Hàn Hiểu, vô luận nói như thế nào thì ông cũng là ba em, mấy năm nay em cũng từng oán ông hận ông, thế nhưng mãi mãi không thể bỏ đi hai chữ ba ba. Kỳ thực em cũng biết mỗi khi em gọi điện thoại về, ba cùng mẹ đều không nhận, nhưng có đôi khi em cũng nghe được tiếng thở của họ bên cạnh chị hai. Bọn họ không phải không muốn nhận mà là không dám nhận.”

Nói tới chỗ này con mắt Hứa Kiệt hơi đỏ, tôi thì mặt không đổi sắc nhìn cậu nói: “Em đừng quên, ngày trước người đánh cho em giống như một cái đầu heo cũng là ông ta, kêu em cút khỏi nhà cũng là ông ta, hiện tại ông ta thấy em hữu ích rồi thì mới kêu em trở về, mà em lại chứ thể đi về sao?”

Sắc mặt Hứa Kiệt nhìn tôi có chút khó coi, cuối cùng nhẹ nhàng gật đầu nói: “Em chỉ về xem một lát thôi, bằng không cả đời này cũng sẽ không an tâm.”

Tôi nhún mày nhìn cậu, trong lòng bùng bùng lửa giận, nhớ tới bộ dạng cậu ngày tôi ôm cậu rời khỏi Hứa gia, cậu cả người chặt vật như thế, mùa đông rét buốt mà đến chân bông cũng không có, còn thiếu chút nữa bị lạnh chết, chân thiếu chút nữa cũng đứt đoạn rồi. Hiện tại cậu lại nói với tôi cậu muốn về đó, chắc cậu quay phim nhiều quá nên đầu óc choáng váng, mai kia phải kêu Âu Phong Minh ít thay cậu nhận mấy vai diễn quá mệt mỏi.

“Thực sự quyết định cùng nhất định phải trở về sao?” Tôi nhìn Hứa Kiệt lại hỏi lại một lần. Sắc mặt Hứa Kiệt nhìn tôi hơi trắng, cuối cùng nhẹ nhàng gật đầu nói: “Em đã mua vé máy bay rồi, dự định ngày mai sẽ về.”

Tôi nghe xong trong lòng càng thêm bùng bùng lửa giận, đã lấy vé máy bay rồi thì còn nói với tôi làm gì nữa. Hiện tại cậu chỉ là thông báo với tôi một tiếng thôi, căn bản không hề muốn nghe ý kiến của tôi, cái suy nghĩ này khiến tôi cực kỳ bức bối, nhưng tôi cũng không muốn nói nhiều để tránh Hứa Kiệt khó chịu. Vì vậy cầm lấy áo khoác rồi nói: “Trong công ty còn có việc, anh qua đó đây.”

“Hàn Hiểu.” Hứa Kiệt gọi tôi một tiếng, tôi không muốn nổi nóng với cậu nên đi thẳng ra ngoài. Lúc xuống lầu trong lòng đầy mờ mịt, sau đó lái xe tới công ty.

Học trưởng thấy tôi, đầu tiên là sùng sốt, sau đó là vui vẻ hi ha ném hết công việc sang cho tôi, còn mình thì gọi điện thoại cho bác sĩ để hai người đi hẹn hò.

Tôi ở công ty bận rộn cả buổi chiều, tới gần lúc tan tầm thì công việc trong tay cũng vui vẻ gần hết, thế nhưng tôi không muốn về nhà, hiện tại ngấm lại việc này, trong lòng vẫn là khó chịu cực kỳ.

Tôi không muốn Hứa Kiệt quay về cái nhà kia, tôi ghét cha mẹ cậu. Thế nhưng Hứa Kiệt không giống với tôi mà tôi cũng không muốn nổi nóng với cậu, đời này tôi chưa từng nổi nóng với cậu lần nào, trước đây không, bây giờ cũng không.

Chỉ là trong lòng thực sự rất bức bối, lúc tan tầm, mọi người đều rời đi, tôi cũng rời đi. Sau đó đi tới quán bar mà tôi cùng học trưởng hay đi để uống rượu.

Quán bar tên là Dạ Hỏa, loại rượu nổi tiếng nhất ở đây cũng tên là Dạ Hỏa. Cả ly rượu đều là màu đen, thế nhưng ở trên mặt rượu lại bay bay một màu hỏa diễm vàng quất, cực kỳ đẹp. Loại rượu này khi uống qua cổ họng thì rất thống khổ, thế nhưng sau khi nuốt xuống bụng thì lại cảm thấy mát lạnh, nói chung rất dễ chịu, thế nhưng sức ngấm của nó cũng lớn lắm.

Lúc tôi đi vào thì quán đã mở rộng cửa, bartender thấy tôi thì hơi kinh ngạc, sau đó cũng không lên tiếng mà chế rượu cho tôi. Ở chỗ này, đi vào chính là khách, mà đi ra rồi thì dù là ai cũng chẳng là gì. Cho nên hoàn cảnh ở đây rất tốt, tôi cũng thích phong cách ấy, đôi khi sẽ cùng Hứa Kiệt tới đây.

Ngồi ở trên ghế bar cao chờ rượu, tôi lần đầu tiên chăm chú đánh giá quán bar, chỉ có thể nói quán bar này trang trí rất có gu.

“Chẳng phải ở đây hôm nào tầm giờ này cũng kín khách sao? Ngày hôm nay sao chẳng có mấy ai thế?” Sau khi nhìn bốn phía một chút, tôi tùy ý hỏi một câu.

“Hôm nay mọi người chờ tới lúc nửa đêm cơ.” Bartender cười cười nói, tôi nhướn mày hỏi: “Thế sao? Lúc nửa đêm có trò gì đặc biệt lắm à?”

Bartender gật đầu nói: “Đúng vậy, nửa đêm hôm nay có một ban nhạc không tới tới đây biểu diễn.” Nói tới chỗ này, sắc mặt bartender hơi biến hóa rồi rũ mắt nhìn tôi nói: “Ngài Hàn, không biết ngài có thời gian rảnh ngồi nán lại nghe bạn nhạc kia biểu diễn một chút không?”

Cậu ta nói xong khiến tôi hơi sùng sốt, sau đó thấy cái tay cầm ly thủy tinh của cậu ta siết chặt, khớp xương cũng tái nhợt.

Quy củ ở quán bar này tôi cũng biết rất rõ, nếu nhân viên đưa ra loại yêu cầu này với khách thì chắc chắn sẽ bị sa thải thẳng thừng. Nếu là ngày trước thì tôi cũng không có tâm tình đi đáp ứng cái loại đề nghị này, thế nhưng đêm nay bởi vì Hứa Kiệt, tôi không muốn trở về đối mặt với cậu. Vì vậy gật đầu nói: “Được chứ, dù sao hôm nay tôi cũng có thời gian, nhưng tôi nói trước, tôi không hiểu âm nhạc, tôi chỉ là một thương nhân, chỉ xem xem có giá trị đáng để đầu tư hay không mà thôi.”

Vừa nói xong, cậu bartender kia vội vàng ngừng đầu, đôi mắt sáng ngời, vẻ mặt vui mừng nói: “Đa tạ ngài Hàn, tôi nghĩ bọn họ sẽ không để cho ngài thất vọng đâu.” Nói xong cậu ta có chút hưng phấn không biết làm sao, vốn là khuôn mặt rất bình thường nhưng giờ cũng coi như khá đẹp.

Tôi lắc đầu, tiếp tục uống rượu.

Nói thật thì khi chờ đợi thời gian luôn dài đằng đặc, hiện tại mới chỉ là thời gian tan tầm, đợi tới nửa đêm thì thật sự rất dài, bartender kia nhìn tôi nói: “Ngài Hàn có muốn một ly Dạ Hỏa không?”

Nhìn bộ dạng cậu ta cẩn thận dè dặt, khiến tôi nghĩ tới Hứa Kiệt ngày xưa, nên độ khoan nhượng của tôi cũng nhiều hơn một phần.

Vì vậy tôi nâng cằm nhìn cậu ta hỏi: “Cậu quen cái ban nhạc kia à?”

Cậu ta gật đầu ngại ngùng cười cười nói: “Chúng tôi học chung trường.”

“Các cậu quen biết?”

“...Không quen.” Bartender khẽ cười nói: “Chúng tôi không quen, chúng tôi không phải người chung một thế giới.”

Tôi à một tiếng không nói gì, nghĩ cũng phải, một người làm bartender một người ở ban nhạc, nhưng tôi cũng chỉ cười khẽ rồi nói: “Lúc mới đầu Hứa Kiệt cũng nói cậu ấy không cùng thế giới với tôi. Thế nhưng tôi thích thế giới của cậu ấy. Không ai có chung một thế giới với người khác, chỉ xem mình có nguyện ý dung nhập vào thế giới đó không mà thôi.”

Bartender à một tiếng nhìn tôi, tôi cười cười không nói cái gì nữa, cùng cậu ta trò chuyện thiên nam địa bắc, tới lúc nói chuyện ăn ý thì thời gian cũng về khuya, mọi người ùn ùn kéo tới.

Công việc của bartender kia cũng bắt đầu lu bù, có điều ngẫu nhiên cũng sẽ nói chuyện với tôi vài câu. Bộ dáng của cậu ta cứ như đang sợ tôi sẽ rời đi vậy, tôi mỉm cười lắc đầu, kiên nhẫn chờ tới lúc nửa đêm.

Trong lúc ấy cũng có một vài người đi qua nói chuyện với tôi, tôi thuận miệng ứng phó vài tiếng, thẳng đến khi ban nhạc được mọi người mong chờ kia xuất hiện.

Nói thật thì tôi không có cảm giác gì với giọng ca hay vãn vãn gì đó của ban nhạc kia, chỉ cảm thấy tiếng nhạc rất ồn. Sau đó tôi mới biết được đó là nhạc rock and roll. Có điều đứng ở góc độ của một người thương nhân, cái người hát chính lớn lên rất được, ở giới giải trí khẳng định có tiền đồ phát triển.

Vì vậy sau khi bọn họ hát xong, tôi nhờ bartender dẫn đến hậu trường, sau đó cùng ban nhạc kia gặp mặt, bọn họ thấy tôi cũng rất kinh ngạc, báo chí ngày ngày đưa tin về tôi cùng Hứa Kiệt, họ nhận ra tôi cũng không lạ.

Tôi cùng người hát chính kia nói chuyện, tôi liệt kê ra mấy điều khoản rất tốt, sau đó đưa cho cậu ta một tấm danh thiếp, dặn cậu ta nếu có hứng thú thì có thể gọi điện hoặc là đi tới Lạc Địa Song tìm tôi.

Cậu hát chính kia cùng đám người trong ban nhạc nhìn lẫn nhau, có chút chần chờ, tôi nhìn cậu ta rồi nói: “Cơ hội là người khác thay các cậu tranh thủ, nếu như tự thấy mình không có thực lực thì cũng chẳng sao. Có điều như thế thật lãng phí một phen tâm ý của người ta.”

Nói xong tôi xoay người rồi đi.

Ra khỏi Dạ Hỏa tôi ngáp một cái, sau đó lấy điện thoại ra, bên trong không có cuộc gọi nhớ nào, Hứa Kiệt giận rồi sao? Cái suy nghĩ này khiến trong lòng tôi rất khó chịu, muốn gọi điện thoại cho Hứa Kiệt nhưng lại nghĩ chắc cậu đã ngủ rồi.

Vì vậy suy nghĩ thật lâu cũng không gọi đi, ở trong gió mát đứng yên thật lâu, tôi trực tiếp lái xe về nhà.

Lúc trở lại tôi nghĩ nên cẩn thận cùng cậu nói chuyện, tôi không muốn việc này chần ngang giữa hai chúng tôi.

Khi mở cửa bước vào nhà, ngọn đèn trong nhà vẫn sáng. Tôi không thấy Hứa Kiệt, nhưng thấy cha đang an tĩnh ngồi ở salon phòng khách xem báo.

Tôi hơi ngần ngại, vội vàng đem áo khoác móc lên trên giá treo, sau đó đi tới ngồi xuống đối diện cha, tôi hỏi: “Ba, sao ba ở đây thế? Thân thể ba không phải chưa khỏe hẳn sao? Âu Phong Minh đâu? Anh ta không phải lúc nào cũng dính liền với ba sao? Sao giờ không thấy?”

Cha thấy tôi thì mỉm cười, đem tờ báo đặt ở trên bàn, sau đó nói: “Phong Minh cùng Hứa Kiệt đi dạo xung quanh mua đồ rồi, ba đang đợi con đấy, con uống rượu à?”

“Không phải rượu mạnh lắm đâu, chỉ là mấy ly rượu pha chế mà thôi.” Tôi tựa trên ghế salon, vừa lau trán vừa nói.

“Người biết bơi cũng chết đuối, kẻ cười ngửa giò cũng ngã ngựa.” Cha nhàn nhạt nói.

Tôi cười khổ nói: “Ba, con đã biết, lần sau con tuyệt đối sẽ không uống rượu mà còn lái xe nữa.”

Cha nghe xong lời của tôi cũng chỉ hơi nhăn lại đôi mày anh khí, sau đó nói: “Con cùng Hứa Kiệt cãi nhau à?”

“...Không.” Tôi ngừng một chút rồi nói: “Chỉ là có chuyện bất đồng ý kiến thôi. Ba, ba đừng lo lắng, chúng con không có việc gì.”

“Nếu thực sự không có việc gì, con sẽ phải đi mượn rượu giải sầu sao?” Cha thần nhiên nói: “Con đừng suy nghĩ nhiều, là ba cùng Âu Phong Minh tự tới đây, vốn muốn ăn một bữa cơm với các con nhưng không thấy con nên mới hỏi Hứa Kiệt. Tuy rằng không tính là việc gì lớn lao, nhưng có vài chuyện cha vẫn muốn nói cho con nghe.” Nói tới chỗ này biểu tình của cha có điểm nghiêm túc.

Tôi nhìn ông vâng một tiếng, trong lòng hơi lo lắng.

“Hàn Hiểu, cha biết tính cách con cường thế, nhưng Hứa Kiệt lại rất dễ yếu lòng. Hứa Kiệt nhất nhất nghe theo con, thế nhưng dù có nghe theo con tới thế nào thì cậu ấy cũng có suy nghĩ riêng của mình. Con không thể không suy xét tới suy nghĩ của cậu ấy, không nên tùy ý quyết định mọi việc như thế.” Cha nhìn tôi thần nhiên nói.

Tôi nhíu nhíu mày nói: “Ba, con không có, con chỉ không muốn để cậu ấy liên quan tới đám người đó, lúc đầu đuổi bọn con ra khỏi nhà là họ, bây giờ hà tất cậu ấy phải trở về?”

“Cho nên nói đây là suy nghĩ của chính con rồi.” Cha lắc đầu nói: “Con trước đây cũng đối xử với mẹ con như thế, bà bắt nạt con con bắt nĩa. Cho nên hiện tại, con cũng dùng suy nghĩ cùng cách ứng xử đó với người nhà Hứa Kiệt. Thế nhưng con đừng quên, Hứa Kiệt không giống con, hoàn cảnh sống không giống, lối suy nghĩ cũng không giống. Con ngừng lại đi, nhà ấy chỉ có mình Hứa Kiệt là con trai, người ta thường nói con cái là của để dành, nuôi con để dưỡng già. Hiện tại ba cậu ấy bị bệnh, trong lòng cậu ấy cũng có chút hồ thẹn với chuyện ngày xưa, có thể không quay về thăm họ sao? Nói lời không tốt thì, vạn nhất nếu ba Hứa Kiệt có chuyện gì bất trắc thì chuyện này sẽ thành vương mắc suốt đời cậu ấy, đời này sợ rằng cũng không thể vượt qua được. Về điểm tình cảm này thì cậu ấy không giống con, không lòng không dạ như con.”

“Ba.” Tôi hô một tiếng rồi không nói gì thêm, trong lòng thờ dài. Ngẫm lại ông nói cũng không sai, nếu như là bà ta bị bệnh, tôi nhất định sẽ làm bộ không biết gì cả, bà ta đối xử tệ với tôi, tôi không cần thiết phải bù lu bù loa mà lo lo lắng lắng. Trong lòng tôi cũng sẽ không có hồ thẹn với bà ta, hơn nữa bà ta cũng không cần hồ thẹn của tôi. Thế nhưng tôi cũng không thể đem mọi người thành chính tôi, dù sao tim Hứa Kiệt cũng mềm nhuyễn hơn tôi ba phần.

“Hơn nữa, con không cần lo lắng ba mẹ cậu ấy sẽ động tay chân với các con. Cậu ấy bây giờ là người của công chúng, quan hệ giữa các con đã được công khai, chẳng lẽ họ còn có thể làm gì với các con sao?” Cha nói: “Cho dù có động tay chân với các con, nếu con có sứt mẻ gì, ba chắc chắn sau lần

trở về này Hứa Kiệt sẽ mãi mãi không quay về đó nữa. Nhưng mà con nha, một lời không hợp, chính mình đi uống rượu giải sầu, cũng không nghĩ người bên cạnh đang lo lắng cỡ nào.”

Tôi nghe xong cười gượng hai tiếng rồi nói: “Ba, con đã biết.”

Cha nhìn tôi cười nói: “Nhớ kỹ, hiện tại Hứa Kiệt không còn là một cậu bé mới bước ra đời cần con che chở, con phải hiểu được có một ít vấn đề phải để cậu ấy tự đối mặt, đừng cứ mãi muốn bảo hộ, thỉnh thoảng cũng phải để cậu ấy kẻ vai sát cánh.”

Tôi vội vàng gạt đầu biểu thị nghe theo giáo huấn, cuối cùng cha lại hỏi tôi đi uống rượu ở đâu, làm cái gì. Tôi cùng cậu vẫn luôn phải ứng phó với đám ký giả sáng theo tối ám, miễn cho báo chí hồ ngôn loạn ngữ nói tôi cùng Hứa Kiệt chia tay, tuy rằng biết đó không phải thật nhưng trong lòng cũng khó chịu. Vì vậy tôi đem việc trong quán bar kể cho cha, cha gạt đầu nói: “May là con còn biết đúng mực...”

Tôi cười cười thăm nghĩ, con chỉ đi uống chút rượu thôi, đương nhiên biết đúng mực rồi.

Đang lúc nói chuyện thì Hứa Kiệt cùng Âu Phong Minh trở về, Hứa Kiệt nhìn tôi thì hơi khựng lại, rụt rè đứng ở nơi đó không lên tiếng, Âu Phong Minh muốn nói cái gì đó lại bị cha kéo đi.

Bọn họ đi rồi, bên trong phòng hoàn toàn yên tĩnh, tôi cùng Hứa Kiệt hai mặt nhìn nhau, cũng đều không nói gì, sau một hồi tôi xoa xoa trán đi tới kéo cậu ôm vào trong ngực rồi nói: “Đề em lo lắng cho anh rồi.”

Hứa Kiệt thấp giọng dạ vâng, sau đó ôm thắt lưng của tôi, cậu nói: “Em còn tưởng rằng hôm nay anh không về nhà cơ.”

“Nghĩ vớ vẩn cái gì thế.” Tôi vuốt vành tai cậu, khẽ nói: “Anh chỉ không muốn cãi nhau với em trong lúc này, bởi vì có lẽ anh sẽ nói ra mấy lời khó nghe cho nên mới đi ra ngoài uống chút rượu, giải sầu chút thôi mà. Còn em nữa, trong lòng nghĩ vớ nghĩ vẩn gì đầu cơ chứ.”

“Hàn Hiểu.” Hứa Kiệt từ trong lòng tôi chậm rãi thối lui một bước, nhìn tôi rồi khẽ cúi người nói: “Em yêu anh, rất yêu, cho nên cho dù phát sinh chuyện gì, anh cũng không được rời khỏi em, anh đã đáp ứng em rồi mà, cho dù phát sinh chuyện gì cũng không rời khỏi em.”

Nhìn bộ dạng này của cậu, tôi đột nhiên nghĩ có lẽ biểu hiện của mình lại khiến cậu rơi vào trạng thái không tự tin rồi. Vì vậy vội vàng đem người ôm vào ngực rồi nói: “Anh biết, em đừng nghĩ suy nhiều, anh biết sai rồi. Kỳ thực, cha nói rất đúng, anh là người hơi độc đoán, lần này anh nghe lời em, về thăm họ, anh với em sẽ về gặp mặt người nhà em, dù nói thế nào thì ông ấy cũng coi như là ba ba của anh rồi.”

Hứa Kiệt nghe xong trầm mặc rồi nói: “Hàn Hiểu, anh không thích thì không cần đi đâu, em về một mình được rồi, em sẽ mau chóng trở lại mà.”

“Vây càng không tốt.” Tôi cắt đứt lời của cậu rồi nói: “Về nhà mẹ vợ mà con rề lại không về sao được? Như vậy không phải để người ta chê cười rồi sao? Anh với em cùng về, hơn nữa, nếu như đánh nhau rồi thì anh sẽ có thể giúp em không bị tổn hại gì.”

Hứa Kiệt nghe xong lời tôi trịnh trọng nói liền phì cười ra tiếng, khuôn mặt thanh tú thật dễ nhìn, trong lòng tôi một trận lửa nóng, nháy mắt muốn đem cậu áp trên giường.

Vì vậy tiến lên hôn hôn trán của cậu, sau đó nói: “Anh đi tắm.” Sắc mặt cậu hơi đỏ lên, nhìn tôi cười cười ý nói cậu hiểu rồi.

Lúc tôi tắm rửa xong, hai người đương nhiên sẽ ở trên giường hưng hăng mà vận động một phen. Hứa Kiệt vẫn ngây ngô như ngày mới quen, thân thể vẫn siết chặt như thép, tôi thích muốn chết.

Sau đó, tôi cùng Hứa Kiệt chui chu lại quần áo, hồi hương một chuyến.

Hứa Kiệt gọi điện cho chị gái hỏi tình huống, biết được bệnh của cha cậu đã sớm không còn gì đáng ngại, cũng đã xuất viện rồi.

Hứa Kiệt cũng không nói tới chuyện chúng tôi muốn đi thăm bọn họ. Vì vậy khi tôi cùng Hứa Kiệt xuất hiện ở cửa nhà cậu đã đem bọn họ dọa đến nhảy dựng, biểu tình cứ như thấy chuyện khó tin nhất trên đời..

Cuối cùng vẫn là chị cậu cùng anh rể lấy lại tinh thần, vội vàng đem chúng tôi mời vào nhà.

Nhà mới của họ rất đẹp, rất lớn và rộng rãi, bên trong dán vài tấm áp phích to đùng của Hứa Kiệt, thấy áp phích tôi đột nhiên nghĩ, có lẽ ba mẹ cậu sớm đã hối hận rồi.

Thấy chúng tôi, ba mẹ cậu tựa hồ có chút ngượng ngịu, tay chân co quắp đứng ở nơi đó, người một nhà trầm mặc không nói lời nào, tôi ho nhẹ hai tiếng rồi nhìn hai người ấy gọi lên hai tiếng ba – mẹ, Hứa Kiệt kinh nghi nhìn tôi, ba mẹ cậu sững sờ thật lâu, vội vàng đáp lại một tiếng.

Tôi làm bộ không có thấy thần sắc của mọi người, rất trấn định ngồi một chỗ, bầu không khí đến đó mới có chuyển biến tốt đẹp.

Sau đó, ở trên bàn cơm mới khiến mọi người thả lỏng đôi chút, ba cậu thậm chí kéo lấy tay Hứa Kiệt mà khóc vài tiếng rất nhỏ, tôi ở bên cạnh mà thờ dài trong lòng.

Cha mẹ Hứa Kiệt dù sao cũng không phải mẹ tôi, Hứa Kiệt cũng không phải tôi, cuối cùng tôi nghĩ như vậy.

Cứ như vậy, Hứa Kiệt coi như cũng trút được nỗi lòng nặng gánh bấy lâu nay.

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Chi Cưu Triền* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.